

LÔI MỀ

BESTSELLER

đệ thi đám màu

TIỂU THUYẾT
TRÌNH THÂM

TÂM LÝ TỘI PHẠM ★

CO NGUYET BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **vh**

ĐỀ THI ĐẪM MÁU

Tác giả: Lôi Mê

Thể loại: Kinh Dịch

Dịch giả: Hương Ly

Biên soạn: Gió

Số trang: 408

February-2015

<http://isach.info>

GIỚI THIỆU TRUYỆN

Cuốn tiểu thuyết kể về những vụ giết người hàng loạt rùng rợn liên tiếp xảy ra ở một thành phố. Phương Mộc, một sinh viên thạc sĩ có khả năng phân tích tâm lý tội phạm xuất sắc bị cảnh sát kéo vào cuộc.

Đề thi đẫm máu là tiểu thuyết trinh thám ăn khách của nhà văn Trung Quốc Lôi Mễ, do NXB Văn học và công ty Cổ Nguyệt ấn hành tháng 11/2010.

Một tên sát thủ có sở thích uống chất hỗn hợp máu nạn nhân với sữa tươi, hẳn có căn bệnh gì đặc biệt hay là con quỷ hút máu bất tử nghìn năm trong truyền thuyết?

Trong thành phố C liên tiếp xảy ra 4 vụ cưỡng hiếp giết người, nạn nhân đều là những cô gái trí thức từ 25 - 35 tuổi, đây rốt cuộc là giết người trả thù hay chỉ đơn giản là cưỡng dâm?

Hàng loạt cái chết bí ẩn thảm khốc của những người sống trong trường Đại học J liên tiếp xảy ra. Ở mỗi hiện trường vụ án, hung thủ đều để lại gợi ý cho vụ án tiếp theo, nhằm mục đích gì?

Trong hàng loạt vụ án ly kỳ khiến cảnh sát bàng hoàng bó tay, cậu sinh viên Phương Mộc trầm mặc kiêu ngạo đột nhiên bị cảnh sát lôi vào cuộc. Tên ác quỷ giấu mặt lần lượt giết hại những người bạn của cậu, vì sao?

Khi câu trả lời được vén màn bí mật, thì đề thi tàn khốc đã bị tích 5 dấu X đẫm máu. Một cuộc đấu trí so tài khốc liệt đầy kịch tính nổ ra. Ai sẽ là người thắng cuộc?

Trong mỗi vụ án, việc phân tích tâm lý tội phạm từ đó phác thảo chân dung hung thủ và môi trường sống của hung thủ là rất quan trọng.

Cuốn tiểu thuyết với cấu tứ chặt chẽ, tình tiết hợp lý, không thừa hay sơ hở bất cứ chi tiết nào, khiến độc giả bị cuốn hút từ câu chữ đầu tiên đến cuối cùng.

Tác phẩm này hiện rất ăn khách ở Trung Quốc, nhiều khi “cháy” hàng.

Tác giả cho biết, tiểu thuyết đã được mua bản quyền làm phim tại Trung Quốc.

Lôi Mễ là giảng viên một trường cảnh sát của Trung Quốc. Do đặc thù nghề nghiệp, tác phẩm của anh rất chuyên nghiệp, cẩn mật, xác thực. Trước khi xuất bản, Đề thi đẫm máu đã nổi danh trên mạng, được độc giả đón nhận nồng nhiệt. các fan đều gọi tác giả là “thầy”.

Đề thi đẫm máu đã nhận được nhiều lời khen ngợi của độc giả:

- Trong số rất nhiều những cuốn tiểu thuyết trinh thám phạm tội trong nước tôi đã đọc, “Đề thi đẫm máu” chính là cuốn xuất sắc nhất. Tác giả dùng ngòi bút tinh tế và chuyên nghiệp, đã kể lại cho chúng ta một câu chuyện phạm tội hết sức ly kỳ rùng rợn.

- Chúng tôi cam tâm tình nguyện lạc vào mê cung mà Lôi Mễ đã dàn dựng. Sau khi bỏ được ra, nhắm mắt lại, tưởng đã kết thúc, kết quả là những nhân vật trong truyện đều ở ngay bên cạnh chúng ta. Mong rằng tác phẩm này sớm được dựng thành phim truyền hình!

- Cuốn tiểu thuyết có kết cấu chặt chẽ, tiết tấu căng thẳng gấp gáp, khiến tôi quên ăn quên ngủ, bị cuốn hút vào từng câu từng chữ trong tác phẩm, không thể thoát ra được!

Dịch giả Hương Ly từng tốt nghiệp loại giỏi trường Đại học Sư phạm Hoa Trung - Thành phố Vũ Hán, Hồ Bắc, Trung Quốc. Các tác phẩm văn học Trung Quốc đã dịch: Mẹ chồng ăn thịt cả nhà nàng dâu, Mất mèo, Tà áo học sinh, Những con quỷ Sa-tăng cô đơn, Cánh tay trái của thiên sứ, truyện tranh Cô nhóc Tiểu Anh Đào...

PHẦN DẪN: QUÁI VẬT

Đêm hôm qua, bọn họ lại đến tìm tôi! Họ vẫn không nói gì, chỉ im lặng đứng bên đầu giường tôi. Còn tôi thì vẫn cứng đờ người, nằm bất động trên giường, cứ trơ mắt nhìn những cơ thể bị cháy đen, không đầu, vây xung quanh mình.

Còn anh ta, anh ta cũng vẫn thì thầm bên tai tôi: “Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi!”

Tôi đã quá quen với việc gặp gỡ bọn họ lúc đêm khuya, thế nhưng, toàn thân vẫn đầm đìa mồ hôi.

Cho đến khi họ lặng lẽ bỏ đi, tôi mới lại nghe thấy hơi thở đều đều của Đỗ Ninh bên giường đối diện.

Ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ soi vào, ánh đèn trong phòng ký túc xá đã tắt từ lâu, cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Tôi gắng gượng trở mình, sờ được con dao găm để dưới gối, cảm nhận được sự thô ráp, sần sùi của cán dao, hơi thở dần bình thường trở lại.

Rồi tôi chìm vào giấc ngủ mê man.

Thỉnh thoảng tôi cũng quay về thăm trường cũ - trường Đại học Sư phạm. Tôi ngồi bên vườn hoa trước cổng ký túc xá nam sinh số 2, ở đó trước đây có một cây hòe cổ, bây giờ là những loài hoa sắc sỡ đang rung rinh trước gió. Tôi thường trầm ngâm ngắm tòa nhà ký túc xá hiện đại 7 tầng trước mắt, cố hình dung lại dáng vẻ trước đây của nó: gạch đỏ đã bạc màu, những cánh cửa sổ gỗ lung lay như sắp rụng, cánh cổng sắt to nặng nề han gỉ.

Và cả những khuôn mặt trẻ trung đã từng đi ra đi vào tòa nhà này. Đột nhiên, tôi thấy lòng mình trĩu nặng nỗi thương cảm, giống như bị một thứ tình cảm yếu mềm tấn công. Và cánh cửa ký ức lại bất giác thoáng hé mở, liên miên không dứt, không thể nào khép lại được.

Nếu bạn quen biết tôi, bạn sẽ cảm thấy tôi là một người kiệm lời, ít nói.

Phần lớn thời gian, tôi đều cố gắng được ở riêng một mình, ăn một mình, đi lại một mình, thậm chí khi lên giảng đường, tôi cũng cố tránh ngồi cùng với người khác.

Đừng có lại gần tôi! Tôi thường dùng ánh mắt này để ngăn cản những người có ý tìm hiểu, tiếp cận tôi. Tất cả mọi người đều có vẻ kính trọng nhưng rất xa cách tôi. Còn tôi, tôi đã quen thuộc tính cách và thói quen sinh hoạt của những người xung quanh. Nếu trong giảng đường, nhà ăn hay trong vườn trường, bạn nhìn thấy một kẻ sắc mặt nhợt nhạt, mặt mày khinh khỉnh nhưng luôn chú ý đến người khác, người đó chính là tôi đấy.

Tôi ở phòng 313 tòa nhà B, khu ký túc xá 5 Nam Phạm của trường Đại học J. Bạn cùng phòng tôi tên Đỗ Ninh, đang học thạc sĩ chuyên ngành Pháp lý. Chắc là vì ở chung một phòng, cậu là một trong số ít người hay trò chuyện với tôi trong Học viện Pháp lý. Cậu là người tính tình lương thiện, có thể nhận thấy được rằng, cậu đã cố gắng tạo mối quan hệ tốt với tôi, để tôi không trở nên quá cô độc trong học viện - mặc dù tôi cũng chẳng mấy để tâm đến điều này - nhưng, tôi không khước từ việc thỉnh thoảng trò chuyện với cậu và cả với cô bạn gái có vẻ nũng nịu thái quá của cậu.

“Nào, cùng ăn nhé!”

Tôi đang cầm bát, vừa ăn bát mì cay trộn, vừa tập trung tinh thần xem một bức ảnh và lời chú thích dưới bức ảnh trên máy vi tính, không để ý thấy Đỗ Ninh và bạn gái cậu vào phòng từ lúc nào.

Đó là một xiên thịt dê nướng, bên trên rắc ớt cay và các hương liệu tẩm ướp, nước mỡ vàng đang nhỏ xuống, tỏa ra mùi nướng cháy.

Tôi nghĩ, lúc đó chắc mặt tôi phải trắng bệch hơn bức tường đằng sau.

Tôi ngăn người nhìn xiên thịt dê đang giơ ra trước mặt tôi, trong cổ họng kêu lục đục mấy tiếng, sau đó, tôi nôn hết nửa bát mì vừa ăn xuống cái bát đang cầm trong tay.

Tôi bịt miệng, bê cái bát đầy đồ nôn còn bốc khói lao ra khỏi phòng, đằng sau thấy vang lên giọng nói kinh ngạc của Trần Giao: “Anh ấy sao thế nhỉ?”

Tôi rũ rượi cúi người vào bồn rửa trong nhà vệ sinh, lấy nước vã sơ qua

lên mặt. Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tấm gương bị hoen ố trên tường, trong gương hiện ra một khuôn mặt bột bột, lấm tấm nước và mồ hôi lạnh, ánh mắt đờ đẫn, khóe miệng còn dính ít thức ăn vừa nôn chưa rửa sạch. Tôi cúi người, lại nôn khan mấy tiếng, cảm thấy dạ dày trống rỗng, quả thực không còn gì để nôn nữa, bèn gắng gượng run rẩy đứng dậy, lại gần vòi nước, uống ngụm nước lạnh, súc súc miệng, rồi nhớ đi.

Ném bát mì vào sọt rác, tôi lao đảo trở về phòng.

Trong phòng, một mớ hỗn độn. Trần Giao đang khom người ngồi trên giường Đỗ Ninh, dưới đất là bãi nôn, khắp phòng nồng nặc mùi ô uest. Đỗ Ninh bịt mũi, đặt cái chậu rửa mặt trước mặt cô. Thấy tôi vào, Trần Giao ngẩng khuôn mặt đầm đìa mồ hôi và nước mắt, giơ tay chỉ vào tôi, định nói gì, nhưng lại bị một trận nôn mửa dâng lên, không thể nói gì được.

Đỗ Ninh ngượng ngừng nhìn tôi: “Vừa rồi, Giao Giao không hiểu cậu bị làm sao, rất tò mò, bèn đến nhìn xem cậu đang xem gì trên máy vi tính, kết quả là...”

Tôi không tiếp lời cậu, mà đi thẳng đến máy tính. Đó là một trang web tôi đang xem, trong đó có mấy bức ảnh. Trong số đó, có một bức ảnh là một cái đầu lâu đã bị thối rữa, da ở cổ và đầu đều bị lột. Còn ba bức ảnh khác là thân thể bị chặt bốn chi và hai cánh tay của nạn nhân. Đây là ảnh chụp hiện trường vụ án giết người xảy ra tại bang Wisconsin của Mỹ năm 2000. Tôi đã download mấy bức ảnh này và lưu vào trong file “hủy hoại nghiêm trọng”.

Tôi đứng dậy, bước đến cạnh Trần Giao, cúi người xuống nói: “Em không sao chứ?”

Trần Giao giờ đã mệt lả, nhìn tôi, sợ hãi co rúm lại phía sau.

“Anh đừng có lại gần em!”

Cô run lấy bấy giờ tay lên, chỉ vào vi tính, rồi lại chỉ vào tôi, đôi môi run rẩy, cuối cùng cũng ép ra được hai từ: “Quái vật!”

“Giao Giao!” Đỗ Ninh hét lớn, rồi nhìn tôi lo lắng.

Tôi cười với cậu, tỏ ý là tôi không để tâm đến.

Tôi thực sự không hề để tâm đến. Tôi là quái vật, tôi biết điều đó!

Tôi tên Phương Mộc, hai năm trước, trong một trận hỏa hoạn, tôi là người duy nhất may mắn sống sót.

CHƯƠNG 1: CƯỜNG HIẾP CẢ THÀNH PHỐ

Mùa xuân ở thành phố J nóng nực bức bối vô cùng. Mặc dù mầm non còn chưa nhú ra trên các cành cây, nhưng nhiệt độ đã lên đến 17, 18 độ. Thái Vĩ đang ngồi trong xe Jeep lao nhanh trên đường phố, bức bối cởi cúc áo.

Anh rất buồn bức, nhưng không phải chỉ vì cái thời tiết xuân oi ả này. Là một người cảnh sát, Thái Vĩ đang gặp phải một vụ án khó khăn nhất trong 10 năm làm nghề cảnh sát của mình.

Ngày 14 tháng 3 năm 2002, cư dân Trần Mỗ (nữ, dân tộc Hán, 31 tuổi) sống tại phòng 402, tòa lầu số 32, tiểu khu Minh Châu, số 83 đường Thái Bắc, khu Hồng Viên, thành phố J đã bị giết ngay trong căn hộ của mình. Theo kết quả xét nghiệm tử thi, thời gian tử vong khoảng từ 14 giờ - 15 giờ, nguyên nhân tử vong là do nghẹt thở. Trên cổ nạn nhân phát hiện ra hai vết hằn bị bóp cổ, có thể khẳng định, nạn nhân đã bị hung thủ dùng tay bóp chặt cổ cho đến chết. Qua điều tra hiện trường, nhận thấy, trong phòng không có dấu vết bị lục lọi, tài sản cũng không bị mất, bước đầu có thể loại trừ khả năng đột nhập giết người cướp của. Phần thân trên của nạn nhân để trần, thân dưới trang phục ngay ngắn, không hề có dấu vết bị xâm hại tình dục, cũng không có vẻ là đột nhập cưỡng dâm giết người. Điều đáng kinh ngạc là, nạn nhân sau khi chết, bị hung thủ mổ bụng, con dao dùng để mổ được để lại hiện trường. Chồng nạn nhân đã xác nhận, đây là con dao thái trong nhà nạn nhân.

Hiện trường tang thương, không nỡ nhìn, trên sàn là nội tạng và máu của nạn nhân. Cảnh sát tìm thấy một chiếc cốc trong bếp, qua xét nghiệm, xác định đây là thứ hỗn hợp giữa sữa tươi và máu của nạn nhân.

Điều này không thể không khiến chúng ta liên tưởng đến con quái vật trong truyền thuyết - quỷ hút máu.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng sau đó, tại thành phố J lại liên tiếp xảy ra hai vụ án đột nhập vào nhà giết người, nạn nhân đều là những cô gái ở độ tuổi 25 - 35. Nạn nhân đều bị mổ bụng, đồng thời ở hiện trường, đều phát hiện ra chất hỗn hợp giữa máu của nạn nhân và những chất khác.

Sở Công an thành phố thành lập một tổ chuyên án phụ trách việc phá vụ án này, nhưng gần một tuần lễ trôi qua, việc phá án không hề có chút tiến triển. Đúng lúc tổ chuyên án đang vô đầu bứt tai lo lắng, thì Đinh Thụ Thành - một cảnh sát từ thành phố C đến thành phố J công tác đưa ra một đề nghị khiến tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc: đi tìm một cậu sinh viên đang học thạc sĩ ngành Tội phạm học tại một trường đại học trong thành phố J.

Thái Vĩ - với vai trò là người phụ trách tổ chuyên án, lúc đầu còn tưởng anh ta nói đùa, nhưng Đinh Thụ Thành đã nghiêm túc kể lại cho Thái Vĩ nghe một câu chuyện như sau.

Mùa hè năm 2001, trong thành phố C liên tiếp xảy ra bốn vụ cưỡng hiếp giết người. Bốn nạn nhân đều là nhân viên công sở có độ tuổi từ 25 - 30. Sau khi cưỡng hiếp nạn nhân, hung thủ dùng sợi dây thừng thắt cổ nạn nhân cho đến chết. Nơi xảy ra án mạng là trên sân thượng bốn tòa nhà cao ốc đang xây dựng trong thành phố C. Lúc đó, cấp trên của Đinh Thụ Thành là Trạm trưởng Trạm An ninh thành phố Hình Chí Sâm vừa mới được thăng chức lên làm Phó Sở Công an thành phố C. Quan chức mới nhậm chức, muốn lập công, Phó sở Hình đã tiết lộ một chút tình tiết vụ án cho giới truyền thông, đồng thời, trên tivi, ông còn đảm bảo với nhân dân thành phố, sẽ phá xong vụ án trong vòng nửa tháng. Hai hôm sau, có một bức thư do nhân dân gửi đến được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của tổ chuyên án. Trong thư nói, hung thủ là một kẻ biến thái có tâm lý bệnh hoạn, bởi vì không thể gây dựng mối quan hệ bình thường với nữ giới, nên đã thông qua việc cưỡng hiếp giết người để phát tiết dục vọng của mình. Hơn nữa, còn đoán định hung thủ không quá 30 tuổi. Tổ chuyên án ban đầu cũng chỉ nghĩ rằng, đây chẳng qua chỉ là một liên tưởng bột phát của một người say mê tiểu thuyết trinh thám, nên không để tâm đến. Phó sở Hình sau khi nghe về việc này, lại thấy rất hứng thú, sai người đi điều tra thông tin về người gửi thư. Khi ông hay tin, người viết thư tên Phương Mộc, là sinh viên sắp tốt nghiệp đại học, thì rất phấn khởi, lập tức sai người gọi cậu ta đến Sở Công an thành

phố. Hai người trò chuyện khoảng nửa tiếng trong phòng làm việc. Phó sở Hình còn tự mình lái xe đưa Phương Mộc đến lần lượt từng hiện trường bốn vụ án. Sau khi trở về, lại lấy toàn bộ hồ sơ vụ án vào phòng làm việc để Phương Mộc nghiên cứu thật tỉ mỉ những tài liệu đó. Vào một đêm (kết quả xét nghiệm tử thi cho thấy, thời gian gây án thường xảy ra lúc 10 giờ - 11 giờ đêm), Phương Mộc đi đến hiện trường một vụ án, lần này Đinh Thụ Thành cũng đi cùng cậu. Cậu trai trẻ đứng trên sân thượng tòa cao ốc (đây cũng chính là tòa kiến trúc cao nhất trong hiện trường các vụ án) thật lâu, cuối cùng thốt ra một câu khiến Đinh Thụ Thành khắc ghi mãi.

“Anh ta không phải là cường hiếp phụ nữ, anh ta đang cưỡng hiếp cả thành phố này!”

Sau khi trở về Sở, Phương Mộc đưa ra lời đề nghị với tổ chuyên án như sau: Thứ nhất, điều tra tất cả các phòng chiếu phim bình dân trong toàn thành phố, đặc biệt là những phòng chiếu phim ở gần các khu công trường xây dựng, tìm kiếm một cậu thanh niên có độ tuổi từ 20-25, hơi gầy, tóc cắt ngắn, chiều cao từ 1m60 - 1m70, thuận tay phải, hơn nữa, tay trái đeo đồng hồ, trên cổ tay trái có một vết xước, đeo kính, có trình độ văn hóa hết cấp 3; Thứ hai, tìm kiếm một người có những đặc điểm trên ở những khu công trường đang thi công trong toàn thành phố; Thứ ba, tìm kiếm ở các làng quê, thị trấn xung quanh thành phố C một thanh niên thi trượt đại học vào thành phố làm thuê có các đặc điểm nêu trên, đặc biệt là những gia đình con một hoặc hai anh em trai chỉ sống với bố. Thậm chí cậu còn nói, khi bị bắt, hung thủ có thể sẽ mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Các thành viên trong tổ chuyên án đều bán tín bán nghi trước những lời phỏng đoán dường như vô căn cứ này, nhưng Phó sở Hình lại ra lệnh cho cấp dưới của ông tìm kiếm nghi phạm có những đặc điểm mà Phương Mộc cung cấp. Hai ngày sau, một bà chủ của phòng chiếu phim bình dân gần ga tàu nói, bà có biết một người như vậy, cậu ta đang làm trong khu xây dựng ở gần ga. Những công nhân ở đây thường rủ nhau đến phòng chiếu phim, thế nhưng cậu ta đều chỉ đi một mình, và luôn chọn lúc chiếu phim cấp 3 vào ban đêm mới đến xem. Có một lần, khi cậu đang xem phim cấp 3, gặp một người cùng công trường, cậu đỏ bừng mặt, rồi lén bỏ đi, do đó, bà chủ có ấn tượng sâu sắc đối với cậu.

Đội cảnh sát tìm đến công trường đó, và tìm được cậu thanh niên này

trong công trường dưới sự giúp đỡ của chủ thầu xây dựng. Cậu ta tên Hoàng Vĩnh Hiếu, là nhân viên đo lường của công trường này. Khi cảnh sát giao thông, yêu cầu cậu giao cổ tay trái ra, Hoàng Vĩnh Hiếu đột nhiên bỏ chạy, nhưng cậu ta nhanh chóng bị cảnh sát bắt giữ. Sau khi đưa về Sở thẩm tra, Hoàng Vĩnh Hiếu đã khai nhận cả bốn vụ án cưỡng hiếp giết người đều do mình gây ra.

Hoàng Vĩnh Hiếu, nam, 21 tuổi, học lực tốt nghiệp cấp 3, người làng Tiền Tiến, thị trấn Bát Đài, thành phố C. Năm 2000, sau khi thi trượt kỳ thi đại học, Hoàng Vĩnh Hiếu ôn thi lại một năm rồi lại tiếp tục tham gia kỳ thi, kết quả là vẫn bị trượt. Sau đó, cậu theo chú ruột ra thành phố, đã từng làm thuê cho nhiều công trường xây dựng, nhưng mỗi công trường đều làm không lâu. Về sau, chú cậu giới thiệu cậu đến làm tại công trường này. Do có chút trình độ văn hóa, nên Hoàng Vĩnh Hiếu được làm nhân viên đo lường.

Khi Hoàng Vĩnh Hiếu bị bắt, đúng là đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất cũ, song đã được giặt rất sạch sẽ.

Sự miêu tả của Phương Mộc về ngoại hình, hoàn cảnh gia đình, môi trường làm việc, thói quen sinh hoạt của nghi phạm giống y như Hoàng Vĩnh Hiếu. Điều khác biệt duy nhất là bố mẹ Hoàng Vĩnh Hiếu đã ly dị từ lâu, cậu ta không có anh em trai, chỉ có một người chị gái đã đi cùng mẹ đến vùng khác, và không còn liên hệ gì nữa. Nhưng tất cả những điều này đã đủ làm cho các nhân viên cảnh sát phải trầm trồ thán phục chàng trai trẻ Phương Mộc có tướng mạo bình thường không lấy gì làm nổi bật này. Thậm chí, họ còn nghi ngờ lúc Hoàng Vĩnh Hiếu gây án, Phương Mộc đã có mặt ngay tại hiện trường, nếu không, sao cậu có thể miêu tả chính xác đến thế.

Phương Mộc giải thích như sau: Qua quan sát hiện trường, quần của các nạn nhân đều bị cởi xuống dưới đầu gối, hơn nữa, chỗ đầu gối đều bị thương, đồng thời còn phát hiện một chút da của nạn nhân dính trên lan can của tầng thượng, vừa vặn với vết thương trầy xước trên ngực nạn nhân. Điều này chứng tỏ, khi hung thủ tiến hành hành vi cưỡng dâm, đã chọn tư thế từ phía sau.

Đây là một tư thế có dụng ý sâu xa.

Trước tiên, khi nữ giới bị vào từ phía sau, nếu bị nam giới từ phía sau ấn người xuống hoặc túm chặt hai tay, biên độ giãy giụa là nhỏ nhất, cộng

thêm, quần bị cởi đến đầu gối, phạm vi hoạt động của hai chân bị hạn chế tối đa. Do đó, đây là tư thế ít bị phản kháng kịch liệt nhất.

Tiếp đến, đứng từ góc độ tâm lý học, kiểu vào từ phía sau là tư thế tình dục nguyên thủy nhất. Khi tiến hành quan hệ tình dục, nam giới nảy sinh cảm giác chinh phục và thỏa mãn, do đó, kiểu vào từ phía sau đem đến cho nam giới sự kích thích cao độ vượt xa những tư thế khác.

Đêm hôm đó, Phương Mộc đứng trên sân thượng tối đen tĩnh mịch, khung cảnh đêm toàn thành phố như thu vào trong mắt cậu. Cậu nhìn những tòa nhà cao tầng đèn điện sáng trưng, dưới kia, đoàn xe cộ nườm nượp nối đuôi nhau.

Hành động một cách thô bạo, lên xuống thật mạnh, người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang giãy giụa một cách bất lực phía dưới. Ở vị trí trên cao, tầm nhìn khoáng đạt, phóng vút ra đầy sáng khoái...

Phương Mộc nhắm nghiền đôi mắt.

Trong ngôi nhà sang trọng nào đó trong thành phố này, người đàn ông đó đang lo lắng chờ đợi vợ mình, người không thể ngờ được rằng, vợ người đang bị ta chà đạp, sỉ nhục như một sinh vật dưới chân có phải không?

Có thể, trong mắt cậu ta, cả cái thành phố này chính là một bộ phận sinh dục nữ khổng lồ. Chắc chắn, trong khoảnh khắc ngán ngùi đó, cậu ta đã có được khoái cảm khi chinh phục cái thành phố này.

Vậy thì, trong đời sống thực, chắc chắn cậu ta là một kẻ thất bại.

Lựa chọn hành vi cưỡng hiếp giết người khác thường để phát tiết mối thù hận đối với xã hội, điều này chứng tỏ, tình dục có ý nghĩa rất đặc biệt đối với cậu ta. Nó khiến cậu ta cảm thấy hiếu kỳ, thần bí, hưng phấn tột cùng, đồng thời cũng khiến cậu ta cảm thấy nhục nhã. Nếu như nam giới có thể thiết lập được mối quan hệ bình thường với nữ giới, thì loại cảm giác khao khát tình dục này sẽ dần biến mất khi có nhiều kinh nghiệm sống. Do đó, hung thủ rất có thể là một người không thể thiết lập được mối quan hệ bình thường với nữ giới. Mà kiểu người này thường là sống trong gia đình thiếu đi bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Đồng thời, những người có loại tâm lý này, độ tuổi thường không quá lớn. Một là, nếu đã có tuổi, thì có thể thông qua những trải nghiệm

xã hội để kịp thời tiêu trừ loại tâm lý này; hai là, loại tâm lý này thường hay xuất hiện trong giai đoạn dậy thì. Vậy thì, nếu anh ta khá lớn tuổi, thì đã gây án từ lâu, nhưng mấy năm nay không hề xảy ra những vụ án tương tự.

Do đó, hung thủ là nam giới, không quá 25 tuổi, trong nhà không có nữ giới, hoặc chỉ có anh em trai, đã từng nếm trải thất bại.

Còn về địa điểm gây án: trên sân thượng tòa lầu công trình, tất nhiên là địa điểm lý tưởng để thỏa mãn tâm lý chinh phục toàn thành phố của hung thủ, đồng thời cũng do sự quen thuộc loại địa bàn của anh ta. Do đó, hung thủ có lẽ là một người có kinh nghiệm làm việc tại các công trường xây dựng.

Một người có thu nhập thấp, tâm lý méo mó, rất có khả năng đi đến những nơi có liên quan đến sex. Chơi gái? Chắc là không, mà dù có thì cũng không thể thường xuyên được, bởi điều kiện kinh tế không cho phép.

Nơi phù hợp nhất chính là những phòng chiếu phim bình dân thường chiếu phim cấp 3 vào ban đêm.

Qua xét nghiệm tử thi, nhận thấy móng tay trái của một nạn nhân bị gãy, và phần móng bị gãy đó rơi ngay cạnh xác nằm giữa của cô. Điều đáng ngạc nhiên là, trong số tất cả bốn nạn nhân, vết thương tích trên cơ thể cô gái này ít nhất. Điều này chứng tỏ, nạn nhân không phản kháng quá quyết liệt đối với hành vi bị hãm hiếp. Kết hợp với việc tìm thấy móng tay bị gãy ở gần thi thể nạn nhân, có khả năng, sau khi hung thủ cưỡng hiếp nạn nhân, trong lúc bóp cổ nạn nhân, cô ra sức giãy giụa, kháng cự đã làm gãy móng tay. Trong miếng móng tay đó, phát hiện thấy một mảng da không phải của nạn nhân (nhóm máu A), vậy thì móng tay của nạn nhân rất có khả năng bị gãy sau khi tiếp xúc với cơ thể hung thủ. Do hung thủ chọn cách bóp cổ từ phía sau, nên vị trí mà đôi tay nạn nhân có thể tiếp xúc tới rất hạn chế, khả năng lớn nhất là đôi tay của hung thủ. Phương Mộc chú ý thấy móng tay bị xé gãy chứ không phải gập gãy. Điều này có nghĩa là, khi móng tay cào rách da của hung thủ, chắc chắn bị xé gãy sau khi cọ sát với một vật gì đó. Thứ gì trên tay mà có thể xé gãy móng tay đây? Phương Mộc nghĩ ngay đến đồng hồ đeo tay, hơn nữa, rất có thể là kim loại. Một người làm việc trong công trường xây dựng, đeo một chiếc đồng hồ kim loại, chỉ riêng

điều này đã có vẻ hơi khác thường. Vậy thì, người này chắc chắn muốn thể hiện sự khác biệt của anh ta với mọi người.

Có lẽ anh ta là một người có trình độ văn hóa nhất định.

Làm thuê tại công trường xây dựng - có trình độ văn hóa nhất định - đã từng gặp thất bại trong cuộc sống - không quá 25 tuổi.

Đáp án gần nhất là: một người thi trượt đại học đến từ nông thôn.

Nếu là một người như vậy, anh ta chắc chắn sẽ dùng những cách khác để thể hiện sự khác biệt của mình so với những người từ nông thôn ra thành phố làm thuê tại công trường. Ví dụ, tóc ngắn gọn gàng để khác hẳn so với những anh công nhân tóc dài đầm đìa mồ hôi, đôi kính để tỏ ra “phần tử trí thức”, cũng có thể mặc một cái áo sơ mi trắng khác hẳn bộ quần áo công nhân dính đầy vôi vữa.

Tổng kết lại, anh ta là một người tóc ngắn, hơi gầy, đeo kính, có một chiếc áo sơ mi trắng, tay trái đeo chiếc đồng hồ kim loại (trên cổ tay trái có thể có vết xước do nạn nhân cào cấu, và người đeo đồng hồ tay trái thường thuận tay phải).

Sau khi Phương Mộc trình bày xong lý lẽ của mình, tất cả cảnh sát trong tổ chuyên án đều im lặng, trên mặt mỗi người đều thể hiện những cảm xúc vô cùng phức tạp. Rõ ràng, sau khi cả quá trình suy đoán được hé mở từng bước từng bước, việc phá án dường như là tất yếu, là việc dễ như trở bàn tay. Thế nhưng, liệu có mấy ai có thể bước được bước đi chính xác đầu tiên trong quá trình này đây?

Hình Chí Sâm phá tan sự trầm mặc: “Ha...ha, ngay lúc đầu cậu nói luôn cho chúng tôi tên của Hoàng Vĩnh Hiếu là xong, chúng tôi cũng đỡ được bao nhiêu việc.”

Mọi người cùng bật cười sáng khoái.

Phương Mộc không cười, cậu cứ nhìn chăm chú xuống dưới đất.

Vụ án được giao lên Viện Kiểm sát một cách thuận lợi. Người dân trong thành phố C đều ra sức khen ngợi cảnh sát phá án thần tốc.

Hình Chí Sâm muốn tặng thưởng vật chất cho Phương Mộc (trước đó, Hình Chí Sâm cũng đã khéo léo giải thích với Phương Mộc, cảnh sát

không thể tuyên bố với mọi người rằng vụ án này phá được là nhờ vào sự giúp đỡ của một sinh viên 22 tuổi, Phương Mộc cũng tỏ ra thấu hiểu), bị Phương Mộc từ chối. Hình Chí Sâm hỏi Phương Mộc có yêu cầu gì không, câu trả lời của cậu rất đơn giản: muốn được nói chuyện riêng với Hoàng Vĩnh Hiếu trước khi cậu ta bị ra tòa.

Mặc dù rất nhiều người tò mò về cuộc nói chuyện này, nhưng dưới sự kiên quyết của Phương Mộc, Sở vẫn bố trí cho Phương Mộc và Hoàng Vĩnh Hiếu trò chuyện tự do, không bị làm phiền. Cả cuộc nói chuyện kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ, Phương Mộc đã ghi chép lại hết nửa cuốn sổ tay và thu âm hai băng đài. Đinh Thụ Thành đã từng nghe một đoạn ghi âm, nội dung cuộc nói chuyện đề cập rất ít đến vụ án. Phương Mộc dường như quan tâm nhiều hơn đến cuộc đời của Hoàng Vĩnh Hiếu từ khi cậu có thể ghi nhớ đến năm cậu 21 tuổi.

Khi Hoàng Vĩnh Hiếu lên 5 tuổi, bố mẹ ly dị, mẹ dẫn theo chị gái hơn cậu một tuổi đi lấy chồng ở vùng khác. Từ đó, Hoàng Vĩnh Hiếu chung sống cùng bố. Từ nhỏ, cậu đã sống hướng nội, không thích trò chuyện với người khác, nhưng cần cù chịu khó học tập, vẫn luôn được mọi người khen ngợi, là người có khả năng nhất thi đỗ đại học trong cả thôn. Năm lên 8, Hoàng Vĩnh Hiếu vô tình bắt gặp bố cậu thông dâm với một phụ nữ đã có chồng trong thôn. Vì việc này mà cậu bị bố đánh một trận thừa sống thiếu chết. Năm 14 tuổi, khi đó Hoàng Vĩnh Hiếu đang học cấp 2, bị một nữ sinh cấp 3 đưa lên núi. Khi cô nữ sinh đó cầm tay Hoàng Vĩnh Hiếu ấn thẳng vào ngực mình, cậu đã sợ chết khiếp, cuống cuồng vừa lăn vừa bò lao xuống núi. Nhưng hai năm sau, khi Hoàng Vĩnh Hiếu 16 tuổi, trong một lần lao động trên ruộng, cậu đột nhiên đè ngựa cô bạn cùng lớp (cô bạn này có mối quan hệ khá tốt với Hoàng Vĩnh Hiếu) xuống ruộng, rồi hôn hít sờ mó khắp cơ thể cô bạn. Cô gái đó sợ hãi kêu khóc toáng lên, mọi người trong thôn kéo đến, mới giải cứu được cô gái. Sau đó, bố cậu phải bồi thường cho nhà cô bạn đó một con lừa, và các vị trưởng bối trong thôn đích thân đứng ra hòa giải, sự việc này mới tạm lắng xuống. Nhưng từ đó, thành tích học tập của Hoàng Vĩnh Hiếu sa sút nghiêm trọng. Sau hai lần thi trượt đại học, Hoàng Vĩnh Hiếu liền theo chú ruột ra thành phố làm thuê. Trong vòng hơn một năm, Hoàng Vĩnh Hiếu đã chuyển năm công trường, đã hứng chịu biết bao sự khinh bỉ và hắt hủi của người dân thành thị. Do tính cách hướng nội, cô độc và có phần kiêu ngạo, nên thời gian lưu lại ở mỗi công trường đều không lâu. Lúc rảnh rỗi, Hoàng Vĩnh Hiếu thường đến

phòng chiếu phim bên đường để xem phim chương. Cũng chính ở đây, lần đầu tiên Hoàng Vĩnh Hiếu xem phim cấp 3. Và từ lúc đó, trong đầu cậu luôn hiện lên thân thể đầy khiêu gợi của những cô gái trong phim cấp 3, cho đến một đêm, cậu bám theo một phụ nữ công sở về nhà muộn...

Từ đó, Phương Mộc gần như trở thành “cố vấn” của Sở công an thành phố C. Dưới sự giúp đỡ của cậu, tất cả đã phá được một vụ án bắt cóc, một vụ án lừa đảo tổng tiền, hai vụ án giết người. Trong tất cả các vụ án nêu trên, Phương Mộc đã miêu tả những đặc điểm của nghi phạm, điều này có tác dụng rất lớn đối với việc phá án.

CHƯƠNG 2: NGƯỜI BỊ ĐÁNH DẤU

Nghe xong câu chuyện ly kỳ gần đến mức hoang đường về Phương Mộc, Thái Vĩ bán tín bán nghi. “Cậu ta, cái cậu sinh viên có tên Phương Mộc,” Thái Vĩ cân nhắc một chút câu chữ của mình. “Cậu ta đã khắc họa chân dung nghi phạm?”

Đinh Thụ Thành gật gật đầu.

“Thực sự tài giỏi vậy sao?”

Đinh Thụ Thành cười, anh tiến lại gần, hỏi một cách bí hiểm: “Anh có biết tại sao Ronaldo lại trở thành tiền đạo xuất sắc nhất thế giới không?”

“O? Anh nói gì thế?” Thái Vĩ không hiểu.

“Tại sao Hách Hải Đông lại không thể trở thành tiền đạo xuất sắc nhất thế giới?”

Thái Vĩ mở tròn mắt nhìn Đinh Thụ Thành.

“Thiên phú! Cậu trai trẻ đó có tài năng thiên phú về việc nhận biết tội phạm.”

Thái Vĩ tra ra được Phương Mộc ở phòng 313 tòa nhà B, khu ký túc xá 5 Nam Phạm của trường Đại học J, nhưng khi đến nơi thì không gặp được cậu. Cậu bạn cùng phòng nói Phương Mộc đi chơi bóng rổ. Thái Vĩ hỏi Phương Mộc trông như thế nào, cậu nam sinh cười, nói: “Anh không cần hỏi dáng vẻ của cậu ấy, anh chỉ cần nhìn thấy một người luyện ném bóng rổ một mình trên sân bóng, thì đó chính là Phương Mộc.”

Thời tiết rất đẹp, có con gió nhẹ thổi qua, đem theo mùi hương hoa thơm ngát. Các bạn sinh viên hầu như đã trút bỏ bộ quần áo mùa đông dày cộm, mặc những bộ trang phục nhẹ nhàng đi lại trong trường, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy cô gái đã sốt sắng mặc quần soóc. Chiếc áo khoác gió màu đen trên người Thái Vĩ rõ ràng là không hợp

thời, mới đi bộ một lúc đã toát cả mồ hôi. Anh kéo tay một cậu sinh viên hỏi đường đến sân bóng rổ, cậu ta vui vẻ nhiệt tình dẫn đường cho anh.

Sân bóng rổ nằm ở góc tây nam của trường học, là một bãi xi măng rộng, được những dây thép vây xung quanh, tất cả có 8 sân bóng rổ hoàn chỉnh. Thái Vĩ lần lượt đi qua những sân bóng rổ tập hợp toàn những chàng trai sôi nổi hào hứng, cố lưu ý tìm một cậu thanh niên luyện ném bóng rổ một mình.

Tìm cậu không khó! Trên sân bóng phía rìa ngoài nhất, có một cậu thanh niên đang đứng trên vạch ném phát bóng, giơ cao tay, ném bóng, trái bóng tạo nên một đường vòng cung trên không trung, rơi chính xác vào rổ.

Thái Vĩ bước đến rìa sân bóng, nhìn cậu thanh niên liên tục lặp đi lặp lại cùng một động tác, giơ cao tay, ném bóng, bóng rơi vào rổ, nhặt bóng, đi đến vạch ném phát bóng, giơ cao tay, ném bóng, bóng rơi vào rổ...

Động tác của cậu rất chuẩn xác, tuyệt đẹp, điêu luyện, những trái bóng cậu ném vào rổ gần như trúng hết.

“Có chuyện gì sao?” Đột nhiên, cậu nam sinh bật ra câu hỏi, mắt không thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

“Ồ!” Thái Vĩ trở tay không kịp. Anh ngượng ngùng hắng giọng: “Hừm, cậu là Phương Mộc phải không?”

Đôi tay cậu đang giơ lên thoáng ngừng lại, sau đó hất ngón tay, quả bóng bay đi, không rơi vào rổ, mà đập vào thành rổ, bật trở lại trong tay cậu.

Cậu thanh niên ôm bóng, quay người lại. Mặt cậu đỏ bừng, trên chóp mũi lấm tấm giọt mồ hôi, má hóp, cằm nhọn, đôi lông mày rậm lúc này đang nhíu vào nhau, nhưng ánh mắt cậu... lạnh lùng, mệt mỏi song lại vô cùng sắc bén, dường như có thể đâm xuyên qua ánh nắng gay gắt để tiến thẳng vào cơ thể đối phương.

Gặp phải ánh mắt này, Thái Vĩ bất giác rùng mình, anh tránh ánh mắt của đối phương, đang định nói, chợt nhận ra mình không hề chuẩn bị lời giới thiệu thích hợp cho lần gặp mặt đầu tiên với Phương Mộc.

“Cậu... cậu quen Đinh Thụ Thành chứ?”

Đôi lông mày của Phương Mộc nhíu chặt hơn, cậu nhìn chăm chăm Thái Vĩ, nói: “Anh là cảnh sát?”

Nói xong, không đợi Thái Vĩ trả lời, đã tự đi đến chiếc ghế dài bên cạnh sân bóng. Thái Vĩ ngập ngừng giây lát, rồi cũng đi đến đó ngồi.

Trên ghế để một chiếc cặp sách cũ kỹ, Phương Mộc lấy từ trong túi ra một túi giấy ăn, rút ra một tờ để lau mặt, rồi lại lấy kính ra, đeo vào.

“Có gì cần tôi giúp đỡ sao?” Trên mặt cậu vẫn không thể hiện chút cảm xúc nào.

Thái Vĩ cảm thấy không vui, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến đi lần này của mình, nên vẫn rút từ trong cặp da ra một tập tài liệu, đưa cho Phương Mộc.

“Tôi là cảnh sát trong đội cảnh sát hình sự của thành phố, tôi tên Thái Vĩ. Từ tháng 3 năm nay đến nay, ở thành phố này đã liên tiếp xảy ra ba vụ án đột nhập vào nhà giết người. Đây là một số tài liệu của ba vụ án. Tôi nghe nói cậu...” Nói đến đây, Thái Vĩ phát hiện ra Phương Mộc vốn không hề nghe anh nói, mà dồn toàn bộ tâm trí vào tập tài liệu trên tay, thế nên anh giận dữ, không nói thêm gì nữa, chiếc thẻ cảnh sát vừa định giơ ra để chứng minh thân phận cũng lặng lẽ nhét trở vào trong túi áo.

Không còn việc gì đáng chán ghét hơn việc ngồi cả buổi chiều với thằng nhóc khó ưa này. Phương Mộc vẫn không nói một câu nào, cứ ngồi chăm chú xem tài liệu. Lúc đầu, Thái Vĩ còn kiên nhẫn tạo tư thế luôn sẵn sàng lắng nghe, lâu dần, đôi vai mỏi nhừ, cũng bắt đầu mất hết kiên nhẫn. Anh duỗi tay chân, dựa vào ghế một cách thoải mái, rảnh rỗi ngắm nhìn xung quanh.

Sân bóng rổ Phương Mộc vừa mới ném bóng đã bị mấy cậu nam sinh khác sử dụng. Những chàng trai mới ngoài đôi mươi này đang hăng hái rượt đuổi, tranh bóng, liên tục phát ra những tiếng hét đầy hưng phấn, còn liên tục tranh luận xem có phạm quy hay không, điểm số có được tính hay không. Thái Vĩ nhìn những chàng trai trẻ tràn đầy sức sống, bất giác hồi tưởng lại những năm tháng sinh viên của mình trong trường Cảnh sát, khoe miệng dần dần xuất hiện nụ cười.

Bất chợt, anh nhận ra, người đang ngồi cạnh anh thực ra cũng là một

thành viên trong số thanh niên này, nhưng cậu ta lại không giống với những cậu nam sinh vô tư thoải mái kia! Như thể bị đánh dấu một thứ ký hiệu gì đó, khiến cậu trở nên khác biệt với mọi người xung quanh. Anh đành phải quay sang nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nghiên cứu tài liệu rất lâu. Cậu cúi đầu, đôi mắt cứ luôn dán chặt vào mấy bức ảnh hiện trường, báo cáo hiện trường và báo cáo xét nghiệm tử thi. Đã mấy lần cậu ngẩng đầu lên, Thái Vĩ tưởng cậu định nói gì, vội vàng ghé đầu vào. Nhưng Phương Mộc chỉ trầm ngâm nhìn phong cảnh phía xa xa, vẫn không lên tiếng, một lúc sau, lại cúi xuống đọc tài liệu. Thái Vĩ để ý thấy, cậu đặc biệt chú ý đến mấy tấm ảnh hiện trường.

Cuối cùng, cậu đứng dậy, thở phào một tiếng. Sau đó bỏ kính ra, xoa xoa mắt, trả tài liệu cho Thái Vĩ đang chăm chăm nhìn cậu nãy giờ.

“Người này, nam giới, tuổi chừng 25-35, chiều cao không quá 1m75, có lẽ hơi gầy.”

Thái Vĩ chăm chú nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, anh không kìm nổi, lên tiếng hỏi: “Chỉ có thể thôi sao?”

“Đúng vậy, chỉ có thể!” Phương Mộc trả lời gãy gọn.

Thái Vĩ vô cùng thất vọng. Anh vốn tưởng Phương Mộc sẽ miêu tả thật cụ thể, kỹ lưỡng về chân dung, hoàn cảnh sống, hoàn cảnh gia đình của hung thủ giống như Đinh Thụ Thành đã kể. Nhưng Phương Mộc chỉ đưa ra chút kết luận chung chung mơ hồ thế này. Nói thực, những điều Phương Mộc vừa phán đoán, chẳng có chút giá trị manh mối nào: Thủ đoạn giết người tàn nhẫn này, phần nhiều là nam giới, hơn nữa, hầu hết sát thủ liên hoàn đều không quá 40 tuổi. Còn về chiều cao và cân nặng của hung thủ, theo như vết chân của nghi phạm để lại hiện trường, cũng có thể suy đoán ra được. Ngoài ra, những dấu vết để lại trên hiện trường cho thấy, hung thủ và những phụ nữ bị hại đã giằng co quyết liệt với nhau, điều này chứng tỏ hung thủ không phải là người cường tráng.

“Dựa vào số tài liệu và ảnh chụp hiện trường này, tôi chỉ có thể phán đoán được như vậy thôi.” Phương Mộc như thể đã nhìn thấu tâm sự của Thái Vĩ. Nhưng cậu liền bổ sung thêm: “Ngoài ra, tôi cảm thấy người này có vấn đề về tinh thần, cụ thể là vấn đề gì, tôi không thể khẳng

định.”

Hừ, Thái Vĩ nghĩ thầm, ngay cả tên ngốc cũng có thể nhận thấy hung thủ này là một kẻ biến thái!

“Biến thái và trở ngại về tinh thần là hoàn toàn khác nhau!”

Thái Vĩ không tránh khỏi kinh ngạc, anh nhận ra, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Phương Mộc đã hai lần nhìn thấu suy nghĩ của anh. Để che giấu nỗi kinh ngạc của mình, anh đứng dậy, giơ tay về phía Phương Mộc.

“Được rồi, cảm ơn cậu, nếu còn có điều gì cần cậu hỗ trợ, chúng tôi sẽ lại tìm cậu. Hẹn gặp lại!”

Phương Mộc nắm tay Thái Vĩ. Thái Vĩ cảm nhận thấy bàn tay đó rất lạnh, không có chút nhiệt độ ấm áp nào.

“Tốt nhất chúng ta không nên gặp lại nữa!”

“Ồ?” Thái Vĩ rướn cặp lông mày.

“Khi chúng ta gặp lại, đồng nghĩa với việc lại có thêm người chết.”

Thái Vĩ há miệng, nhưng lại không nói được gì, đành phải gật gật đầu, quay người bước đi.

Khi bước ra khỏi sân bóng, Thái Vĩ không kìm lòng nổi, quay đầu nhìn lại, Phương Mộc đã không còn ngồi trên ghế nữa. Nhìn sang bên cạnh, Phương Mộc đang quay lưng lại phía anh, cô độc ném trái bóng rổ của cậu. Lúc này, trời đã tối sẫm, trên sân bóng chỉ còn thừa thớt vài người. Bóng hình Phương Mộc càng lúc càng mờ nhạt trong sắc trời tối, chỉ có thể nhận ra đôi tay cậu liên tục giơ cao và quỹ đạo bay của trái bóng.

CHƯƠNG 3: NỖI SỢ HÃI

Hôm nay là tiết đầu tiên của môn Luật Tố tụng hình sự. Giáo sư giảng dạy môn này là giáo sư Tống Huy Dương vừa mới từ Nhật Bản giao lưu phỏng vấn trở về, cho nên, môn học này đã bị hoãn đến tận hôm nay mới bắt đầu.

Phương Mộc vẫn ngồi dãy cuối cùng của lớp học. Giáo sư Tống mặc dù đã bị chậm bài giảng hơn một tháng, nhưng ông không hề vội giảng bài ngay, mà còn trò chuyện rôm rả về nền kinh tế phát triển, cuộc sống thư thái dễ chịu của Nhật, và cả “Những câu chuyện không thể không kể” của ông và mấy vị chuyên gia Luật tố tụng hình sự của Nhật.

Đang hào hứng kể, một sinh viên gõ cửa bước vào.

Thầy Tống đang hào hứng, nên cũng dễ dãi bỏ qua, phất phất tay cho phép cậu sinh viên đó vào lớp.

Cậu ta đi thật nhanh, thật khẽ xuống dãy cuối cùng, ngồi xuống cạnh Phương Mộc, còn quay sang gật đầu thân thiện với cậu. Phương Mộc quen cậu ta, cậu ta tên Mạnh Phạm Triết, nghiên cứu sinh chuyên ngành Luật dân sự.

Trên giảng đường đại học, đi học muộn vốn là một việc hết sức bình thường, và phần lớn đều được giáo viên bỏ qua. Điều khiến Phương Mộc thấy băn khoăn là: sao nét mặt Mạnh Phạm Triết lại có vẻ vừa trút đi được gánh nặng ngàn cân, như thế... như thế cậu vừa mới thoát khỏi được một kỳ thi nghiêm ngặt.

Cuối cùng, thầy Tống cũng đã hoàn thành xong “Hội thảo báo cáo cảm nghĩ sau chuyến du lịch Nhật Bản” của mình. Ông cầm sổ điểm danh, rồi chớp chớp mắt giả vờ tỏ ra thân thiện với học sinh: “Trước khi giảng bài, chúng ta hãy làm quen với nhau một chút!”

Các sinh viên vừa rồi hãy còn lơ đã lơ đã buồn ngủ, bây giờ đều hăng hái hẳn. Đây là môn học bắt buộc, đương nhiên ai cũng muốn có được học phần. Theo sau tiếng đọc tên từng người thoát ra từ miệng thầy

Tổng, là một góc nào đó trong lớp lại vang lên tiếng: “Có!” Phương Mộc vô tình liếc sang Mạnh Phàm Triết, bỗng giật mình sửng sốt.

Vừa nãy, cậu ấy thư thái thoải mái là thế, sao giờ đây lại căng thẳng như sắp lâm trận: đôi tay nắm chặt mép bàn, khớp giữa các ngón tay trắng bệch, đôi mắt nhìn chăm chăm vào giáo sư Tổng, răng cắn chặt môi, như thể thứ thốt ra từ miệng giáo sư Tổng không phải là tên người, mà là từng viên đạn.

“Mạnh Phàm Triết.”

Những giọt mồ hôi to tròn lăn dài từ trên trán Mạnh Phàm Triết xuống, môi cậu mấp máy, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh gì. Thầy Tổng nhìn lướt khắp phòng, rồi đọc lại: “Mạnh Phàm Triết.”

Nhiều bạn khẽ gọi cậu, nhưng Mạnh Phàm Triết lại có vẻ như không nghe thấy, cứ nhìn thầy Tổng chăm chăm, người ngả về phía trước, miệng há ra một nửa, như thể muốn nói nhưng lại không thể nói được.

“Không đến à? Buổi học đầu tiên mà đã trốn à?” Thầy Tổng tức giận, lấy bút mực ra, định đánh dấu vào sổ điểm danh.

Mạnh Phàm Triết lúc này đứng bật dậy, mặc dù vẫn không nói gì, nhưng lại giơ tay thật cao.

“Ồ, cậu là Mạnh Phàm Triết?”

“Là em ạ.” Cuối cùng, mấy chữ cũng đã thoát ra được khỏi miệng cậu.

“Ngồi xuống đi, lần sau tập trung một chút!”

Dường như mấy chữ vừa rồi đã hút cạn toàn bộ sinh lực của cậu, Mạnh Phàm Triết rệu rã thả phịch người xuống ghế. Mấy người trong lớp che miệng cười rúc rích, còn lại, mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt kinh ngạc.

Mạnh Phàm Triết có vẻ như muốn trốn tránh những ánh mắt đó, suốt cả buổi học, cậu đều cúi đầu ủ rũ ghi chép bài. Nhưng có thể nhận thấy, cậu không còn căng thẳng như lúc điểm danh nữa.

Rốt cuộc là cậu ấy sợ hãi điều gì?

Thành thật mà nói, thầy Tổng giảng bài rất bình thường, không có gì

thực sự ấn tượng. Trong lúc nghỉ giải lao giữa giờ, nhân lúc thầy ra ngoài hút thuốc, một số sinh viên đã lén ra về. Thầy Tổng quay lại, phát hiện ra thiếu một số người, nổi giận lôi đình, lại lấy sổ ra điểm danh.

Phương Mộc chú ý thấy Mạnh Phàm Triết vừa mới khôi phục được trạng thái bình thường, giờ lại có vẻ như sắp rơi xuống vực sâu thăm thẳm, trên mặt thể hiện bao trạng thái phức tạp đan xen giữa sự tuyệt vọng, căng thẳng, căm hận. Khi gần đến tên cậu, Mạnh Phàm Triết càng run rẩy mạnh hơn.

Phương Mộc vẫn luôn lặng lẽ quan sát Mạnh Phàm Triết, đồng thời cũng để ý đến thứ tự danh sách gọi tên.

“Trần Lượng.”

“Có!”

“Sơ Tiểu Húc.”

“Có!”

Người tiếp theo sẽ là Mạnh Phàm Triết.

“Mạnh Phàm Triết.”

Khi thầy Tổng mới đọc ra một chữ “Mạnh”, Phương Mộc đã đập mạnh Mạnh Phàm Triết một cái.

Mạnh Phàm Triết giật mình, quay đầu sang, và đúng lúc đó, hai chữ “Phàm Triết” cũng vừa vắn được vang lên. Mạnh Phàm Triết nói ngay:

“Có!”

Thầy Tổng không dừng lại, mà tiếp tục điểm danh. Mạnh Phàm Triết ngăn người một lát, rồi nhanh chóng trở lại trạng thái thoải mái. Cậu giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, hơi ngượng ngùng, quay sang hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phương Mộc nghĩ giây lát rồi hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Mạnh Phàm Triết nhìn đồng hồ, trả lời: “9 giờ 5 phút. Ồ, 38 giây.” Cậu vội vàng bổ sung thêm một câu.

Phương Mộc cười, Mạnh Phàm Triết cũng đỏ bừng mặt như thể bị

người khác lật tẩy bí mật.

Bữa trưa, Phương Mộc ăn rất no, lại thấy buồn ngủ. Nhìn đồng hồ, chỉ còn chưa đầy một tiếng là đến giờ học buổi chiều, bèn lên trên sân thượng khu giảng đường hóng gió. Khi đi lên sân thượng, Phương Mộc mới phát hiện ra trên đó đã có một người. Là Mạnh Phàm Triết. Cậu ta ngồi trên bậc xi măng trên sân thượng, hai chân thả thõng xuống, ngắm nhìn phía xa xa, hình như đang suy ngẫm điều gì.

Phương Mộc không muốn để cậu ta nhìn thấy mình, đang định lặng lẽ rời khỏi đó, chợt nhìn thấy Mạnh Phàm Triết đột nhiên đứng bật dậy.

Cậu ta thận trọng đứng trên bậc xi măng, bậc xi măng đó rộng chưa đến 20cm, mũi giày và gót giày của cậu đã vượt ra bên ngoài. Mạnh Phàm Triết đứng lắc la lắc lư trên bậc xi măng, hai tay dang ra, hít thở sâu, như thể đã hạ quyết tâm cúi đầu xuống dưới.

Phương Mộc nín thở. Đây là tầng 7! Nhìn thẳng xuống dưới sẽ thấy gì?

Đầu người to bằng chiếc cốc áo? Chiếc xe ô tô to bằng đồ chơi trẻ em? Hay là dường như chuẩn bị trở về với đất mẹ?

Không, không thể hét gọi cậu ấy lúc này được, nếu không, chắc chắn cậu ấy sẽ bị hoảng sợ, không khéo lại rơi xuống mất.

Phương Mộc thận trọng bước lên một bước, đế giày và cát cọ vào nhau tạo nên thứ âm thanh vang vọng như sấm rền.

Thân thể Mạnh Phàm Triết lắc lư càng lúc càng mạnh, cậu đã sắp mất thăng bằng! Phương Mộc không kịp suy nghĩ, lao nhanh lên trước, nhắm trúng thắt lưng da của cậu ta, giữ thật chặt, rồi kéo cậu trở vào.

Mạnh Phàm Triết kêu lên thất thanh, rồi cùng Phương Mộc ngã nhào xuống sân thượng.

“Cậu đang làm gì thế? Muốn chết à?” Phương Mộc giận dữ nhìn khuỷu tay bị trầy xước.

“Xin, xin lỗi!” Mạnh Phàm Triết hoảng hốt ngồi bệt xuống, miệng lắp bắp.

Phương Mộc thấy mặt cậu ta trắng bệch, bèn giơ tay kéo cậu đứng dậy.

Chân Mạnh Phàm Triết nhũn như con chi chi, cậu run rẩy, gắng gượng đứng lên, phúi phúi bụi dính trên người, thân người lại lắc lư, như thể có thể ngã khụy bất cứ lúc nào.

Phương Mộc thở dài, dìu cậu ta đến một chiếc ghế đá trên sân thượng, lấy cốc nước trong cặp sách ra, đưa cho cậu ta. Mạnh Phàm Triết uống liền mấy ngụm, hơi thở dần ổn định trở lại.

“Cảm ơn!” Cậu ta lấy một tờ giấy ăn, lau thật kỹ miệng cốc, rồi trả lại cho Phương Mộc.

Phương Mộc cũng ngồi xuống cạnh cậu ta, rút bao thuốc ra, lấy một điếu đưa lên miệng, nghĩ một lát, rút thêm một điếu nữa, đưa cho Mạnh Phàm Triết. Mạnh Phàm Triết do dự giây lát, rồi mới giơ tay ra nhận. Vừa mới hít hơi đầu tiên, cậu đã ho sặc sụa.

Hai người cùng ngồi yên lặng, Phương Mộc hít những hơi thuốc thật sâu, Mạnh Phàm Triết chỉ nhìn chăm chăm vào điếu thuốc càng lúc càng ngắn dần trên tay mình.

“Chắc cậu nghĩ mình là thằng điên phải không?” Mãi lâu sau, Mạnh Phàm Triết mới lên tiếng trước.

“Ồ, gì cơ?”

Mạnh Phàm Triết ném mạnh mẫu thuốc, “Chắc cậu cảm thấy mình không bình thường?”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Nếu không, sao cậu không hỏi vừa nãy mình đang làm gì?”

“Ừ, được thôi, vừa nãy cậu đang làm gì?” Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười.

“Mình à, khà khà, thực ra cũng chẳng có gì, mình chỉ là muốn thử nghiệm một chút cảm giác sợ hãi.” Cậu ta quay sang nhìn Phương Mộc, cố tình nở nụ cười tỏ vẻ thoải mái thư thái, như thể hy vọng Phương Mộc sẽ thấy mình rất có bản lĩnh.

Phương Mộc cười, châm cho mình một điếu thuốc khác.

Mạnh Phàm Triết nhìn Phương Mộc chờ đợi, dường như chờ Phương

Mộc nói những câu đại loại như: “Thì ra là thế!”, “Cậu thật rồi hơi!”... Nhưng Phương Mộc vẫn im lặng, lúc sau mới chột ngắc đầu lên hỏi:

“Cậu sợ cái gì?”

Mạnh Phàm Triết há miệng kinh ngạc, nhìn Phương Mộc trừng trừng. Ánh mắt đó dường như muốn hỏi: Sao cậu lại biết?

Đương nhiên là mình biết, nếu không, lúc điểm danh, mình đã không đập vai gọi cậu.

Một người, khi anh ta cảm thấy sợ hãi đối với một sự vật, sự việc nào đó, sẽ biểu hiện ra sự quan tâm chú ý và miễn cảm khác thường đối với sự vật, sự việc này. Đúng lúc đó, nếu đột nhiên cắt ngang sự chú ý của anh ta, sẽ khiến anh ta tiêu trừ được cảm giác sợ hãi đối với sự vật, sự việc đó trong chốc lát. Đương nhiên, cũng chỉ được trong khoảnh khắc này thôi.

Mạnh Phàm Triết có lẽ là sợ điểm danh, cho nên, khi điểm danh sẽ biểu hiện ra sự khựng hoảng, càng sợ hãi, càng không thể trả lời. Đúng lúc gọi đến tên cậu, Phương Mộc đã đập vai gọi cậu, khiến sự chú ý của cậu chuyển từ việc “điểm danh” sang Phương Mộc, tự nhiên có thể trả lời được.

Thái độ của Mạnh Phàm Triết chuyển từ kinh ngạc sang ủ dột, cậu cúi đầu không nói.

“Cậu sợ cái gì?”

Mạnh Phàm Triết ngắc đầu, Phương Mộc nhìn thấy ánh mắt yếu đuối của cậu ta, cậu ta chăm chăm nhìn Phương Mộc hồi lâu. Phương Mộc mỉm cười, thậm chí nhìn lại cậu với ánh mắt坦然 nhiên.

Trong ánh mắt đó dần dần xuất hiện sự tin tưởng và thân thiện.

“Mình,” cậu gãi gãi đầu: “Hơi sợ điểm danh, ha...ha... có phải rất kỳ lạ không?”

“Tại sao?”

“Không biết!” Mạnh Phàm Triết nhìn ra xa, “Mình cũng không biết mình bắt đầu sợ điểm danh từ khi nào. Cứ đến lúc điểm danh là mình lại căng thẳng, càng căng thẳng, mình càng không thể trả lời được chữ

“có”, thường xuyên đỏ mặt tên tò đứng dậy, nhưng lại không thốt ra được chữ nào, mọi người trong lớp đều nhìn mình khó hiểu.” Cậu ta cúi đầu, giọng nói cũng trầm hẳn xuống: “Rất nhiều người cười nhạo mình.”

“Cậu bị nói lấp à?”

“Không, cậu thấy mình nói chuyện có vấn đề à?”

“Không!”

“Mình cũng thấy rất lạ, tại sao mỗi chữ “có” mà lại không thể nói ra được. Có lúc, mình đã lên tự luyện tập, tự gọi tên mình, tự trả lời “có”, thì không vấn đề gì, nhưng khi ở trên lớp, vẫn không thể nói ra được.” Cậu ta hạ giọng: “Cho mình điều thuốc!”

Phương Mộc đưa thuốc cho Mạnh Phàm Triết, châm lửa cho cậu ta. Cậu ta thận trọng hút một hơi.

“Bốn năm học đại học, cậu trải qua thế nào?”

“Mình tự nghĩ cách thôi, ha...ha...” Cậu ta thoáng mỉm cười: “Thường thì hay điểm danh lúc đầu giờ, mình bèn giả vờ đi muộn, đợi điểm danh xong mới vào, sau đó, lúc hết giờ, mình gặp giáo viên giải thích. Hồi đó, mình có biệt danh là Vua đi muộn. Các thầy cô giáo có ấn tượng rất xấu về mình, may mà thành tích học tập của mình cũng khá ổn.”

Phương Mộc cười, tỏ vẻ thấu hiểu.

“Có một môn học Luật Kinh tế quốc tế, thầy giáo đó giảng bài rất tệ, chỉ dựa vào việc điểm danh để duy trì quân số. Hai tiết học, điểm danh bốn lần. Bốn lần, cậu biết lúc đó mình có cảm giác gì không?”

Cậu ta đưa điều thuốc lên miệng bằng bàn tay run rẩy, hít mạnh một hơi, sau đó ho sặc sụa như rút gan rút phổi.

Phương Mộc đấm lưng cho cậu ta, đợi hơi thở của cậu dần bình thường trở lại, Phương Mộc hỏi: “Cậu chưa đến khám bác sĩ tâm lý sao?”

Mạnh Phàm Triết do dự một lát: “Cũng coi như là khám rồi. Sao cơ, cậu cảm thấy mình có vấn đề về tinh thần à?”

“Không, cậu chỉ là có chút trở ngại về mặt tâm lý. Hầu như mỗi người

đều có trở ngại tâm lý, nhưng mức độ khác nhau mà thôi. Cậu sợ điểm danh, có người sợ độ cao, sợ cầu thang máy, sợ những đồ vật nhọn... Đây chẳng phải là việc gì to tát cả.”

“Thật sao?” Mạnh Phàm Triết bán tín bán nghi, nhưng trông cậu đã thoải mái hơn nhiều. “Vậy thì,” cậu ta nhìn Phương Mộc đầy tò mò,

“Cậu sợ điều gì?”

Phương Mộc không trả lời, cậu trầm ngâm hút hết điếu thuốc, nhìn đồng hồ: “Mình phải đi học rồi, lần sau nói chuyện tiếp nhé!”

Nói xong, liền để Mạnh Phàm Triết lại với sự thất vọng, hụt hẫng, rời khỏi sân thượng.

Nỗi sợ hãi. Thực ra, cậu không biết cái gì gọi là nỗi sợ hãi!

CHƯƠNG 4: QUỶ HÚT MÁU

Ông Tần xách hai con cá trắm cỏ, bước chậm rãi lên cầu thang. Đúng là đã có tuổi rồi, mới leo lên tầng 4, đã không thở ra hơi nữa rồi.

Ông Tần tay vịn lan can, muốn nghỉ một chút rồi mới đi lên tiếp. Bất giác, ông liếc nhìn thấy cửa phòng 401 hé mở. Ông Tần đi đến cửa, hiếu kỳ nhìn vào trong, ngay sau đó, ông ngồi phịch xuống đất. Hai con cá trắm cỏ đã bị mổ bụng, bóc mang rơi xuống đất, đang cố gắng giãy giụa, một con còn nhảy hẫng vào trong phòng 401. Nó đang nhảy giữa vũng máu đỏ nhầy nhụa, mở to mắt, há to miệng, không hề nhận ra điểm tận cùng của vũng máu - một sinh vật đang nằm im và cũng bị mổ bụng giống như nó.

Cảnh sát tuần tra nhanh chóng đến hiện trường. Trưởng nhóm cảnh sát chỉ mới nhìn lướt qua hiện trường, đã yêu cầu đồng nghiệp gọi điện cho Sở Công an thành phố.

“Con quỷ hút máu đó lại xuất hiện rồi!”

Thái Vĩ đã thay đổi quyết định trong lúc lái xe lao nhanh đến hiện trường. Anh bảo các đồng nghiệp khác đi trước, còn mình lái xe đến trường Đại học J.

Cho dù cuộc nói chuyện lần trước với Phương Mộc không đem lại sự gợi mở và manh mối gì mới cho việc phá án, nhưng Thái Vĩ vẫn quyết định lắng nghe lần nữa cách nghĩ của cậu. Muốn cảm nhận được tình tiết vụ án, không gì bằng đến tận hiện trường xem xét.

Phương Mộc đang học tiết tiếng Nhật thì bị Thái Vĩ gọi đi. Trên đường, Thái Vĩ không nói gì, Phương Mộc cũng luôn giữ im lặng.

Quả đúng là, khi gặp lại, chính là lúc lại có người mất mạng. Cuộc gặp gỡ này khiến Thái Vĩ khó tìm được lời nói phù hợp. Lạ hơn cả, là cậu nam sinh bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, chẳng buồn thắc mắc xem đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đi đâu?

“Nơi đó là tiểu khu Minh Châu phải không?” Bất ngờ, cậu nam sinh lên tiếng hỏi.

Thái Vĩ nghiêng đầu nhìn: “Đúng vậy!” Anh chợt nhận ra, đó chính là hiện trường của vụ án mạng đầu tiên.

Mấy phút sau, xe Jeep dừng lại trước khu nhà dành cho công nhân viên xưởng chế tạo ô tô của thành phố C trong Vườn Quang Minh. Vườn Quang Minh được xây dựng từ những năm 80. Hồi đó, xưởng chế tạo ô tô là doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn nổi tiếng khắp toàn quốc, công nhân viên ở đây được đãi ngộ rất tốt. Trong thời kỳ hưởng phúc lợi bằng việc phân chia căn hộ, khu nhà dành cho công nhân viên xưởng chế tạo ô tô là tòa nhà 7 tầng hiếm có lúc bấy giờ. Chỉ có điều, thời thế đã thay đổi, trong thành phố ngày càng mọc lên nhiều tòa cao ốc, nên khu nhà 7 tầng cũ kỹ này đã đứng sừng sững 20 năm nay bỗng trở nên tàn tạ vô cùng.

Hiện trường vụ án xảy ra ở phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu số 3. Hiện trường đã bị những cảnh sát đến trước phong tỏa. Phương Mộc và Thái Vĩ bước qua đường cảnh giới, vội vàng đi lên tầng 4. Các nhân viên cảnh sát bận rộn đi lên đi xuống, nhiều người nhìn cậu thanh niên đeo kính, khoác cặp sách đi bên cạnh Thái Vĩ với ánh mắt nghi hoặc.

Thái Vĩ bước vào phòng 401, đây là căn nhà kiểu kiến trúc cũ có một phòng khách và một phòng ngủ, chắc khoảng hơn 40m². Một vị bác sĩ pháp y và nhân viên kỹ thuật đang bận rộn kiểm tra tử thi, chụp ảnh, xem xét hiện trường, trong phòng vô cùng chật chội.

Một người cảnh sát nói với Thái Vĩ, đây là căn hộ cho thuê, nạn nhân vừa mới dọn đến đây, là một phụ nữ độc thân, chủ nhà đang trên đường đến đây.

Nạn nhân là nữ giới, trông vẻ không quá 35 tuổi, thân trên để trần, từ cổ họng đến phần ngực, bụng bị xé bởi một vật sắc, có thể nhìn thấy cả xương sườn và nội tạng.

“Thế nào?” Thái Vĩ vỗ vỗ vai một vị pháp y.

“Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do bị nghẹt thở, hung khí là một sợi dây thun nilon, đã được người ở tổ Khám nghiệm cất giữ. Thời gian tử vong cách đây không quá 2 tiếng đồng hồ.”

Thái Vĩ nhìn đồng hồ: “Thế tức là, thời gian tử vong khoảng từ 2 giờ

đến 2 giờ 30 phút?”

“Đúng thế!”

“Gây án giữa ban ngày ban mặt, tên hung thủ này cũng thật quá ngông cuồng.” Thái Vĩ vừa lầm bầm, vừa quay người tìm kiếm Phương Mộc, thấy cậu đang đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào xác nạn nhân, sắc mặt rất nhợt nhạt.

“Đến đây!” Thái Vĩ gọi cậu.

Phương Mộc rung mình như là đang sợ hãi. Cậu gật gật đầu, nhưng lại không hề nhúc nhích.

“Cậu sợ à?” Thái Vĩ nhú mày. Phương Mộc nhìn Thái Vĩ, hít thở sâu, bước vào.

Các bác sĩ pháp y đang kiểm tra tỉ mỉ vết rách ở phần ngực và bụng tử thi, thận trọng nhắc phần da thịt đã bị rách. Phương Mộc nhìn chăm chăm vào vết thương, rồi lại nhìn xuống vũng máu đã bị đông lại trên sàn nhà, chột lao nhanh ra ngoài hành lang, suýt nữa đâm phải một cảnh sát đang cầm túi vật chứng, bị anh ta mắng cho một câu.

Thái Vĩ vội vàng đi theo, thấy Phương Mộc vịn tay vào tường, khom lưng nôn xuống một góc hành lang.

Thái Vĩ chửi thầm một câu “đồ bỏ đi”, nhưng vẫn dặn người cảnh sát cạnh mình lấy nước cho cậu, rồi quay trở lại hiện trường tiếp tục công việc.

Phương Mộc biết sẽ có một ngày mình phải đến hiện trường vụ án kẻ hút máu, nhưng cậu cũng không thể ngờ là mình lại bị mất mặt đến nhường này. Cho dù thường ngày có thể vừa ăn cơm vừa xem những bức ảnh hiện trường khiến nhiều người phát buồn nôn, nhưng khi cậu bước chân vào tòa nhà này, hành lang u tối bẩn thỉu, bao nhân viên cảnh sát sắc mặt nặng nề vội vã đi qua đi lại, đường cảnh giới chói mắt, những công cụ lạnh lẽo của pháp y, tử thi nằm giữa vũng máu và cả mùi máu tanh tràn ngập trong không khí đều khiến cậu có cảm giác rùng mình dù trời không lạnh. Tranh ảnh dù sao vẫn chỉ là tranh ảnh, nó không bao giờ có thể giống như hiện trường trực tiếp dùng đến thị giác, xúc giác và mùi vị truyền tải được thứ thông tin này: tại nơi đây, một sinh mạng vừa mới biến mất vĩnh viễn. Thứ thông tin này khiến

cậu rùng mình, dường như bị đánh mạnh vào vị trí sâu xa trong ký ức mà cậu không bao giờ muốn động tới.

Cần phải bình tĩnh, không được làm ảnh hưởng tới sự phán đoán của mình. Cậu vừa nôn, vừa kiên quyết nhắc nhở mình.

“Cậu không sao chứ?” Bên cạnh vang lên giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn của Thái Vĩ.

Phương Mộc thở dốc, yếu ớt dựa vào tường, uống hết cả nửa chai nước anh cảnh sát vừa đưa cho cậu. Cậu lấy ống tay áo lau miệng, nói khó khăn: “Có thể còn có một người nữa!”

“Gì cơ?” Thái Vĩ kinh ngạc mở tròn mắt.

Phương Mộc không trả lời, mà lảo đảo đi đến phòng 401, ngồi xổm xuống bên cửa chính, ở đó có một chiếc cốc áo nhỏ nhỏ, bên trên in hình đầu chuột Mickey. Vừa rồi, trong lúc chạy đến góc hành lang để nôn, cậu vô tình nhìn thấy thứ này. Phương Mộc nhặt chiếc cốc lên, đưa cho Thái Vĩ, sau đó đi vòng qua tử thi, bước vào phòng ngủ.

Phòng ngủ bày biện rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một chiếc ghế, một bàn làm việc, ở góc tường có một chiếc tủ gỗ để quần áo. Trên sàn đầy quần áo vứt bừa bãi, trên giường có bốn túi đựng đồ cỡ lớn căng phồng, kẻ carô các màu đỏ, lục, lam, cam. Trong đó, có một túi đã bị mở, mấy chiếc áo sơ mi nữ được gấp ngay ngắn để bên cạnh. Phương Mộc nhìn đồng quần áo dưới đất, rồi lại nhìn mấy túi để đồ, quay người hỏi người cảnh sát đang chụp ảnh: “Anh đã chụp xong chưa?” Sau khi nhận được câu trả lời đã chụp xong, Phương Mộc lập tức mở mấy cái túi đựng đồ đó ra. Người cảnh sát đang đeo máy chụp ảnh vội ngăn cản cậu, nhưng bị Thái Vĩ ngăn lại. Sau khi lục lọi trong đồng quần áo, Phương Mộc vội vàng chạy vào trong bếp.

Bên cạnh bếp ga có một giá gỗ để dao, trên đó cắm dao gọt hoa quả, dao thái to, dao chặt xương, chỉ thiếu duy nhất một con dao thái loại trung bình, chắc là loại dao thái dài khoảng 15 cm, lưỡi dao dài, mảnh, cán gỗ. Phương Mộc hỏi nhân viên kiểm định đang lấy mẫu dấu vân tay: “Đã tìm thấy con dao đó chưa?”

Người cảnh sát đột nhiên bị hỏi, ngẩn người, nhìn Phương Mộc với ánh mắt dò xét.

“Đã tìm thấy chưa?” Giọng nói của Phương Mộc rất gấp gáp.

“Chưa.” Người cảnh sát đó do dự rồi trả lời.

Lúc này, Thái Vĩ cũng kịp đến, anh giơ chiếc cốc lên hỏi: “Cậu nói vẫn còn một người, là có ý gì?”

Phương Mộc không trả lời, tiếp tục hỏi người cảnh sát đó: “Các anh có phát hiện ra chiếc cốc hay vật dụng nào đựng thứ hỗn hợp giữa máu và các chất khác không?”

Người cảnh sát đó nhìn Thái Vĩ: “Không có.”

Phương Mộc nhắm chặt mắt lại, chửi thề một câu, sau đó quay đầu lại nói với Thái Vĩ: “Còn có một người bị hại, hơn nữa có khả năng là một đứa trẻ.”

“Còn có một người, lại còn là một đứa trẻ?” Thái Vĩ nhíu mày, “Cậu dựa vào đâu mà đưa ra phán đoán như vậy?”

“Anh muốn tôi nói cho anh nghe bây giờ sao?” Phương Mộc đã bắt đầu chạy ra ngoài, “Đứa trẻ đó có khả năng vẫn còn sống, hãy bảo người của anh đi theo tôi!”

Thái Vĩ, Phương Mộc và mấy người cảnh sát cùng lên xe, vừa mới đi đến cổng tiểu khu, Thái Vĩ vội vàng thắng phanh.

“Tìm ở đâu?”

“Lấy đây làm trung tâm, cứ đi lượn từng vòng tìm kiếm một nam giới tuổi chừng 25-30, cao khoảng 1m70, hơi gầy, đầu tóc xõa xượi, tay cầm một túi đựng đồ cỡ lớn kẻ carô, ánh mắt dò dẫm.” Phương Mộc ngừng lại giây lát: “Có thể anh ta sẽ mặc một chiếc áo khoác dày.”

Mấy vị cảnh sát đưa mắt nhìn nhau.

Thái Vĩ hắng giọng, nói với mấy người cảnh sát phía sau: “Nghe thấy chưa? Chú ý người như vậy đấy!”

Vừa mới đi được hai vòng quanh Vườn Quang Minh, Thái Vĩ phát hiện ra mình đang ở vị trí ngã tư đường. Anh lái chậm lại, quay sang hỏi Phương Mộc: “Đi thế nào đây?”

Phương Mộc nhìn đường vài giây, rồi quả quyết chỉ: “Hướng này!”

Lúc này, sắc trời đã tối, đám mây đen đang trôi lơ lửng phía góc trời, giữa tầng mây dày, thấp thoáng nghe thấy tiếng sấm rền.

Đây là con đường mới sửa thông sang khu vực ngoại thành, trên đường người qua lại rất thưa thớt, hai bên đường là những căn nhà mái bằng thấp và sạp bán hoa quả. Gió thổi càng lúc càng mạnh, những hạt cát và đá vụn đập lạo xạo vào cửa xe. Những người đi bộ rào bước, người đi xe đạp thì gồng mình đạp thật nhanh, trận mưa lớn đang sắp sửa ập xuống.

Mọi người trong xe đều dán chặt mắt vào cửa sổ xe để nhìn ra bên ngoài. Lòng bàn tay Thái Vĩ toát đầy mồ hôi, mấy lần suýt nữa không nắm chắc được vô-lăng. Anh liên tục nhìn đồng hồ, đã cách thời gian xảy ra vụ án 3 tiếng, liệu đứa trẻ đó có còn sống không?

Mấy phút sau, từng hạt mưa nặng trĩu cuối cùng cũng rơi xuống, trên đường lập tức xuất hiện vô số những hố nhỏ đang bốc khói trắng. Bên ngoài xe là một mảng mịt mù, nhưng đã chẳng còn ai nhìn ra ngoài đó nữa, dù thị lực có tốt đến mấy cũng không thể nhìn thấy được bất cứ ai bên ngoài nữa.

Không ai nói gì, xe Jeep lao nhanh trên con đường dường như dài vô tận này. Bầu trời sà xuống thấp như thể sắp sụp đến nơi, những tia sét như không cam tâm, liên tục xé toang bầu trời đen đặc, sau những tia chớp chói lòa, là những tiếng vang rền.

“Dừng xe!” Phương Mộc chột kêu lên.

Thái Vĩ cuống cuồng giẫm phanh, chiếc xe trượt nhanh trên đường một đoạn dài mới dừng lại được. Xe còn chưa kịp dừng hẳn, Phương Mộc đã nhảy xuống khỏi xe, chạy lùi lại phía sau.

Hai bên đường xếp đầy những viên ngói vỡ, xem ra đây có vẻ như là một nhà xưởng đã bị bỏ hoang từ lâu. Có thể, trước đây ở nơi này đã từng vang lên tiếng kêu vang của các loại máy móc, người người ra vào tấp nập, nhưng giờ đây, nó đã bị nhấn chìm trong đám cỏ dại cao đến thắt lưng. Toàn thân Phương Mộc bị cơn mưa xối xả làm ướt sũng, cậu nhìn đám cỏ bị mưa rơi đổ rạp, tạo nên những âm thanh lao xao, cậu thoáng run rẩy.

Thái Vĩ lấy áo trùm lên đầu, chạy đến bên Phương Mộc, anh còn chưa kịp hỏi, đã nghe thấy tiếng Phương Mộc nói: “Tìm đi! Chính là ở đây!”

Không chút do dự, mấy người liền chia nhau đi tìm trong đám cỏ cao đến thắt lưng người.

Mấy phút sau, phía tây vang lên tiếng hét thất thanh của một người cảnh sát, rồi tiếng hét to: “Tìm thấy rồi!”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, mấy đôi mắt đều nhất loạt hướng về phía anh cảnh sát đó. Anh biết hàm ý ánh mắt của mọi người. Nướn nước bọt, anh nói một cách khó khăn: “Chết rồi!”

Là một bé gái. Thi thể bị nhét vào trong một đoạn ống bê tông, phần ngực và bụng bị xé ra. Bên cạnh xác có một chai nước, trong đó là chất nhầy nhựa màu đỏ, trông giống như máu. Trong đám cỏ cạnh đó, phát hiện ra một túi đựng đồ cỡ lớn kẻ carô màu vàng và một con dao nhọn cán gỗ.

Thái Vĩ ra lệnh cho mấy người cảnh sát phong tỏa hiện trường, đồng thời xin cứu viện của Sở. Sau khi làm xong hết mọi việc, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Mở cửa xe, anh nhìn thấy Phương Mộc đang ngồi trên ghế lái, toàn thân ướt sũng, tóc còn đang nhỏ từng giọt nước mưa. Mắt cậu nhìn chăm chăm vào cửa kính xe phía trước đã bị nước mưa làm cho mờ tịt, điều thuốc trên tay cũng chỉ còn thừa lại một đoạn rất ngắn.

Thái Vĩ cũng không nói gì, mặc dù anh có vô số nghi vấn muốn hỏi Phương Mộc, nhưng anh vẫn châm thuốc trước, từ từ sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình.

“Nam giới,” Phương Mộc đột nhiên lên tiếng, âm thanh khàn đặc, “Tuổi không quá 30, rất gầy, ăn mặc lôi thôi, nhà ở gần đây, bố mẹ có thể nguyên là công nhân viên doanh nghiệp nhà nước, đã mất hoặc không chung sống cùng anh ta. Anh ta mắc phải sự trở ngại trầm trọng về tinh thần, máu có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với anh ta.”

Cậu hít một hơi thật mạnh, sau đó kéo cửa sổ xe xuống, ném đầu thuốc lá ra ngoài.

“Tôi có hai đề nghị: Một là, tìm trong phạm vi toàn thành phố xem trong năm năm trở lại đây, những ai bị bệnh về máu đến bệnh viện để chữa trị. Trong số những người đó, tìm kiếm người có đặc điểm vừa nêu

trên; Thứ hai, tìm kiếm trong tất cả các bệnh viện những người truyền máu trong vòng ba năm nay, đặc biệt là những người không hẳn đã cần, nhưng lại chủ động yêu cầu truyền máu.”

Thái Vĩ ghi những điều này vào sổ tay, nghĩ một lát, rồi dè dặt hỏi: “Sao cậu biết vẫn còn một người bị hại?”

“Chiếc cúc áo đó. Nạn nhân tại hiện trường khoảng 30 tuổi, không thể nào dùng chiếc cúc có hình nhân vật hoạt hình. Hơn nữa, tôi không phát hiện ra chiếc áo nào phù hợp với chiếc cúc này.”

“Chiếc cúc này hoàn toàn có khả năng do người thuê cũ làm rơi lại.”

“Không đâu. Trên chiếc cúc không dính một chút bụi nào. Ngoài ra,” Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nạn nhân vừa mới chuyển đến căn hộ này, còn chưa kịp mở túi đồ đạc, nhưng dưới đất lại có một đồng quần áo rơi vãi, mà lại không tìm thấy cái túi đựng đồ quần áo đó. Trong bếp thiếu mất một con dao, có lẽ là con dao dùng để mổ bụng nạn nhân. Nạn nhân mặc dù bị mổ bụng, nhưng ở hiện trường không phát hiện thấy dấu vết nạn nhân bị hung thủ uống máu. Điều này chứng tỏ, chắc hẳn hung thủ đã tìm thấy được nguồn máu có sức hấp dẫn hơn, sau đó dùng túi đựng đồ đưa nạn nhân đi.”

Thái Vĩ quay sang Phương Mộc: “Nguồn máu trẻ trung hơn, anh nghĩ đến điều gì?”

Phương Mộc bị hỏi, ngần người: “Không, không biết!”

Dường như Thái Vĩ cũng không kỳ vọng Phương Mộc trả lời, quay ra nhìn chăm chú bầu trời càng lúc càng tối sẫm.

Thái Vĩ nghĩ ngợi, lại mở miệng hỏi: “VẬY, sao cậu lại biết hung thủ sẽ giết hại đứa bé ở đây?”

Phương Mộc không trả lời ngay, mà một lúc lâu sau mới từ tốn nói: “Đối với hắn, đây là nơi thích hợp nhất.”

CHƯƠNG 5: BÁC SĨ

Một tuần trước. Lúc này là giờ ngủ trưa, hành lang trong thư viện vô cùng yên ắng. Một cậu thanh niên thận trọng bước lên cầu thang, dựa vào lan can, dần dần điều tiết hơi thở của mình.

Hành lang trông có vẻ rất dài. Cậu ta chỉnh sửa cặp sách, dường như đã hạ quyết tâm, bước gấp gấp tới trước một cánh cửa, nhìn xung quanh, không có ai. Cậu nhìn lên tấm biển trên cửa: “Phòng tư vấn tâm lý”. Cậu hít thở thật sâu, giơ tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vang lên chói tai giữa hành lang vắng lặng. Không ai trả lời. Cậu lại gõ lần nữa, vẫn không ai trả lời. Cậu ghé sát tai vào cửa, bên trong im ắng không chút động tĩnh. Cậu thở hắt ra, nét mặt không rõ là thất vọng hay nhẹ nhõm. Cậu định quay người bước đi, cánh cửa chệnh đỗi diện lại chợt bật mở, một người đàn ông thò đầu ra.

“Cậu tìm ai?”

Cậu thanh niên giật mình, cậu chỉ tay vào cánh cửa bị khóa chặt, nhưng không thốt ra được tiếng nào.

Người đàn ông bước tới, nhìn cánh cửa đó: “Tìm thầy Kiều à? Thầy ấy không có ở đây.” Anh ta nhìn cậu thanh niên: “Cậu tìm thầy ấy có việc à?”

“Tôi... không có gì!”

Người đàn ông cười.

“Có việc thì hãy nói ra, nếu không, kìm nén trong lòng, dễ gây bệnh lắm.”

Cậu thanh niên ngược lên nhìn anh ta. Đầu tóc gọn gàng, đôi mắt thân thiện, hàm răng trắng muốt, khi mỉm cười, khóe miệng hơi cong lên.

“Tôi, có đôi khi tôi cảm thấy sợ hãi.”

Người đàn ông khẽ cười, “Ai cũng đều có lúc cảm thấy sợ hãi. Có thể nói cho tôi biết, cậu sợ điều gì không?”

Cậu thanh niên cúi đầu, mím chặt đôi môi.

Người đàn ông thấy cậu không có ý định nói ra, cũng không miễn cưỡng.

“Cậu có thể khắc phục loại cảm giác này.” Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu thanh niên: “Ví dụ, cậu có thể tưởng tượng ra mọi tình huống nguy hiểm, hãy để tình huống nguy hiểm nhất xuất hiện trước tiên, đồng thời lặp đi lặp lại, dần dần, cậu sẽ cảm thấy không hề sợ hãi trước bất cứ tình huống nguy hiểm nào. Tự nhiên, cậu sẽ không còn sợ hãi cái việc mà cậu vẫn luôn sợ hãi đó nữa.”

Cậu thanh niên ngẩng đầu lên, anh ta chớp chớp đôi mắt với cậu thể hiện sự thân thiện, dường như đang nói: hãy tin tôi!

Đúng lúc đó, tiếng chuông vào học chợt vang lên trong hành lang. Cậu thanh niên giật mình, cậu vội vàng cảm ơn người đàn ông, rồi quay người bước đi.

o O o

Trong cuộc họp phân tích tình hình vụ án, Thái Vĩ đã hội báo tỉ mỉ về tình hình điều tra bước đầu của vụ án đột nhập giết người này.

Có tất cả hai nạn nhân. Người thứ nhất là Diêu Hiểu Dương, nữ giới, 32 tuổi, đã ly dị, là giảng viên Học viện Sư phạm thành phố J. Hai hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ta vừa mới thuê phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh. Qua xem xét hiện trường, nạn nhân Diêu Hiểu Dương có lẽ vừa mới chuyển đến chính ngày hôm xảy ra vụ án, hơn nữa, lúc đó cô đang sắp xếp đồ. Cửa nhà không có dấu vết bị cạy phá, tổ chuyên án đã từng nghĩ đến khả năng người quen gây án, nhưng sau khi đối chiếu dấu vân tay lấy được tại hiện trường với chủ nhà và những người thân thiết với nạn nhân, đã loại bỏ khả năng này. Suy đoán bước đầu, sau khi hung thủ vào được trong phòng, đã giằng co quyết liệt với Diêu Hiểu Dương, cuối cùng, hung thủ đã lấy sợi dây thừng nylon để trên bàn ở phòng khách (Diêu Hiểu Dương đã dùng sợi dây thừng nylon này để buộc hành lý), thít chặt cổ nạn nhân cho đến chết. Sau đó, hung thủ lấy một con dao thái trong nhà bếp mổ bụng nạn

nhân, hành động này gần như giống y như mấy vụ án trước. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, hung thủ không uống máu nạn nhân giống như các vụ án trước. Qua phân tích, hung thủ không làm như vậy, vì đúng lúc đó đã phát hiện ra nạn nhân thứ hai.

Nạn nhân thứ hai tên Đồng Hủy, nữ giới, 6 tuổi, sống tại phòng 402, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh. Hôm xảy ra vụ án, bố mẹ Đồng Hủy đều đi làm tại công xưởng, trong nhà chỉ có bà ngoại chăm sóc cô bé. Theo lời kể của bà ngoại cô bé, hôm xảy ra vụ án, bà và Đồng Hủy sau khi ăn trưa xong bèn đi ngủ trưa, bà mơ màng nhận ra Đồng Hủy chạy đi chơi, bà ngoại liền dặn bé, “Đừng đi chơi xa quá”, rồi lại ngủ tiếp. Khi cảnh sát điều tra hiện trường vụ án căn hộ bên cạnh, bà mới tỉnh dậy. Cũng chính lúc đó, bà không thấy Đồng Hủy đâu cả. Còn về việc đã có tiếng động gì trong căn hộ bên cạnh trong khoảng thời gian đó, bà không hay biết gì. Qua phân tích, rất có khả năng, khi Đồng Hủy chạy đi chơi hoặc chạy về nhà, đã vô tình gặp phải hung thủ, và hung thủ đã thay đổi ngay kế hoạch, quyết định chọn cô bé làm đối tượng để hút máu. Qua phân tích hiện trường thứ nhất (phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh), hiện trường thứ 2 (trước đây là công xưởng kính Đại Minh) và báo cáo kiểm tra tử thi, có lẽ, hung thủ sau khi dùng sợi dây thừng này thắt cổ Đồng Hủy cho hôn mê (trong quá trình này, một chiếc cúc áo trên váy Đồng Hủy mặc đã bị rơi ở cửa ra vào), lấy một chiếc túi để đồ trong phòng (cỡ lớn, kẻ carô màu vàng), sau đó nhét Đồng Hủy vào đó, rời khỏi hiện trường thứ nhất. Hung thủ sau khi đi bộ 40 phút về hướng đông nam, đã giết hại Đồng Hủy tại công xưởng kính Đại Minh cũ bên vệ đường, sau đó xé bụng Đồng Hủy, uống khoảng 200 cc máu của nạn nhân.

Không thu được manh mối có giá trị sau khi phỏng vấn những người sinh sống gần khu vực Vườn Quang Minh, bởi vì, lúc xảy ra vụ án, phần lớn mọi người trong khu đều đang đi làm tại công xưởng. Cho nên, ngay giữa ban ngày ban mặt, hung thủ ngang nhiên đem nạn nhân đi mà không bị ai để ý. Khi phỏng vấn những người trên đường đi từ hiện trường thứ nhất đến hiện trường thứ hai đã thu được manh mối quan trọng: Qua lời kể của một chủ quán ăn nhỏ ven đường trên đường Hồng Viễn (quán ăn này cách hiện trường thứ 2 khoảng 3000 mét), hôm đó, có một người đàn ông đến quán ông mua một bình nước khoáng. Người đàn ông này cao khoảng 1m72, rất gầy, tóc tai rũ rượi, thần sắc lo lắng bất an, đem theo một chiếc túi đựng đồ cỡ lớn. Hiện nay, đã phác họa

chân dung nhân vật theo lời mô tả của chủ quán, đồng thời tiến hành ra lệnh truy nã người đàn ông này.

Sau khi tan cuộc họp, Thái Vĩ đang định đi, Cục trưởng gọi anh lại:

“Tiểu Thái, cậu ở lại một chút!”

Cục trưởng người to béo, đang cố gắng thay đổi tư thế trên chiếc ghế da xoay, thấy Thái Vĩ vẫn đang đứng, liền huơ huơ tay ra hiệu cho anh ngồi xuống. Ông xoay cốc trà trong tay, lên tiếng hỏi: “Nghe nói, cậu để một sinh viên giúp cậu phá án?”

“Vâng ạ. Đinh Thụ Thành, người của Sở Công an thành phố C đã giới thiệu cho em, nghe nói rất tài giỏi.”

“Thế cậu thấy sao?”

Thái Vĩ cân nhắc câu chữ: “Con người này khá thú vị. Chúng em đã phát hiện được ra nạn nhân thứ hai qua sự chỉ dẫn của cậu ta. Ngoài ra, sự miêu tả nghi phạm của cậu ta cơ bản đồng nhất với những điều ông chủ quán nói. Cậu ta nói, mấy hôm nữa sẽ liên hệ với em, em cũng muốn nghe ý kiến của cậu ta về những vụ án này.”

“Không!” Cục trưởng giơ ngón tay trở lên, lắc lắc ngón tay, giọng kiên quyết: “Không được để cái cậu được gọi là thiên tài đó tham gia vào vụ án này. Không chỉ là vụ án này, mà sau này không được dùng đến biện pháp này nữa.”

“Tại sao ạ?” Thái Vĩ vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện đó đã khiến chúng ta thiệt thòi vẫn chưa đủ sao!” Sắc mặt Cục trưởng trở nên rất khó coi, giọng cũng cao vút lên.

Thái Vĩ càng không thể hiểu nổi, anh ngẩn người nhìn Cục trưởng. Cục trưởng đập đập vào sau gáy mình, hình như chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi anh: “Cậu đến đây bao lâu rồi?”

“Bốn năm ạ!”

“Chẳng trách,” sắc mặt Cục trưởng dịu đi đôi chút, “Người không biết, không có tội. Nhưng, lời tôi nói, cậu phải ghi nhớ cho thật kỹ. Đây là mệnh lệnh.” Nói xong, ông hất hất tay ra hiệu cho Thái Vĩ đi.

Thái Vĩ trở về phòng làm việc, vô cùng bận khoản, đang định tìm đồng nghiệp đã công tác ở đây lâu năm hỏi cho rõ tình hình, thì điện thoại chột vang lên. Là Phương Mộc gọi.

o O o

Qua những tài liệu mà cậu đọc được trong lần gặp đầu tiên với Thái Vĩ và việc tận mắt quan sát hiện trường vụ án thứ tư, Phương Mộc đã hình thành kết luận bước đầu về tên sát thủ liên hoàn hút máu người này.

Nếu như nói các sát thủ liên hoàn thường hay để lại “ký hiệu” của riêng mình nơi hiện trường vụ án, vậy thì, ký hiệu của kẻ hút máu này là gì?

Khỏi cần bận khoản, gọi tên sát nhân này là quỷ hút máu, vì ký hiệu hành vi của hắn chính là mổ bụng nạn nhân, rồi uống máu của họ. Rõ ràng, kiểu hủy hoại thi thể này không phải để phát tiết sự phẫn nộ hay che giấu thân phận của nạn nhân, mà là xuất phát từ một loại nhu cầu đặc biệt.

Vậy thì, loại nhu cầu này là gì?

Uống máu của nạn nhân, có thể được hiểu là một kiểu “bổ sung” cho lượng máu trong chính cơ thể mình. Điều này có nghĩa là chắc chắn hung thủ thường nảy sinh cảm giác sợ hãi và lo lắng vì sự “thiếu” máu trong cơ thể mình. Nguyên nhân gây nên tâm lý này hiện chưa được làm rõ, nhưng có thể khẳng định được rằng, sự lo lắng và sợ hãi này đã đến mức vô cùng trầm trọng, nếu không, anh ta cũng không đến nỗi phải dùng đến hành vi giết người uống máu để giảm bớt loại tâm trạng này.

Tình trạng hiện trường vụ án cũng có thể chứng minh được cho kết luận này.

Nạn nhân đầu tiên bị giết khi cô vừa mới tan ca đêm. Khi cảnh sát đến, chiếc chìa khóa vẫn còn cắm trên ổ khóa. Có khả năng hung thủ đi theo cô vào trong khu nhà, sau đó, nhân lúc cô mở khóa liền ra tay, sau khi đập mạnh nạn nhân vào cửa, bèn bóp cổ cô đến chết, tiếp đến là mổ bụng nạn nhân, rồi uống thứ dung dịch hòa trộn giữa sữa và máu nạn nhân.

Nạn nhân thứ hai là một phụ nữ đang học thạc sĩ, hôm xảy ra vụ án, lẽ ra cô cần phải đến trường học. Hàng xóm lúc đi đổ rác phát hiện ra cửa

phòng để mở, cô bị giết chết trong phòng khách, hung khí là chiếc lọ hoa được bày trên tủ giày.

Nạn nhân thứ ba là một phụ nữ thất nghiệp vừa mới trở về sau khi bán đồ ăn sáng ở chợ. Cô bị giết chết trong nhà trệt của mình. Trước tiên, hung thủ túm chặt tóc cô, đập mạnh vào lò bếp, sau đó dùng dây điện thắt chặt cổ cô cho đến chết, cuối cùng, uống thứ hỗn hợp giữa máu của cô và sữa đậu nành cô bán chưa hết.

Nạn nhân thứ tư là một cô giáo đã ly dị chồng. Hung thủ lấy một sợi dây thừng mà nạn nhân dùng để buộc hành lý thắt cổ cô cho đến chết. Khi đang định uống máu của nạn nhân, hắn ta chợt phát hiện ra đứa bé gái đang đi ở hành lang. Thế là, đứa bé trở thành vật hy sinh.

Nếu như không có hành vi ký hiệu “uống máu”, thì rất khó mà tưởng tượng nổi, bốn vụ án này là cùng một hung thủ. Thân phận và tuổi tác của nạn nhân khác biệt; địa điểm gây án lúc thì trong căn hộ, lúc thì ở nhà trệt; cách giết người lúc thì dùng sợi dây thừng thắt cổ, bóp cổ, lúc thì lấy lọ hoa đập chết; còn dụng cụ mổ bụng thì đồng nhất: đều tìm thấy vật sắc tại hiện trường vụ án, sau khi dùng xong, đều để luôn tại hiện trường. Hơn nữa, hắn ta còn không hề cố ý tiêu hủy chứng cứ phạm tội: tại hiện trường, khắp nơi đều có dấu vân tay của hắn ta, thậm chí, còn không thèm đóng cửa mà đã bỏ đi ngay.

Đối với hiện trường này, Phương Mộc chỉ có thể nghĩ đến một cụm từ: Hỗn loạn.

Không hề chủ tâm chọn lựa nạn nhân; không đem theo công cụ gây án; không xóa dấu vết sau khi gây án.

Tên hung thủ này, nếu không phải là một người vô cùng cầu thả, thì là một người tinh thần thường xuyên ở trong tình trạng hoảng loạn. Vậy thì, kiểu trở ngại về mặt tâm lý dẫn đến thần kinh hoảng loạn, rốt cuộc là có mối quan hệ mật thiết với máu như thế nào?

Phương Mộc gõ từ khóa “máu”, “trở ngại tinh thần” vào máy vi tính trong thư viện. Trên máy tính hiện ra thông tin: trong phòng đọc số 3 của thư viện có mấy cuốn sách về phương diện này. Phương Mộc ghi lại tên mấy cuốn sách đó, đi đến thẳng phòng đọc số 3.

Do Phương Mộc thường xuyên đến thư viện mượn sách, nên khá thân

quen với mấy giáo viên ở đó. Hỏi han vài câu qua loa, Phương Mộc đưa tên sách cho thầy Tôn đang ca trực, hỏi thầy xem có thể tìm được những cuốn sách này ở đâu.

“Ồ?” Thầy Tôn nhìn tên các cuốn sách: “Chẳng phải em học ngành Luật sao, sao đây toàn là sách dành cho người học ngành Y, em nghiên cứu những thứ này làm gì vậy?”

“Em rảnh rồi, muốn xem cho vui thôi.”

Thầy Tôn chăm chú nhìn cậu qua đôi kính trên sống mũi, mỉm cười:

“Trên giá sách giữa Z1 và Z3, chính là ở cái góc đó.”

Phương Mộc tìm thấy mấy cuốn sách đó theo sự chỉ dẫn của thầy Tôn. Trong khi làm thủ tục mượn sách, Phương Mộc tiện tay cầm một tờ báo để trên bàn, trong đó giới thiệu một vụ án đột nhập giết người mới xảy ra, cạnh đó còn có cả bức tranh vẽ chân dung nhân vật.

“Em nói xem, báo đăng như vậy, còn có cả lệnh truy nã, con quỷ hút máu này lại còn không mau chạy trốn sao?” Một cô giáo thấy Phương Mộc đọc báo, nói đầy cảm thán.

“Không đâu.” Phương Mộc không ngẩng đầu lên, buột miệng nói: “Loại người này thường không hay quan tâm đến tin tức truyền thông.”

“Ồ, thật sao?” Cô giáo đó chợt có hứng: “Sao em biết? Thầy giáo dạy à?”

“Ha... ha, em cũng chỉ đoán thôi.” Phương Mộc không muốn nói nhiều, nhận lấy mấy cuốn sách từ tay thầy Tôn, rồi bước nhanh ra khỏi thư viện.

Sau cả một ngày đóng cửa nhốt mình trong phòng, Phương Mộc gọi điện cho Thái Vĩ. Trước tiên, cậu hỏi về tình hình điều tra bệnh viện, Thái Vĩ trả lời cậu, do số lượng bệnh viện cần điều tra quá đông, nên cần chút thời gian, trước mắt vẫn chưa có manh mối nào đáng giá. Và vẫn đang tiến hành điều tra dò hỏi xung quanh hiện trường vụ án. Phương Mộc nói với Thái Vĩ, mình đã đọc một số sách về các căn bệnh về máu và trở ngại tinh thần, cậu cảm thấy, hung thủ rất có khả năng đã đến chữa bệnh hoặc xin được tư vấn ở bệnh viện tâm thần.

“Cho nên, nếu có thời gian, chúng ta hãy cùng nhau đến bệnh viện tâm

thăm điều tra.” Phương Mộc ngừng lại giây lát: “Nhưng tốt nhất là phải nhanh lên, hung thủ chuẩn bị lại gậy án.”

o O o

“Cậu đến rồi à?”

“Thầy rất bận phải không? Có làm phiền thầy không ạ?”

“Ha... ha, không có gì, vào đây ngồi!”

“Thầy đang đọc sách à?”

“À, đọc linh tinh thôi. Uống gì nhỉ? Trà hay cà phê?”

“Cà phê đi.”

“Tôi chỉ có cà phê tan thôi, có được không?”

“Cũng được!”

“Mà thôi, tôi thấy cậu nên uống nước trắng, cậu vốn ngủ không được ngon giấc.”

“Ha... ha, cũng được!”

“Cẩn thận, hơi nóng.”

“Cảm ơn.Ồ, thầy đọc sách phức tạp quá. Bệnh tật về máu và trở ngại tinh thần, Trở ngại tinh thần do tâm lý xã hội, cuốn này là The study on...”

“The study on agoraphobia - nghiên cứu chứng sợ hãi cường nộ”.

“Chứng sợ hãi cường nộ là gì?”

“Nói một cách đơn giản, chứng sợ hãi cường nộ chính là chỉ nỗi sợ hãi của anh ta đối với bất cứ hoàn cảnh nào khiến anh ta nảy sinh sự sợ hãi và bất lực. Ví dụ, sợ độ cao.”

“Ồ, chính là chứng sợ hãi phải không ạ?”

“Khà khà, cũng gần như thế.”

“Thầy giỏi quá, hiểu biết rộng.”

“Cũng chỉ là rảnh rỗi đọc cho vui thôi. Phải rồi, phương pháp lần trước tôi dạy cậu, thế nào, có tác dụng không?”

“Cũng tạm được.”

“Thế thì, cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu sợ cái gì không?”

“... Không có gì!”

“Khà khà, thả lỏng chút đi. Rất nhiều việc, chỉ cần cậu đứng ở góc độ khác, thì cách nghĩ của cậu về nó cũng sẽ khác đấy. Ví dụ...”

Tiếng ấn chuột ở máy vi tính.

“Trong số những động vật này, cậu sợ những con nào?”

“Ừm, con chuột.”

“Ha... ha, được. Nhìn xem, đây là một bức ảnh về con chuột. Này, đừng quá căng thẳng, nhìn vào màn hình, cậu có sợ không?”

“Đương... đương nhiên.”

“Được, đừng quá căng thẳng. Lúc nhỏ, cậu đã từng bị chuột cắn bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy thì, trong nhà cậu, có ai sợ chuột không?”

“Mẹ tôi.”

“Lúc cậu còn nhỏ, mẹ cậu thường xuyên dẫn cậu đi chơi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Khi ở cạnh mẹ, cậu đã nhìn thấy chuột chưa?”

“Có nhìn thấy.”

“Lúc đó thế nào?”

“Có một lần, mẹ tôi ôm tôi đến trường mầm non. Khi đi qua vườn hoa, một con chuột chạy lao qua trước mặt mẹ. Mẹ tôi lúc đó kêu thét lên, vội vàng bỏ chạy, sém chút nữa là vút cả tôi. Còn có một lần, có một con

chuột chết trước cửa nhà tôi, mẹ tôi sợ quá, không dám đến gần, nắm tay tôi đứng ở bên ngoài rất lâu, đến tận khi bác hàng xóm vớt con chuột chết đó đi, chúng tôi mới về nhà.”

“Khà khà, hiểu rồi. Cậu rất yêu mẹ cậu phải không?”

“Đương nhiên!”

“Mẹ cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ồ, 51 tuổi.”

“Được, cậu hãy tưởng tượng ra một khung cảnh như sau, người mẹ tóc bạc trắng, tóc mẹ cậu đã bạc chưa?”

“Hai bên mai đã bạc trắng rồi.”

“Được, chúng ta tiếp tục. Bây giờ là mùa đông, bên ngoài gió thổi rất to, người mẹ tóc bạc trắng của cậu đang đứng run rẩy giữa cơn gió, phía trước là một con chuột đang chắn lối đi của bà. Con chuột đó rất to, lông đen sì, đôi mắt đỏ, cứ nhìn mẹ cậu chăm chăm. Cậu đừng run, đừng cảm lên!”

“Được... được!”

“Mẹ cậu vòng sang trái, vòng sang phải, cũng không thể nào đi qua được, lại vừa lo vừa sợ, nước mắt tuôn rơi, miệng lẩm bẩm: “Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ.” Cậu có bằng lòng bảo vệ mẹ cậu không?”

“Tôi bằng lòng!”

“Ngồi xuống! Cậu nhìn xem, nó chưa dài đến một thốn, chỉ cần giẫm một cái là nó nát bét, nó không thể hù dọa mẹ cậu được nữa.”

“Đúng vậy!”

“Được, cậu hãy bảo vệ mẹ cậu! Đi lên và giẫm chết nó!”

Trong phòng vang lên tiếng ghế bị xô đổ, tiếp theo là những tiếng giẫm chân “bịch... bịch”.

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh một chút! Cậu muốn uống gì?”

“Không, không cần đâu, cảm ơn!”

“Hít thở sâu. Tốt, tốt lắm. Nào, bây giờ cậu hãy xem lại bức ảnh này. Cậu còn thấy sợ nữa không?”

“Đã khá hơn một chút rồi!”

“Nó không hề đáng để cậu phải sợ hãi chút nào, nó chỉ là một con vật nhỏ bẩn thỉu đáng ghét thôi. Vì mẹ cậu, hãy dũng cảm lên!”

“Đúng vậy, đã ổn hơn nhiều rồi!”

“Lau mồ hôi đi!”

“Cảm ơn. Thầy nên làm một bác sĩ tâm lý.”

“Bác sĩ tâm lý? Không, tôi chỉ là thích thăm dò tâm lý con người thôi.”

“Thật đấy. Ở cùng thầy, tôi cảm thấy rất thoải mái, rất vui.”

“Thế thì tốt, tôi rất muốn giúp đỡ cậu.”

“Thầy biết không, trông thầy rất giống một người bạn của tôi.”

CHƯƠNG 6: MÊ LỰC CỦA MÁU

Thái Vĩ đã hai lần đến giảng đường tìm Phương Mộc. Đây là tiết Luật tố tụng hình sự. Phương Mộc và Mạnh Phàm Triết ngồi ở dãy cuối cùng.

Mạnh Phàm Triết trông có vẻ rất thư thái, bởi cậu và Phương Mộc đã có một giao ước: nếu như điểm danh, Phương Mộc sẽ bịt nửa miệng và trả lời thay cậu. Phương Mộc cũng không phản đối việc giúp đỡ này, chỉ có điều, mỗi môn học đều phải ngồi cùng cậu ta, Phương Mộc vốn quen ngồi một mình, nên cảm thấy hơi ngượng ngạo. Hơn nữa, đây cũng không phải là cách để giải quyết tận gốc rễ vấn đề.

Khi bước đi, Phương Mộc cảm nhận được thấy sự lo lắng và ủ dột của Mạnh Phàm Triết phía sau mình. Nhưng cậu không kịp suy nghĩ nhiều về cảm giác của Mạnh Phàm Triết được, vì ánh mắt của Thái Vĩ khiến cậu cảm thấy căng thẳng.

Đi đến hành lang, Phương Mộc khẽ hỏi Thái Vĩ: “Sao vậy? Lại xảy ra chuyện à?”.

“Ừ, không có người chết, nhưng có một cô gái mất tích”.

“Cô gái này chắc cũng không nhiều tuổi, phải không?” Phương Mộc buột miệng nói.

Không cần trả lời, ánh mắt của Thái Vĩ đã khẳng định điều đó.

Khoảng 10 giờ đêm qua, đồn công an khu Hồng Viên đã nhận được tin báo án, một học sinh nữ lớp 7 tên Từ Kiệt đã mất tích. Trong cuộc phỏng vấn điều tra, một chủ quán thịt nướng bên lề đường cung cấp một thông tin vô cùng quan trọng: khoảng 4 giờ 40 phút, ông đã nhìn thấy một bé gái giống Từ Kiệt nói chuyện với một người đàn ông trẻ gầy gò ăn mặc lôi thôi. Cảnh sát trong đồn công an cảm thấy người đàn ông này rất giống với tên “quỷ hút máu” đang bị truy nã, bèn trực tiếp báo cho tổ chuyên án của Sở Công an thành phố.

Phương Mộc và Thái Vĩ đến nơi mà nhân chứng nói đã nhìn thấy Từ

Kiệt và người đàn ông đó. Phương Mộc nhìn xung quanh, Thái Vĩ hỏi cậu: “Cậu có nghĩ là do hấn ta gây ra không?”.

Phương Mộc không trả lời, mà lại hỏi Thái Vĩ: “Anh có bản đồ khu này không?”.

Thái Vĩ nói: “Đã chuẩn bị từ lâu rồi”. Nói xong, bèn lấy một tấm bản đồ từ trong xe.

“Đã có suy nghĩ giống nhau rồi đấy.” Phương Mộc cười.

“Tin rằng cậu cũng đã nhận ra, địa điểm gây án của hung thủ rất tập trung”. Thái Vĩ lấy ngón tay chỉ vào từng điểm trên bản đồ: “Ở đây, ở đây, cả ở đây nữa, đều là trong khu vực này, gồm cả địa điểm đưa bé gái bị mất tích này nữa, cũng ngay gần đây.” Anh ngẩng đầu nhìn Phương Mộc: “Theo như tư duy của những người phá án chúng tôi, nếu như nghi phạm lựa chọn địa điểm gây án cùng một khu vực, thường sẽ cho rằng hấn ta không quen thuộc địa bàn gây án, điều này có nghĩa, rất có khả năng người ngoại tỉnh gây án. Sao cậu lại cho rằng hấn ta sống ngay gần đây?”.

“Hấn ta thì khác,” Phương Mộc lắc lắc đầu, “Hấn ta ra tay rất linh hoạt, chứng tỏ, hấn ta không cố tình chọn lựa nạn nhân, nhưng có lẽ, lần này là ngoại lệ.” Cậu ngẩng đầu nhìn Thái Vĩ: “Hấn ta đã bắt đầu chọn lựa những người trẻ hơn”.

Thái Vĩ nghĩ ngợi: “Thế cậu nghĩ, bé gái này còn sống không?”.

“Có khả năng.” Phương Mộc nhìn lịch trên đồng hồ đeo tay, thầm tính: “Hung thủ có quy luật khoảng 20 ngày lại gây án một lần, nhưng lần này, cách thời gian xảy ra vụ án lần trước mới chỉ có một tuần. Hấn ta muốn “nuôi dưỡng” nguồn máu, đợi đến khi hấn ta cần, có thể dùng ngay được”.

Cho dù là buổi sáng ánh nắng rực rỡ, Thái Vĩ vẫn bị rùng mình. “Nuôi dưỡng” người đang sống, khi cần thiết, có thể giết chết giống như giết bò giết lợn, rồi uống máu.

Đây là loại người nào?

“Hãy đến bệnh viện tâm thần thôi.” Phương Mộc lên xe: “Nếu tôi đoán không sai, vậy thì chúng ta vẫn còn chút thời gian, nhất định phải tóm

được hẳn trước khi hẳn cảm thấy cần máu.”

Hầu hết các bệnh viện trong thành phố C đều có khoa Thần kinh, nhưng bệnh viện chuyên về thần kinh thì chỉ có hai. Thái Vĩ bố trí cho cấp dưới đi đến những bệnh viện khác đồng thời đặc biệt nhấn mạnh là không được để Cục trưởng biết, còn mình và Phương Mộc đích thân đến hai bệnh viện tâm thần đó.

Phương Mộc muốn tìm kiếm năm năm trở lại đây, có người nào mắc chứng ảo tưởng đến tư vấn hoặc nhập viện chữa bệnh, đặc biệt là những người có ảo giác liên quan đến máu. Bệnh viện đầu tiên rất nhiệt tình phối hợp, đáng tiếc không thu được kết quả gì. Khi điều tra ở bệnh viện thứ hai, Thái Vĩ vừa mới nói rõ mục đích đến, Viện trưởng đã nhớ ra một người.

Anh ta tên Phùng Khải, hai năm trước, khi anh ta 26 tuổi, đã bị mắc phải bệnh trầm cảm bởi chỉ trong vòng một năm, bố và anh trai anh đã đều lần lượt qua đời. Sau khi nhập viện, Phùng Khải cũng khá hợp tác chữa trị, xem ra, bệnh trầm cảm đã có chuyển biến tích cực. Nhưng có một lần, y tá nhìn thấy anh ta khi đang đi dạo bên ngoài đã túm chặt một con chim, và hút máu nó. Tiếp đó, anh ta yêu cầu bệnh viện truyền máu, bởi anh ta cho rằng mình mắc phải bệnh thiếu máu nghiêm trọng. Kết quả xét nghiệm của bệnh viện cho thấy, lượng hồng cầu trong máu anh ta hoàn toàn bình thường. Nhưng Phùng Khải không chấp nhận sự thực này, kiên quyết cho rằng mình bị thiếu máu trầm trọng. Do đó, bệnh viện phát hiện ra anh ta còn mắc phải chứng bệnh hoang tưởng. Sau một thời gian chữa trị chứng bệnh hoang tưởng, Phùng Khải đột nhiên bỏ đi không một lời từ biệt.

Trong ấn tượng của bác sĩ và y tá bệnh viện, Phùng Khải cao 1m73, rất gầy, lồi thối, phòng bệnh của anh ta luôn bừa bãi lộn xộn. Phùng Khải không thích giao thiệp với người khác, cũng không có ai đến thăm anh ta. Sau khi anh ta đột nhiên mất tích, bệnh viện cũng đi tìm kiếm, kết quả là phát hiện ra địa chỉ anh ta đăng ký lúc nhập viện là giả.

Manh mối này khiến Phương Mộc và Thái Vĩ vô cùng phấn khởi. Suy nghĩ đến việc tên Phùng Khải có thể cũng chỉ là một cái tên giả, Phương Mộc đề nghị Thái Vĩ lập tức điều tra hai bố con qua đời vì căn bệnh về máu cách đây hai năm, đồng thời tìm kiếm người có tên Phùng Khải trong toàn thành phố, đặc biệt là trong khu Hồng Viên.

Hai hôm sau, kết quả điều tra cuối cùng cũng xuất hiện. Trong thành phố C, có tất cả 1244 người tên Phùng Khải, không có ai phù hợp với người cần tìm. Và hai bố con lần lượt qua đời vì bệnh về máu cách đây hai năm không có ai họ Phùng cả, nhưng lại có hai cha con họ Mã lần lượt qua đời vào năm 1998 và 1999 vì bệnh thiếu máu bất sản. Người cha tên Mã Hướng Văn, vợ mất từ lâu, năm 1998 qua đời vì bệnh thiếu máu bất sản. Mã Hướng Văn có hai người con trai. Một năm sau khi Mã Hướng Văn qua đời, con trai cả của ông tên Mã Thọ cũng qua đời vì căn bệnh thiếu máu bất sản. Con trai thứ Mã Khải thừa kế căn nhà bố anh để lại, và căn nhà này ở trong khu Hồng Viên, số 83 đường Bắc Thường Thanh. Nơi đây cách năm nơi gây án đều không quá 5 km.

“Chính là hắn ta!”

Trong phòng hộ khẩu của đồn công an khu Hồng Viên, đường Bắc Thường Thanh, Phương Mộc nói quả quyết khi nhìn thấy một bức ảnh trên màn hình vi tính.

Cho dù Mã Khải trong bức ảnh đầu tóc gọn gàng, nét mặt thanh thản, nhưng Phương Mộc vẫn nhận ra nỗi lo lắng và tuyệt vọng trong tận sâu đáy đôi mắt có vẻ đờ đẫn kia.

Lúc này, Thái Vĩ vô cùng thận trọng, anh gọi hai nhân chứng tận mắt nhìn thấy Mã Khải trong hai vụ án giết Diêu Hiểu Dương, Đồng Hủy và vụ mất tích Từ Kiệt đến đồn công an đối chứng. Nhân chứng trong vụ án Từ Kiệt mất tích không thể khẳng định Mã Khải có phải là người ông nhìn thấy hôm đó hay không. Còn nhân chứng vụ ám sát Diêu Hiểu Dương, Đồng Hủy thì khẳng định rất chắc chắn Mã Khải chính là người đã vào cửa hàng ông mua bình nước khoáng hôm đó.

“Không thể sai được, gần hơn so với trong ảnh, nhưng chắc chắn là anh ta!”

o O o

20:22.

Tòa nhà cũ kỹ này ít nhất cũng phải hơn 20 tuổi. Qua điều tra, đây là khu nhà dành cho công nhân viên của xưởng chế tạo máy kéo Hồng Quang. Thái Vĩ ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng 3, rèm cửa màu xanh thẫm đã che kín cửa sổ, có thể thấp thoáng nhận ra chút ánh sáng vàng của

ánh đèn từ trong phòng hắt ra.

Đội cảnh sát tham gia hành động gồm chín người, Thái Vĩ tạm chia thành ba tổ, tổ Công kích, tổ Chi viện, tổ Phong tỏa. Tổ Công kích phụ trách việc khống chế nghi phạm sau khi vào phòng, tổ Chi viện phụ trách giải cứu nạn nhân (đương nhiên nếu nạn nhân vẫn còn sống), tổ Phong tỏa phụ trách việc phong tỏa lối đi hành lang và bên ngoài cửa sổ, để đề phòng nghi phạm tẩu thoát.

Để bảo đảm thành công, buổi chiều Thái Vĩ và một cảnh sát đã hóa trang thành nhân viên công ty ga vào một hộ dưới tầng 1 để quan sát. Bố cục căn hộ này giống y như bố cục căn hộ trên tầng 3 của nhà Mã Khải, đều có hai phòng ngủ. Thái Vĩ phân tích, nạn nhân có thể sẽ bị nhốt trong căn phòng nhỏ nằm ở phía bắc. Anh yêu cầu tổ Chi viện chỉ cần tiến vào trong phòng, không cần biết nghi phạm đã bị bắt giữ hay chưa, đều phải lập tức tìm cơ hội vào được căn phòng phía bắc để giải cứu nạn nhân.

8 giờ 25 phút tối, toàn đội chuẩn bị hành động.

Thái Vĩ dẫn theo tổ Công kích và tổ Chi viện lặng lẽ đi lên tầng 3, dừng lại trước cánh cửa phía bên phải. Trên cửa không lắp mắt mèo. Đợi đến khi tổ Công kích đã mai phục ở hai bên, Thái Vĩ giơ tay lên gõ cửa.

Không ai trả lời. Nhưng Thái Vĩ chú ý thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng chuyển động trong phòng, ánh sáng thoát ra ngoài qua khe cửa cũng bị che lại.

Thái Vĩ lại gõ cửa thêm mấy tiếng nữa, vẫn không ai trả lời.

Thái Vĩ nói lớn: “Nhà này không có ai, sang nhà đối diện thôi.”

Thái Vĩ quay người gõ cửa căn hộ đối diện, giọng một nữ giới vang lên:

“Ai đấy?”

Thái Vĩ lớn tiếng: “Chúng tôi là người của xưởng Dược Tam Quảng, chúng tôi vừa mới phát minh ra được một loại sản phẩm mới, gọi là Bổ huyết lạc, chuyên chữa trị tất cả các loại bệnh về suy nhược cơ thể do thiếu máu. Để đáp lại thịnh tình của đông đảo khách hàng, chúng tôi đặc biệt tổ chức hoạt động tặng một triệu lọ thuốc cho mọi người. Hôm nay chúng tôi tới nhà để tặng thuốc cho chị, không thu bất cứ khoản phí

nào.”

“Thế sao, đợi một lát!” Cánh cửa mở ra, một phụ nữ trung niên thò đầu ra: “Miễn phí phải không?”

Gần như đồng thời, cánh cửa đối diện cũng bật mở.

Cảnh sát ở tổ Công kích nhanh nhẹn lao thẳng vào người vừa mở cửa, hấn không kịp trở tay, bị ngã ngửa người xuống đất.

Thái Vĩ bỏ mặc người phụ nữ trung niên đang sợ hãi đến tròn mắt kinh ngạc, vội lao vào căn phòng 302.

Hắn ta bị mấy người cảnh sát ấn chặt xuống nền nhà, một anh cảnh sát túm lấy tóc hắn, nói: “Nói mau, tên gì?”

Thái Vĩ đi qua người hắn, chỉ cần liếc nhìn một cái, đã biết hắn chính là Mã Khải. Anh không dừng lại, mà đi theo tổ Chi viện tiến thẳng đến trước cánh cửa phía bắc.

Cửa phòng đóng, một đồng nghiệp trong tổ Chi viện đập mạnh cánh cửa, Thái Vĩ giờ khẩu súng nhằm thẳng vào trong phòng.

Trong phòng không bật đèn, thấp thoáng nhận ra một người đang nằm trên giường. Những người cảnh sát lục soát khắp phòng, còn Thái Vĩ đi đến bên giường, lấy đèn pin chiếu, một cô bé đang bị trói trên giường theo hình chữ Đại (☉), hai tay và hai chân đều bị buộc chặt vào thành song ở đầu giường và cuối giường. Cô bé tóc tai rũ rượi, đôi mắt nhắm chặt, miệng bị bịt băng dính. Thái Vĩ nhận ra cô bé chính là Từ Kiệt bị mất tích.

Cô bé còn sống không?

Thái Vĩ để tay xuống phía dưới mũi cô bé, cảm nhận thấy vẫn có hơi thở, cục đá đè nặng trong tim anh như đã được đặt xuống đất.

Các đồng nghiệp xác định trong phòng không còn ai khác nữa, Thái Vĩ ra lệnh cởi trói cho cô bé đang hôn mê, đồng thời thông báo cho tổ Phong toả dưới tầng một gọi xe cấp cứu.

Xe cấp cứu dừng ở cửa tiểu khu đến ngay lập tức, nhanh chóng đưa cô bé đến bệnh viện kiểm tra.

Nghi phạm đã bị đeo còng tay, đang bò dưới đất trong phòng khách, hai cảnh sát trong tổ Chi viện đang chỉ súng vào đầu hắn.

Thái Vĩ kéo tóc hắn lên, cảm thấy tay mình nhơn nhớt rất khó chịu. Anh nhìn khuôn mặt Mã Khải, nhợt nhạt, gầy gò, quanh miệng nổi đầy mụn, mắt đầy dử mắt, mũi chắc là vừa mới bị ngã giập, đang chảy máu tươi. Cả thân người Mã Khải luôn ngọ nguậy, miệng lầm nhảm: “Máu...”.

“Anh tên Mã Khải?”, Thái Vĩ lớn tiếng hỏi.

Mã Khải từ từ mở mắt, nhìn Thái Vĩ, rồi lại nhắm mắt lại, miệng vẫn lầm bầm: “Máu... máu... Mau giúp tôi cầm máu!”.

Đột nhiên Thái Vĩ chỉ muốn lấy báng súng nện vào mặt hắn ta một cái, nhưng anh đã kiềm chế được. Anh đứng dậy, hất tay đầy kinh bỉ: “Đưa đi!”

o O o

Anh cảnh sát trực ban đồn công an đường Bắc Thường Thanh cứ thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn cậu thanh niên lạ này.

Suốt cả buổi tối, cậu không nói một lời, chỉ lặng lẽ hút thuốc và nhìn xa xăm, chẳng buồn động đến hộp cơm để trước mặt.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh cảnh sát trực ban nhấc máy, nói mấy câu, rồi quay sang hỏi: “Cậu là Phương Mộc à?”.

Cậu thanh niên quay phắt sang, trong mắt phát ra tia nhìn như muốn nuốt chửng đối phương.

“Tìm cậu đấy!”.

Phương Mộc đứng dậy, chắc tại ngồi lâu, chân cậu tê cứng, đi có mấy bước mà bàn ghế đã bị xô đẩy vang rền.

“Alô!”.

Trong điện thoại phát ra đủ loại tạp âm, có thể nghe thấy tiếng hò hét ầm ĩ và tiếng còi chói tai của cảnh sát, giọng Thái Vĩ gấp gáp, nhưng rất phấn chấn: “Bắt được rồi, chính là hắn!”.

“Cô bé kia thế nào?”.

“Không sao, giờ đang trong bệnh viện, tôi vừa mới gọi điện đến, bác sĩ nói, chỉ bị suy dinh dưỡng và kinh hoàng quá thôi, không có vấn đề gì nghiêm trọng”.

Phương Mộc từ từ nhắm mắt lại.

Đặt điện thoại xuống, lúc này Phương Mộc mới cảm thấy đau buốt ở những chỗ vừa bị va đập vào bàn ghế.

Cậu trở về chỗ ngồi, yên lặng một lúc, cậu mở hộp cơm trước mặt.

“Xin lỗi!”.

Anh cảnh sát trực ban thấy Phương Mộc nở một nụ cười mỗi một nhưng lại như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

“Anh có thể rót cho tôi một cốc nước được không?”.

CHƯƠNG 7: CỔ ĐỀ QUÊN

Thái Vĩ vô cùng bận rộn, mãi đến hơn 10 giờ tối, anh mới đưa Phương Mộc về.

Trên đường đi, anh nói cho Phương Mộc biết, phòng Kỹ thuật đã xác định dấu vân tay của Mã Khải hoàn toàn phù hợp với dấu vân tay ở hiện trường các vụ án. Mặc dù Mã Khải vẫn chưa chịu mở miệng nói, nhưng việc khởi tố hẳn thật quá đơn giản.

Phương Mộc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa xe.

“Cậu về nghỉ ngơi đi, mấy hôm nữa tôi tới tìm cậu.” Thái Vĩ chú ý thấy ánh mắt mệt mỏi của Phương Mộc.

Đến cổng trường, Phương Mộc xuống xe, sau khi chào Thái Vĩ, quay người định bước đi, Thái Vĩ “ô” lên một tiếng. Phương Mộc quay đầu lại.

Thái Vĩ thò đầu ra ngoài cửa buồng lái, khuỷu tay kê lên cửa sổ xe, nhìn chằm chằm Phương Mộc mấy giây, mỉm cười: “Nhóc con, cậu giỏi lắm!”

Phương Mộc cười, vẫy vẫy tay, quay người bước đi.

Lúc này đã gần nửa đêm, hầu hết các khu ký túc xá đều chìm vào bóng đêm dày đặc. Đèn điện lác đác soi sáng sân trường, phía trước là một vòng ánh sáng vàng, có thể nhìn thấy những con côn trùng nhỏ đang bay lượn dưới bóng đèn. Phương Mộc bước chậm rãi, nhẹ nhàng không tạo ra chút tiếng động, như thể âm hồn du ngoạn giữa đêm khuya thanh vắng. Ngẩng đầu lên, có hàng ngàn vì sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm xanh thẫm, lồng ngực hít thở bầu không khí trong lành hơi se lạnh.

Có một kiểu truyền miệng rất lãng mạn: Con người sau khi chết, sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời, có thể soi sáng cho người thân, và cũng soi sáng cho cả kẻ thù.

Các bạn có thể yên nghỉ được rồi!

Phòng 313 đã tắt đèn, Phương Mộc lấy chìa khóa cắm vào ổ, phát hiện ra cửa bị khóa trái.

Bên trong phát ra hàng loạt thanh âm sột soạt, có người run rẩy cất tiếng hỏi: “Ai?”

“Tó đây, Phương Mộc!”

“Ồ,” Đỗ Ninh thở phào nhẹ nhõm: “Cậu đợi chút!” Có giọng nữ thì thầm oán trách không tìm thấy áo con.

Phương Mộc mỉm cười, dựa lưng vào bức tường đối diện, châm một điếu thuốc.

Dọc hành lang tối đen như mực, chỉ có một bóng đèn nhỏ 15w soi sáng ở bậc cầu thang. Đèn của nhà vệ sinh chắc là lại hỏng rồi, từ ngoài cửa nhìn vào trong, một màn đêm đen kịt, giống như cái miệng đang há rộng ngoác.

Có người đang nói mê.

Có người đang nghiêng răng.

Tầng trên hình như có người đang đi dép lê bước đi nhẹ nhàng.

Phương Mộc bỗng cảm thấy trán đầm đìa mồ hôi, đôi môi đang ngậm điếu thuốc cũng chợt run run. Cậu sợ hãi nhìn sang hai bên.

Hai đầu hành lang, từng căn phòng cửa khóa chặt, yên ắng, nhưng lại như thể đang có một âm mưu gì đó.

Phương Mộc bất giác đi về phía bên kia hành lang.

Các cánh cửa hai bên dần dần lùi lại phía sau. Phương Mộc nhìn chăm chăm phía trước, trong đám đen kịt đó đang ẩn chứa điều gì?

Cậu không dám nhìn xung quanh. Từng cánh cửa rất bình thường này trong đêm khuya dường như đều có sinh mệnh, đang cười thầm tiến chân con người đang run rẩy dọc hành lang tiến từng bước vào số phận khó lường. Trong bọn chúng, dường như có một cánh cửa có thể bật mở, đẩy cậu vào con đường đầy cám dỗ và nguy hiểm.

Cậu bỗng ngửi thấy mùi khét. Phương Mộc gần như suýt hét lên, cánh

cửa hai bên hành lang chợt bốc cháy. Một bóng người mờ nhạt thấp thoáng xuất hiện giữa đám lửa cháy hùng hực. Phương Mộc thò tay vào cặp sách, vừa lùi lại, vừa hoảng loạn lục tìm con dao găm. Khi cậu cuối cùng cũng nắm được cái cán dao sắc sù, trong lòng lại càng căng thẳng hơn.

Cái bóng người mờ nhạt đó từ từ tiến về phía cậu.

Phương Mộc chợt nhận ra anh ta là ai.

Không, đừng!

Đúng lúc này, một cánh cửa phía sau lưng Phương Mộc mở ra, vang lên tiếng cọt két.

Một anh chàng cao to đang mơ màng dụi dụi mắt, nhìn thấy Phương Mộc, giật nảy mình: “Cậu đang làm gì thế?”

Phương Mộc nhận ra cậu ta là Lưu Kiện Quân học chuyên ngành Luật hình sự. Cậu dường như chuẩn bị hét lên: “Chạy mau”, nhưng hai từ này vẫn chặn ngang giữa cổ họng cậu.

Ngọn lửa và luồng khói mù mịt ở hành lang bỗng vụt tắt. Phía đầu bên kia, vẫn là một khối đen đặc, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Không, không có gì.”

Phương Mộc từ từ rút tay ra khỏi cặp sách.

Lưu Kiện Quân nhíu mày nhìn cậu, “hừ” mũi một tiếng, quay người bước lảo đảo về phía nhà vệ sinh.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng 313 cũng lặng lẽ mở ra. Đỗ Ninh thò đầu ra, nhìn về hướng nhà vệ sinh, quay đầu lại, thì thầm một câu, rồi nhìn thấy Trần Giao tóc thả bung, chạy thật nhanh ra ngoài.

“Xin lỗi!” Sau khi ngồi yên vị trên giường thở hỗn hển một lúc, Phương Mộc ngẩng đầu lên nói với Đỗ Ninh.

“Cậu nhóc này, tớ cứ tưởng cậu không về cơ.” Đỗ Ninh gãi gãi đầu nói: “Tớ cứ tưởng bảo vệ, sợ quá, suýt chút nữa bị liệt dương.”

Phương Mộc cười mệt mỏi.

“Cậu không sao chứ, sắc mặt tệ thế?”

“Không sao.” Phương Mộc lắc đầu, “Cậu ngủ đi, làm phiền chuyện vui của cậu, thật xin lỗi!”

Đỗ Ninh ngượng ngừng từ một tiếng, lên giường đắp chăn, chẳng bao lâu đã phát ra hơi thở đều đều.

Phương Mộc tắt đèn, ngồi lặng yên trong bóng tối hồi lâu, chờ cho hơi thở hoàn toàn bình thường trở lại, mới cởi quần áo, chui vào trong chăn.

Họ lại đến nữa?

Bọn họ vẫn đứng yên lặng phía đầu giường. Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi từ phía sau.

“Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi!”

Không cần quay đầu lại, tôi cũng biết đó chính là Ngô Hàm khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng.

Không! Tôi không giống cậu!

Ngày thứ tư sau khi quy án, cuối cùng Mã Khải cũng mở miệng, vui vẻ thừa nhận cả bốn vụ án giết người đều do anh ta gây ra. Nhưng anh ta kiên quyết nhận định rằng, anh ta giết người uống máu là để tự cứu mình, bởi vì anh ta, bố anh và anh trai anh ta đều bị bệnh thiếu máu trầm trọng. Cảnh sát đã đặc biệt mời bác sĩ làm xét nghiệm tổng thể cho anh ta, kết quả chứng minh, huyết tương của anh ta hoàn toàn bình thường. Sự thực đã quá rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, nên Sở Công an thành phố quyết định nhanh chóng giao cho Viện Kiểm sát.

Thái Vĩ gọi điện, nói sơ qua tình hình vụ án với Phương Mộc. Phương Mộc đưa ra yêu cầu muốn được gặp mặt nói chuyện một lần với Mã Khải, Thái Vĩ hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Cuộc gặp mặt trò chuyện này được bố trí trong một phòng khách của trại tạm giam. Thái Vĩ muốn đi cùng Phương Mộc, nhưng Phương Mộc kiên quyết muốn được nói chuyện riêng với Mã Khải, Thái Vĩ không thuyết phục được cậu, đành phải đồng ý. Khi đưa Phương Mộc vào phòng, Thái Vĩ liên tục nhắc nhở Phương Mộc phải hết sức cẩn trọng.

“Trại tạm giam đã bố trí cho hấn một phòng giam đơn. Có biết tại sao không? Ngay đêm đầu tiên vào đây, hấn đã tấn công những phạm nhân khác, cắn chặt cổ họng người ta, không chịu nhả ra. Chẳng còn cách nào khác, đành phải bố trí cho hấn một phòng giam đơn.”

Trong phòng khách chỉ có một chiếc bàn và hai cái ghế, đều bị đóng cố định xuống nền. Xung quanh không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa sắt. Thái Vĩ chỉ vào nút màu đỏ trên cánh cửa sắt nói: “Chúng tôi ở ngay bên cạnh. Khi nào nói chuyện xong, cậu hãy ấn nút này, chúng tôi sẽ đưa cậu ra.” Anh dừng một lát, “Nếu gặp nguy hiểm, cũng ấn nút này, đã hiểu chưa?” Phương Mộc gật đầu.

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc một lượt, “Còn nữa, cậu không đem theo vũ khí chứ?”

Phương Mộc nghĩ một lát, lấy từ trong cặp sách ra con dao găm, đưa cho Thái Vĩ.

“Cậu đem theo thứ này làm gì?” Thái Vĩ cầm lấy con dao, nhú mày nói: “Tạm thời tịch thu, khi nào xong việc sẽ trả lại cho cậu.”

Anh giơ một ngón tay lên, nét mặt tỏ vẻ uy hiếp, nói: “Theo lý mà nói, con dao này không được tùy tiện cất giữ, cậu hiểu chứ?”

Phương Mộc cười, không nói gì.

Thái Vĩ nhét con dao vào trong túi áo khoác, “Cậu ngồi đợi một lát, tôi đưa phạm nhân ra.”

Mấy phút sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng kêu chói tai của còng sắt va xuống đất.

Mã Khải bước đi khắp khiêng, bị hai người giám thị nhà giam dẫn vào phòng khách. Hấn cúi gầm mặt, có thể nhìn thấy mấy vết thương trên cái đầu đã bị cạo trọc. Giám thị nhà giam ấn hấn xuống chiếc ghế đối diện với Phương Mộc, đang định còng tay hấn vào bàn, Phương Mộc nói: “Đừng còng anh ta.”

“Không được!” Thái Vĩ từ chối thẳng thừng.

Phương Mộc kéo Thái Vĩ ra chỗ khác, nói nhỏ: “Tôi muốn anh ta được hoàn toàn thoải mái, như vậy mới có thể có được thứ tôi cần.”

Tư liệu hiện có cho thấy, mặc dù Mã Khải mồ côi mẹ từ nhỏ, nhưng trước khi 26 tuổi, anh ta vẫn là một cậu con trai trưởng thành hoàn toàn bình thường. Sau khi tốt nghiệp cấp 3, được vào thẳng đại học, trong thời gian học đại học, chỉ có một lần thi trượt, ngoài ra không gặp bất cứ trở ngại khó khăn gì. Sau khi tốt nghiệp đại học, làm việc tại một công ty nhỏ. Bình thường, dù ít giao tiếp với mọi người, nhưng cũng không hề biểu hiện ra những triệu chứng hoảng loạn tâm thần. Đã từng yêu một lần, sau đó tự chia tay. Nếu như nói Mã Khải vẫn luôn tiến bước theo một quỹ đạo cố định trên con đường đời bình thường và bằng phẳng, vậy thì sau khi anh ta 26 tuổi, chắc chắn phải xảy ra một việc gì đó khác thường, hơn nữa vì thế đã thay đổi cả cuộc đời anh ta, cũng khiến cho bao mạng người bị chết oan. Điều Phương Mộc muốn tìm hiểu, chính là những việc xảy ra trong hai năm trở lại đây, và đó cũng chính là đáp án của câu đố trong tất cả các vụ án.

“Không được, hấn rất nguy hiểm, tôi phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cậu!”

“Tôi sẽ không sao đâu. Nếu có việc gì, tôi sẽ ấn nút.”

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, do dự giây lát, rồi ra hiệu cho hai người giám thị trại giam không cần còng tay Mã Khải. Sau đó, anh bước đến trước mặt Mã Khải, nghiêm giọng nói: “Mày cẩn thận đấy, đã nghe thấy chưa!”

Chờ Thái Vĩ và hai giám thị trại giam đi ra khỏi cánh cửa sắt, Phương Mộc mới ngồi lại xuống ghế bên cạnh chiếc bàn. Cậu mở cuốn sổ tay, ấn nút ghi âm trên máy ghi âm.

“Anh tên Mã Khải? Chào anh! Tôi là người của Sở Khoa học hành vi đô thị.” Phương Mộc bịa ra ngay một nghề nghiệp mới.

Đối phương không hề phản ứng, vẫn cúi đầu.

“Anh có nghe thấy tôi nói không? Mã Khải, anh hãy ngẩng đầu lên!” Phương Mộc cất cao giọng, đồng thời cũng cố gắng giữ cho giọng nói của mình được hòa nhã.

Mã Khải từ từ ngẩng đầu. Phương Mộc ngừng thở.

Đó là một đôi mắt thế nào nhỉ? Dưới ánh đèn trắng sáng chói mắt, đôi

mắt Mã Khải trắng dã, như thể không có đồng tử, giống như hai tấm bia mộ khắc trên mặt, không thấy chút sinh khí nào.

Khu nghĩa trang tĩnh mịch bị bao phủ bởi màn sương khói; những cành cây khô đung đưa theo gió; phía xa thấp thoáng ẩn hiện những viên ngói vỡ. Bỗng chốc, Phương Mộc như thể chìm đắm vào cõi mơ, không thể nào thoát ra được, bên tai còn vang vọng tiếng trống đám ma và tiếng quạ kêu da diết.

Phương Mộc nhìn thẳng vào anh ta mấy giây, cho đến khi anh ta cúi đầu xuống, Phương Mộc mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

“Hôm nay tôi đến,” Phương Mộc cố gắng hết sức để giọng nói của mình thật bình tĩnh, “Là bởi vì rất có hứng thú đối với anh. Nếu anh không phiền, tôi muốn trò chuyện với anh về tất cả những gì anh đã làm.”

Mã Khải vẫn không lên tiếng, đôi tay kẹp giữa đùi, Phương Mộc chú ý thấy anh ta đang lắc lư thân người, rất nhẹ, nhưng theo tiết tấu nhất định.

“Anh đã nhận được nền giáo dục cao, có lẽ anh cũng hiểu, ý kiến của một mình tôi sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì tới phán quyết của tòa án.” Phương Mộc từ tốn nói: “Nhưng tôi có thể cảm nhận được, trong lòng anh có nỗi khổ tâm mà không ai thấu hiểu, nếu anh không muốn nỗi khổ tâm này giày vò anh đến chết, nếu anh muốn những người hiểu nhầm anh biết được chân tướng sự thực, vậy thì, xin anh hãy tin tưởng tôi, hãy nói cho tôi biết!”

Mã Khải dường như vẫn không bị lay động, mấy giây sau, anh ta lại ngẩng đầu lên: “Mọi người đều cho rằng tôi là con ác quỷ giết người, phải không?”

Phương Mộc gật đầu.

Mã Khải cười thê lương, lắc lắc đầu: “Các người không biết rằng, tôi không hề muốn giết người!”

“Tại sao lại nói vậy?”

Mã Khải không lên tiếng, ngẩn người nhìn bức tường trắng phía sau lưng Phương Mộc, thân người lại bắt đầu lắc lư theo nhịp điệu.

Phương Mộc nghĩ giây lát, lấy ra một hộp thuốc, rồi lại rút ra một điếu thuốc, đưa cho anh ta: “Anh có muốn hút không?”

Mã Khải ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào điếu thuốc đang lơ lửng trước mắt, chầm chậm lắc đầu, trong ánh mắt thoáng vụt qua sự khinh mạn.

Phương Mộc tự châm một điếu thuốc cho mình, hút lấy hút để mấy hơi liền, làn khói thuốc bay lên lan tỏa. Phương Mộc có thể cảm nhận thấy ánh mắt của Mã Khải di chuyển theo làn khói thuốc, cuối cùng dừng lại ở điếu thuốc trên miệng cậu.

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe!” Anh ta chột lên tiếng.

“Ồ, vậy anh cảm thấy tình hình sức khỏe của mình thế nào?” Phương Mộc lập tức tóm lấy chủ đề này.

Mã Khải nhìn Phương Mộc mấy giây, lắc đầu: “Không tốt!”

“Không tốt ở đâu?”

Cơ mặt Mã Khải giật giật mấy cái, anh ta không nhìn Phương Mộc nữa, khẽ nói: “Tôi mắc bệnh thiếu máu trầm trọng!”

“Nhưng bác sĩ đã làm xét nghiệm tổng thể cho anh, huyết tương của anh hoàn toàn bình thường.”

“Bọn chúng thì biết gì!” Giọng nói Mã Khải bỗng chốc cao vút, ngời thẳng người, tay cũng rút mạnh ra khỏi giữa hai chân: “Bệnh của tôi, tôi hiểu rõ nhất! Bố tôi bị chết vì bệnh thiếu máu bất sản, anh trai tôi cũng vậy, tôi, tôi sớm muộn gì cũng bị khô kiệt máu mà chết, giống như một cái xác ướp vậy. Tôi biết mà.”

“Anh không tin vào chẩn đoán của bác sĩ?”

“Bọn chúng đều là những kẻ lừa đảo, chúng đều mong tôi chết, chúng không chịu giúp tôi. Tôi đưa tiền cho chúng, để chúng truyền máu cho tôi, thế mà chúng lại nói không được. Lý nào lại thế? Sao lại không được? Bố tôi nằm trên giường bệnh, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, tôi biết đó là vì máu đang cạn khô. Sau khi truyền máu, bố tôi có thể đi lại được, có thể ăn cơm, có thể trò chuyện với tôi. Tại sao lại không truyền máu cho tôi? Bọn chúng chỉ mong tôi chết, tôi biết thế mà.”

“Vậy anh phải làm sao?”

“Tôi sẽ không chết, tôi sẽ không giống như bố và anh trai tôi, nằm chờ chết trên giường bệnh, tôi sẽ không như vậy đâu, tôi phải tự cứu lấy mình.”

“Cho nên anh đã uống máu?”

“... Đúng vậy!”

“Tại sao lại chọn phụ nữ?”

“Bởi vì máu của phụ nữ sạch sẽ, mềm mại, dễ uống. Máu của đàn ông cứng và thô.”

“Vậy à, sao anh biết?”

“Ồ, tôi tự cảm thấy thế.”

“Vậy, sao lại là cô ta?”

Mã Khải ngẩn người, gần như anh ta chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Nghĩ hồi lâu, anh ta gãi gãi đầu: “Không có gì, đi trên đường, nhìn thấy cô ta, tôi liền đi theo.”

“Thế anh có nghĩ, nhờ may trong nhà cô ta có người?”

“Vậy thì tránh đi thôi, tôi từng gặp một lần, chồng người phụ nữ đó ở nhà, may mà tôi chạy nhanh!” Mã Khải há miệng, cười khà khà.

“Uống máu”, Phương Mộc nhìn chăm chăm vào Mã Khải: “Có tác dụng không?”

Nét mặt Mã Khải đột nhiên trở nên rất trịnh trọng: “Đương nhiên. Tôi vẫn sống, nếu không, tôi đã chết từ lâu rồi.”

“Thế tại sao lại phải trộn máu lẫn với những thứ khác? Chỉ uống mỗi máu thôi, chẳng phải là càng hấp thu được nhiều hơn sao?”

“Không, tôi không phải là kẻ sát nhân điên cuồng biến thái, tôi vì chữa bệnh cho mình. Ngoài ra,” Mã Khải gãi gãi đầu, “Mùi vị của cái thứ đó cũng chẳng ra gì.”

“Uống máu thì cứ uống máu, sao lại phải mổ bụng họ ra? Cắt động mạch chủ không phải càng dễ dàng hơn sao?”

“Anh không hiểu rồi,” Mã Khải mỉm cười lắc lắc đầu, “Tôi thích cái cảm giác rạch một phát, máu phun trào, nhiều lắm, có cả bong bóng, nếu như máu của tôi cũng tuôn trào như vậy, bảo tôi đổi lấy gì cũng được.”

Mã Khải nhắm mắt, trên mặt như thể đang hồi tưởng lại cảm giác mãn nguyện.

Anh ta đang nghĩ gì nhỉ? Đang tưởng tượng được bơi lội giữa một biển máu bao la? Hãy đến đây, tất cả là của người đấy, nhiều bất tận. Hãy cúi xuống, uống cho no nê, không cần lau miệng, không cần lo lắng bị cặn kiệt. Cứ thế sống mãi, thật tuyệt biết bao, cho dù có bị nguyên rửa cả đời.

“Nói về lần đó đi, đứa bé gái đó.”

“Đứa nào?” Mã Khải tỏ vẻ băn khoăn.

“Đứa bé gái bị anh giết đấy.” Phương Mộc chột thấy buồn nôn.

“Ồ,” Mã Khải tỉnh bơ tựa người vào ghế, “Nói gì bây giờ?”

“Anh đã giết người phụ nữ đó, sao lại không uống máu cô ta, mà lại chọn đứa bé gái?”

“Khà khà, con bé con đó,” Mã Khải chép chép miệng, “Trông xinh lắm, cánh tay tròn lẳn, làn da mềm mại, chiếc cổ mảnh mai, tôi mới chỉ chạm nhẹ, nó đã hôn mê rồi.”

“Sao lại giết nó, lúc đó anh đã có máu để uống rồi mà?”

Mã Khải khế cười: “Người anh em, cho cậu một củ khoai tây và một quả anh đào, cậu sẽ ăn thứ nào?”

Tay Phương Mộc nắm chặt lại, khoai tây? Anh đào? Đó là hai người đang sống! Cậu nghĩ đến đôi mắt mở trừng trừng, chết không nhắm mắt của cô bé Đồng Hủy.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, Phương Mộc cố gắng để giọng nói của mình bình thản: “Sao lại đưa đứa bé đi? Uống luôn máu nó trong căn nhà đó cho xong, sao phải mạo hiểm thế?”

“Anh có phải có vấn đề không đấy?” Mã Khải nhú mày nhìn Phương Mộc, như thể trước mắt là một người không hiểu chút đạo lý gì,

“Khung cảnh đó, sao có thể để cho trẻ em nhìn thấy? Nó hãy còn nhỏ thế.”

Dòng máu vừa mới khôi phục lại được tốc độ chảy bình thường, giờ lại như muốn phun trào trong huyết quản Phương Mộc, cậu kinh ngạc, phần uất nhìn Mã Khải, còn Mã Khải lại đang nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt chê trách, như thể đang giáo huấn một cậu thanh niên chưa thấu hiểu sự đời.

Phải bình tĩnh, không được phá đi lòng tin vừa mới gây dựng được.

“Nói vậy,” Phương Mộc miễn cưỡng để cho giọng nói của mình thật thoải mái, “Anh vẫn rất tôn trọng... những người phụ nữ đó?”

“Đương nhiên,” Mã Khải nói trịnh trọng: “Tôi nói rồi, tôi giết bọn họ thuần túy chỉ là bất đắc dĩ, không cần bắt họ phải chịu đựng sự giày vò không cần thiết.”

“Hút máu cô bé đó, anh có cảm giác thế nào?”

“Rất tuyệt. Trong vắt, thuần khiết, tràn đầy sức sống, đúng là trẻ em,” nét mặt Mã Khải thể hiện sự mãn nguyện, nói: “Tối hôm đó, ngủ một giấc thật ngon, mấy ngày liền, tinh thần rất dồi dào. Trẻ trung, đúng là có khác!”

“Cho nên, anh đã bắt đầu lựa chọn những cô gái trẻ?”

“Đúng thế.” Mã Khải thừa nhận hết sức thoải mái, “Máu của bọn họ tuyệt hơn!”

Phương Mộc nhìn sâu vào mắt anh ta, cậu rất muốn biết kẻ đang ngồi trước mặt đây có cảm giác thế nào khi trói cô gái Từ Kiệt đang kinh hoàng sợ hãi vào đầu giường? Vui mừng? Mơ tưởng? Hay là hân hoan?

Mã Khải nhận thấy nét mặt của Phương Mộc, anh ta khẩn thiết nói:

“Anh cho rằng tôi chỉ nghĩ đến mình thôi sao? Như vậy, tôi có thể chịu đựng thêm được mấy ngày.” Anh ta lại cúi đầu, “Cũng có thể bớt làm hại vài người.”

“Mày không thể làm hại bất cứ ai được nữa!”

Khi thốt ra câu nói này, Phương Mộc cảm thấy một luồng khoái cảm như vừa trả được mối thâm thù. Không còn gì cần phải hỏi nữa, tiền hẩn xuống địa ngục thôi.

Phương Mộc bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, đeo cặp sách lên lưng, Phương Mộc chẳng buồn liếc nhìn Mã Khải lấy một cái, giơ tay ra ấn nút đỏ trên cánh cửa.

Không có phản ứng gì.

Khi Phương Mộc và Mã Khải trò chuyện với nhau, Thái Vĩ luôn đứng trong phòng giám sát bên cạnh, chú ý từng nhất cử nhất động trong phòng qua màn hình máy quay. Một giám thị trại giam tay cầm côn cảnh sát, mắt nhìn chăm chú vào màn hình, nhưng lòng lại hướng về phòng trực ban phía đối diện. Ở đó liên tục phát ra tiếng reo hò và tiếng mắng nhiếc của các đồng nghiệp.

Cúp bóng đá thế giới, đội Pháp đấu với đội Hàn Quốc, kết quả đang là 2-2, Zidane đã bị thương rời khỏi sân.

Chuông điện thoại di động của Thái Vĩ chột vang lên.

“Alô, cảnh sát Thái phải không? Tôi là Tiểu Trần ở đồn cảnh sát khu Hồng Viên...”

Thái Vĩ đang định hỏi, “Tiểu Trần nào”, trong điện thoại vang lên tiếng nói khẩn thiết: “Cảnh sát Thái phải không? Tôi là Từ Liên Sinh đây.”

Thái Vĩ càng không hiểu nổi, Từ Liên Sinh là ai nhỉ?

“Cảm ơn anh, anh đã cứu con gái tôi, cũng chính là cứu cả nhà tôi, tôi cảm ơn anh lắm, cảnh sát Thái à!” Giọng nói nức nghẹn.

Thái Vĩ nhớ ra rồi, Từ Liên Sinh là bố của cô gái Từ Kiệt được giải cứu.

Trong gần mười phút tiếp theo, Thái Vĩ gắng hết sức mới thuyết phục được Từ Liên Sinh đừng đến Sở Công an tặng anh cờ đỏ, tín hiệu chấp chôn, Thái Vĩ đành phải bước ra ngoài hành lang mới nói chuyện xong.

“Cái ông này, thật phiền quá!” Thái Vĩ vừa than, vừa bước nhanh vào phòng giám sát. Khi đi qua phòng trực ban, nhìn thấy giám thị trại giam đang cầm côn cảnh sát, miệng há to, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, trên màn hình, Park Ji-Sung đang dẫn bóng khéo léo qua chân

Dugarry.

Thái Vĩ lắc đầu bất lực, đẩy cửa bước vào phòng giám sát, vừa mới nhìn lướt qua màn hình, lập tức hét lớn: “Người đâu, mau mở cửa ra!”

Phương Mộc nín thở, lại ấn thêm lần nữa nút đỏ, vẫn không có phản ứng gì.

Cậu cảm thấy mồ hôi bỗng chốc đầm đìa trên trán. Có nên quay người lại? Sau lưng mình chính là con ác quỷ hút máu nguy hiểm nhất.

Phương Mộc vẫn quyết định quay người lại. Không thể để hấn nhận ra sự hoảng loạn của mình, nếu không, sẽ bị rơi vào thế bị động.

“Chắc giám thị đi vệ sinh rồi.” Phương Mộc cố tỏ ra thản nhiên quay trở lại ghế ngồi. Cậu điềm tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Mã Khải, và vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt Mã Khải đã không còn sự tin tưởng và tha thiết khi nãy nữa, mà thay vào đó là sự thù hận sâu sắc.

“Mày không thể làm hại bất cứ ai được nữa!”

Mình đúng là ngốc, sao lại nói ra câu này chứ?

Buộc phải phân tán sự chú ý của hấn.

“Sao lại có vết thương trên đầu anh?” Phương Mộc lấy hộp thuốc ra, rút một điều, để lên miệng, bật mấy lần mới châm được điều thuốc.

Mã Khải không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Mộc.

Phương Mộc chợt nhớ ra, ngay đêm đầu tiên vào trong trại tạm giam, Mã Khải đã tấn công những phạm nhân khác, những vết thương này chắc là do giám thị trạm giam và các phạm nhân khác gây ra.

“Anh đã tấn công những người khác?”

Mã Khải vẫn không lên tiếng, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập. Phương Mộc chú ý thấy sự thay đổi của anh ta, trong lòng vô cùng lo lắng, căng thẳng, nhưng vẫn luôn miệng nói: “Sao, uống máu của bọn họ? Không phải anh nói, máu của đàn ông cứng và thô, không dễ uống cơ mà?”

Khóe miệng Mã Khải lộ ra nụ cười quái dị.

“Khi cần thiết, cũng đành phải dùng tạm vậy, ví dụ anh chẳng hạn.” Ánh mắt hắn bỗng chốc trở nên đói khát cùng cực, như là một con dơi đang nhìn thấy con mồi.

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng.

“Ha... ha...” Cậu cười khan mấy tiếng, “Anh nghĩ tôi không mang thứ gì theo khi vào đây sao?”

“Ồ?” Mã Khải đang định đứng dậy bỗng thoáng chút do dự, nhưng hắn nhanh chóng tỉnh tỉnh trở lại, “Không thể nào, họ sẽ không cho anh mang vũ khí vào đây.”

“Vậy sao?” Phương Mộc cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng cũng vẫn không kìm được sự run rẩy.

Mã Khải đứng dậy, giơ cánh tay khô gầy ra, tóm lấy cổ Phương Mộc.

Thần kinh Phương Mộc căng thẳng tới cùng, cậu đã hoàn toàn sụp đổ. Cậu hét lên một tiếng, ngã lăn từ trên ghế xuống, cuống cuống bò dậy chạy đến phía bên kia bàn, nhìn chằm chằm Mã Khải qua chiếc bàn. Hai người chạy vòng quanh chiếc bàn giống như đang chơi trò điều hâu bắt gà con. Mã Khải trợn trừng đôi mắt đỏ au, thở hồng hộc, miệng bắn cả nước bọt theo hơi thở. Mấy lần, Mã Khải định trèo lên bàn, đều bị Phương Mộc lấy cặp sách đánh lui lại. Các đồ vật trong cặp sách rơi vung vãi khắp phòng.

“Cứu tôi với!” Phương Mộc muốn hét to, nhưng âm thanh lại bị tắc nghẹn lại trong cổ họng, không thốt ra nổi.

Cuối cùng, Mã Khải cũng mất đi sự kiên nhẫn, lại một lần nữa nhảy lên bàn, Phương Mộc lấy cặp sách ra sức đánh, nhưng do đồ đạc trong cặp gần như đã rơi vãi hết, cặp trống không, mềm nhũn, đánh vào người Mã Khải cũng không có chút tác dụng gì. Mã Khải lấy tay che mặt, lao về phía Phương Mộc. Phương Mộc lùi lại một bước, không ngờ giẫm phải chiếc bút bi, ngã nhào.

Mã Khải nhân cơ hội đè lên người Phương Mộc, hai tay định túm chặt cổ Phương Mộc, Phương Mộc vừa cố gắng ngăn cản hắn ta, vừa dồn hết sức vào chân phải, đạp hắn bật ra xa.

Nhân lúc hắn đang lẫn lộn rên rỉ, Phương Mộc bò dậy, chạy đến bên cánh cửa sắt, ra sức gõ cửa, kêu hét cứu mạng. Còn chưa kịp kêu thét được mấy tiếng, đã cảm nhận thấy Mã Khải từ phía sau túm chặt lấy cổ áo cậu, kéo cậu ngã xuống đất.

Cuộc vật lộn giằng co khi này đã rút hết sức lực của Phương Mộc, cậu giãy giụa ngày càng yếu. Trong khi đó, Mã Khải gầy yếu đang thêm khát máu, do sức mê hoặc của máu mà càng lúc càng trở nên điên cuồng.

Mình sắp không gắng gượng được nữa rồi, Phương Mộc thấy cái miệng đang há to của Mã Khải ngày càng gần mình, nghiêng đầu tránh sang bên theo bản năng, không ngờ lại để lộ động mạch cổ của mình cho đối phương.

Hơi thở dồn dập của Mã Khải bắn cả vào cổ Phương Mộc, dường như có thể tưởng tượng được nỗi đau đón tột cùng khi một hàm răng nhọn hoắt cắm vào da thịt.

Cứu tôi với...

Phương Mộc nghe thấy tiếng cánh cửa sắt nặng nề mở ra, có người lao vào, tiếp đến, đôi tay Mã Khải ấn chặt vai cậu thả lỏng ra, cả cơ thể hắn cũng mềm nhũn, rơi xuống bên cạnh Phương Mộc.

Mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng cực độ của Thái Vĩ, trong tay anh cầm côn cảnh sát.

“Cậu không sao chứ?”

Thái Vĩ giơ tay ra kéo Phương Mộc đứng dậy, Phương Mộc loạng choạng, vội túm chặt lấy bàn. Sau khi thở dốc, cậu giơ tay ra sờ cổ mình, cảm thấy vô cùng khó chịu, cúi người nôn khan mấy tiếng.

Mã Khải đã bị mấy giám thị trại giam ấn chặt xuống dưới đất, đang bị còng tay chân.

Phương Mộc đợi đến khi đôi chân không còn quá run rẩy, bèn ngồi xuống, nhặt đồ đạc rơi vãi trên đất một cách khó khăn, cho vào trong cặp sách.

Đầu Mã Khải mặc dù đã bị ấn xuống đất, nhưng hắn vẫn nhìn Phương

Mộc với ánh mắt bình tĩnh đến lạ thường. Phương Mộc không dám nhìn trực diện với hắn, cố gắng né tránh ánh mắt hắn, sau khi thu dọn xong đồ, bèn lảo đảo bước ra ngoài. Thái Vĩ vội vàng đến đỡ cậu, nhưng liền bị Phương Mộc hất tay ra.

“Tránh ra!”

Một giờ đồng hồ sau, trong một quán ăn nhỏ ngoài cổng trường Đại học J, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc đang liên tục cúi đầu uống nước.

“Được rồi, vẫn còn giận tôi à?” Thái Vĩ đưa cho Phương Mộc một điều thuốc.

Phương Mộc vốn không định lấy, nhưng liếc nhìn, thấy chữ “Trung Hoa” trên điều thuốc, nên vẫn đưa tay ra nhận. Thái Vĩ vội vàng châm thuốc cho cậu, “Phải thế chứ, thôi, đừng giận tôi nữa!”

Phương Mộc ngậm điều thuốc trên miệng, lẩm bẩm một câu, hình như là: “Tôi không giận.”

“Tôi đã phê bình nghiêm khắc cậu giám thị trại giam đó rồi, may mà cậu không bị làm sao, nếu không, tôi quyết không tha cho cậu ta!”

Thái Vĩ vừa nhìn sắc mặt Phương Mộc, vừa nói hần giọng.

Sắc mặt Phương Mộc có vẻ dịu đi đôi chút. Thực ra, sự việc xảy ra lúc chiều, chính mình cũng có một phần trách nhiệm, nếu không phải vì cái câu “Mày không thể nào làm hại bất cứ ai được nữa” đã chọc giận Mã Khải, thì cậu vẫn có thể không chế được cục diện lúc đó. Chỉ có điều, cứ nghĩ đến việc Thái Vĩ rời khỏi vị trí, hại mình suýt chút nữa mất mạng, Phương Mộc vẫn cảm thấy có gì đó không vui.

“Ăn một bữa thật no say nào, tôi mời!” Thái Vĩ gọi rất nhiều món, còn gọi thêm cả mấy chai bia. Uống mấy cốc bia, hai người bắt đầu nói nhiều hơn, dường như đã quên bằng cái cảnh sợ hãi kinh hồn bạt vía lúc ban chiều.

“Chú em à, nói thật, tôi rất khâm phục chú, nếu không có chú, vụ án này không biết bao giờ mới phá được.” Mặt Thái Vĩ hơi đỏ, “Nhưng tôi vẫn có chỗ không hiểu.”

“Ồ, anh nói xem!”

“Ví dụ, sao cậu có thể phán đoán được ra đáng về, nơi ở và hoàn cảnh gia đình của Mã Khải?”

Phương Mộc đặt cốc bia xuống bàn, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã đưa tôi xem những bức ảnh chụp hiện trường và báo cáo phân tích kiểm tra. Sau đó, chúng ta cùng đi đến một hiện trường, chính là hiện trường vụ ám sát Diêu Hiểu Dương và Đồng Hủy. Những thông tin đó cho tôi một ấn tượng: hỗn loạn. Không có đối tượng phạm tội rõ ràng, không hề bỏ công sức lên kế hoạch phạm tội, không cố tình xóa dấu vết hiện trường, thậm chí con dao mổ bụng nạn nhân sau khi dùng xong cũng để luôn lại hiện trường. Những điều này khiến tôi cảm nhận thấy hung thủ có thể là “sát thủ liên hoàn vô tổ chức” được nhắc đến trong chứng cứ hành vi học.

“Sát thủ liên hoàn vô tổ chức?”

“Đúng thế, nó ngược lại với “sát thủ liên hoàn có tổ chức”, đây là phương pháp phân loại của Cục điều tra Liên bang Mỹ đưa ra vào những năm 80. Cái gọi là “sát thủ liên hoàn vô tổ chức” thường là chỉ những người biến thái, có trở ngại nghiêm trọng về tinh thần. Do lý trí và mối quan hệ xã hội của họ đã bị thu hẹp hoặc trì trệ, hơn nữa đã phần nào hoặc hoàn toàn thoát khỏi thế giới hiện thực, do đó, hiện trường gây án của họ thường có một số đặc điểm rõ nét: ví dụ phạm tội thường do bột phát nhất thời; mục tiêu là những địa điểm quen thuộc; hiện trường gây án tùy tiện và lộn xộn; tại hiện trường có thể tìm thấy rất nhiều vật chứng... Và trong các vụ ám sát uống máu này, hiện trường đều xuất hiện đầy đủ những đặc điểm nêu trên.”

“Ồ!” Thái Vĩ chăm chú lắng nghe, “Nhưng chỉ dựa vào những điều này, hình như chưa đủ để phán đoán đáng về và những thông tin về hung thủ thì phải?”

“Đương nhiên không thể. Nhưng tôi muốn hỏi anh một câu. Không biết anh đã từng trải nghiệm qua việc này chưa: sau khi anh nhìn thấy một người nào đó, anh liền nảy sinh thái độ yêu ghét với người đó, ví dụ, anh lập tức cảm thấy thích hoặc là ghét người đó. Hơn nữa, sau một thời gian giao tiếp, lại phát hiện ra trực giác lúc ban đầu của mình là hoàn toàn chính xác?”

“Ừ, đã từng như vậy.” Thái Vĩ nghĩ một lát, gật gật đầu.

“Anh biết tại sao lại xuất hiện hiện tượng này không?”

“Không biết!” Thái Vĩ thật thà trả lời.

Phương Mộc cười, “Đó là bởi vì trước đây anh đã từng gặp một người có dáng vẻ và tính cách giống như người này, hơn nữa, người đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong anh. Cho nên, sau khi anh gặp một người giống người đó, trong tiềm thức của anh liền “áp” những tính cách của người đó lên con người này, do đó, sẽ lập tức nảy sinh cảm giác yêu hoặc ghét đối với người này. Hơn nữa, đôi khi chúng ta có thể phát hiện ra, kiểu trực giác có vẻ duy tâm này lại rất chính xác. Điều này đã nói rõ vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Có đôi khi, những người có tính cách giống nhau, cũng có dáng vẻ giống nhau.”

Thái Vĩ nhú mày, “Cesare Lombroso? Kẻ phạm tội bẩm sinh?”

“Đúng vậy, trong Phạm tội nhân luận, Cesare Lombroso đúng là đã tường thuật về lý luận Kẻ phạm tội bẩm sinh, còn mạnh dạn tổng kết ra các kiểu tướng mạo của các loại tội phạm: ví dụ kẻ sát nhân thường có ánh mắt lạnh lùng, có mũi quặp điều hâu, hàm chắc khỏe, tai dài; ví dụ, kẻ trộm cắp thường có ít tóc, trán hẹp, lông mày rậm và giao nhau... Rất nhiều người đã phê phán học thuyết của ông là chủ nghĩa duy tâm, nhưng chớ nên quên rằng, Cesare Lombroso là một học giả tiêu biểu của chủ nghĩa thực chứng, những kết luận của ông đều được thiết lập trên nền tảng nghiên cứu thực chứng hết sức nghiêm ngặt. Mặc dù bị nghi là chủ nghĩa kinh nghiệm, nhưng tôi cảm thấy, lý luận Kẻ phạm tội bẩm sinh vẫn có tính khoa học nhất định. Ví dụ, khí hậu, dân tộc, văn hóa, ẩm thực đều có ảnh hưởng tới phạm tội.”

“Ví dụ xem?”

“Lấy một ví dụ đơn giản nhé, vợ chồng giống nhau, anh đã từng nghe nói chưa?”

“Đương nhiên rồi!”

“Một nam một nữ, trước khi kết hôn, dáng vẻ mỗi người một khác, sau khi kết hôn thì ngày càng giống nhau. Tại sao vậy? Nguyên nhân là do

hai người cùng chung sống, thói quen ăn uống và chế độ nghỉ ngơi giống nhau, cho nên sắc tố trên mặt cơ bản cũng giống nhau, vì thế, tạo cho người khác cảm giác “càng ngày càng giống”.

“Ồ.” Thái Vĩ gật gật đầu có vẻ đang suy ngẫm.

“Trở lại nói về Mã Khải. Tôi đoán Mã Khải rất gầy, một mặt vì hung thủ đã từng giằng co kịch liệt với những phụ nữ bị hại, mặt khác, bởi tôi cảm thấy con người này khi phạm tội biểu hiện ra một kiểu tâm trạng vô cùng lo lắng, hơn nữa, loại tâm trạng lo lắng này chắc là có mối quan hệ với việc thiếu máu hay trạng thái bất thường. Thử nghĩ xem, nếu một người sống trong tâm trạng lo lắng trong một khoảng thời gian dài, chắc chắn việc ăn uống của anh ta cũng không tốt, sẽ có những dấu hiệu thiếu dinh dưỡng, cho nên, anh ta có thể là một người gầy yếu. Và một người ngay cả việc ăn uống nghỉ ngơi còn không chăm lo được, thì việc vệ sinh cá nhân càng không thể chú ý đến, cho nên, tóc dài, rối và bẩn là đặc điểm rõ nét nhất. Hơn nữa, rất có thể anh ta sống một mình, bởi nếu anh ta sống cùng với người thân, họ sẽ khuyên nhủ, hướng dẫn anh ta, để anh ta giảm bớt sự lo lắng, không đến nỗi cuối cùng ác hóa thành bệnh hoang tưởng. Thời gian phát bệnh của anh ta chắc cũng chỉ mấy năm trở lại đây, bởi vì, nếu anh ta mắc phải kiểu tâm lý bệnh thái này từ trước, anh ta đã ra tay từ lâu rồi, nhưng mấy năm nay, không hề xảy ra những vụ án tương tự.”

Phương Mộc cúi đầu uống nước, rồi lại châm một điếu thuốc.

“Sát thủ liên hoàn vô tổ chức có một số tính cách đặc trưng tiêu biểu. Ví dụ, khả năng giao tiếp xã hội kém; tâm trạng lo lắng; không thể làm công việc mang tính kỹ thuật; thường là con út trong gia đình; sống độc thân, hơn nữa thường sống gần khu vực hiện trường gây án; không quan tâm đến thông tin truyền thông... Cho nên, tôi đoán hung thủ có thể sống ở khu vực gần hiện trường, mà khu Hồng Viên là khu cũ của thành phố chúng ta, rất ít căn hộ cao cấp. Hơn nữa, với trạng thái tinh thần của anh ta, không thể nào làm được công việc có thu nhập cao, cho nên, kinh tế của anh ta không cho phép anh ta mua được căn hộ cao cấp. Do đó, rất có thể anh ta sống trong căn nhà bố mẹ anh ta để lại. Bố mẹ anh ta trước đây vốn là công nhân viên của cơ quan nhà nước, vì hồi trước, chỉ có cơ quan nhà nước mới được hưởng phúc lợi phân nhà.”

Phương Mộc gầy gầy tàn thuốc, “Cho nên, tổng kết những điều kể trên,

hung thủ là người không quá 30 tuổi, rất gầy, cầu thả, nhà gần hiện trường vụ án, là con cái trong gia đình công nhân viên nhà nước, bị trở ngại tinh thần nghiêm trọng.”

Thái Vĩ tròn mắt nhìn Phương Mộc, mãi lâu sau mới định thần lại.

“Ôi trời ơi, cậu nói trúng hết!”

“Đâu có,” Phương Mộc thoáng mỉm cười, “Lúc đầu, tôi đã phán đoán sai mối quan hệ giữa phạm tội và máu, tôi cứ tưởng sự lo lắng về máu của anh ta bắt nguồn từ thời tiết.”

“Đúng rồi.” Thái Vĩ ngẫm nghĩ một lát: “Tôi nhớ, hôm đó cậu nói có thể hung thủ mặc một chiếc áo khoác dày.”

“Đúng vậy, vụ án đầu tiên xảy ra vào lúc mùa đông vừa trôi qua, tôi cứ tưởng anh ta chắc là sợ máu bị đông lại, nên có thể có những hành động để giữ nhiệt, ví dụ mặc một chiếc áo khoác dày. Sau đó, khi nhìn thấy hiện trường Đồng Hủy bị giết, tôi mới nhận ra, đó có thể là xuất phát từ sự hoang tưởng về việc “thiếu” máu trong chính cơ thể anh ta.”

Thấy nét mặt Thái Vĩ vẫn rất kính nể, Phương Mộc bật cười, nói: “Tôi không siêu phàm như anh tưởng đâu, đối với vụ án này, tôi có rất nhiều chỗ không hiểu, ví dụ, chọn đối tượng gây án thế nào, tại sao phải mổ bụng, sao phải uống trộn lẫn máu với những thứ khác, tại sao lại đưa Đồng Hủy rời khỏi hiện trường đầu tiên? Có nhiều nghi vấn lắm.”

“Ồ...” Thái Vĩ giờ mới nhận ra, “Cho nên, khi trò chuyện cùng Mã Khải, cậu đã hỏi hẵn ta những câu hỏi này?”

“Đúng vậy!”

“Nghiên cứu chủ nghĩa thực chứng.” Thái Vĩ nhìn Phương Mộc với vẻ suy tư, “Chú em, sau này muốn trở thành nhà học gia ngành tội phạm không?”

Phương Mộc ngẩn người, “Không. Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều đến thế.”

“Vậy sao cậu...” Thái Vĩ cuối cùng cũng đưa ra câu hỏi anh đã kìm nén trong lòng bấy lâu, “Lại có hứng thú với những thứ này thế?”

Phương Mộc trầm nét mặt, một lúc lâu sau mới chậm rãi trả lời: “Tôi

không biết!”

Họ ra khỏi quán ăn, Thái Vĩ uống đã ngà ngà say, vỗ vai Phương Mộc:

“Chú em, chú đã giúp anh một việc rất lớn, muốn có phần thưởng gì, cứ nói!”

Phương Mộc cười, lắc đầu: “Không cần!”

“Không! Nhất định phải cần!” Thái Vĩ thở hển hển, nói: “Thưởng vật chất? Hay là viết một bức thư biểu dương cho trường cậu? Ồ.” Anh có vẻ nghĩ ngợi, lắc đầu nói, “Sợ rằng không cần tôi viết. Ha ha.”

Phương Mộc định hỏi tại sao, Thái Vĩ lại vỗ mạnh vào lưng cậu, “Mẹ nó chứ, Sở không cho cậu phần thưởng, tôi cho! Sinh viên các cậu cần những gì nào?” Anh gãi gãi đầu, bộ dạng trông như đang vắt óc suy nghĩ vấn đề nan giải.

“Thôi đi, thôi đi, tôi thực sự không cần.” Phương Mộc liên tục xua xua tay, nhìn thấy Thái Vĩ rút ví tiền ra, cậu tối sầm mặt: “Thái Vĩ, chúng ta có được coi như là bạn bè không?”

Thái Vĩ gật đầu quả quyết.

“Nếu như thực sự coi tôi là bạn, thì đừng có làm thế.”

Thái Vĩ đập đập vào gáy, nghĩ hồi lâu, có vẻ như đã hạ quyết tâm, rút khẩu súng giắt ở thắt lưng ra, lấy ra một viên đạn, đưa cho Phương Mộc.

“Anh làm gì vậy?” Phương Mộc kinh ngạc hỏi.

“Đối với những người canh sát chúng tôi, người bạn thân nhất chính là súng của mình.” Anh trịnh trọng đặt viên đạn vào trong tay Phương Mộc, rồi nắm chặt lấy tay Phương Mộc, “Tôi không thể đưa súng cho cậu, tặng cậu một viên đạn làm kỷ niệm.”

Phương Mộc nghĩ thầm: Xì, anh à, anh không thấy là rất xui xẻo sao? Sao nghe có vẻ như là “Tặng cậu một hạt lạc ném thử!”

Nhưng cậu vẫn cẩn thận đút viên đạn vào túi áo, sau đó vẫy vẫy tay với Thái Vĩ, “Tôi về đây, anh lái xe cẩn thận nhé.”

Phương Mộc quay người, mới đi được mấy bước, Thái Vĩ đã “Ồ” lên một tiếng.

Phương Mộc quay đầu lại nhìn Thái Vĩ.

Thái Vĩ nhìn cậu đầy thăm dò, nói rất trịnh trọng: “Phương Mộc, cậu đã bao giờ suy nghĩ xem tương lai có làm cảnh sát không chưa?”

“Chưa từng!” Phương Mộc kiên quyết nói, sau đó bước đi luôn.

Thái Vĩ cụt hứng, bực bội mở cửa xe, lên xe, khởi động máy, nhìn thấy “Năm điều cấm lệnh” treo trước gương trong xe, thăm cầu khẩn chó có gặp phải cảnh sát an ninh.

Phương Mộc không quay về ký túc xá, mà đi đến trạm xe bus cạnh cổng trường. Cậu trốn phía sau tấm biển, nhìn thấy chiếc xe Jeep của Thái Vĩ đã đi xa, mới bước lên xe bus tuyến 315. Khi xe đi đến đường Trường Sinh, Phương Mộc xuống xe, đi một đoạn về phía bắc, thì đến phố Diên Thọ, là khu chuyên kinh doanh những đồ ma chay trong thành phố J. Hai mươi phút sau, Phương Mộc xách một túi đen căng phồng bước lên xe bus trở về trường học.

Một giờ đêm. Trên sân thượng.

Bầu trời đêm thật tuyệt, gió thổi nhẹ nhẹ, mon man, như thể có người đang thì thầm tâm sự. Góc phía bắc của tầng thượng có một đồng cát, trong đó trộn lẫn rất nhiều tàn giấy màu đen. Phương Mộc cúi người, mở chiếc túi đen, lấy ra từng bó tiền âm phủ, tách ra, châm bật lửa đốt. Một ngọn lửa nho nhỏ lặng lẽ rực cháy trên tầng thượng giữa bầu trời đêm.

Sân trường giữa đêm khuya thanh vắng, tĩnh mịch lạ thường, hầu hết mọi người đều đã dạo chơi trong giấc mơ ngọt ngào hoặc cơn ác mộng kinh hoàng, còn những người du ngoạn giữa đêm khuya, dù là người hay ma, đều không thể nhìn thấy buổi tế lễ kỳ quái trên trần thượng dãy B khu 5 Nam Phạm của trường Đại học J, cho dù đây không phải là lần đầu tiên.

Phương Mộc châm một điếu thuốc, hút mấy hơi, đặt lên viên gạch bên cạnh. Rồi cậu lại châm một điếu nữa, đặt lên miệng, hút một hơi thật sâu, sau đó từ từ thở ra, đám khói thuốc lớn vờn quanh đốm lửa, như một làn sương mềm mại, chỉ lát sau đã tan biến vào bóng đêm.

Lão Tứ, Vương Kiện, các cậu ổn cả chứ?

Cả em nữa, Trần Hy.

Nước mắt trào ra khỏi khoang mắt Phương Mộc.

Tôi lại bắt được một con ác quỷ. Các bạn chắc mừng cho tôi lắm? Đây là tên thứ mấy rồi nhỉ? Thứ 6 thì phải. Hắn rất tàn nhẫn, sau khi giết hại những người phụ nữ đó, còn uống máu họ. Tôi đã làm rất tốt, đã bắt được hắn trước khi hắn định ra tay giết hại cô gái cuối cùng. Hắn không thể giết người được nữa, hắn sẽ xuống địa ngục.

Tôi sẽ không còn phải “không kịp” nữa. Con ác mộng đó, đã quá đủ rồi.

Phương Mộc vừa khơi đám lửa, vừa thì thầm một mình. Ánh lửa soi rọi khuôn mặt trắng bệch của cậu, nét mặt trông giống như đang rơi vào cõi hư ảo. Những giọt nước mắt to tròn liên tục rơi vào khóe miệng, cậu cũng không lau đi, mặc cho chúng thi nhau rơi xuống đất. Một cơn gió thổi tới, làm tung bay tàn giấy, chúng nhẹ nhàng bám vào mặt Phương Mộc. Phương Mộc giơ tay lên phủi, nhưng lại làm cho bàn tay đen nhem, thiết nghĩ, khuôn mặt mình cũng chẳng khá hơn gì. Cậu khẽ mỉm cười.

Có phải em không, Trần Hy?

Trở về phòng, Phương Mộc cảm thấy vô cùng mỏi mệt, nhưng trong lòng cậu lại nhẹ nhõm vô cùng. Mỗi lần tế lễ những người đã khuất, Phương Mộc đều có cảm giác như vậy, như thể gánh nặng trên đôi vai lại giảm đi chút ít.

Phương Mộc ngồi trước bàn, ánh mắt mông lung, ngoài cửa sổ là ánh trăng lạnh lẽo. Thứ ánh sáng đó như thể có nét đặc trưng riêng, nhẹ nhàng, mềm mại che phủ lên khắp cơ thể Phương Mộc. Có cơn gió lạnh ủa vào, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cậu, thật dễ chịu, ngay cả cơ thể cũng như là bị cơn gió xuyên qua, trở nên trong suốt. Phương Mộc tựa đầu vào tay vịn ghế, mí mắt càng lúc càng trĩu xuống...

Mấy phút sau, Phương Mộc chợt bừng tỉnh giấc. Đỗ Ninh trên giường đối diện đang nói mê: “Món sườn ở nhà ăn B vẫn ngon hơn!”

Phương Mộc day day thái dương, cúi người xuống bật máy vi tính.

Tiếng động cơ máy trầm đục vang lên, mấy chục giây sau, cậu mở file có tên “Mã Khải” trong ổ cứng.

Do bị màn hình phản quang, sắc mặt Phương Mộc có màu xanh lam, ánh mắt cũng lại trở nên lạnh lùng, mệt mỏi, lại vô cùng sắc bén.

CHƯƠNG 8: VUI SƯỚNG HAY KHÔNG

“Oà là cậu à, vào đây!”

“Không làm phiền thầy chứ?”

“Làm gì có. Vẫn uống nước trắng chứ?”

“Được!”

“Mấy cuốn sách đó đã đọc xong rồi à?”

“Đúng vậy, tôi đến trả sách.”

“Thế nào, đọc hiểu không?”

“Khà... khà, cũng không hiểu lắm. Nhiều chỗ không hiểu nổi.”

“Khà... khà, không sao, điều này rất bình thường, đối với cậu, những cuốn sách đó quả thực hơi thâm sâu một chút. Đạo này thế nào?”

“Cũng bình thường.”

“Nhưng sao sắc mặt cậu kém thế. Vẫn vì việc đó sao? Cái việc mà cậu cảm thấy sợ hãi đấy?”

“Ừm... đúng vậy!”

“Vậy, cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là cậu sợ cái gì?”

“...”

“Tôi hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi. Nhìn tôi đây! Có thể, tôi sẽ giúp được cậu!”

“Ồ, được rồi. Tôi, tôi hơi sợ điểm danh!”

“Điểm danh?”

“Rất kỳ lạ phải không?”

“Không, tôi không thấy kỳ lạ chút nào. Tôi đã từng quen một người, anh ta không dám đi qua cầu vượt một mình.”

“Gì cơ? Không dám đi qua cầu vượt một mình?”

“Đúng vậy, sau này, đã phát triển đến độ còn không dám đi một mình trên con phố nhỏ, cứ phải có bà xã đi cùng mới được.”

“Nhưng, tại sao? Đây cũng là một chứng sợ hãi?”

“Đúng thế, đây cũng là một kiểu biểu hiện của chứng sợ hãi. Người này từ nhỏ đã được nuông chiều, việc gì cũng được người khác sắp xếp ổn thỏa, sau khi kết hôn thì luôn dựa dẫm vào vợ. Cho nên, trong tiềm thức của anh ta luôn có một loại nhu cầu quẩn lầy vợ như trẻ con. Nhưng trên tầng ý thức, anh ta vẫn không chịu thừa nhận lại nhu cầu trẻ con này, thế nên bên viện có “chứng sợ hãi” để ép vợ anh ta có nghĩa vụ phải đi cùng với anh ta.”

“Sau đó, anh ta có chữa khỏi được không?”

“Đương nhiên. Kết hợp giữa uống thuốc và chữa trị bằng hành vi, anh ta đã nhanh chóng hồi phục.”

“Khà... khà... xem ra cũng chưa phải là hết thuốc chữa.”

“Khà... khà... đương nhiên rồi. Thế nào, có muốn nói xem vì sao cậu lại sợ điểm danh hay không?”

“Nói thực, chính tôi cũng không biết!”

“Ồ? Vậy cậu sợ điểm danh từ khi nào?”

“Ừm, tôi cũng không nhớ nữa. Xin lỗi!”

“Khà... khà, không sao. Nào, nằm xuống chiếc ghế dựa này. Thế nào, dễ chịu không?”

“Rất dễ chịu.”

“Muốn nghe chút nhạc không?”

“Đồng ý!”

“Nghe cái này trước.”

“Khúc nhạc ru” của Mozar chọt vang lên trong phòng. Sau đó, là “Bài hát mùa hè” của Mendelssohn, rồi đến bài “Những thời khắc đã qua” của Sái Cầm.

“Bài hát nào khiến cậu thấy dễ chịu?”

“Bài cuối cùng, hai bài trước, tôi không hiểu.”

“Được. Buổi chiều có mấy tiết học?”

“Gì cơ? Ồ, hai tiết.”

“Sau đó cậu sẽ làm gì?”

“Đi đánh bóng rổ.”

“Khà... khà, cuộc sống thật phong phú, có thấy mệt không?”

“Một chút!”

“Được rồi, cậu hãy xem như mình đang nghỉ ngơi. Sau đây, cậu hãy làm theo lời tôi nói. Trước tiên, cậu hãy điều chỉnh cơ thể ở một vị trí thoải mái nhất, tiếp đó thả lỏng cơ thể, từ từ hít thở sâu.”

“... Giống thế này phải không?”

“Đúng rồi, tốt lắm! Từ từ thở ra, làm như thế, rất tốt! Thử lại lần nữa nào, hít thở sâu, thở ra. Tốt! Cậu thích khung cảnh thế nào?”

“Bờ biển đi.”

“Được, bây giờ cậu tưởng tượng cậu đang nằm trên bờ biển. Gió biển mát lạnh, khoan khoái dễ chịu. Những đợt sóng biển rì rào vỗ vào bờ đá. Có thể cảm nhận được tâm hồn cậu không? Rất tốt, hãy dùng tâm hồn để cảm nhận từng bộ phận trên cơ thể cậu. Khi cậu cảm nhận đến bộ phận đầu, phần đầu sẽ được thả lỏng; Khi cậu cảm nhận đến phần ngực, phần lưng, cơ thể sẽ được thả lỏng; Thả lỏng phần bụng của cậu, hơi thở sẽ càng trở nên nhẹ nhàng hơn; Khi cậu cảm nhận đến đôi tay, đôi tay sẽ được thả lỏng; Khi cậu cảm nhận đến đôi chân, chân cũng được thả lỏng. Toàn bộ cơ thể cậu sẽ càng lúc càng thư thái... Được, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

“Rất... dễ chịu, trong lòng rất... thư thái. Trên người dường như có... ánh sáng trắng.” Giọng rất trầm, như thể nói ra chữ nào đều tốn rất nhiều công sức.

“Tốt lắm, cậu hãy yên lặng mà hưởng thụ đi nhé.”

Năm phút sau.

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ đếm từ 1 đến 10, khi tôi đếm đến 10, tiềm thức của cậu sẽ đưa cậu về một khoảng thời gian nào đấy trong quá khứ, cậu sẽ nhìn thấy một sự việc nào đó có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu. Khi tôi đếm đến 10, bất luận cậu nhìn thấy gì, cũng đều nói ra nhé. Sau khi nói ra, nếu đó là niềm vui, cậu sẽ ghi nhớ, nếu không vui, thì vứt nó ra khỏi trí não, được không?”

Từ từ gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta bắt đầu! 1- 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9 - 10”.

Đột nhiên, có thể nhìn thấy con người mắt đang chuyển động nhanh dưới mí mắt.

(Rất tốt, điều này chứng tỏ tiềm thức đã bắt đầu cung cấp thông tin.)

“Chúng tôi đang ở trong sân... mùi thơm của châu chấu nướng... bố tôi đeo tôi bằng xe đạp về nhà... phải làm xong hết bài tập mới được đi chơi... súng gổ... đẹp hơn của Đại Mạnh.”

(Trong khoảng thời gian cậu đang hồi tưởng lại, chắc cậu không quá 10 tuổi.)

“Tôi đang cùng các bạn chơi trò xung phong chiến đấu (giọng nói trở nên non nớt, nhí nhảnh), trong hố cát... Bé mập thật lười quá, mỗi lần bị chết đều không chịu nằm xuống... đằng kia có chú giải phóng quân đang tập luyện trong đội ngũ (giọng đầy ngưỡng mộ), uy phong quá... một hai một, một hai một... điểm danh... Vương Lập Ba, có. Mạnh Phạm Triết, có. Hi... hi, ơ, cái chú ấy sao thế nhỉ? Sao vừa đến chú ấy là lại khựng lại nhỉ? Ôi, chú chỉ huy đang nổi giận (giọng có vẻ sợ hãi)... điểm danh lại... sao lại bị khựng lại thế... vẫn điểm danh lại... chú ơi, cố lên... bị nói lấp? ... Ôi, ối, không được đánh người (cơ thể bắt đầu run rẩy)... nhiều máu quá... chú ấy bị phạt chạy một mình trên sân vận động...”

Hơi thở bỗng trở nên dồn dập, toàn thân co giật.

“Cậu nhìn thấy gì?”

“Ngã rồi (bắt đầu khóc thút thít)... trán... máu cứ chảy mãi... thầy giáo dạy thể dục... điểm danh... tát vào mặt tôi... không...”

“Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta sẽ kết thúc lần trải nghiệm này. Tất cả những điều cậu vừa nhìn thấy, đã khắc ghi lại trong trí não cậu, dù bất cứ lúc nào, cậu cũng có thể dễ dàng hồi tưởng lại, có phải vậy không?”

“Đúng... đúng vậy!”

“Còn có thể cảm nhận được ánh sáng trắng nữa không?”

“... Có thể.”

“Rất tốt, bây giờ ánh sáng trắng từ từ tan biến, cơ thể và tinh thần cậu cũng dần tỉnh lại. Khi tôi đếm ngược từ 10 đến 1, cậu sẽ hoàn toàn tỉnh lại, cậu hiểu chứ?”

“... Hiểu rồi!”

“Được, 10, ánh sáng trắng càng lúc càng nhạt, cảm thấy toàn cơ thể được thả lỏng; 9, giờ đây cậu càng lúc càng tỉnh táo; 8, dần dần hồi phục cảm giác bình thường của cơ thể; 7, ngón tay bắt đầu có cảm giác; 6, trong lòng cậu rất yên tĩnh; 5, càng lúc càng tỉnh táo; 4, cổ cậu từ từ chuyển động; 3, cậu cảm thấy toàn thân cậu đang ẩn chứa nguồn năng lượng vô tận; 2, chuẩn bị tỉnh dậy, phía trước là lối ra; 1, cậu đã hoàn toàn tỉnh lại, hãy mở mắt ra!”

Hít thở sâu.

“Trời ơi, tôi vừa rồi... bị thôi miên phải không?”

“Khà khà, cứ coi như thế đi.”

“Tôi nhớ ra rồi. Năm 9 tuổi, tôi đã nhìn thấy một anh giải phóng quân nói lắp bị phạt nặng.”

“Ừm, nghe có vẻ đúng là có chuyện đó.”

“Sao tôi chẳng bao giờ nhớ được nhỉ?”

“Đây gọi là “mất trí nhớ do nguyên nhân xã hội”, kiểu mất trí nhớ này mang tính chọn lựa. Tức là, cậu sẽ chọn lựa lãng quên những ký ức khiến cậu đau khổ, nói thẳng ra, chính là một kiểu chạy trốn.”

“Tôi nhớ lại những chuyện đó, có giúp ích được gì không?”

“Đương nhiên, muốn giải quyết bất cứ sự việc gì, đều phải tìm được điểm then chốt, đặc biệt là tâm bệnh. Tìm ra nguyên nhân thì dễ xử lý thôi.”

“Thầy có đồng ý giúp tôi không?”

“Cậu có tin tưởng tôi không?”

“Đương nhiên, thầy đồng ý không?”

“Khà khà, chẳng phải tôi vẫn luôn giúp cậu đó sao?”

“Cảm ơn thầy!”

“Đừng khách sáo thế. Tôi chỉ có một yêu cầu, phải giữ bí mật cho tôi, được không?”

“Được!”

o O o

Ngủ ngon. Đọc sách. Đi học. Thỉnh thoảng đánh bóng rổ.

Không cần suy nghĩ xem liệu ai sẽ bị giết. Không cần đối diện với thằng điên uống máu người. Ngay cả cơn ác mộng cũng rất ít gặp.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc.

Phương Mộc ngày ngày đều đi lại vội vàng hoặc thành thoi trong sân trường như mọi người, sống yên tĩnh giản đơn trong một tuần. Cuối tuần tranh thủ về nhà một lần, ăn no mấy bữa cơm mẹ làm, béo lên được một cân.

Thời tiết càng lúc càng nóng, kỳ lạ thay, tâm trạng cũng càng lúc càng vui hơn. Ngồi trên xe bus trên đường trở về trường, cơn gió nhẹ mơn man trên mặt, cảm giác buồn buồn rất dễ chịu. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang rực rỡ, mũi người thấy mùi cỏ xanh. Sờ thấy những chai

lọ trong cặp sách, đó là dưa muối và thịt hầm mẹ nhét vào. Uể oải dựa người vào ghế, lim dim nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Thứ cảm giác này, bao lâu rồi chưa có nhỉ?

Phương Mộc trở về ký túc xá, Đỗ Ninh đang chơi CS, nghe thấy tiếng Phương Mộc đẩy cửa bước vào, chẳng buồn quay đầu lại, chỉ hỏi lấy lệ: “Về rồi à?”

Phương Mộc ừ một tiếng, lấy ra một chai thịt hầm, đặt lên bàn Đỗ Ninh: “Mẹ tớ làm đây, cậu ăn thử xem.”

“Hơ... hơ?” Đỗ Ninh hơi ngạc nhiên, quay lại: “Cảm ơn!”

“Cẩn thận!” Phương Mộc chỉ tay vào màn hình.

“A?!” Đỗ Ninh cuống cuống ấn bàn phím và chuột. Muộn mất rồi, “Pằng”, bị bắn vỡ sọ rồi.

“Mẹ nó chứ, không chơi nữa!” Đỗ Ninh thoát ra khỏi trò chơi, mở ngăn kéo, lấy một đôi đũa, mở lọ thịt hầm, thò đũa vào khuấy mấy cái, rồi đưa lên miệng.

“Ôi, thơm quá, mẹ cậu nấu ngon quá!”

“VẬY ăn nhiều một chút, tớ vẫn còn.”

“Trưa nay tớ ăn mì thôi, trộn thịt hầm, hương vị chắc chắn sẽ rất tuyệt.” Đỗ Ninh lại gấp một miếng to, cho vào miệng.

“Cậu không sợ mặn à?” Phương Mộc cười.

“Người anh em, có thể nhận thấy, dạo này tâm trạng cậu rất tốt đấy.” Đỗ Ninh vừa nhai vừa nói.

“Vậy sao?” Phương Mộc vừa sắp xếp đồ, vừa thản nhiên đáp lời.

“Cậu như vậy là ổn đấy, cùng trò chuyện với mọi người, đừng có giữ mãi thái độ lạnh lùng, dửng dưng.”

“Mọi người đều cho rằng mình là quái nhân phải không?” Phương Mộc cười, hỏi.

“Ừm...” Đỗ Ninh do dự một lát, “Cũng không thể nói như vậy, tóm lại,

đều thấy cậu sống hướng nội.”

“Khà... khà, được.”

“Quãng thời gian trước, luôn cảm thấy cậu gặp phải chuyện phiền phức gì đó. Lưu Kiện Quân có một lần nói với mình là nhìn thấy cậu đêm hôm khuya khoắt đi đi lại lại ở hành lang. Cậu có tâm sự gì, cứ nói với mình. Chúng ta là bạn bè tốt, không phải sao?”

Phương Mộc nhìn Đỗ Ninh, trên mặt cậu thể hiện sự chân thành tuyệt đối.

Lần đầu tiên tặng quà cho cậu ta, đã khiến cậu ta cảm động đến nhường này.

“Đúng thế!” Phương Mộc gật đầu.

Sau khi ăn trưa xong, Phương Mộc và Đỗ Ninh mỗi người ngồi trước máy vi tính của mình. Đỗ Ninh lại tàn sát không biết mệt mỏi trong trò chơi Chồng khủng bố. Phương Mộc vốn định sắp xếp lại tài liệu về vụ án Mã Khải, nhưng trong buổi chiều đẹp trời thế này, cậu thực sự không muốn để cho những thứ u ám, máu tanh bao trùm lên đầu óc mình, thế nên bèn tiện tay mở một trang web.

Cửa bật mở, Lưu Kiện Quân cầm bóng rổ và mấy người bạn cười hi hi ha ha lao vào phòng. Nhìn thấy Phương Mộc cũng đang ở đó, âm thanh của mấy cậu bạn không hên mà cùng trầm hẳn xuống. Lưu Kiện Quân thả quả bóng xuống, lấy tay véo nhẹ tai Đỗ Ninh, “Đừng chơi nữa, đi đánh bóng thôi!”

Quả bóng rổ nảy vào chân Phương Mộc, làm bắn quần bò của cậu. Lưu Kiện Quân thấy quần Phương Mộc bị bắn, ngại ngùng nói: “Xin lỗi nhé.”

“Không sao.” Phương Mộc xua xua tay, tiếp tục xem trang web của mình.

Đỗ Ninh cúi người lấy đôi giày thể thao trong gầm giường, đi vào chân, quay sang nói với Phương Mộc: “Cùng đi nhé?”

“Ồ, thôi.”

“Đi thôi, cùng đi nào!” Lưu Kiện Quân cũng mời lịch sự.

“Cậu ấy, cậu nghĩ mình là tay chơi bóng nổi tiếng chắc, có cần phải trả tiền ra sân không?” Đỗ Ninh cười nói. Phương Mộc do dự một lát, rồi lấy chiếc quần soóc thể thao từ trong ngăn tủ quần áo.

Khi chia đội, Đỗ Ninh kéo Phương Mộc về phía đội mình.

“Các cậu phải cẩn thận, cậu ấy lợi hại lắm đấy!” Đỗ Ninh chỉ vào Phương Mộc, tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Trận đấu bóng 4 độ 4 bắt đầu. Tám người chạy nhảy, tranh cướp trên sân bóng, không, nói một cách chính xác, trong mấy phút đầu, chỉ có 7 người thi đấu, Phương Mộc vẫn đứng im không biết nên làm gì, không đi lên tranh bóng, cũng không ai chuyền bóng cho cậu.

Đã bao lâu rồi không tham gia hoạt động tập thể như thế này rồi nhỉ? Bao lâu nay, Phương Mộc toàn chỉ luyện ném bóng một mình trên sân bóng rổ. Tham gia trận đấu bóng như thế này, cậu thấy không quen.

Đỗ Ninh gắng sức đưa bóng đến dưới rổ, sau khi nhảy lên, thấy Lưu Kiện Quân cao to đang giơ tay ra chắn. Tình thế nguy cấp, nơi khóe mắt liếc nhìn thấy Phương Mộc đang đứng ở gần đường ném phạt bóng, bèn chuyền bóng sang cho Phương Mộc.

Phương Mộc ngăn người, đón bóng theo bản năng. Lúc này, một người cùng đội đã tiến vào phía dưới rổ bóng, xung quanh không có ai phòng thủ, Phương Mộc không nghĩ ngợi gì, bèn nhanh chóng chuyền bóng cho cậu ta. Cậu bạn đó dễ dàng ném bóng vào rổ ghi bàn.

“Tuyệt quá!” Mấy người khác khen ngợi.

Cậu bạn vừa mới ghi bàn hưng phấn chạy đến, giơ bàn tay về phía Phương Mộc, Phương Mộc bất giác cũng giơ bàn tay lên.

“Bốp” hai bàn tay đập vào nhau kêu vang.

Âm thanh này khiến con tim Phương Mộc nóng bừng lên, cậu cảm thấy một thứ cảm giác vừa thân quen lại vừa lạ lẫm đang âm thầm trở lại trong cậu.

Những buổi chiều nắng nóng đó, những tấm lưng trần nhễ nhại mồ hôi đó, những tiếng reo hò ầm ĩ huyên náo thân thiện đó.

Đó là những tháng năm tuổi trẻ đã lặng lẽ rời xa cuộc sống vô tư vô lo vô nghĩ.

Bóng lại chuyển đến, đón lấy bóng, đập xuống mấy phát, nhoài người, rướn vai phải, thân hình linh hoạt...

Đúng thế, hồi đó tôi đã làm như vậy.

Dừng gập, nhảy lên, ra tay. Cảm giác thật quen thuộc.

“Bịch”, quả bóng rơi thẳng vào lưới.

“Giỏi quá!” Lưu Kiện Quân reo hò.

“Tớ đã nói rồi còn gì, cậu ấy rất lợi hại.” Đỗ Ninh đắc ý nói.

“Để tớ đến kèm cậu ấy.” Lưu Kiện Quân chạy đến bên Phương Mộc, áp sát vào cậu.

Thời tiết càng lúc càng nóng, trận đấu càng lúc càng quyết liệt, tăng tốc độ, nhận bóng, chuyển bóng, cướp bóng, ném bóng. Mọi người đều chơi rất hăng say và thân thiện.

“Hừ, chuẩn xác quá!”

“Anh chàng này, thật không ngờ đấy!”

“Chia lại đội thôi, bọn tớ nhận Phương Mộc!”

Mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, Phương Mộc nhắm mắt lại.

Đúng vậy, hồi đó tôi đã vui vẻ như thế này.

Cho đến tận khi trời tối đen không còn nhìn thấy bóng nữa, họ mới luyến tiếc rời khỏi sân bóng. Khi đi qua cửa hàng trong trường, Phương Mộc mua một quả dưa hấu để lạnh.

Trở về phòng ký túc xá, mọi người xẻ quả dưa bên trong còn có cả đá bào, tranh cướp nhau ăn, có người bị nghẹn dưa hấu, ho sặc sụa, khiến cho mọi người xúm vào trâu chọc.

“Tớ nói này, Phương Mộc,” Lưu Kiện Quân lau nước dưa dính trên khóe miệng: “Tham gia vào đội bóng rổ của viện ta đi, lần sau có cuộc thi “Cup thạch sữ”, cậu vào vị trí hậu vệ.”

“Mình á?” Phương Mộc ném vỏ một miếng dưa hấu, đột nhiên cười nói: “Mình phải thu phí ra sân đấy.”

Mọi người đều cười vang, Lưu Kiện Quân cầm miếng vỏ dưa lên làm ra vẻ định ném, Phương Mộc cười, cũng làm ra vẻ bị ném trúng.

Mọi người đang cười nói rôm rả, Mạnh Phàm Triết chột chấy cửa bước vào, vừa vào phòng, sém chút nữa thì trượt ngã vì miếng vỏ dưa hấu.

“Các cậu đang làm gì đấy?”

“Ra là cậu à, ăn miếng dưa hấu nhé?” Đỗ Ninh mời cậu ta.

“Mình không ăn đâu!” Mạnh Phàm Triết xua xua tay, “Mình đến tìm Tom.”

“Tom? Tom gì?” Phương Mộc hỏi đầy ngạc nhiên.

“Khà khà, cậu không biết đấy,” Lưu Kiện Quân nói, “Mấy hôm nay cậu ấy nuôi một con mèo, đặt tên là Tom.” Cậu nháy nháy mắt với Phương Mộc, “Cho nên, giờ bọn mình đều gọi cậu ấy là Jerry.”

Mọi người lại một lần nữa cười vang, Mạnh Phàm Triết lao đến bóp cổ Lưu Kiện Quân.

“Ha... ha, được rồi, tớ biết mèo của cậu ở đâu đấy.” Đỗ Ninh nói rất nghiêm túc.

“Ở đâu?” Mạnh Phàm Triết thả Lưu Kiện Quân ra.

“Ở đây này,” Đỗ Ninh giơ bát cơm lên, “Còn thừa cái đuôi đây, cậu có muốn nếm thử không?”

“Không phải chứ.” Mạnh Phàm Triết liền biến sắc mặt.

“Thơm quá!” Đỗ Ninh giả vờ chép chép miệng vẻ luyến tiếc.

“Được rồi, cậu ấy trêu cậu đấy.” Phương Mộc thấy mắt của Mạnh Phàm Triết như muốn nhảy ra ngoài, vội lên tiếng.

“Cậu thật là...” Mạnh Phàm Triết khôi phục lại trạng thái bình thường, giận dữ nói.

“Cậu cũng thật là quá thật thà thì phải, thế mà cũng tin.” Đỗ Ninh cười

vang.

Đúng lúc đó, bên ngoài hành lang vang lên tiếng gọi khẩn thiết, bức bối: “Mạnh Phàm Triết, con mèo chết tiệt của cậu ị lên giường tôi đây này!”

“Đến ngay đây!” Mạnh Phàm Triết vội vàng chạy ra, mấy người cũng chạy ra theo, “Ha ha... không biết tên ngốc nào lại gặp xui xẻo đây!”

“Được rồi, tớ cũng về đây, Phương Mộc, hôm nào chúng ta độ sức nhé, một chọi một.” Lưu Kiện Quân đứng dậy, nói.

“Đồng ý!” Phương Mộc cười đáp.

“Còn về đồng vỏ dưa hấu này...” Lưu Kiện Quân giả vờ trầm tư, giơ tay ra kéo cửa, “Các cậu tự thu dọn nhé.” Nói xong cười tươi rói, kéo cửa chuồn luôn.

Đỗ Ninh nhặt chiếc dép lê ném theo, kết quả là “bịch”, ném ngay vào cánh cửa.

Trước khi đi ngủ, Phương Mộc vào phòng tắm gội nước lạnh. Đứng dưới vòi tắm hoa sen, nước lạnh chảy khắp cơ thể, có một thứ cảm giác sáng khoái lạ thường. Phương Mộc ngẩng đầu, để nước mặc sức lan chảy khắp mặt mình.

Bên cạnh cậu có hai nam sinh khoa Toán, vừa tắm vừa chuyện trò rôm rả về người đẹp “thân hình gọi cảm” gặp ở thư viện hôm nay.

Cách lớp cửa kính sần, có thể thấp thoáng cảm nhận được những ánh đèn ở trong tòa ký túc xá đối diện, vừa mơ hồ vừa ấm áp.

Thực ra, trong cuộc sống có rất nhiều niềm vui, chỉ là tôi tự cảm thấy mình không đáng được hưởng thụ.

Trở về phòng, Đỗ Ninh đã bắt đầu gáy khò khò, nhưng cậu chàng này cũng rất chu đáo, để lại đèn bàn cho Phương Mộc.

Phương Mộc cảm thấy rất mệt mỏi, lâu lắm không vận động, đầu gối và vai nhức mỏi rã rời. Không chờ cho tóc khô, cậu đã lên giường nằm.

Có thứ gì đó cồm cộm, cậu thò tay xuống dưới gối, đó là con dao găm.

Nằm trên giường, Phương Mộc ngắm nghía tỉ mỉ con dao găm, cán dao

màu xanh lá cây, hơi thô, phần đã bị lửa đốt cháy sần sùi. Rút dao ra, dưới ánh đèn bàn, lưỡi dao trông vô cùng lạnh lẽo.

Phương Mộc trở người bước xuống giường, nhét con dao găm vào đồng quần áo trong tủ.

Lại lên giường, tắt đèn, đi ngủ.

Đỗ Ninh đang ngủ, nhưng trong cơn mê cậu vẫn thấp thoáng nhận ra cậu bạn cùng phòng đang trần trọc trên giường.

“Cái cậu chàng này, không phải lại gặp ác mộng rồi đấy chứ?” Cậu lầm bầm, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Một giờ sáng, Phương Mộc đột nhiên choàng tỉnh dậy, bước xuống giường, mở tủ quần áo, lấy con dao găm ra. Sắc mặt lạnh lùng, nhét con dao xuống dưới gối, kéo chăn trùm kín đầu.

Cuối cùng, cơn buồn ngủ cũng lặng lẽ kéo đến.

CHƯƠNG 9: LỘ DIỆN

Chiều thứ tư, đại hội toàn trường. Chủ đề chính của hội nghị là quán triệt cương lĩnh của Ủy ban Giáo dục tỉnh về “Học đi đôi với hành, lấy khoa học để thúc đẩy sự nghiệp vĩ đại”.

Giáo viên, nhân viên toàn trường đều tham gia đại hội, hội trường chật ních người. Đương nhiên, nửa già số người đều đang ngủ gật.

Thầy hiệu trưởng phát biểu. Bí thư Đảng của trường phát biểu. Người phụ trách giảng dạy và hiệu phó chuyên ngành Nghiên cứu khoa học phát biểu.

Hiệu phó Tề vừa mới được đề bạt từ chức Trưởng khoa nghiên cứu khoa học, có lẽ đây là lần đầu tiên được nổi bật trước toàn trường, có thể nhận thấy thầy rất căng thẳng, đồng thời cũng rất hưng phấn. Hai vị lãnh đạo đầu tiên phát biểu chưa đến nửa tiếng đồng hồ, còn thầy giáo này nói gần một tiếng, mới nói đến “Phương diện thứ hai của vấn đề thứ hai”.

Phương Mộc ở dưới mơ màng ngủ gật gà gật gù, phòng họp rất nóng nực, có thể cảm nhận thấy giọt mồ hôi rơi xuống cổ, xuống người, cảm giác dính nhom nhóp thật khó chịu. Cậu cố gắng mở mắt, vừa phe phẩy cổ áo, vừa nhìn xung quanh.

Khà khà, Đỗ Ninh đang ngủ rất ngon, nước dãi nhỏ ra cả vai mà còn không hay biết. Người bên cạnh chưa ngủ, nhưng đầu gật gật, có lẽ cũng sắp không thể gắng gượng được nữa rồi.

“Đồng chí Đặng Tiểu Bình đã từng nói: “Khoa học kỹ thuật là sức sản xuất đầu tiên”, điều này đã nói lên địa vị quan trọng của khoa học kỹ thuật trong quá trình xây dựng hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa, đồng thời cũng đặt cho chúng ta, những người làm công tác nghiên cứu khoa học một câu hỏi. Đó chính là, vì sao chúng ta lại làm về nghiên cứu khoa học?” Hiệu phó Tề cố ý dừng lại một lát, nhưng những thính giả ở bên dưới, người thì ngủ, người thức cũng chẳng buồn chú ý, cho nên không tạo nên được sức hấp dẫn để mọi người suy ngẫm, đành phải tự trả lời

câu hỏi của mình: “Là để phục vụ thực tiễn.”

Để che giấu sự sượng sùng của mình, ông cầm tách trà, uống một ngụm, nhổ bã chè, hào hứng nói: “Trước đây, chúng ta làm về công việc nghiên cứu hầu như còn quá ít. Các vị giáo sư, vì lấy chức danh, vì muốn có thành quả, cứ cúi đầu làm các đề tài, rất ít người suy nghĩ xem nghiên cứu của mình có ý nghĩa hướng dẫn đối với xã hội thực tiễn hay không. Việc này đã tạo nên sự xa rời nghiêm trọng giữa nghiên cứu khoa học và thực tiễn. Thứ anh nghiên cứu ra, không có ai sử dụng, cũng không có tác dụng, vậy thì, cả ngày anh vui đầu ở trong phòng có tác dụng gì chứ?”

Ông rút từ trong túi áo ra một lá thư, huơ huơ lên rất khoa trương, “Tôi đang cầm một lá thư khen ngợi, mặc dù viết cho một sinh viên của trường ta, nhưng tôi cảm thấy, bạn sinh viên này có thể trở thành tấm gương tốt cho mỗi người chúng ta.”

Cả phòng họp đột nhiên im ắng lạ thường, nhiều người đang ngủ gật gù cũng mở to mắt.

Hiệu phó Tề rõ ràng rất hài lòng về hiệu ứng này, ông bóc lá thư, rút ra mấy trang giấy, “Tin rằng mọi người đều biết, khoảng thời gian trước, thành phố J liên tục xảy ra mấy vụ giết người, thủ đoạn rất tàn nhẫn. Cơ quan công an cũng rất phiền não, vụ án mãi vẫn không phá được. Thế nhưng, một sinh viên của chúng ta, đã ứng dụng những kiến thức học được ở trường vào trong tư pháp thực tiễn, giúp đỡ cơ quan công an phá thành công những vụ án mạng liên hoàn...”

Mắt Phương Mộc mở trừng trừng.

“... Có một nạn nhân được giải cứu thành công, bố cô gái đã gửi bức thư cảm ơn này. Tôi đọc thấy vô cùng cảm động, một sinh viên đang ngồi trên ghế nhà trường, đã không sợ hiểm nguy, tích cực cố gắng, phát huy được tác phong ưu tú của việc liên kết giữa lý luận và thực tế. Tinh thần này, đáng được chúng ta tuyên dương và noi theo!”

Đám người dưới khán đài đã bắt đầu hào hứng thì thầm to nhỏ, nhìn sang nhau.

“Trật tự! Trật tự!” Hiệu phó Tề mặt đỏ gay, giơ hai tay ra hiệu cho mọi người yên lặng, “Bây giờ, chúng tôi xin mời bạn Phương Mộc - thạc sĩ chuyên ngành Tội phạm học, khóa 2001 của Học viện Luật lên phát biểu

cảm nghĩ của mình.” Ông đưa micro ghé sát vào miệng, “Bạn Phương Mộc, bạn Phương Mộc, bạn ngồi ở đâu?”

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, đến tận khi Đỗ Ninh đẩy cậu mấy cái, cậu mới định thần lại, bần thần giơ tay lên.

Một luồng ánh sáng đèn chiếu vào người cậu, một vòng tròn ánh sáng bao trùm quanh cậu.

“Mau lên đây, lên đây!” Hiệu phó Tề nhiệt tình đứng dậy.

Phương Mộc bị ánh sáng chiếu đến nhói cả mắt, cậu mơ màng nhìn xung quanh, các bạn ngồi ở hàng ghế đầu tiên đã tự động đứng dậy, tạo ra khoảng trống cho cậu. Cậu đành phải đứng dậy, cố gắng đi chen qua các bạn, đi men theo đường lên trên bục. Cái vòng tròn đó cứ di chuyển theo cậu, bên cạnh cậu liên tục vang lên tiếng bấm máy ảnh.

Đoạn đường này bao xa, sao mãi không đi đến đích? Trước mắt Phương Mộc toàn là ánh sáng trắng, cảm giác choáng váng ập đến, cậu cảm thấy mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thầy hiệu phó Tề nóng lòng đứng đợi bên bục, kéo tay Phương Mộc lên bục khi cậu đang bước đến bậc, tiện thể nắm chặt tay cậu, bàn tay còn lại đặt lên vai cậu, nửa kéo nửa đẩy cậu đến trước micro.

“Nào nào, bạn Phương Mộc, hãy nói về cảm nghĩ của bạn.”

Người Phương Mộc cứng đờ đứng trước micro, ngơ ngác nhìn đám người dưới khán đài. Ai cũng chăm chú nhìn cậu, ánh mắt mỗi người một khác: hiếu kỳ, suy đoán, bất cần, ngưỡng mộ, còn có cả đổ kỵ. Sau đúng nửa phút, Phương Mộc mấp máy môi, mãi mới thốt ra khỏi miệng được một chữ: “Tôi...”

Hiệu phó Tề đứng bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn, bèn lên tiếng nhắc nhở: “Hãy nói về quá trình bạn giúp đỡ cơ quan công an phá án đi!”

Dưới ánh đèn chiếu, mặt Phương Mộc trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống, hai hàm răng cắn chặt vào nhau như bị co giật.

Mọi người bên dưới đều gần như nín thở, lặng lẽ nhìn cậu thanh niên im lặng đứng trên bục.

“Được rồi.” Hiệu phó Tề cuối cùng cũng hoàn toàn hết kiên nhẫn, ông tiến đến trước micro, cười gượng gạo, “Lúc này không nói nhưng như đã nói. Bạn Phương Mộc chắc chắn có nhiều điều muốn nói, nhưng có thể nhận thấy bạn ấy đang quá căng thẳng. Bạn Phương Mộc, bạn hãy về chỗ đi!”

Đúng lúc đó, sức lực dường như mới trở lại cơ thể mình, Phương Mộc lê đôi chân cứng đờ, bước xuống khỏi bục. Cậu không trở về chỗ ngồi, mà đi ra khỏi phòng họp giữa bao ánh mắt chăm chú và tiếng thì thầm bàn tán của mọi người.

“Alô?”

“Có phải chính anh đã nói cho phụ huynh gia đình cô gái đó tên của tôi không?”

“Khà khà, thì ra là cậu. Thế nào, đã nhận được thư khen ngợi chưa?” Giọng Thái Vĩ có vẻ hân hoan.

“Anh...”

“Khà khà, nhà trường đã khen ngợi cậu chưa?”

“Anh nghĩ thế nào vậy?” Phương Mộc không muốn nói tục, cố nhịn, bực bội hỏi.

“Tôi sao chứ? Chỉ là muốn tặng cho cậu niềm vui bất ngờ. Sao, cậu sợ bị báo thù à? Không đâu, yên tâm đi, Mã Khải chẳng còn người thân nào cả.” Thái Vĩ thoáng ngạc nhiên.

“Bụp”, điện thoại bị dập máy luôn.

Trên đường về phòng, Phương Mộc luôn cúi đầu, cố gắng đi theo mép tường. Khó khăn lắm mới về được đến phòng, Phương Mộc thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy cả một phòng chật kín người.

Bọn họ hình như đang hăng say thảo luận gì đó, Phương Mộc vừa vào, mọi người yên lặng mất mấy giây, sau đó vây lấy cậu, thì nhau hỏi:

“Phương Mộc, điều thầy hiệu phó nói là thật à?”

“Cái tên sát thủ ấy trông như thế nào?”

“Nghe nói hắn ta còn uống máu, có đúng không?”

“Sở Công an có tặng thưởng tiền cho cậu không?”

Phương Mộc cố gắng thoát ra khỏi đám người vây quanh, đứng trước bàn máy vi tính của mình, quay người, nhìn khắp lượt đám người đang hào hứng chờ đợi, đột nhiên cất giọng lạnh lùng: “Ra ngoài!”

Có người vẫn lên tiếng. Phương Mộc hét lớn: “Ra ngoài!”

Mọi người đều giật mình hoảng sợ, có người cầu nhàu bất mãn: “Có gì ghê gớm chứ? Chẳng qua cũng chỉ là phá một vụ án thôi mà!”

Phương Mộc quay người ngồi xuống, quay lưng lại phía họ.

Mọi người ngượng ngùng đứng đó, Đỗ Ninh nói nhỏ dàn hòa: “Cậu ấy tâm trạng không được vui, các bạn cứ về trước đi!”

Cuối cùng, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Đỗ Ninh và Phương Mộc. Phương Mộc rút ra một điều thuốc, run rẩy châm thuốc, hít một hơi thật sâu, mệt mỏi ngả người dựa vào ghế.

Đỗ Ninh thận trọng nhìn sắc mặt Phương Mộc, nghĩ một lát, mở miệng nói: “Thầy giáo cũng thật là, bảo người ta lên bục phát biểu, ít nhiều cũng phải cho người ta chuẩn bị tâm lý một chút, cứ thế đi lên, ngại quá đi chứ.”

“Mình cảm ơn cậu,” Phương Mộc rệu rã nói: “Nhưng xin cậu hãy ngậm miệng lại, nếu không, phiền cậu cũng đi ra ngoài!”

Đỗ Ninh bĩu bĩu môi tỏ vẻ không vui, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Chuông điện thoại vang lên, Đỗ Ninh thấy Phương Mộc không hề có ý định cử động, bèn đến nhắc máy, nói mấy câu, sau đó đưa máy cho Phương Mộc, “Phương Mộc, giáo sư Kiều tìm cậu.”

Phương Mộc lấy lại tinh thần, nhắc máy.

“Alô, chào thầy Kiều.”

“Phương Mộc à? Bây giờ em có bận không?” Giọng giáo sư Kiều trong điện thoại rất nhỏ, nhưng ngữ khí rất lạnh lùng, không hề có sự thân thiết như trước đây.

“Không ạ, em không bận.”

“Được, em đến nhà tôi đi.” Nói xong, không đợi Phương Mộc trả lời, giáo sư Kiều đã gác máy luôn.

Giáo sư Kiều Doãn Bình ngồi trong phòng khách hút từng điếu từng điếu thuốc, tuy chưa lâu, nhưng đã cảm thấy tức ngực. Ông đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, cố gắng nhìn ra phía xa. Bầu trời xám xịt, có đám mây đen treo lơ lửng, khiến ai nhìn thấy cũng cảm thấy không dễ chịu chút nào. Cúi đầu nhìn xuống, thấy Phương Mộc đầu tóc nhể nhại mồ hôi, đang chạy đến.

Kiều Doãn Bình nhìn thấy bộ dạng vội vã khẩn cấp của Phương Mộc, nổi bực bội trong lòng cũng đã vơi đi phân nửa.

Trong tất cả các sinh viên, Kiều Doãn Bình yêu quý Phương Mộc nhất. Ông vẫn nhớ, trong cuộc thi vòng hai sau khi các nghiên cứu sinh nhập học, cậu sinh viên này có thành tích phần viết rất bình thường nhưng ở phần nói lại biểu hiện ra khả năng thiên phú của mình. Kiều Doãn Bình hỏi liền mấy câu về lịch sử phạm tội ở phương Tây, Phương Mộc đều trả lời lưu loát, không chỉ lý thuyết cơ bản rất vững, mà sự kiến giải cũng rất độc đáo. Kiều Doãn Bình lúc đó liền quyết định nhận cậu làm đệ tử. Hơn nữa, so với những sinh viên sau khi nhập học học hành lười biếng, Phương Mộc chăm chỉ hơn nhiều, ngoài môn học bắt buộc, cậu còn thường xuyên đến cơ quan tư pháp thu thập tài liệu. Kiều Doãn Bình rất tán thành phương pháp này, ông luôn cho rằng, cách tốt nhất để nghiên cứu tội phạm học chính là để sự thực lên tiếng. Nhưng hôm nay, cậu sinh viên luôn được ông sủng ái đã làm ông nổi giận lôi đình.

Tiếng chuông cửa vang lên, bà vợ đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, nhìn thấy mặt Kiều Doãn Bình nặng trĩu, thở dài một tiếng, đứng lên ra mở cửa.

“Phương Mộc đấy à, mau vào đây!”

“Em chào cô!”

Bà lấy cho Phương Mộc một đôi dép đi trong nhà, khẽ nói: “Ông ấy ở

trong thư phòng, lại nổi nóng rồi, cứ thuận theo ý ông ấy một chút, dù ông ấy có nói gì em, em cũng đừng phản bác lại nhé!”

Phương Mộc gật gật đầu.

Giáo sư Kiều nhú mày, ngồi trên ghế xoay, im lặng nhả khói thuốc. Phương Mộc không dám ngồi xuống, đứng im, hai tay thông xuống. Giáo sư Kiều hút xong điếu thuốc, chỉ sang chiếc ghế bên cạnh, rồi lại đẩy bao thuốc lá sang. Phương Mộc thận trọng ngồi xuống, do dự một lát, sau đó rút ra một điếu, châm thuốc.

Hai người ngồi yên lặng hút thuốc, không khí dường như cũng ngưng tụ lại. Cuối cùng, vẫn là giáo sư Kiều lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch: “Chiều nay, việc thầy hiệu phó Tề nói, là thật à?”

Phương Mộc giật thót một cái. Thực ra, trước khi đến đây, cậu đã dự liệu được giáo sư Kiều tìm cậu là vì việc này. Việc Thái Vĩ tự ý tiết lộ tên của mình cho người nhà Từ Kiệt, và cả việc hiệu phó Tề yêu cầu cậu lên bục phát biểu trước toàn trường, tất cả những việc này đều khiến Phương Mộc rất bức bối. Nói thật, việc giúp cơ quan công an phá vụ án hình sự chẳng có gì là đáng xấu hổ cả, nhưng Phương Mộc không muốn vì thế mà bị mọi người chú ý, cho nên, nguyên nhân khiến cậu bức bối bắt nguồn từ tính cách của cậu. Nhưng giáo sư Kiều lại phản cảm gay gắt với sự việc này, khiến Phương Mộc vô cùng bất ngờ.

“Dạ, việc này...” Phương Mộc không biết phải trả lời thế nào.

“Em hãy nói xem, đúng hay không?” Giọng thầy Kiều cao vút lên.

“Đúng ạ!” Phương Mộc thật thà công nhận.

“Em nói tỉ mỉ xem nào, rốt cuộc là chuyện gì?”

Phương Mộc đành phải kể tỉ mỉ lại tất cả quá trình vụ án của Mã Khải cho thầy Kiều nghe.

Nghe xong, thầy Kiều trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Đây là lần đầu tiên em làm như vậy à?”

Phương Mộc do dự giây lát, lắc đầu nói: “Không phải ạ.”

Thầy Kiều “hừ” một tiếng rồi không nói gì, lấy một điếu thuốc trong bao thuốc, “xoẹt” một tiếng, châm thuốc, nhú mày bắt đầu hút.

Phương Mộc định lên tiếng hỏi, nhưng lại không dám nói, chỉ có thể bất lực ngồi im.

“Phương Mộc,” giáo sư Kiều đột nhiên cất tiếng hỏi: “Bản chất của việc khắc họa tâm lý tội phạm là gì?”

“Dạ?” Phương Mộc ngẩn người, nhưng cậu lập tức định thần lại, “Khắc họa tâm lý tội phạm là một kiểu suy đoán đối với hành vi phạm tội sau khi trải qua huấn luyện chuyên ngành,” cậu dừng lại giây lát, “Loại ý kiến này không phải là kết luận có tính khoa học.”

“Vậy cậu nghĩ cậu là người được huấn luyện xuất sắc về khắc họa tâm lý tội phạm sao?”

“... Không phải ạ.” Phương Mộc cúi đầu, nói lí nhí.

“Vậy thì cậu dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể cung cấp cho cơ quan tư pháp cái gọi là ý kiến đấy, làm ảnh hưởng đến nhận định của tổ chuyên án đối với nghi phạm?!” Giọng giáo sư Kiều cao vút.

Phương Mộc không lên tiếng, nhưng giờ cậu đã hiểu vì sao giáo sư Kiều lại nổi giận.

“Một người nghiên cứu tội phạm học giỏi, phải có sự kính sợ đối với chuyên ngành của mình và đối tượng nghiên cứu.” Giáo sư Kiều nói đầy kích động, “Đặc biệt là khi anh ta dùng kiến thức khoa học để hướng dẫn tư pháp thực hành, trước tiên anh ta cần nền tảng học thuật vững chắc, tiếp đến là cần thái độ thận trọng và nghiêm túc. Cậu phải biết rằng, ý kiến của chúng ta có thể sẽ ảnh hưởng tới quyền lợi, tự do, thậm chí sinh mạng của một con người. Đây không phải là trò đùa!” Ông lấy tay gõ gõ xuống mặt bàn, “Thước đo giá trị thực sự của một người nghiên cứu tội phạm học không phải là xem anh ta có phát biểu được nhiều đề tài luận văn, tổ chức được nhiều chuyên đề hay không, mà phải xem lương tri học thuật của anh ta, xem anh ta có thể dùng lý luận vững chắc, kinh nghiệm phong phú để cung cấp sự giúp đỡ khoa học được cho tư pháp thực hành hay không.” Ông quay mặt sang Phương Mộc, “Chứ không phải chỉ dựa vào việc đọc qua mấy cuốn sách, dựa vào cái gọi là thiên phú, dựa vào sự khôn vặt để gặp may.”

Phương Mộc mặt đỏ tía tai, im lặng lắng nghe, không dám hé răng nói nửa lời.

“Vụ án Mã Khải, xem ra tưởng cậu thu được thắng lợi lớn. Nhưng theo tôi thấy, hoàn toàn là do cậu gặp may.”

Phương Mộc ngẩng đầu lên.

“Không phục phải không?” Giáo sư Kiều hằm hằm mặt, “Thứ nhất, đặc trưng “Sát thủ liên hoàn vô tổ chức” của Mã Khải đã quá rõ ràng, sau này nếu không có ai coi vụ anh ta là vụ án điển hình, tôi sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên đấy; thứ hai, khi cậu phán đoán địa điểm hiện trường Đồng Hủy bị giết hại, căn cứ vào cái gì chứ? Trục giác? Mặc dù cậu đã may mắn đoán trúng, nhưng cậu có biết rằng, nếu như cậu đoán sai, có thể sẽ làm lỡ mất thời gian để cứu nạn nhân! Có thể lúc đó Đồng Hủy vẫn chưa chết! Thứ ba, sau khi Từ Kiệt bị bắt giữ, rõ ràng cậu cảm thấy không phù hợp với quy luật gây án của hung thủ, tại sao không hề suy nghĩ đến khả năng do người khác mô phỏng theo cách làm của anh ta, mà lại kiên quyết cho rằng đó là hung thủ tích lũy nguồn máu?”

Trán Phương Mộc toát mồ hôi lạnh, trong trí óc nhanh chóng hồi tưởng lại toàn bộ quá trình vụ án của Mã Khải.

Đúng vậy, quả thực là mình quá may mắn.

Mình tự tin quá, nếu có bất cứ một sơ hở nào, đều có thể tạo ra một kết quả hoàn toàn khác.

Giáo sư Kiều nói đã thấm mệt, cầm tách trà Long Đỉnh đã lạnh ngắt từ lâu, đưa lên miệng uống, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng Phương Mộc, cũng mềm lòng hơn, giọng nói cũng hòa nhã hơn nhiều.

“Tinh thần nghiên cứu chủ nghĩa thực chứng của cậu đáng được khẳng định, nhưng chàng trai à, cậu hơi nóng vội đấy. Nếu muốn phát huy tác dụng ở lĩnh vực tư pháp hình sự, cậu còn phải cố gắng học tập thêm 20 năm nữa.”

Phương Mộc gật mạnh đầu.

Đúng lúc đó, cô đẩy cửa bước vào, “Cô gói sủi cảo, Phương Mộc ở lại ăn tối nhé?”

Phương Mộc vội từ chối, giáo sư Kiều trừng mắt, “Sao, phê bình cậu vài câu, cậu đã có ý kiến rồi à?” Nói xong, bèn đẩy Phương Mộc ra bàn ăn.

Trước khi Phương Mộc ra về, giáo sư Kiều nhét vào tay cậu một cây thuốc Phù Dung Vương. Đứng trên ban công, nhìn cậu hòa lẫn vào bóng tối, giáo sư Kiều thở dài: Một sinh viên xuất sắc. Mặc dù ông ra sức tìm sơ hở về sự suy đoán và khắc họa của Phương Mộc, nhưng giáo sư Kiều không thể không thừa nhận, trong lòng ông, ông vẫn khen ngợi cậu nhiều hơn.

Chỉ có điều, hy vọng sai lầm tương tự sẽ không xuất hiện đến hai lần.

Về đến sân trường, Phương Mộc không muốn trở về phòng, cứ nghĩ đến những ánh mắt hiếu kỳ đó là cậu không thể chịu đựng nổi, do dự một lát, cậu quàng sang đường dẫn đến sân vận động.

Bạc thềm trên sân vận động vẫn còn sót lại hơi ấm từ ánh sáng ban ngày, ngồi xuống, cảm thấy rất dễ chịu.

Trong bóng đêm, từng đôi từng đôi khoác tay nhau đi quanh sân vận động không biết mệt mỏi, liên tục vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ xuyên qua màn đêm đến tận tai Phương Mộc, khiến cậu bất giác mỉm cười.

Bỗng nhiên rất muốn hút thuốc, Phương Mộc bóc tuýt Phù Dung Vương, cầm một điếu, châm thuốc.

Thực ra, bao lâu nay, Phương Mộc không biết mình đang làm gì. Cậu dường như luôn theo đuổi một loại cuộc sống nào đó, thế nhưng bảo cậu miêu tả lại khung cảnh của cuộc sống đó rốt cuộc như thế nào, cậu lại thường cảm thấy rất mơ hồ. Sự suy nghĩ không lúc nào ngừng nghỉ; những phán đoán trong khoảnh khắc; hiện trường lạnh lẽo; những tài liệu khiến ai cũng phải rùng mình lạnh gáy trong máy vi tính; con ác mộng không có hồi kết. Tất cả những thứ này, suốt hai năm nay giống như một “người bạn” đồng hành như hình với bóng, lúc này đây, lại khiến cậu cảm thấy mỗi một vô cùng.

Rốt cuộc mình muốn gì?

Khi sắp đến giờ đóng cổng ký túc xá, Phương Mộc trở về phòng. Vừa bước vào, Đỗ Ninh đã nói với cậu, mẹ cậu đã gọi đến rất nhiều lần.

Gọi về nhà, mới đổ một hồi chuông, đã nghe thấy tiếng mẹ.

Chắc mẹ luôn ngóng chờ ở bên cạnh điện thoại.

“Sao giờ con mới về?”

“Dạ, con đi ra ngoài.” Phương Mộc không muốn nói nhiều, “Mẹ gọi con có việc gì ạ?”

“Không có việc gì, lần trước con về nhà, trông gầy quá, mẹ và bố con đều rất lo lắng cho con, nên cũng muốn trò chuyện nghiêm túc với con, nhưng con đã vội về trường ngay rồi.”

“Ồ, con không sao, bố mẹ đừng lo. Bố mẹ dạo này thế nào ạ?”

“Bố mẹ đều khỏe.” Mẹ dừng lại một lát, “Tiểu Mộc, con có thể nói cho mẹ biết, rốt cuộc dạo này con đang làm gì không?”

“Con chẳng làm gì cả, đi học, đọc sách.”

“Có phải con vẫn giúp Sở Công an phá án không?”

“Không có.” Nói dối mẹ đẻ của mình là việc khó khăn nhất, chính Phương Mộc cũng cảm thấy giọng nói của mình khang khác.

Mẹ im lặng một lúc, thở dài, “Con à, mẹ cũng nhiều tuổi rồi, đừng làm mẹ phải lo nghĩ nữa, được không? Cả ngày con cứ làm những thứ đó, giao lưu với những người đó, con biết mẹ lo lắng đến nhường nào không?”

Phương Mộc lặng im.

“Mấy ngày nay, mẹ cứ gặp ác mộng, mơ thấy con bị cái tên Ngô Hàm giết, lần nào cũng bị hoảng sợ bừng tỉnh, bố con hỏi mẹ có chuyện gì, mẹ cũng không dám nói với ông ấy.”

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ ngợi lung tung, chuyện đó đã qua lâu rồi.”

“Mẹ biết, nhưng mẹ không thể nào khống chế được mình.” Giọng mẹ nắc nhen, “Tiểu Mộc, con có thể hứa với mẹ, không bao giờ làm những việc nguy hiểm đó nữa, chỉ làm một người bình thường an phận, có được không con?”

“... Vâng.”

“Con hứa chứ?”

“Con hứa.”

Đặt điện thoại xuống, Phương Mộc ngồi thẩn thờ một lúc trên ghế, sau đó lấy đồ rửa mặt đánh răng, đứng dậy đi đến phòng vệ sinh.

Trên tường trong phòng vệ sinh có một tấm gương lớn, phản chiếu thân hình một cậu thanh niên trẻ trông hơi gầy, bên trên để trần, làn da trắng, ngực lép. Phương Mộc ghé sát lại gần soi mình trong gương: tóc để đầu cua, vầng trán rộng, nhợt nhạt, má hóp, trong mắt có tia máu đỏ, cằm để râu, lông mày quăn vào nhau, nếp nhăn nơi khóe mắt hằn rất sâu.

Đây là mình - chàng trai mới chỉ có 24 tuổi sao?

Trong cuộc sống, không phải chỉ có mỗi tội phạm giết người.

CHƯƠNG 10: NGÔI SAO 5 CẢNH TRÊN CẢNH CỬA

Ngày 30 tháng 6 năm 2002, Yokohama - Nhật Bản, trận chung kết Word Cup, đội Brazil gặp Đức.

Từ khi diễn ra Word Cup, tất cả các quán ăn nhỏ trước công trường đều cung cấp dịch vụ xem bóng đá. Hôm nay là trận chung kết, quán ăn nào cũng chật kín người.

Phương Mộc và mấy cậu bạn cùng ngồi trong quán ăn Tứ Xuyên hiệu “Quảng Nguyên”, trước mặt là mấy chai bia, trên bàn bày la liệt vỏ lạc và vỏ đậu, mấy đĩa thức ăn bình dân đã sạch nhẵn. Những bàn khác cũng ở tình trạng tương tự. Ai cũng ngẩng đầu nhìn lên chiếc tivi màu 21 inch treo trên tường. Chủ quán đứng sau quầy lách tách ấn máy tính, thầm ước, giá như Word Cup mỗi tháng tổ chức một lần thì tuyệt biết mấy.

Phương Mộc bị Đỗ Ninh, Trâu Đoàn Kết, Lưu Kiện Quân cố kéo đến đây bằng được, vốn không muốn đi, nhưng nghĩ ra, thấy cũng không có việc gì cần làm, thôi thì đến đây tụ tập cũng được, chỉ có một điều kiện: không đến quán đồ nướng.

Người trong quán ăn đương nhiên chia làm hai phe: một phe ủng hộ đội Brazil, một phe ủng hộ đội Đức vô địch. Phương Mộc không hiểu nhiều về bóng đá, các cầu thủ trên sân, ngoài Ronaldo ra, cậu không biết tên ai cả. Thấy bọn Đỗ Ninh ủng hộ đội Brazil, nên lúc đó cũng bỗng nhiên trở thành fan hâm mộ của đội Brazil.

Nửa đầu trận đấu, không đội nào ghi bàn, qua cục diện trận đấu, có thể nhận thấy đội Brazil hơi bị động, đội Đức có mấy cơ hội rất tốt, đáng tiếc đều không tận dụng thành công. Trong lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp đấu, những fan hâm mộ bóng đá trong quán vừa thưởng thức lại những pha bóng hay quay lại, vừa lớn tiếng tranh luận xem đội nào sẽ giành cup, liên tục có người cá cược bữa ăn đêm. Cho đến tận khi hiệp

đấu thứ 2 bắt đầu, mọi người mới dồn sự chú ý lên màn hình. Lần đầu tiên làm fan hâm mộ bóng đá, kết quả là đội mình ủng hộ lại biểu hiện không được tốt, lúc đầu Phương Mộc cảm thấy thật vô vị, cứ ngồi uống rượu, ăn lạc, sau đó, dần dần bị tâm trạng hào hứng của mọi người lan truyền đến, thỉnh thoảng cũng reo hò cổ vũ.

Đội Brazil phản công thành công, Ronaldo chuyền bóng cho cầu thủ mang áo số 10 (Đỗ Ninh nói với cậu cầu thủ số 10 tên Rivaldo), Rivaldo đá bóng xa từ ngoài vòng cấm, sức bóng không mạnh, thủ môn đội Đức Kahn nhẹ nhàng ngã người chuẩn bị đón bóng, không ngờ ôm bóng không dính, bóng bật ra khỏi tay.

“Đừng thả tay ra chứ!” Cậu thanh niên cao to bàn bên hét lớn. Lời nói chưa dứt, Ronaldo đã có mặt kịp thời đệm bóng cận thành nhẹ nhàng bằng chân phải, bóng lăn vào góc trái khung thành. Đội Brazil dẫn trước 1:0!

Trong quán rộ lên những tiếng hét vang, tiếng reo hò, tiếng chửi thề.

“Kahn quá chủ quan!” Anh chàng cao to lắc đầu nói: “Quả bóng dính cỏ, lẽ ra phải lấy người đè lên, lấy tay ôm, rất dễ bị trượt khỏi tay. Kahn tự tin quá!”

“Khà... khà, chuyên nghiệp quá!” Trâu Đoàn Kết cười nói.

“Ôi, thần tượng ơi, anh đừng có để tôi phải thất vọng nhé.” Anh chàng cao to nhìn chăm chăm vào màn hình, nét mặt ủ dột giống y như Kahn.

“Khúc Vĩ Cường, khoa Vật lý.” Lưu Kiện Quân nói nhỏ với Phương Mộc, “Là thủ môn đội bóng đá trường ta.”

“Ồ, chẳng trách.”

Đội Đức bắt đầu ra sức phản công, nhưng vẫn cứ luôn thiếu người ghi bàn. Đến phút thứ 79, Rivaldo bỏ bóng. Ronaldo thoải mái dứt điểm bằng chân phải ở sát vạch 16m50, đưa bóng vào góc xa trước sự bó tay của Kahn, giành chắc phần thắng.

Những cổ động viên của đội Đức chửi bới ầm ĩ. Khúc Vĩ Cường thở dài, nói: “Chắc hẳn đội Brazil đã nghiên cứu kỹ đặc điểm kỹ thuật của Kahn, anh ấy sợ nhất là những quả bóng tầm thấp.”

Trận bóng vừa kết thúc, các bạn sinh viên người thì hào hứng huyết sáo vang, người thì buồn rầu ủ rũ, đều lần lượt thanh toán tiền ra về. Khúc Vĩ Cường hét lớn: “Ông chủ, cháu mua thêm 4 chai bia mang về.” Cô gái nhỏ nhắn vẫn luôn ở bên cậu cùng xem đá bóng khẽ nhắc cậu: “Anh đừng uống nữa, hôm nay đã uống nhiều quá rồi!”

“Em quản lý anh đấy à?” Khúc Vĩ Cường trừng mắt, “Trận bóng đá u uất thế, uống chút bia cũng không được chắc?”

Cô gái chu chu miệng, không nói gì.

Phương Mộc chẳng buồn quan tâm đến kết quả trận đấu, có điều, uống bia quá nhiều, bàng quang căng phồng vô cùng khó chịu, vội vàng trở về ký túc xá, vào nhà vệ sinh để giải tỏa trước đã. Toàn thân nhẹ nhõm bước về phòng, lại nhìn thấy Đỗ Ninh tay cầm miếng giẻ đang ra sức lau chùi gì đó trên cánh cửa phòng.

“Sao thế?” Phương Mộc vừa vẩy những giọt nước dính trên tay vừa hỏi: “Cậu đang lau gì thế?”

“Không biết là ai vẽ,” Đỗ Ninh chỉ tay vào cửa, “Có thể là ai đó giờ trò đùa ác.”

Phương Mộc nhìn theo tay Đỗ Ninh, trên cửa vẫn còn sót lại mấy vết mờ mờ chưa lau sạch, chắc là dùng bút dạ viết, gạch ngang dọc nhiều nét.

“Vẽ gì vậy?”

“Hình như là ngôi sao năm cánh.” Đỗ Ninh nhú mày, “Cái đùa nào dở hơi rồi việc.”

“Sao năm cánh?” Phương Mộc nhìn lên cánh cửa các phòng khác ở hai bên hành lang, các cánh cửa đều sạch sẽ.

“Vẫn chưa lau xong à?” Lưu Kiện Quân thò đầu ra từ cánh cửa chếch phía đối diện.

“Sắp xong rồi.” Đỗ Ninh miết thật mạnh, vết tích trên cánh cửa cuối cùng đã biến mất.

“Xì, cũng thật đáng sợ đấy, có vẻ hơi giống Alibaba và 40 tên cướp!” Lưu Kiện Quân làm mặt quỷ.

Phương Mộc cười, “Chốc nữa tớ sẽ vẽ các ngôi sao lên tất cả các cửa phòng trong ký túc xá.”

Nửa đêm, Phương Mộc đột nhiên tỉnh giấc.

Trong phòng vang lên tiếng sột soạt. Phương Mộc gắng gượng mở mắt, nhờ vào ánh trăng ngoài cửa sổ soi vào, quan sát khắp căn phòng rộng chưa đến 10m2 một lượt. Đột nhiên, cậu nín thở.

Có người đang đứng trước cánh cửa phòng đóng chặt.

Phương Mộc muốn thò tay xuống dưới gối để lấy con dao găm, nhưng toàn thân dường như đông cứng, không nhúc nhích nổi. Cậu muốn mở miệng ra gọi Đỗ Ninh, nhưng giọng lại bị nghẹn lại trong họng, không thể thốt nên lời.

Người đó dường như không nhận ra Phương Mộc đã tỉnh giấc, anh ta quay lưng lại với Phương Mộc, tay anh ta đang từ từ vẽ các nét trên cánh cửa. Theo những động tác của anh ta, những nét vẽ đều bốc cháy. Mũi người thấy mùi cháy khét.

Trên cửa, hình ngôi sao năm cánh đang rực cháy.

Người đó từ từ quay lại, nhờ ánh lửa, Phương Mộc nhìn thấy gương mặt không còn nguyên dạng của Ngô Hàm.

Không...

Trước mắt bỗng xuất hiện ánh sáng chói mắt. Bên tai vang lên tiếng gọi của Đỗ Ninh: “Phương Mộc, Phương Mộc, cậu sao thế?”

Cuối cùng Phương Mộc cũng mở mắt, trong lúc mơ màng, cậu nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của Đỗ Ninh.

“Sao thế, lại gặp ác mộng à?”

Phương Mộc gắng gượng ngồi dậy, đẩy Đỗ Ninh ra, nhìn về hướng cánh cửa.

Trên cánh cửa chẳng có gì ngoài hai tờ thời khóa biểu. Là giấc mơ.

Phương Mộc mệt mỏi rũ rùi nằm vật xuống, cảm thấy bên dưới ẩm ướt, giờ tay sờ, thật không ngờ mồ hôi của mình đã làm ướt đầm ga giường.

“Cậu không sao chứ?” Đỗ Ninh đưa cho cậu một chiếc khăn mặt.

“Cảm ơn, tớ không sao, cậu mau ngủ đi.” Phương Mộc đón lấy chiếc khăn, lau khô mặt và cổ. Đỗ Ninh tắt đèn, gian phòng lại trở nên tĩnh mịch.

Nhưng Phương Mộc thì không ngủ lại được. Rõ ràng, giấc mơ này hoàn toàn khác với những giấc mơ giống y như nhau trước đây.

Sao năm cánh? Đại diện cho cái gì nhỉ?

Ngôi sao năm cánh là ký hiệu liên quan đến sự sùng bái tự nhiên xuất hiện sớm nhất trên thế giới, cũng là một kiểu hoàn mỹ, thanh khiết nhất trong hình học. Lúc đầu, sao năm cánh đại diện cho nữ giới, sau đó bị hiểu sai thành tượng trưng cho tín đồ dị giáo. Đến thời cận đại, đã trở thành ký hiệu của chiến tranh.

Chắc không phải có người muốn tìm mình để khiêu chiến chứ? Phương Mộc nghĩ và tự cảm thấy nực cười.

Không cần phải nghĩ nữa, chẳng phải vừa mới hứa với chính mình, là sẽ làm một người bình thường, giản đơn sao?

Sau đó, Phương Mộc ngủ rất say, nếu không nhờ Đỗ Ninh gọi cậu dậy ăn sáng, không biết cậu sẽ ngủ đến lúc nào

Hai người đi chậm rãi đến nhà ăn, vừa đi vừa nói chuyện. Liên tục có những người vội vàng chạy qua, lúc đầu, Phương Mộc không chú ý, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện có gì đó bất thường, mọi người gần như đều chạy về một hướng: sân vận động.

“Sao thế?” Đỗ Ninh kéo tay một cậu sinh viên khoa ngoại ngữ.

“Không rõ, nghe nói có người chết ở sân vận động”.

Sân vận động nằm ở phía tây bắc của trường, ở giữa sân là một sân bóng đá đạt tiêu chuẩn, được phủ bởi lớp cỏ nhân tạo hiếm có lúc đó, xung quanh là đường đua trái nhựa dành cho môn điền kinh. Lúc này, bên ngoài sân vận động có mấy chiếc đèn xe cảnh sát đang nhấp nháy, bước vào trong sân vận động, phía bắc cầu môn có đến mấy trăm người vây quanh. Trên khán đài cũng chật kín sinh viên vừa sợ hãi vừa hào hứng. Chưa kịp đi đến, Phương Mộc đã nhìn thấy Lưu Kiện Quân cao

kêu đang chen giữa đám đông, kiễng chân nhìn dáo dác xung quanh. Phương Mộc đi đến bên cậu ta, vỗ vai, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lưu Kiện Quân dường như giật nảy mình, quay đầu lại nhìn thấy Phương Mộc, cười nói: “Khà khà, thần thám đến rồi à?”

Phương Mộc chẳng thèm để ý đến cậu ta, cũng nhón chân lên nhìn vào trong, “Sao thế, nghe nói có người chết à?”

“Đúng vậy, nhưng không biết là ai, đông người quá.”

Mấy sinh viên chen được lên trước, bị những người đứng sau đùn đẩy, vô cùng khó chịu, quay đầu lại định căn nhắc, nhìn thấy Phương Mộc, tự giác nhường đường, trên mặt thể hiện sự kính sợ. Phương Mộc hơi ngượng, đang định đi khỏi đó, liền bị Lưu Kiện Quân và Đỗ Ninh đi đằng sau đẩy vào giữa đám đông.

Hiện trường đã bị cảnh sát cách ly bằng đường cảnh giới. Ngược lại với bên ngoài chen lấn chật chội, bên trong đường cảnh giới trông thật rộng rãi. Dưới cầu môn có một thi thể đang nằm sấp, nhìn dáng vẻ có lẽ là nam giới. Mặt anh ta vùi trong cỏ sinh học, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng hai cánh tay giơ ra hai bên trông vô cùng quái dị.

Mấy vị bác sĩ pháp y mặc áo blue trắng đang bận rộn bên cái xác, một vị pháp y hết sức thận trọng lấy từ cạnh cột cầu môn cánh trái ra một vật thể trắng nhợt, ngắm nghía thật kỹ. Những sinh viên đứng xem xung quanh đều phát ra tiếng kêu kinh hãi, đó là một bàn tay.

Không lâu sau, các bác sĩ pháp y lật ngửa thi thể, khuôn mặt của cái xác khô cứng đã lộ ra, mấy sinh viên đứng xung quanh phát ra tiếng kêu hãi hùng.

“Là ai thế?” Lưu Kiện Quân vươn cổ thật dài, cố gắng nhìn, “Sao trông quen thế nhỉ?”

Phương Mộc cũng cảm thấy quần áo mặc trên người nạn nhân trông rất quen, nhưng nhất thời không nhớ được ra là đã nhìn thấy ở đâu.

“Tớ đi ra kia nhìn xem.” Lưu Kiện Quân đi men theo đường cảnh giới, chen đến vị trí đối diện với mặt nạn nhân. Một phút sau, mặt cậu trắng bệch quay trở về bên cạnh Phương Mộc và Đỗ Ninh.

“Là Khúc Vĩ Cường, bàn tay bị chém đứt, thảm lắm!”

Suốt cả một ngày trời, khắp mọi nơi trong trường đều bàn tán xôn xao về vụ ám sát xảy ra trong sân vận động. Liên tục có người đến tìm Phương Mộc để thăm dò tin tức, ý tứ là: việc này cậu không quản, thì ai quản chứ?

Phương Mộc vô cùng buồn bực, sau khi trợn trừng mắt với người thứ N đến hỏi thăm tin tức, cuối cùng cậu không thể chịu đựng được nữa, đành phải ra khỏi phòng, trốn vào một nơi yên tĩnh. Cậu không muốn đi đến những nơi đông người, cố tình đi ở những nơi tối, bất giác, không ngờ lại đi đến sân vận động.

Thường ngày, đây chính là địa điểm lý tưởng nhất cho những đôi yêu đương, thế nhưng, hôm nay lại vắng lặng không có lấy một bóng người. Chắc là do màn thảm kịch đáng sợ lúc sáng đã làm mọi người sợ hãi, chốn phong nguyệt biến thành nơi giết người, ai còn có tâm trạng tán tỉnh yêu đương ở chốn này nữa. Phương Mộc bước từng bậc cầu thang đi đến sân bóng, giẫm lên lớp cỏ nhân tạo mềm mại, đi thẳng đến phía bắc cầu môn.

Cỏ khu vực cạnh cầu môn đã bị giẫm cho tan nát hết cả. Một hình người được vẽ bằng phấn trắng lạng lẽ nằm đó, hai cánh tay ngấn ngùn thò ra chỉ hướng về hai bên cầu môn cánh trái, cánh phải. Phương Mộc đứng yên, nhìn chằm chằm vào hình vẽ một lúc, rồi dần dần đi đến phía cột cầu môn cánh trái. Sáng hôm nay, một bàn tay của Khúc Vĩ Cường đã tìm được ở đó. Một bàn tay khác lại bị hung thủ đặt ở cột cầu môn cánh phải.

Phương Mộc cúi người xuống, trời tối đen, không còn nhìn rõ vết máu nhiều hay ít trên cọng cỏ, nhưng chắc là không nhiều lắm. Có lẽ bàn tay bị chặt sau khi Khúc Vĩ Cường chết.

Phương Mộc lại quay lại vị trí hình vẽ, giờ hai cánh tay theo như dáng vẻ trong hình, bỗng xuất hiện thứ cảm giác nhẹ nhàng bay bổng, gần như suýt ngất. Cậu lập tức đứng thẳng người, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

Cầu môn trước mặt lạng lẽ đứng đó, khuôn mặt của Khúc Vĩ Cường đè lên vạch cầu môn. Mọi thứ trước mắt khiến cho cầu môn vốn bình thường giản đơn bỗng trở nên hiểm ác dị thường, giống như là một

cánh cửa sinh tử, và người chết chỉ để lại dấu vết cuối cùng của mình trên thế giới này bằng một đường viền đơn giản nhất.

Phương Mộc thận trọng bước lên phía trước từng bước một, bước qua vạch cầu môn và nín thở.

Chẳng xảy ra chuyện gì cả, trước mắt không phải là hỏa lò chốn địa ngục, vẫn là sân bóng vắng lặng. Ngẩng đầu lên, là bầu trời đêm đầy sao, hít thở sâu, trong không khí khô khan không hề mang theo mùi máu tanh rợn người.

Phương Mộc bước nhanh rời khỏi sân bóng, vừa đi vừa nói với mình: Phương Mộc, mày thật là... có vấn đề!

Ngày 1 tháng 7 năm 2002, trong sân vận động của trường Đại học J đã xảy ra một vụ án mạng. Cậu sinh viên dậy sớm tập thể dục đã phát hiện ra một xác nam giới nằm úp tại cạnh cầu môn trong sân bóng. Cảnh sát của Trạm An ninh Sở Công an thành phố lập tức đến ngay hiện trường để xem xét hiện trường và bước đầu tiến hành điều tra phỏng vấn.

Sau khi điều tra, nạn nhân tên Khúc Vĩ Cường, nam, 19 tuổi, người thành phố Lâm Giang tỉnh Cát Lâm, sinh viên năm thứ 2 khoa Vật lý trường Đại học J. Nguyên nhân tử vong là do não bộ bị tổn thương, hung khí có lẽ là một cái búa. Xác bị đưa đến đặt ở cầu môn phía bắc sân bóng trường Đại học J, đầu hướng về phía Nam, chân hướng về phía bắc, hai tay bị chặt, sau đó phát hiện ra hai tay của nạn nhân ở hai cột cầu môn trái phải. Qua xem xét sơ bộ, sân bóng không phải là hiện trường giết người đầu tiên, nạn nhân sau khi bị giết hại ở nơi khác, mới được đưa đến đây.

Qua điều tra phỏng vấn bước đầu, nạn nhân trước đây ở phòng 611 khu 4 Nam Phạm trường Đại học J, nhưng bắt đầu từ học kỳ này, cậu ta thuê phòng sống cùng bạn gái bên ngoài trường. Nhờ bạn cùng phòng của nạn nhân dẫn đường, cảnh sát tìm đến được căn nhà thuê của nạn nhân, gõ cửa rất lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Sau đó, tìm chủ nhà mở cửa, mới phát hiện ra một việc vô cùng bất ngờ.

Bạn gái của Khúc Vĩ Cường là Vương Thanh đã bị giết chết trong phòng. Sau khi cảnh sát bước vào phòng, mùi máu tanh nồng nặc lập tức xộc tới, tiếp đó, phát hiện ra một tử thi nữ trần truồng không mảnh vải che thân trong phòng ngủ. Đầu hướng về phía bắc (hướng của cửa

phòng ngủ) chân hướng về phía nam (hướng của cửa sổ), bốn chi giăng ra thành hình chữ Đại (☉), đặt nằm ngửa trên sàn nhà. Khi cảnh sát bước tới quan sát tỉ mỉ, mới phát hiện ra, nạn nhân đã bị chia thành 6 phần (đầu, thân, bốn chi), sau đó xếp lại hoàn chỉnh. Qua kiểm nghiệm pháp y, mặc dù phần ngực của nạn nhân (phía bên dưới bầu ngực bên trái) có một ống kim tiêm, nhưng nguyên nhân dẫn đến tử vong thực sự là do bị nghẹt thở. Quan sát vết hằn trên cổ nạn nhân, có lẽ là bị bóp cổ cho đến chết. Kết quả xét nghiệm tử thi cho thấy, màng trinh của nạn nhân đã bị rách từ lâu, có dấu vết trước khi chết cũng bị cưỡng hiếp, nhưng trong âm đạo của nạn nhân không thấy tinh dịch, nghi rằng hung thủ đã sử dụng bao cao su.

Hiện trường xảy ra tại một gian phòng chệch phía trái ở tầng 2 của khu tập thể ba tầng trong khu dân cư gần trường Đại học J. Phía ngoài cửa sổ phòng mà hai nạn nhân thuê (lưới cửa sổ đã bị phá hoại) chính là mái che của nhà để xe đạp. Do hiện giờ thời tiết đang nóng nực, cửa sổ phòng lúc nào cũng mở, rất có khả năng hung thủ leo từ mái nhà để xe lên, sau khi phá hỏng lưới cửa sổ, đột nhập vào phòng giết người. Trên giường trong phòng ngủ phát hiện ra nhiều vết máu, tóc và mảnh vụn xương sọ. Qua xét nghiệm, đó chính là của nạn nhân thứ nhất, Khúc Vĩ Cường. Do đó, bước đầu có thể nhận định, căn phòng này chính là hiện trường đầu tiên Khúc Vĩ Cường bị giết hại. Mặc dù hung thủ giết người, phân chia thi thể, nhưng hiện trường không hề thấy hiện tượng máu me đầm đìa, hết sức thê thảm. Có thể khẳng định, hiện trường đã bị quét dọn, không hề phát hiện ra dấu vân tay và vết chân khả nghi.

Ngày thứ tư sau khi xảy ra vụ án, đội bóng đá của trường tổ chức một buổi nghi lễ giải nghệ cho Khúc Vĩ Cường.

Nghi lễ giải nghệ được diễn ra tại sân bóng. Toàn thể thành viên đội bóng chia làm hai đội, đội phó, đội trưởng và hai đội viên của đội bóng mỗi người nhắc một góc của chiếc áo cầu thủ, từ từ nhưng trang nghiêm, bước từng bước tiến về cầu môn phía bắc của sân bóng. Ở đó, đặt sẵn một chiếc bàn, bức di ảnh cỡ lớn của Khúc Vĩ Cường được đặt lên trên. Trước di ảnh là một quả bóng và đôi giày đá bóng của Khúc Vĩ Cường. Các thành viên của đội bóng đi đến cạnh bàn, đứng sang hai bên, đứng thẳng người, hai tay để ra phía sau. Đội trưởng lạy ba lạy trước di ảnh Khúc Vĩ Cường, sau đó lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy, bắt đầu đọc diếu văn.

Nội dung bài điều văn đại khái là hồi tưởng lại quá trình Khúc Vĩ Cường tham gia đội bóng và cả những “cố gắng kiệt xuất” của cậu trong đội bóng đá, ngôn ngữ mỹ miều, nhưng không tránh khỏi sự khoa trương thái quá, ví dụ: “là hy vọng của nền bóng đá Trung Quốc”, “là thần môn không thể công phá được”, v.v... khiến mọi người dễ hiểu nhầm rằng, người mất không phải là Khúc Vĩ Cường, mà là một ngôi sao bóng đá nổi tiếng nào đó. Nhưng bài điều văn này vẫn có hiệu quả cao, các thành viên đội bóng đứng hai bên hầu như đều nhỏ lệ, nhiều sinh viên đứng xem xung quanh, trông mắt cũng đỏ hoe.

Bài điều văn đã đọc xong, đội trưởng cầm chiếc áo cầu thủ, chấm chất lỏng gì đó, sau đó lấy bật lửa đốt chiếc áo. Chiếc áo cầu thủ số 1 của đội bóng đá trường Đại học J bốc cháy, nhanh chóng biến thành một đốm lửa. Đội trưởng chắc là bị bỏng, vội vàng ném áo xuống đất. Mùi đồ dẹt kim và đồ nhựa bốc cháy bỗng chốc lan tỏa tràn ngập khắp nơi. Tiếp đến, nhìn thấy người quản lý sân vận động la hét chạy tới, giẫm lên hồi lên chiếc áo còn chưa cháy hết. Các thành viên đội bóng cuống cả lên, vây quanh người quản lý, lớn tiếng chất vấn. Người quản lý cũng nổi nóng: “Muốn bày nghi thức gì thì cứ bày, nhưng các cậu không được đốt lửa. Cỏ nhân tạo này mà bị cháy hỏng, các cậu có đền được không?”

Hai bên giằng co nhau đi khỏi sân vận động, nói là phải đi gặp hiệu trưởng để nói cho rõ. Buổi lễ giải nghệ đã kết thúc chóng vánh như vậy, chỉ thừa lại nửa chiếc áo cầu thủ của Khúc Vĩ Cường đang buồn bã bốc khói đen giữa đám cỏ bị cháy rụi. Phương Mộc nhìn bức di ảnh của Khúc Vĩ Cường bị lật đổ, cười buồn một cái, rồi bước theo đoàn người rời khỏi sân vận động.

Trở về phòng, cậu kinh ngạc nhìn thấy Thái Vĩ đang ngồi trên giường mình xem sách. Phương Mộc vẫn còn ghi hận với Thái Vĩ về sự việc lần trước, nên mặt nặng mày nhẹ, chẳng thèm chú ý đến anh ta. Nhưng Thái Vĩ lại cười hề hề, mở miệng trước: “Đi đâu đấy, tôi đợi cậu này giờ.”

“Tìm tôi có việc à?” Phương Mộc lạnh lùng hỏi, nhưng trong lòng lại giật thót: lẽ nào lại xảy ra chuyện gì?

“Không có việc gì lớn, vừa vặn Sở đến trường cậu điều tra vụ án, tôi tiện thể đến thăm cậu.”

“Anh đến làm gì?” Phương Mộc nghĩ một lát: “Vì vụ án giết người này

sao? Chắc không do đội cảnh sát hình sự các anh quản lý chứ?”

“Khà khà, cậu nhóc này biết nhiều thật đấy!” Thái Vĩ cười vang nói: “Đây là việc của Trạm An ninh, tôi nghe nói họ đến trường cậu điều tra, tiện thể đi theo. Sao, cậu vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn. Cảm ơn anh đã lo lắng!” Phương Mộc ngồi trên ghế, nói vẻ giận dỗi.

“Khà khà, cậu vẫn còn giận tôi à?” Thái Vĩ không để bụng: “Tôi thừa nhận, tôi xử lý chưa được thỏa đáng lắm, nhưng tôi nghĩ, cậu không muốn tặng thưởng vật chất, thì để nhà trường tuyên dương cậu cũng tốt. Tôi cũng phải mạo hiểm đấy, để Cục trưởng biết, chắc chắn sẽ bị mắng một trận ra trò.”

“Anh đúng là không có não, bị mắng một trận cũng đáng lắm!”

Nói xong, chính Phương Mộc cũng không kìm được, bật cười.

“Khà khà, không phải như cậu nghĩ đâu, không biết vì sao, Cục trưởng của tôi không cho phép tôi để cậu tham gia phá án.”

Phương Mộc định hỏi vì sao, Thái Vĩ đã lôi từ trong túi ra một phong thư.

“Nói chuyện chính nhé, có một bức thư giao cho cậu đây.” Thái Vĩ giơ bức thư ra, nhìn vào mặt Phương Mộc, nét mặt nghiêm nghị, “Mã Khải viết cho cậu!”

Phương Mộc đang định giơ tay ra đón, nghe nói là của Mã Khải viết cho mình, bất giác rút tay lại, do dự giây lát, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Là một phong thư màu trắng phổ thông, không viết tên người nhận, bên trong thư không dày, cầm trong tay thấy nhẹ bẫng. Phương Mộc lật mặt sau, miếng thư không dán.

“Tôi chưa hề đọc đâu. Xin thề với Mao Chủ tịch!” Thái Vĩ thấy Phương Mộc ngắc đầu nhìn mình, vội vàng giải thích: “Anh ta trực tiếp giao tận tay tôi, tôi trực tiếp giao cho cậu.”

Thái Vĩ thấy Phương Mộc nhú mày ngăn người nhìn lá thư trên tay: “Sao, cậu không đọc à?”

Phương Mộc không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào lá thư.

Mã Khải, anh muốn nói với tôi điều gì?

Thái Vĩ thấy Phương Mộc không nói gì, cũng thấy cụt hứng, bèn đứng dậy cáo từ. Phương Mộc không giữ lại, Thái Vĩ đi đến cửa, chợt quay người lại nói: “Mã Khải bị xử tử hình, lập tức thực thi.” Anh dừng lại một lát, “Hắn không kháng án, nếu không có gì thay đổi, sáng sớm thứ 5 sẽ tử hình.” Nói xong, gật gật đầu với Phương Mộc, rồi kéo cửa bước ra.

Tầng thượng ban đêm tĩnh mịch lạ thường. Trên đầu không có trăng, cũng không có sao, chỉ có màn đêm đen kịt. Gió thổi rất to, những hạt cát trên trần bị thổi bay khắp đất, như thể bước chân nhẹ tênh.

Phương Mộc đứng bên rìa sân thượng, lặng lẽ nhìn sân trường chìm trong màn đêm đen dày đặc, dường như đang chìm vào vực sâu thăm thẳm. Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng, Mã Khải đã bị xử tử hình chưa?

Cậu cố gắng nhìn ra phía xa, đôi tai căng lên lắng nghe từng tiếng động khẽ khàng nhất. Trong một góc tối nào đó, người đó bị áp tải xuống khỏi xe cảnh sát, có thể có bạn đồng hành, cũng có thể chỉ có một mình, đi nốt mấy bước cuối cùng của cuộc đời mình, Trước mặt là một hố đất rộng, quỳ xuống, có thể cảm thấy sự đau đớn khi đá sỏi cắm vào đầu gối. Phía sau gáy là những khẩu súng trường tự động K561 đã lên đạn, những người cảnh sát tư pháp đặt tay lên khẩu súng K54 đã được mở khóa an toàn, lặng lẽ chờ đợi những cảnh sát thi hành án bóp cò. Chỉ giây lát nữa thôi, từ đây tắt cả mọi thứ trên cõi đời này, tốt, xấu, những thứ nợ anh, nợ tôi đều tiêu tan hết.

Biết rõ mình không thể nghe được tiếng súng, Phương Mộc vẫn hết sức căng thẳng chờ đợi. Thực ra chính cậu cũng không rõ, rốt cuộc cậu có muốn nghe thấy những tiếng súng đó hay không.

Thực sự, Phương Mộc bỗng cảm thấy mình không rõ, rốt cuộc trong lòng cậu, Mã Khải một kẻ sát nhân điên cuồng đáng bị trăm ngàn mũi dao đâm, hay là một bệnh nhân hết sức đáng thương.

Một điều chắc rằng, Mã Khải có trở ngại tinh thần nghiêm trọng, nhưng theo quy định luật hình pháp của Trung Quốc, trở ngại tinh thần của

Mã Khải không hề ảnh hưởng đến khả năng khống chế và phân biệt. Do đó, theo pháp luật, anh ta vẫn là một người có khả năng, chịu trách nhiệm hình sự, bắt buộc phải gánh chịu hậu quả pháp luật do những hành vi phạm tội của mình gây ra.

Thế nhưng, lúc này đây trước mắt Phương Mộc, là đôi mắt vô thần không có sức sống, tràn đầy nỗi lo lắng và tuyệt vọng của Mã Khải. Anh ta giống như một con vật đáng thương đang ra sức lao chạy khắp nơi để tìm lối ra trong mê cung. Đầu bị đập đến chảy máu, sợ hãi khóc lóc, nhưng không có lối ra, không được cứu chuộc. Máu là lời nguyện rửa ngọt ngào, khi uống nó, tưởng như là được thu hoạch, thực ra là sự mất đi vĩnh viễn. Trong căn phòng nhỏ suốt ngày đêm kéo kín rèm cửa tại số 83 đường Bắc Thường Thanh, khu Hồng Viên, mỗi lần tỉnh lại, mệt mỏi rã rời giữa con mê, Mã Khải cần cảm thấy may mắn là mình lại sống sót thêm một ngày hay là cần phải nhắc nhở mình cái ngày tử vong đã càng lúc càng gần kề?

Phương Mộc thở dài, xách chiếc túi nilon màu đen, giống như trước đây, cậu đi về phía bãi cát ở phía đông bắc sân thượng.

Một lát sau, đám lửa cháy sáng bùng lên, tàn giấy màu đen tung bay khắp nơi, rơi xuống, nhưng không cam tâm, lại gắng gượng bay lên, thế nhưng, cuối cùng cũng rơi xuống khắp sân thượng, nát vụn, không chút động tĩnh.

Phương Mộc lôi lá thư vẫn chưa đọc chữ nào ra, muốn nói gì đó với đống lửa, miệng há ra, nhưng vẫn không nói gì, chỉ ném bức thư vào trong đám lửa, nhìn nó uốn cong rồi cháy thành tro, hòa lẫn với những tàn giấy khác, bị gió cuốn lên bay đi mất.

Từ nay, tất cả mọi thứ của anh đã hoàn toàn chấm dứt không để lại chút dấu vết gì trên thế giới này.

7h30', Phương Mộc bị cuộc điện thoại của Thái Vĩ làm cho tỉnh giấc. Thái Vĩ nói với cậu, 2h50' sáng nay, Mã Khải đã bị xử bắn, một viên đạn đã chấm dứt sinh mạng, không hề có đau khổ.

CHƯƠNG 11: THÀNH HỒI ỨC

Trường Đại học Sư phạm vào kỳ nghỉ hè thật vô cùng vắng vẻ. Phương Mộc để đầu trần đi trên đường dưới cái nắng oi ả, hai bên là những tòa giảng đường, nhà ăn, sân vận động thân quen, cũng có những khu ký túc xá mới xây khá lạ lẫm. Phương Mộc nhìn ngó xung quanh giống như một người mới đến, cảm giác trong lòng có lẽ là buồn rầu thất vọng hơn là cảm giác thân thiết.

Kỳ nghỉ hè đã trôi qua ba tuần. Sau khi Phương Mộc trở về nhà ở thành phố C, ngày nào cũng cố gắng làm một người con ngoan ngoãn, biết nghe lời. Hôm nay ở nhà giúp mẹ dọn dẹp vệ sinh, Phương Mộc bất ngờ phát hiện ra nhiều quần áo và đồ chơi hồi còn nhỏ. Ngồi dưới đất hào hứng nghịch ngợm hồi lâu, còn ra sức mặc một bộ đồng phục hồi học tiểu học cho mẹ xem, làm cho mẹ vui vẻ cười vang. Sau khi thu dọn đến cuối, nhìn thấy chiếc gậy mình dùng cách đây hai năm, nghĩ một lát, ngồi xe bus quay về trường Đại học Sư phạm.

Khu ký túc xá 2 giờ đây đã trở thành tòa nhà ký túc xá 7 tầng hiện đại. Phương Mộc vẫn ngồi bên vườn hoa trước cổng, trầm ngâm ngắm tòa nhà cao tầng trước mắt. Những bông hoa tươi bên cạnh đang tỏa hương ngào ngạt, thỉnh thoảng có chuồn chuồn bay qua, có con còn bạo gan đậu lên người Phương Mộc. Mặt trời rực rỡ, Phương Mộc buộc phải nheo mắt nhìn những viên gạch trên bức tường tòa ký túc xá. Hướng lên trên chếch về phía trái ở tầng 3, không còn nhìn thấy những cánh cửa sổ gỗ lung lay như sắp rụng, các sinh viên sống ở đó chắc đã về nhà hết rồi, cửa lưới cũng được đóng chặt. Phương Mộc ngắm nhìn một lát, đứng dậy bước vào cánh cổng lớn khu ký túc xá 2.

Cánh cổng sắt to nặng nề han gỉ cũng đã được thay bằng cánh cửa kính bọc thép, nền nhà đá hoa cương bóng loáng, bước vào cảm nhận một luồng không khí mát lạnh. Trong phòng trực ban, có một phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi đang cầm trên tay chiếc áo len đan được một nửa, thò đầu ra ngoài. Phương Mộc gật gật đầu chào bà, rồi đi thẳng lên bậc cầu thang, bà bán tín bán nghi nhìn theo Phương Mộc, sau đó quay trở vào trong.

Quành sang trái, trên tầng 3, hành lang phía trước mặt đã trở nên vô cùng xa lạ. Vị trí căn phòng 352 trước đây giờ là chiếu nghỉ cầu thang. Các phòng ký túc xá hai bên đều bị đóng chặt bởi cửa chống trộm. Phương Mộc đứng ở hành lang không biết phải làm gì. Đột nhiên cánh cửa phòng phía sau bật mở, một cậu nam sinh cời trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi, đi dép lên, đang cầm chậu rửa mặt bước ra, nhìn thấy Phương Mộc, thoáng nẩy giật mình, rồi nhú nhú mày hỏi: “Anh tìm ai?”

Phương Mộc nhìn căn phòng cậu ta vừa bước ra, 349.

“Phòng 352 ở đâu vậy?”

“352?” Cậu nam sinh ngẩn người một lát, “Tầng 3 không có phòng 352, anh nhìn xem,” cậu ta chỉ những cánh cửa phòng hai bên, “349, 350, 351, 353, không có phòng 352”

“Tại sao?”

“Không biết, nhưng tôi nghe các anh chị khóa trên nói, phòng 352 trước đây có rất nhiều người chết, khi xây dựng lại, bèn xóa bỏ phòng này.” Cậu ta nhìn Phương Mộc nét mặt rất hiếu kỳ, “Anh đến để tìm người trong phòng 352 à?”

Phương Mộc không trả lời cậu ta, quay người đi xuống.

Một phòng ký túc xá, một con số, 6 con người, tất cả đều bị vùi lấp trong tòa nhà lạnh lẽo và kiên cố này. Chỉ cần phá vỡ, xây dựng lại, là có thể phong tỏa một khoảng ký ức.

Nếu thực sự như vậy thì tốt biết mấy.

Trên đường trở về, Phương Mộc đi lướt qua một người phụ nữ trung niên, người phụ nữ liếc nhìn Phương Mộc một cái, cất tiếng gọi: “Phương Mộc, là em phải không?” Phương Mộc quay đầu lại, nhận ra đó chính là cô giáo Triệu ở thư viện.

“Đúng là em rồi,” cô Triệu mỉm cười nhìn Phương Mộc nói: “Hơi gầy, nhưng không thay đổi gì mấy.”

Suốt cả buổi chiều, cô giáo Triệu là người quen duy nhất Phương Mộc gặp được. Bất giác cũng mỉm cười.

“Cô Triệu, cô vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn khỏe, vẫn khỏe.” Cô Triệu đặt tay lên vai Phương Mộc. “Nghe nói em đang học thạc sỹ ở trường Đại học J. Thế nào, vẫn ổn chứ?”

“Cũng tạm ổn ạ!”

Cô giáo Triệu nhìn khuôn mặt gầy guộc của Phương Mộc, giọng nói dịu dàng. “Từ sau khi tốt nghiệp không còn gặp được em nữa. Ôi, xảy ra chuyện lớn như vậy, em có thể vượt qua được thật không dễ dàng chút nào.”

Phương Mộc cúi đầu, không nói gì, chỉ cảm nhận thấy bàn tay đặt trên vai mình rất ấm áp.

“Những chuyện của các em đều đã trở thành truyền kỳ của trường Đại học Sư phạm rồi. Thường có người đến hỏi tình hình của em.” Cô Triệu không chú ý đến nét mặt của Phương Mộc, “Nói ra cũng thật buồn cười, sinh viên ngày nay quá mê tín, cuốn sách đó giờ không ai dám mượn...”

Phương Mộc ngắt lời cô giáo Triệu “có người đến hỏi thăm về em à?”

“Đúng vậy, là nam giới, ngoài 30 tuổi, dáng vẻ rất rắn rỏi, cầm cuốn sách mà không ai dám mượn xem hồi lâu.”

Chắc là Thái Vĩ, cái anh chàng này!

Nhìn thấy bộ dạng đăm chiêu suy nghĩ của Phương Mộc, cô giáo Triệu cũng cảm thấy mình không nên nhắc đến việc này, nên đổi giọng nói vui vẻ: “Cô mời em đi ăn cơm nhé, cô nhớ cô vẫn còn nợ em một bữa cơm đấy!”

Phương Mộc đang định từ chối, di động trong túi áo vang lên.

Chiếc di động này là của mẹ tặng cậu, Mototola V998, tốn khá nhiều tiền, có thể nhận thấy, mẹ rất xót xa, nhưng bà muốn lúc nào cũng có thể liên hệ được với Phương Mộc. Phương Mộc dù sao cũng là thanh niên, cũng cảm thấy thứ đồ này khá thú vị, nên đã nhận.

Trong điện thoại, tiếng mẹ vang lên: “Con lại chạy đi đâu rồi?”

“Ồ con đi mua mấy đĩa game, con sẽ về ngay.” Phương Mộc nói dối.

“Có bạn gái rồi phải không?” Cô Triệu chờ Phương Mộc gác máy, cười hi hi, hỏi.

“Không phải đâu ạ, là mẹ em đấy, đang giục em về nhà.”

Đề tài này khiến Phương Mộc càng cảm thấy khó chịu.

“Ha ha, thế thì em mau về đi, lần sau về trường nhớ đến tìm cô nhé.”

Sau khi ở nhà thêm một tuần, Phương Mộc quay về trường Đại học J trước thời gian quy định. Vừa đẩy cửa lại nhìn thấy Trần Giao và Đỗ Ninh cuống cuống tách nhau ra.

Phương Mộc giả vờ như không nhìn thấy gì, đi thẳng đến giường của mình, lấy từ trong túi ra một lọ thịt hầm đưa cho Đỗ Ninh: “Này, mẹ tớ đặc biệt làm cho cậu đấy.”

Trần Giao giành lấy trước, “Ha...ha, em tịch thu, em cũng rất thích ăn thịt hầm mẹ anh làm.” Đỗ Ninh cười gượng gạo với Phương Mộc.

“Hà ...hà, thế mà em không nói sớm, anh bảo mẹ anh làm nhiều thêm.”

“Thế thì lần sau về nhà anh phải nhớ đấy nhé.”

“Ừ.” Phương Mộc cười.

Trần Giao làm mặt quỷ, “Thực ra, lúc anh cười, trông rất đẹp trai. Lúc nào có thời gian, giới thiệu cho anh người bạn gái.”

Phương Mộc cười, xua xua tay.

Khi vào phòng vệ sinh rửa mặt, gặp Lưu Kiện Quân, trên miệng cậu đang cắn một tờ tạp chí về bóng rổ, vừa kéo quần, vừa nói lúng búng: “Về rồi đấy à?”

“Ừ.” Phương Mộc vỗ nước lạnh lên mặt.

“Vụ án đã phá được chưa?”

“Vụ án gì?”

“Vụ án của Khúc Vĩ Cường và bạn gái anh ta đấy.”

“Sao mà mình biết được!”

“Ôi, không biết bao giờ mới có thể phá án được. Mẹ nó chứ, thâm quá!” Nói xong, Lưu Kiện Quân lão đảo bước ra khỏi phòng.

Trở về phòng, Phương Mộc rất muốn gọi điện cho Thái Vĩ, do dự hồi lâu, Phương Mộc quyết định bỏ cuộc.

Vụ án quả thực chưa phá được, trong khi Phương Mộc ở nhà nhàn rỗi đến mức khó chịu, Trầm An ninh lại vô cùng bận rộn.

Vụ án xảy ra đã hơn một tháng rồi, cảnh sát đã đến nơi đăng ký hộ khẩu thường trú của hai nạn nhân mấy lần, lần lượt điều tra đến hàng nghìn người, nhưng vẫn không có chút tiến triển gì cả. Việc khiến cảnh sát băn khoăn nhất là: động cơ gây án là gì? Hiện trường cho thấy, tài sản của nạn nhân không hề có dấu vết bị mất cắp, mấy trăm tệ để trong ngăn kéo và di động, đồ trang sức và những vật dụng có giá trị khác của nạn nhân đều không bị đụng tới, về cơ bản có thể loại trừ khả năng đột nhập giết người cướp của. Từ thủ đoạn tàn nhẫn của hung thủ, có thể nhận thấy, khả năng giết người báo thù dường như rất lớn, nhưng sau khi điều tra tỉ mỉ, hai nạn nhân đều là sinh viên đang học đại học, mối quan hệ đơn giản, không hề nghe thấy việc gieo thù chuốc oán với ai. Bố mẹ Khúc Vĩ Cường đều là công nhân, bố mẹ Vương Thanh là bác sĩ và giáo viên, về cơ bản, cũng có thể loại bỏ khả năng do mối ân oán của thế hệ trước mà gặp phải mối họa sát thân.

Nếu như là đột nhập cưỡng dâm giết người, nghi vấn càng nhiều. Trước tiên, tại sao phải phân chia cơ thể nạn nhân Vương Thanh thành 6 phần, nếu như là để che giấu hành vi phạm tội, tại sao lại phải xếp lại thành hình người, chiếc kim tiêm được cắm ở phần ngực bên trái của Vương Thanh từ đâu mà có? Nó mang ý nghĩa gì?

Tiếp đến, tại sao phải đưa nạn nhân Khúc Vĩ Cường đến sân vận động của trường, sau đó lại chặt đôi tay của anh ta? Hiện trường vớt thi thể và hiện trường gây án cách nhau hơn 1000 mét, hung thủ phải bỏ ra nhiều công sức như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như lý giải loại hành vi này chính là để khiêu chiến với bên cảnh sát, tại sao không lựa chọn Vương Thanh, người có trọng lượng nhẹ hơn rất nhiều?

Mặc dù trong vụ án này có rất nhiều câu hỏi, nhưng cảnh sát có thể khẳng định chắc chắn rằng: hung thủ là một kẻ khá bình tĩnh, thông minh. Phá rách lưới cửa sổ vào phòng, trước tiên dùng búa đánh chết Khúc Vĩ Cường đang ngủ say sau khi uống bia (nồng độ cồn trong máu

Khúc Vĩ Cường rất cao), sau đó cưỡng hiếp Vương Thanh, tiếp đến bóp cổ đâm cô đến chết, sau đó chia tách khỏi các chi, lại ghép thành hình người, dọn dẹp hiện trường, đưa thi thể Khúc Vĩ Cường đến sân vận động, chặt đứt đôi tay.

Qua quan sát hiện trường cho thấy, hung thủ rất thành thạo làm xong hết mọi việc. Thậm chí ngay cả phòng vệ sinh giải phẫu thi thể cũng được dọn dẹp vô cùng gọn ghẽ, không để lại chút dấu vết gì cho cảnh sát cả.

Đứng từ góc độ tâm lý học tội phạm, thủ pháp gây án của hung thủ vô cùng cẩn mật, hơn nữa hắn ta rất hài lòng với kiểu cẩn mật này. Điều này cũng có nghĩa là, rất có khả năng hắn ta sẽ tiếp tục gây án.

Đây là dự cảm khiến cho cảnh sát vô cùng căng thẳng.

CHƯƠNG 12: VỤ ÁN TẠI BỆNH VIỆN

Bị ốm nằm bẹp ở nhà suốt ba ngày liền là một việc khiến con người ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Sáng sớm, Đường Ngọc Nga vừa lau nước mũi vừa bước vào bệnh viện trường Đại học J. Bệnh viện này cũng khá tốt, điều then chốt nhất là, chi phí không cao.

Chỉ có điều, thái độ của bác sĩ không hề tốt đẹp giống như lời hứa được ghi trên phòng tiếp đón bệnh nhân của bệnh viện, Bác sĩ họ Tào hỏi qua loa mấy câu, liền kê luôn mấy loại thuốc, bảo Đường Ngọc Nga đến phòng cấp thuốc gặp y tá để truyền thuốc.

Cung cách làm việc của cô y tá trẻ nhanh nhẹn, mau lẹ, cũng rất đau. Đường Ngọc Nga vừa một tay giơ cao lọ thuốc truyền, vừa bấu môi tìm phòng theo dõi. Mới đi được mấy mét đã thấy tay tê lại. Đang lúc khó khăn, một bác sĩ nam mặc áo blu trắng, đeo khẩu trang bước đến, một tay đón lấy lọ thuốc truyền từ tay Đường Ngọc Nga, một tay đỡ cô: “Chị à, đi hướng này!” Giọng nói đôn hậu, ấm áp, rất dễ chịu.

Bác sĩ nam dẫn Đường Ngọc Nga tiến vào phòng theo dõi số 2, bên trong vắng vẻ không có lấy một bóng người. Bác sĩ nam giúp cô treo lọ thuốc truyền lên giá, còn lấy một tấm nệm từ vị trí khác nhét xuống dưới lưng cô.

“Cảm ơn cậu nhé”.

Bác sĩ nam xua xua tay, có thể nhận thấy nụ cười qua ánh mắt phía sau cặp kính. Anh ta sắp xếp cho Đường Ngọc Nga xong xuôi, liền kéo cửa bước ra ngoài.

Lần sau quay lại, bác sĩ nam đã cầm một cốc nước mát lạnh, đặt vào tay Đường Ngọc Nga.

“Chị uống nước đi, phòng này không có điều hòa, trời nóng quá, uống cho mát”.

“Cám ơn cậu quá, cậu tên là gì vậy, để tôi yêu cầu viện trưởng các cậu tuyên dương cậu”. Đường Ngọc Nga chưa bao giờ nhận được sự đãi ngộ tốt như thế này ở một bệnh viện, cảm giác hơi bất ngờ.

Bác sĩ nam vẫn cười, xua xua tay, quay người bước đi.

“Về nhà sẽ kể chuyện với ông xã, bác sĩ cũng có người tốt.” - Đường Ngọc Nga nghĩ thầm.

Cô uống một ngụm nước, mát lạnh đến tận trong ruột, dễ chịu quá, chỉ có điều, thấy thấp thoáng có mùi thuốc. Có lẽ nước ở trong bệnh viện cũng có thứ mùi này. Đường Ngọc Nga không nghĩ nhiều nữa, đã hơn 40 tuổi, mà còn được chàng trai trẻ ân cần chăm sóc, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

Mười lăm phút sau, bác sĩ nam lặng lẽ đẩy cánh cửa phòng theo dõi. Đường Ngọc Nga đã dựa vào ghế ngủ say. Anh ta lấy chiếc cốc giấy đã uống cạn ra khỏi tay cô, nhét vào túi áo blu trắng, sau đó lấy từ trong một túi khác ra một ống kim tiêm, tiêm một thứ chất lỏng vào trong đường dây truyền thuốc, tiếp đó, lại nhét một cuốn sách vào trong túi áo vải của Đường Ngọc Nga. Sau khi làm xong hết việc này, anh ta lại giống như lúc đến, nhanh chóng và lặng lẽ rời khỏi phòng theo dõi.

Sau 9 giờ, bệnh nhân trong bệnh viện trường học dần đông lên. Trong phòng theo dõi số 2 cũng lục đục xuất hiện mấy người truyền thuốc, không có ai chú ý đến người phụ nữ trung niên vẫn ngồi ngủ say trên ghế. Cho đến tận khi một cô gái đi theo bạn trai đến truyền thuốc đây cậu bạn trai đang ôm bụng bên cạnh.

“Ôi, anh xem cô bên kia kìa, từ nãy đến giờ, cô ấy không động đậy chút nào”

“Chắc là ngủ say rồi”.

Cô gái đang chỉnh chỉnh cặp kính trên sống mũi, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đối diện, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

“Không phải, hình như....cô ấy...không hề thở.”

Cô gái bạo dạn đi lên trước, thận trọng gọi to: “Cô ơi!”.

Không hề có phản ứng.

Cô gái do dự một lát, giờ ta ra đây nhẹ Đường Ngọc Nga, như thế đẩy vào khúc gỗ, cứng đơ.

Cô gái còn chưa kịp phản ứng, toàn thân Đường Ngọc Nga cứng đờ, ngã vật sang một bên.

o O o

Khi Thái Vĩ nhận được tập hồ sơ vụ án từ chi nhánh Sở công an đưa lên, giật nảy mình, sao lại là trường đại học J?

Ngày mừng 10 tháng 8 năm 2002, một bệnh nhân nữ đột ngột tử vong, sau khi truyền thuốc tại bệnh viện trường đại học J. Chi nhánh Sở sau khi nhận được tin, bước đầu điều tra theo hướng sự cố trách nhiệm trong chữa trị. Sau khi kiểm tra, đơn thuốc bác sĩ chủ trị kê và cả thuốc do cô y tá trẻ phối chế đều không có vấn đề. Kết quả kiểm tra xét nghiệm tử thi cho thấy, trong máu của Đường Ngọc Nga phát hiện ra thành phần thuốc an thần, nhưng nguyên nhân dẫn đến tử vong chính là trúng độc heroin gây ra chứng phù não và suy hô hấp. Kết quả này khiến cảnh sát vô cùng kinh ngạc, sau khi kiểm tra tỉ mỉ hiện trường, lấy được vật chứng, cuối cùng phát hiện ra một lỗ kim nhỏ ở trong ống dây truyền thuốc, nghi ngờ có người dùng kim tiêm dung dịch heroin vào trong đường dây truyền thuốc để đầu độc chết nạn nhân. Chi nhánh Sở nhận định đây là vụ án rất hệ trọng, bèn đưa vụ án lên Sở công an thành phố.

Sau khi Sở lật lại điều tra vụ án, phát hiện ra một việc càng khiến mọi người nghi hoặc hơn. Khi sắp xếp những đồ đem theo bên mình của nạn nhân Đường Ngọc Nga, cảnh sát phát hiện ra một cuốn truyện tranh sex bằng nguyên bản tiếng Nhật. Nội dung đề cập đến tình yêu đồng tính, ngược đãi tình dục, hình ảnh vô cùng kinh tởm. Một người phụ nữ trung niên ngoài 40 tuổi, cho dù là có sở thích về những thứ này, cũng chỉ nên xem lén lút trong nhà, cũng không đến nỗi phải đem đến tận bệnh viện. Nếu cuốn sách này không phải của cô, vậy thì có thể là của ai chứ?

Thông qua việc điều tra phỏng vấn người nhà nạn nhân và những nhân viên có liên quan, bên cảnh sát được biết: nạn nhân Đường Ngọc Nga, 43 tuổi, nguyên là công chức một doanh nghiệp trong thành phố J, từ năm 1999 đến nay thất nghiệp ở nhà. Chồng của nạn nhân tên là Long

Quảng Tài, là công nhân điện trong trạm hậu cần trường đại học J. Hai người sau khi kết hôn sinh được một cô con gái đang học cấp 3.

Đường Ngọc Nga tính tình thật thà an phận, là một người phụ nữ chăm chỉ, nhiệt tình, không hề nghe nói từng gieo thù chuốc oán với ai. Hơn nữa tác phong sống rất lành mạnh, dạy dỗ rất nghiêm khắc cô con gái rượu của mình, ngay cả trên ti vi đôi khi có cảnh ôm hôn lập tức chuyển sang kênh khác. Cảnh sát cũng từng nghi ngờ cuốn truyện tranh sex tiếng nhật đó là của chồng nạn nhân Long Quảng Tài nhưng Long Quảng Tài một mực phủ nhận, hơn nữa Long Quảng Tài chỉ học hết tiểu học, khó có thể đọc truyện tranh sex của Nhật, mặt khác trên đường phố bày bán đầy rẫy phim cấp ba, muốn xem băng đĩa loại này chẳng khó khăn gì, cần gì phải xem cuốn truyện tranh khó như sách trời này.

Trong quá trình điều tra phỏng vấn ở bệnh viện trường đại học J đã thu kết quả vô cùng quan trọng: Có một y tá trực ban lúc tan ca đã nhìn thấy Đường Ngọc Nga được một bác sĩ nam cao khoảng 1m75 dẫn đến phòng theo dõi số 2. Đáng tiếc là cô chỉ nhìn thấy sau lưng, mà cũng chỉ nhìn thoáng qua. Cảnh sát cho rằng người này rất khả nghi, bèn tiến hành cho tất cả các bác sĩ nam trong viện mặc áo blu trắng để cô y tá trực ban chỉ ra, qua điều tra, đều loại bỏ khả năng gây án. Cho nên, có thể bước đầu kết luận, người đàn ông đó là người ngoài bệnh viện. Vậy thì có lẽ chính người này đã đóng giả thành bác sĩ đưa Đường Ngọc Nga đến phòng theo dõi số 2, tìm cơ hội để cô uống thuốc an thần, đồng thời tiêm vào đường dây truyền dịch một lượng heroin đủ để giết người.

Những điểm nghi vấn được quy tụ lại trên hai vấn đề. Thứ nhất tại sao lại phải dùng thứ thuốc heroin đắt tiền làm công cụ giết người? Những độc dược giá rẻ có rất nhiều mà. Thứ hai, cuốn truyện tranh sex từ đâu mà có? Nó có ý nghĩa gì?

Thái Vĩ thấp thoáng thấy cuốn truyện tranh sex là một điểm mấu chốt. Sau khi suy nghĩ đắn đo, anh bèn lái xe đến trường đại học J.

Cuộc gặp gỡ lần này vẫn diễn ra tại sân bóng rổ, nhưng khác với lần trước lúc này Phương Mộc đang hăng say thi đấu 3 chọi 3 thì bị Thái Vĩ kéo ra. Có thể nhận thấy cậu có vẻ không ưng ý lắm. Thái Vĩ không đem theo tập tài liệu, chỉ nói bằng miệng giới thiệu sơ qua tình hình vụ án một lượt. Phương Mộc luôn cúi đầu lau mồ hôi, mặc dù mặt kéo dài

thuột, nhưng có thể nhận ra cậu rất chăm chú lắng nghe. Nói xong, Thái Vĩ hỏi thẳng Phương Mộc: “Cậu thấy thế nào?”.

Phương Mộc không trả lời ngay, chỉ nhúu mày ngăn người nhìn phía xa. Một lúc lâu sau, có vẻ như đã hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Việc này thì có liên quan gì đến tôi?”.

“Gì cơ?” Thái Vĩ ngăn người, bỗng chốc không biết nói gì.

“Cảnh sát Thái, tôi chỉ là một người bình thường, không phải là cảnh sát, những chuyện đó khiến tôi rất phiền lòng, tôi nghĩ, tôi không giúp được anh đâu”. Phương Mộc cúi đầu, nói khẽ.

Thái Vĩ nhìn chằm chằm Phương Mộc thật lâu mới lên tiếng: “Cậu không phải ghi hận với tôi vì cái việc đó chứ?”

“Không có.” Phương Mộc ngẩng đầu. “Chỉ là tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi chỉ muốn làm một sinh viên bình thường.”

Thái Vĩ há miệng, nhưng vẫn không nói gì, ngồi ủ rũ một lúc, vỗ vỗ vai Phương Mộc, cười miễn cưỡng: “Tôi hiểu, dù sao cậu vẫn còn nhỏ, không nên suốt ngày làm bạn với loại sự việc này.” Anh thở dài, nhún nhún vai. “Thật là kỳ lạ, tôi chưa bao giờ cảm thấy cậu là sinh viên, ngược lại, luôn cảm thấy cậu là chiến hữu của tôi, khà khà...” Anh vỗ vai Phương Mộc: “bảo trọng nhé”. Nói xong bèn đứng dậy định đi.

“Tôi cảm thấy....” Phương Mộc đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Thái Vĩ lập tức ngồi xuống, chăm chú nhìn Phương Mộc.

“Cuốn truyện tranh sex đó có thể mang hàm nghĩa sỉ nhục nạn nhân.” Phương Mộc cúi đầu khẽ nói: “Đặc biệt, nạn nhân là người phụ nữ thật thà an phận, đặt thứ đồ dâm dăng cạnh xác nạn nhân, chắc là muốn làm nhục cô ấy.”

“Vậy thì động cơ là gì? Sao lại phải làm nhục cô ấy như vậy?”

“Không biết, nhưng tôi cảm thấy có lẽ là liên quan đến tình dục.”

“Ý cậu là giết người...vì tình?”

“Chỉ cảm thấy có thể có khả năng này, còn về heroin, tôi không nghĩ ra được tại sao hung thủ lại phải dùng thứ này để giết người. Dùng loại

công cụ đặc biệt này để giết người, có lẽ hung thủ đã chuẩn bị kỹ càng, hơn nữa, có lẽ có liên quan đến nhu cầu đặc biệt nào đó của hung thủ, còn về loại nhu cầu gì, tôi cũng không nghĩ ra.”

Thái Vĩ trầm ngâm gật đầu, “Chỉ có thể thôi?”

“Chỉ có thể.” Phương Mộc lại vội vàng bổ sung thêm một câu, “Đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi, chỉ để tham khảo, ngoài ra,” mặt cậu trầm xuống “Không cần đi điều tra quá khứ của tôi, cũng không cần thuyết phục tôi làm cảnh sát, tôi sẽ không làm đâu.”

Nói xong, không chờ Thái Vĩ nói, bèn quay người bước đi.

o O o

Cảnh sát lại tiến hành điều tra nạn nhân và chồng nạn nhân, trọng điểm về mối quan hệ nam nữ. Kết quả phát hiện mối quan hệ xã hội của nạn nhân rất đơn giản, gần như không thân quen với người khác giới, hơn nữa, người thân và đồng nghiệp nạn nhân cũng nói, nạn nhân lúc sinh thời vô cùng căm ghét mối quan hệ nam nữ không chính đáng. Thế nhưng khi điều tra chồng nạn nhân Long Quảng Tài lại có một phát hiện lớn. Có người phản ánh Long Quảng Tài có mối quan hệ mờ ám với một nữ công nhân vệ sinh hơn 30 tuổi ở trạm hậu cần. Cảnh sát tập trung điều tra thăm dò mối quan hệ này, kết quả lại khiến cảnh sát vô cùng thất vọng. Người nữ công nhân đó đúng là có mối quan hệ mờ ám với Long Quảng Tài, lúc đó cô vừa mới ly dị, trong lúc cô đơn bèn qua lại với Long Quảng Tài. Nhưng ba tháng trước, cô ta đã tái hôn, chồng cô ta là một ông chủ nhỏ kinh doanh đồ thực phẩm, cuộc sống cũng khá ổn, thực sự không cần phải giết Đường Ngọc Nga để thay thế vị trí.

Việc phá án lại rơi vào cục diện bế tắc.

Bữa trưa hôm nay, Đỗ Ninh phá lệ không đi cùng Trần Giao mà lại kéo Phương Mộc ngồi ăn ở một nơi bắt mắt trong nhà ăn.

“Sao thế, cậu và Trần Giao cãi nhau à?” Phương Mộc vừa múc canh bí vào bát vừa tò mò hỏi.

“Không có, không có.” Đỗ Ninh rõ ràng không có tâm sự trò chuyện cùng Phương Mộc, vừa và cơm vào miệng vừa vờn cổ nhìn xung quanh. Một lát sau cậu vẫy tay với một người trong đoàn người mua cơm. Trần Giao cũng cười tí mắt, vẫy vẫy tay.

Ba người ngồi cạnh nhau, tất có một người làm kỳ đà cản mũi. Phương Mộc hơi giận dữ, bê khay đựng bữa trưa lên: “Các cậu ăn đi, mình ra đằng kia ngồi.”

“Ôi, cậu đừng đi”. Đỗ Ninh lấy tay ấn Phương Mộc ngồi yên xuống ghế. “Cô ấy không đến, chúng ta cùng ăn.”

Trần Giao và một cô gái bê khay đồ ăn đi đến chiếc bàn bên cạnh ngồi xuống, nháy nháy mắt với Đỗ Ninh, bắt đầu ăn cơm. Đỗ Ninh rất lo là việc ăn cơm, liên tục đưa mắt qua lại với Trần Giao, có lúc còn ra hiệu hành động bằng tay. Một lúc sau cậu ta cười hí hí nói với Phương Mộc: “Ôi, thế nào?”.

“Cái gì thế nào?” Phương Mộc không hiểu gì cả.

“Cô gái đó, cái cô ngồi bên cạnh Trần Giao ấy” Đỗ Ninh chu chu miệng.

Phương Mộc quay đầu nhìn lướt qua: “Cũng được”.

Cô gái đó cũng đang nhìn về hướng này, gặp phải ánh mắt Phương Mộc, vội vàng né tránh.

“Nhìn khuôn mặt cười dâm dăng của cậu kia, có mặt Trần Giao mà cũng dám thế à?” Phương Mộc trừng mắt với Đỗ Ninh, “lát nữa bị cô ấy xử lý thì đừng có khóc đấy”.

“Xì nói linh tinh gì thế? Mình hỏi cậu là cậu có cảm giác gì với cô gái ấy?”

“Mình á?” Phương Mộc hiểu luôn, Trần Giao từng nói sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu thì ra làm thật.

Trần Giao lấy tay ra hiệu đến đây. Đỗ Ninh hiểu ý, đứng dậy nói: “Nào, ta đi đến ăn cùng.”

“Đừng đùa nữa.” Mặt Phương Mộc bỗng đỏ lựng.

Cô gái ở đằng kia lại rất phóng khoáng, bê khay đồ ăn lên, để trống ra hai chỗ ngồi đối diện.

“Cậu không đến nổi không có chút gan này chứ?”. Thấy Phương Mộc ngồi im, Đỗ Ninh khích nhỏ.

Phương Mộc ngần ngại giây lát, hạ quyết tâm, đứng dậy.

“Đây là bạn cùng lớp của anh, ở cùng phòng với anh. Đây là bạn của Giao Giao tên Đường Lâm Nguyệt.”

“Chào anh, thần thám.” Giọng của Đường Lâm Nguyệt hơi khàn, rất hấp dẫn.

Nghe thấy hai chữ “thần thám”, Phương Mộc càng không biết phải làm gì, không ngẩng đầu lên, chỉ “ừ” một tiếng, coi như đã chào, sau đó lặng lẽ cúi đầu xuống ăn cơm.

Cả bàn ăn yên ắng, mấy giây sau Phương Mộc cảm thấy Đỗ Ninh giẫm mạnh vào chân cậu một cái.

“Làm gì thế?” Phương Mộc ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy bàn tay Đường Lâm Nguyệt đang giơ ra giữa khoảng không, nét mặt sượng sùng. Phương Mộc vội vàng giơ tay ra, lại quên mất tay mình đang cầm thìa, kết quả là làm cho tay Đường Lâm Nguyệt dính đầy canh.

“Xin lỗi” Phương Mộc vội lục tìm trong túi áo giấy ăn, khó khăn lắm mới lôi ra được một gói, Đường Lâm Nguyệt đã lấy giấy ăn từ trong túi xách ra lau sạch tay rồi.

Lần này đến lượt Phương Mộc sượng sùng, ngẩn người ngồi mấy giây, rồi im lặng luôn, kéo khay thức ăn lại gần, ăn ngấu nghiến.

Suốt cả thời gian ăn trưa, Đỗ Ninh và Trần Giao cố gắng tìm mọi đề tài để làm sôi nổi bầu không khí, còn hai nhân vật chính thì đều cúi đầu lặng lẽ ăn cơm. Phương Mộc ăn xong trước, rất muốn đứng dậy đi ngay, nhưng không muốn bất lịch sự, bèn lấy một điều thuốc ra từ từ hút. Đường Lâm Nguyệt vẫn luôn nhỏ nhẹ ăn cơm, khói thuốc bay tới, thoáng nhú mày, lấy tay nhẹ nhàng phẩy đi. Phương Mộc không hề có ý định dập điều thuốc, nhân lúc cô không ngẩng đầu, nhìn ngắm Đường Lâm Nguyệt thật kỹ.

Cao khoảng 1m65, tóc dài để buông sau lưng, mấy lọn tóc nhuộm vàng xõa xuống cạnh mặt, làn da trắng, lông mày được tỉa kỹ càng, chuốt mascara, son môi không phải là loại rẻ tiền, tai đeo hoa đính kim cương, cùng với dây chuyền tạo thành một bộ hoàn mỹ. Mặc một chiếc áo dây màu vàng lông ngỗng, trên vai có vết mặc áo tắm. Xem ra làn da rất mịn, chắc không phải sinh sống ở vùng ven biển, có lẽ vừa mới đi nghỉ

mát ở biển về. Quần sooc trắng, đôi chân dài, đi dép xăng đan nhiều màu, móng chân được bôi một lớp sơn màu tím nhạt.

Đây là một cô gái có hoàn cảnh gia đình khá giả, từ thái độ, cử chỉ của cô có thể đoán được cha mẹ cô nếu không phải là phần tử trí thức cao cấp, thì là nhân viên trong Chính Phủ. Đường Lâm Nguyệt cũng cảm nhận được Phương Mộc đang quan sát mình, mặt hơi đỏ. Ăn xong, cô lấy một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng chấm khóe miệng, đứng dậy lịch sự cáo từ.

“Em có chút việc, em đi trước nhé” Nói xong, gật đầu chào từng người, rồi cầm khay đồ ăn lên nhẹ nhàng bước đi.

Thấy cô đã đi xa, Trần Giao thất vọng chu môi: “Phương Mộc, anh sao lại thế chứ?”

Phương Mộc ngậm điều thuốc, nheo mắt nhìn trần nhà, không thềm chú ý đến Trần Giao.

“Tên nhóc này!” Lúc nghỉ trưa, Đỗ Ninh nói mãi với vẻ đầy luyến tiếc. “Người ta xinh thế, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, bố cô ấy là Bộ trưởng Bộ công thương thành phố. Có rất nhiều người đeo đuổi cô ấy, Trần Giao đã mất bao công sức thuyết phục, cô ấy mới đồng ý đến trò chuyện với cậu.”

“Cậu thích thì cậu đi mà theo đuổi. Tớ không có hứng thú.” Phương Mộc cởi quần dài chỉ còn quần đùi, kéo chăn đắp lên người. “Nói với Trần Giao, tớ cảm ơn cô ấy, nhưng đừng mất công vì tớ nữa.”

“Hừ, làm ơn mắc oán” Đỗ Ninh cũng chuẩn bị ngủ trưa, sau khi cởi quần áo, ngẩn người: “khà khà, chân dài thật.” Cậu chép chép miệng đầy ắp ý

“Đồ tiện nhân.” Chửi xong, Phương Mộc không nhin nổi, bật cười.

Tiếng thở mũi đều đều của Đỗ Ninh nhanh chóng vang khắp phòng, còn Phương Mộc thì trở mình mãi không ngủ được. Bạn gái?

Hừ, sao mình lại giống AQ vậy.

Suốt một thời gian dài, cho dù Phương Mộc đi lại một mình trong học viện, cũng rất ít giao lưu với người khác, nhưng cũng có thể cảm nhận

thấy ánh mắt khác lạ của vài cô gái khi nhìn mình. Chỉ là mình đã quen né tránh tất cả mọi người, cho nên những ánh mắt đó dần hướng về những chàng trai vui vẻ nhiệt tình khác.

Trần Hy.

Cái tên này đột nhiên khiến tâm trạng Phương Mộc ủ dột. Cậu xoay người, để mặt mình dính sát vào mép giường lạnh lạnh. Đừng nói đến ôm hôn, nắm tay, ngay cả ba chữ đơn giản nhất cũng không kịp nói ra với Trần Hy. Có một số việc, đã để mất đi, là một đời. Có một số người, nếu mất đi, không bao giờ còn nữa.

Chí Tôn Bảo (1) khi đối diện với thanh kiếm kề sát cổ họng đã nói một lời nói dối kinh điển: "Nếu như ông trời có thể cho tôi thêm một cơ hội, tôi sẽ nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy, nếu nhất định phải kèm thêm kỳ hạn, tôi hy vọng là một vạn năm".

Nếu như ông trời có thể cho tôi một cơ hội, tôi lại hy vọng tất cả mọi việc chưa từng xảy ra, thậm chí cả việc quen biết Trần Hy.

Đừng nghĩ nữa, Phương Mộc chớp chớp đôi mắt ươn ướt của mình, đã chọn lựa tạm biệt quá khứ, thì phải chọn lựa quên hết mọi thứ.

Trong mơ màng, Phương Mộc lại nhớ đến Đặng Lâm Nguyệt, buổi trưa rõ ràng ngắm nghía cô kỹ thế, mà giờ đây lại chẳng thể nhớ nổi dáng vẻ của cô.

Chỉ nhớ được nhãn hiệu giấy ăn cô dùng là "Tâm liên tâm", trên túi giấy có tranh vẽ của Kỷ Mễ (2).

Chú thích

1. Nhân vật trong phim hài "Tân tây du ký", do Châu Tinh Trì đóng.
2. Tác giả truyện tranh nổi tiếng của Đài Loan.

CHƯƠNG 13: BẢN NĂNG

Trước khi tan ca, Thái Vĩ gặp Trạm phó Trạm An ninh Triệu Vĩnh Quý ở hành lang. Lão Triệu dựa người vào cửa sổ buồn rầu hút thuốc, dưới chân đã có khá nhiều đầu mẩu thuốc lá. Thái Vĩ đi đến chào, Lão Triệu quay đầu lại, trong đôi mắt trũng sâu đầy những tia máu.

“Vụ án đó của các anh sao rồi?” Thái Vĩ giơ một điếu thuốc ra.

Lão Triệu ném đầu thuốc trong tay, nhận lấy điếu thuốc Thái Vĩ đưa, sau khi châm thuốc, hít một hơi thật sâu.

“Không có manh mối”. Ông lấy tay ấn mạnh vào thái dương, “Đã điều tra gần 600 người, vẫn không có chút manh mối nào. Vụ án của các cậu thì sao?”.

“Cũng như vậy”. Thái Vĩ rầu rĩ trả lời.

Hai người nhìn nhau cười buồn, lặng lẽ hút thuốc. Bên ngoài cửa sổ, không biết trời đổ mưa từ lúc nào, cửa sổ kính nhanh chóng trở nên mờ ảo. Thái Vĩ nhìn những giọt nước mưa liên tục rơi xuống từ trên cửa kính, đột nhiên nghĩ đến cảnh Phương Mộc cùng tìm kiếm Đồng Hủy giữa cơn mưa, bất giác mỉm cười.

Cậu thanh niên sắc mặt nhợt nhạt, trầm mặc, kiệm lời, hơi khác thường, lần trước gặp mặt, cảm giác thần sắc khá lên nhiều, trong mắt cũng xuất hiện thêm sự hào hứng sôi nổi mà những người trẻ tuổi cần có.

Đúng vậy, để những bạn trẻ suốt ngày phải đối diện với những vụ án giết người đầm đìa máu tươi quả là có hơi tàn nhẫn. Cậu ấy cần phải giống như các chàng trai đồng trang lứa, sống bình tĩnh, vui vẻ, vô tư. Tốt nghiệp, đi làm, lấy vợ, sinh con, tận hưởng niềm vui bình dị mà những người bình thường cần phải có.

Đinh Thụ Thành nói Phương Mộc có khả năng thiên phú về cảm nhận tội phạm. Thế nhưng, Thái Vĩ không hề cảm thấy loại thiên phú này đem lại niềm vui cho Phương Mộc. Vẫn nhớ lần trước Thái Vĩ đã thử dò hỏi cậu vì sao lại có hứng thú với hành vi chứng cứ học, cậu trả lời là

không biết. Rõ ràng đây là lời nói dối, có vẻ cậu phải luôn luôn giãy giụa trong loại ký ức nào đó mà không thể tự thoát ra được. Và điểm tận cùng của đoạn ký ức này sẽ là một sự trải nghiệm kinh thiên động địa thế nào đây?

Một người như vậy chọn lựa cuộc sống như bao người bình thường, Thái Vĩ không biết nên cảm thấy vui hay tiếc cho anh ta.

Giống như vụ án này, nếu như cậu ấy ở đây, có thể sẽ không đến nỗi không có chút manh mối nào như lúc này đây. Nhưng thái độ của Phương Mộc lần trước khiến anh hơi ngại, mặc dù sự thực đã chứng minh hướng phá án giết người vì tình tạm thời không thể triển khai tiếp, nhưng Thái Vĩ vẫn không có ý định tìm gặp Phương Mộc lần nữa.

“Khi chúng ta gặp lại nhau, có nghĩa là lại có thêm người chết”.

Cậu nhóc này, thực sự hy vọng có ngày được thanh thoi, rũ cậu ta đi uống một trận, thoải mái, thư thái, say xỉn.

“Thái Vĩ”, Lão Triệu bất ngờ lên tiếng.

“Ừm?” Thái Vĩ vội định thần lại.

“Lần trước vụ án Mã Khải, các cậu làm tốt lắm”. Lão Triệu ra sức giật giật tóc, “Tôi luôn cảm thấy hung thủ vụ án 7.1 không bình thường, có thể là một kẻ tâm lý biến thái, nhưng lại không thể tìm ra được manh mối, cậu phân tích giúp tôi với?”

“Tôi ư?” Thái Vĩ chỉ vào mũi mình, “Đừng đùa nữa, tôi đâu có tài như thế?”

Nhưng quả thực lời của Lão Triệu khiến Thái Vĩ suy ngẫm. Đúng vậy, khắc họa tâm lý tội phạm phát huy tác dụng rất lớn trong việc phá vụ án Mã Khải. Vụ án 7.1 cũng được, vụ án giết người bằng heroin cũng được, thủ pháp gây án của hai vụ án đều không bình thường, đều có những chỗ không thể giải thích được. Nếu như có thể tiến hành phân tích tâm lý của hung thủ, có thể có tác dụng không nhỏ thúc đẩy việc phá vụ án này,

“Tìm một chuyên gia tâm lý nhờ giúp đỡ vậy”.

Lão Triệu do dự giây lát, ông ném điếu thuốc hút hết một nửa xuống

đất, lấy chân giẫm lên, “Đỡ sau vậy”. Nói xong, quay người bước đi.

Thái Vĩ nhìn theo Lão Triệu, lưng đã hơi gù, biến mất khỏi cuối dãy hành lang, một người ngoài 50 tuổi, mỗi cổ leo lên được chức Trám phó, áp lực chắc chắn rất lớn.

o O o

Lúc này đây, Phương Mộc đang ngồi trong phòng học ngăn người nhìn những giọt mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ. Trời mưa luôn khiến con người suy nghĩ miên man, ít nhất cũng khiến ta không thể chuyên tâm chú ý những việc ở trước mắt.

Tiết học này vẫn là bài giảng của thầy Tống, thầy Tống ngoài làm giảng viên, còn kiêm thêm nghề luật sư, không thể lên lớp dạy thạc sĩ vào giờ nhà trường đã sắp xếp, đành phải dạy ngoài giờ học. Đã qua giờ ăn tối, thầy Tống vẫn không có ý định cho tan lớp, chỉ nói: “Chúng ta nghỉ giải lao một lát.”

Các sinh viên than thầm trong bụng đội mưa chạy đến siêu thị nhỏ gần đó mua chút bánh mì hoặc đồ ăn vặt để nhét tạm vào bụng chống đói. Có người bạo gan hơn, thu dọn cặp sách lặng lẽ chuồn về. Thầy Tống uống trà, hút thuốc trong văn phòng, tinh thần phấn chấn quay lại phòng học, phát hiện ra thiếu mất một số người, gương mặt bỗng xị ra, lời sổ điểm danh từ trong cặp da ra.

Những tiếng “có” lần lượt vang lên khiến Phương Mộc định thần lại, bất giác nhìn về hướng Mạnh Phàm Triết. Đã lâu lắm rồi thầy cô không điểm danh nên Phương Mộc cũng đã lâu không ngồi cùng Mạnh Phàm Triết nữa. Bây giờ có chuyển đến chỗ cậu cũng không kịp nữa rồi. Phương Mộc lo lắng thay cho Mạnh Phàm Triết, rất không muốn nhìn thấy cảnh Mạnh Phàm Triết bị sượng sùng xấu hổ.

Có thể nhận thấy Mạnh Phàm Triết hơi căng thẳng, ngồi thẳng lưng cứng đờ, mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cuốn sổ điểm danh của thầy Tống.

“Trần Lượng.”

“Có!”

“Sơ Tiểu Húc.”

“Có!”

Làm thế nào bây giờ? Phương Mộc quay đầu lại.

Lần sau nhé, lần này mình thực sự không thể làm gì được.

“Mạnh Phàm Triết.”

Mạnh Phàm Triết ngáp ngừng một giây, sau đó trả lời: “Có” một tiếng đanh gọn.

Phương Mộc vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Mạnh Phàm Triết. Mạnh Phàm Triết cười với cậu, vui vẻ chớp chớp mắt.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Phương Mộc gặp Mạnh Phàm Triết ở nhà vệ sinh, trong tay cậu ta xách hai bình nước vừa đun sôi.

“Cậu làm gì thế?” Phương Mộc vừa lau mặt vừa chỉ vào bình nước hỏi cậu ta.

“Khà khà, để tắm cho Tom.” Mạnh Phàm Triết cười nói.

“Cũng không cần nhiều đến thế chứ, lãng phí quá”.

“Cậu không biết đấy thôi, Tom rất tinh nghịch, thường xuyên lấm lem khắp người”. Mạnh Phàm Triết giống như thể là mẹ của Tom vậy, Phương Mộc nhớ Lưu Kiện Quân gọi Mạnh Phàm Triết là Jerry, suýt bật cười. Cậu nhìn xung quanh, trong nhà vệ sinh chỉ có mỗi cậu và Mạnh Phàm Triết.

“Cậu”, Phương Mộc nhìn Mạnh Phàm Triết, nói khẽ: “Hình như không còn sợ điểm danh nữa rồi?”

“Ừ!” Mạnh Phàm Triết gật đầu, “Chắc là thế”. Cậu ta đặt bình nước xuống đất, trình trọng giao tay ra, “Phương Mộc, vô cùng cảm ơn cậu hồi đó đã giúp đỡ mình”.

Phương Mộc cười, giao tay ra bắt, “Đừng khách sáo!”

Nhìn thấy Mạnh Phàm Triết thư thái, Phương Mộc thực sự cảm thấy rất vui. Cậu nhìn mình trong gương, nụ cười dần dần xuất hiện trên khuôn mặt. Phương Mộc, không có gì là không thể trôi qua được.

Trời mưa hai ngày liền, sang mùng 9, thời tiết bất ngờ hơi se lạnh. Phương Mộc cầm ô, cẩn thận bước từng bước trên bậc thềm vào thư viện, trên tường dán một tờ giấy, Phương Mộc nhìn lướt qua, hình như là thông báo tìm người. Một chiếc lá rụng xuống chỗ nước, suýt chút nữa làm cậu trượt ngã. Cậu ngẩng đầu lên, dường như hôm qua cây cối đang xanh tươi rậm rạp giờ đã ngả sang màu vàng, một cơn gió thổi tới, lại có mấy chiếc lá lả tả rơi xuống.

Năm phút trước, thầy Kiều gọi điện bảo cậu đến Phòng tư vấn tâm lý, qua điện thoại, thầy không nói có chuyện gì, chỉ bảo cậu phải đến ngay.

Phòng tư vấn tâm lý nằm ở tầng 2 của thư viện. Đây là phòng tư vấn đầu tiên của trường đại học trong toàn thành phố, người phụ trách là giáo sư Kiều Doãn Bình. Năm 2000, khi Hội đồng giáo dục của tỉnh mở một cuộc họp về việc quan tâm đến tâm lý lành mạnh của sinh viên, hiệu trưởng toàn bộ các trường đại học trong toàn tỉnh thiết lập hệ thống chuyên tư vấn tâm lý, xây dựng nên cơ chế tham gia tâm lý sinh viên. Trường Đại học J chọn lựa mấy giáo viên ở Học viện Luật và Học viện Giáo dục, tổ chức thành phòng tư vấn tâm lý Đại học J. Giáo sư Kiều Doãn Bình nhiều tuổi nhất được đề bạt làm người phụ trách. Phòng tư vấn được thành lập hơn hai năm nay, số người đến tư vấn rất thưa thớt (điều này không có nghĩa là tất cả mọi người trong trường Đại học J đều không có vấn đề về tâm lý, chỉ là phần lớn mọi người đều không chịu đối diện với vấn đề của mình mà thôi). Giáo sư Kiều Doãn Bình thường ngày công việc bận rộn, dần dần cũng ít đến đây hơn. Cho nên, hôm nay giáo sư Kiều bảo Phương Mộc đến đây gặp ông, Phương Mộc cảm thấy rất bồn chồn.

Gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói của giáo sư Kiều Doãn Bình: “Vào đi!”

Phương Mộc đẩy cửa bước vào mới nhận ra trong phòng tư vấn tâm lý không chỉ có mỗi mình giáo sư. Trên chiếc ghế sofa kê sát tường có hai vị khách viếng thăm đều mặc trang phục cảnh sát, một người đeo phù hiệu cấp thượng tá. Thấy Phương Mộc bước vào, hai người đều dồn ánh mắt về phía cậu, chăm chú nhìn cậu.

Giáo sư Kiều ngồi sau bàn làm việc, trước mặt là mấy quyển hồ sơ dày,

trong đó có một quyển đã được giở ra ông đang cầm trên tay, ông nhìn Phương Mộc từ phía trên cặp kính lão, ra hiệu cho cậu ngồi xuống ghế cạnh đó, đồng thời đẩy một quyển tài liệu sang. Hai vị cảnh sát cùng nhìn nhau.

Giáo sư Kiều không ngẩng lên, chỉ nói: “Sinh viên của tôi.”

Phương Mộc hơi ngượng, đành phải ngồi xuống lật giở quyển tài liệu. Chỉ mới lật trang đầu tiên, Phương Mộc đã biết ngay đây là gì: Quyển hồ sơ vụ án mạng của Khúc Vĩ Cường và Vương Thanh.

Khúc Vĩ Cường nằm úp xuống cỏ, hai tay dang ra, vết thương gãy ở cổ tay nhìn rất rõ.

Hai bàn tay đặt bên cạnh cột cầu môn trắng bệch, trông giống như bàn tay giả được lấy ra từ thân thể manocanh.

Xương sọ bị lõm, hai mắt nhắm hờ.

Bỗng chốc Phương Mộc dường như quay trở lại cái đêm cậu đứng một mình trước cầu môn. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều yên ắng hẳn xuống, khắp phòng đầy những giá sách, giáo sư Kiều và hai người cảnh sát đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, ngoài cửa sổ trời đổ mưa lâm râm, bức tranh sơn dầu của Sigmund Freud trên tường đều có vẻ là những cảnh tượng xa vời.

Một người dường như xuất hiện trong ngực cậu, thò ra đôi tay dài như dây mây, từ từ quấn vòng quanh, thít chặt lấy toàn thân Phương Mộc, sau đó lặng lẽ khắc sâu vào làn da Phương Mộc, không để lại chút dấu vết gì. Chỉ có điều, cảm giác đau đớn như bị dao đâm bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể, có một thứ cảm giác nào đó dần dần thức tỉnh trong cơ thể, bình tĩnh và rõ ràng.

Cỏ nhân tạo, cột cầu môn, đôi tay, vũ khí sắc nhọn.

“Cộc, cộc, cộc!” Có người gõ cửa, Phương Mộc cũng chợt bừng tỉnh.

“Vào đi!”

Người vừa bước vào là thầy Tôn ở thư viện, trên tay ôm một chồng sách.

“Thầy Kiều, đây là những cuốn sách thầy cần”.

“Đặt ở đây đi!” Giáo sư Kiều mặt lạnh lùng chỉ vào bàn.

Thầy Tôn thận trọng đặt sách lên chỗ trống duy nhất trên bàn. Quay sang cười với Phương Mộc, rồi mở cửa bước ra.

Giáo sư Kiều lại đọc hồ sơ một lúc, sau đó rút mấy cuốn trong chồng sách đó ra xem, rồi châm một điếu thuốc dựa vào ghế, trầm ngâm suy nghĩ.

Hai người cảnh sát cung kính ngồi nghiêm trang trên sofa, không dám lên tiếng.

Một lúc lâu sau, giáo sư Kiều đột nhiên đứng dậy cất tiếng hỏi: “Em thấy sao?”

Phương Mộc ngăn người giấy lát, bỗng chốc không nhận ra giáo sư Kiều đang hỏi cậu.

“Em ạ?”

“Đúng!”

“Em vẫn chưa suy nghĩ kỹ, hay là thầy...”.

“Bảo em nói thì em cứ nói, sao phải rườm rà thế?” Giáo sư Kiều chỉ tay vào người đeo phù hiệu cấp thượng tá: “Đây là Trạm trưởng Biên Bình của Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Sở Công an tỉnh, cũng là sinh viên của tôi, chính là sư huynh của em đấy. Em sợ gì chứ?”

Biên Bình gật gật đầu với Phương Mộc.

“Xem xong cuốn hồ sơ này, chỗ nào gây sự chú ý của em?” Giáo sư Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, hỏi.

Phương Mộc thoáng trầm ngâm, trả lời hết sức đơn giản, đúng một từ: “Tay.”

Giáo sư Kiều không biểu hiện thái độ gì, tiếp tục hỏi: “Sau khi giết chết nạn nhân, hung thủ còn chặt đôi tay nạn nhân, rồi vứt ở sân bóng. Em cảm thấy điều gì?”

Lần này, Phương Mộc phải suy nghĩ lâu hơn.

“Tức đoạt.”

“Ồ?” Giáo sư Kiều rướn lông mày, “Giải thích thế nào nhỉ?”

“Nạn nhân vốn là một người đam mê bóng đá, cũng là thủ môn đội bóng đá của trường. Em không hiểu lắm về bóng đá, nhưng em biết, người duy nhất trên sân bóng có thể dùng tay để chạm bóng chính là thủ môn. Và đối với một người thủ môn, đôi tay anh ta chính là vũ khí để bảo vệ khung thành trên sân bóng. Chặt đi đôi tay của thủ môn, có nghĩa là đã tức đoạt thứ quý giá nhất của anh ta. Và đằng sau của sự tức đoạt này, em cảm thấy một kiểu...” Phương Mộc ngừng một lát, “Đổ kỵ”.

Giáo sư Kiều quay sang hai người cảnh sát đang ngồi trên ghế sofa.

“Nạn nhân thứ 2 của vụ án – Vương Thanh, sau khi bị hung thủ cưỡng hiếp, bị bóp cổ cho đến chết, rồi lại phân chia chân tay, nhưng cuối cùng, anh ta lại ghép Vương Thanh lại thành hình người. Đây là điểm khiến ta phải suy nghĩ nhiều nhất. Nếu như nói hung thủ để lại những ký hiệu ở hiện trường đều đại diện cho một loại nhu cầu nào đó của hắn, ký hiệu trên thân thể nạn nhân thứ nhất là chặt đứt đôi tay, thể hiện sự tức đoạt xuất phát từ sự đổ kỵ, vậy thì, sau khi phân tách tứ chi nạn nhân rồi lại ghép lại thành hình người, sẽ mang ý nghĩa gì đây?”

Phương Mộc và hai người cảnh sát đều nín thở nhìn chăm chăm vào giáo sư Kiều như đang ngồi nghe giảng.

“Tôi cảm thấy, hung thủ có một niềm khao khát muốn tạo dựng lại một nhân vật Vương Thanh mới. Hắn ta có vẻ như có sự ham muốn mãnh liệt đối với thân thể Vương Thanh, nhưng đồng thời lại có sự khinh bỉ. Loại tâm lý vô cùng mâu thuẫn này đã chi phối hắn ta, sau khi cưỡng hiếp nạn nhân, lại bóp cổ chết, phân chia tứ chi. Nhưng trong nơi sâu kín trong lòng hắn ta lại có một nỗi khao khát có được tình cảm “hoàn toàn mới” của Vương Thanh, nên lại ghép nạn nhân thành hình người. Tôi nghĩ, khi hung thủ ghép lại từng chi của nạn nhân, chắc chắn ở trong một trạng thái tâm lý vô cùng phức tạp. Có sự cuồng dại của lòng báo thù, có khoái cảm chinh phục, cũng có cả nỗi thương cảm và ăn năn đối với tất cả mọi việc đã không thể cứu vãn được.”

Giáo sư Kiều chỉ vào cuốn hồ sơ, “Tôi thấy cơ quan công an không hề điều tra tỉ mỉ về bối cảnh của Vương Thanh và quá trình yêu đương

giữa cô và Khúc Vĩ Cường. Tôi cảm thấy, đây là một bước đột phá. Tôi suy đoán, đây chắc là do một kẻ yêu đơn phương Vương Thanh, tận mắt thấy người con gái mình thương yêu sánh đôi cùng người con trai khác, còn chung sống với nhau. Khi hắn ta tưởng tượng ra nữ thần cao quý thuần khiết trong trái tim mình đang quan hệ nồng nhiệt với người bạn trai “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển” trong căn phòng nhỏ, loại cảm xúc này sẽ phun trào như ngọn núi lửa. Do đó đã có những hành động điên cuồng. Nhưng, “Giáo sư Kiều ngừng một chút, “ Đây chỉ là những phỏng đoán của cá nhân tôi, bởi có một số vấn đề, tôi cũng nghĩ chưa thông suốt, ví dụ, ống kim tiêm. Nó có thể là của nạn nhân, nhưng tại sao lại cắm lên ngực Vương Thanh?”

“Có lẽ hung thủ làm vậy, để giải bày tâm trạng phức tạp đối với thân thể nạn nhân, tiện tay cầm nó cắm vào ngực Vương Thanh?” Biên Bình xen vào một câu.

“Bây giờ vẫn chưa thể hiểu rõ được. “ Giáo sư Kiều lắc lắc đầu, “Nếu như giả thiết của tôi có thể thành lập, anh hãy thử điều tra theo hướng này xem. Tốt nhất là điều tra Vương Thanh từ năm học cấp 2, thử tình cảm này hình thành không chỉ ngày một ngày hai, có lẽ bị kìm nén trong khoảng thời gian dài.”

Hai người cảnh sát đứng dậy chào về, khi đi đến cửa, người cảnh sát chưa từng nói câu nào bỗng quay lại hỏi giáo sư Kiều: “Cậu ta cũng là sinh viên của thầy?” Anh ta chỉ tay vào Phương Mộc.

“Đúng vậy!” Giáo sư Kiều rướn lông mày, trong giọng nói phảng phất sự hãnh diện.

Người cảnh sát đó không nói thêm gì nữa, nhìn lướt qua Phương Mộc, kéo cửa, đi theo Biên Bình.

Trở về ký túc xá, Phương Mộc ngăn người ngồi trước bàn hồi lâu, ngoài việc liên tục hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, cậu không làm một động tác nào khác.

Đỗ Ninh cười ha ha từ bên ngoài bước vào, vừa vào tới cửa, đã ho sặc sụa.

“Hừ, cậu hút thế này, cẩn thận bị cancer (bệnh ung thư) đấy” Cậu ta vừa mở cửa sổ để khói bay đi, vừa nhìn điếu thuốc trên miệng Phương

Mộc vẫn còn bay khói, “Ông anh à, tự sát bằng cách này, hiệu quả có vẻ hơi chậm đấy.”

Phương Mộc không nói gì, cười buồn lấy tay day day giữa hai lông mày.

Sự xuất hiện của Đỗ Ninh giúp Phương Mộc nhận ra, thực ra từ nãy đến giờ, mình vẫn luôn suy nghĩ về vụ án giáo sư Kiều đưa ra cho mình. Cái cảm giác ban chiều vẫn rất rõ nét, như thể một Phương Mộc khác từ trong cơ thể cậu bất ngờ xuất hiện, bỗng chốc khống chế toàn bộ cơ thể cậu. Toàn bộ tư duy, suy nghĩ của cậu bị điều động theo sự xuất hiện của Phương Mộc đó, giống như là một chiếc xe ô tô được cắm chìa khóa, đã khởi động là không dễ gì dừng lại được. Thứ cảm giác này khiến cậu kinh hoàng hoảng sợ.

CHƯƠNG 14: LỘ HOA CỦA GRAYSON PERRY

Nhà họ Kim đã trở thành một mớ hỗn loạn.

Kim Bình Sơn tay nắm chặt chiếc điện thoại không dây, buồn bực đi đi lại lại trong phòng khác. Trên chiếc ghế sofa phía sau, vợ anh – Dương Cần khóc thảm thiết, đôi mắt đỏ au, mấy chị em đồng nghiệp dìu thân hình mềm nhũn của cô, thi nhau nói những lời an ủi vô ích.

Kim Bình Sơn nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đã gần 10 giờ tối rồi. Anh cúi đầu ấn điện thoại kêu tí tách. Thấy vậy, Dương Cần cũng ngừng khóc, gắng gượng đứng dậy, ngóng chờ chiếc điện thoại trong tay chồng.

Điện thoại được kết nối, Kim Bình Sơn sau khi nói với đối phương vài câu bèn tắt máy. Anh quay người lại không dám nhìn thẳng vào mắt vợ, lắc lắc đầu.

Dương Cần lại đổ nhào xuống ghế sofa, một tiếng kêu đầy bi ai như tiếng con thú cái bị thương vang lên trong yết hầu cô, nhưng đến cổ họng, lại bị kìm nén lại, khuôn mặt bị kìm nén, đỏ bừng bừng.

Kim Bình Sơn vội vàng chạy đến, ra sức dấm lưng cho vợ, theo đó là một cơn ho sặc sụa, tiếng khóc của Dương Cần cuối cùng cũng bùng nổ. Cũng không biết sức lực từ đâu đến, mà Dương Cần chột đẩy mạnh Kim Bình Sơn ra.

“Em không cần biết, Kim Bình Sơn, mau đưa con trở về đây ngay!”. Đầu tóc Dương Cần rối tung, ngón tay gầy gò chỉ còn da bọc xương chỉ vào Kim Bình Sơn: “Chỉ vì người khách hàng chó chết đó, anh bỏ mặc cả con mình sao, anh là loại bố kiểu gì chứ” Cô túm lấy một chiếc nệm ghế, ném mạnh về phía ông.

Nệm ghế va vào người Kim Bình Sơn, sau đó rơi xuống đất. Kim Bình Sơn nhìn người vợ, vốn là phó giáo sư, thường ngày hiền thực đoan

trang, lúc này đây trông giống như một người đàn bà đánh đá chua ngoa, trong lòng chua xót và cay đắng. Anh nhìn quanh phòng khách, lớn tiếng hét: “Tiểu Trần đâu?”

Anh tài xế Tiểu Trần từ nhà bếp bước ra, vừa lau nước mì tôm dính bên mép, vừa nói: “Tổng giám đốc Kim, tôi ở đây!”

“Tò thông báo tìm người nhà có còn không?”

“Vẫn còn mấy tò.”

“Đi nào, đi phô tô ra 100 tò, đi dán với tôi!”

Khi trở về đã là 2 giờ sáng. Kim Bình Sơn lặng lẽ mở cửa phòng, phòng khách đèn sáng trưng, không một bóng người. Anh nhón chân đi thật khẽ đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa, vợ anh trên mặt đầy vết nước mắt đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, trong tay vẫn nắm chặt áo của cô con gái.

Kim Bình Sơn chợt đau nhói, anh cẩn thận đóng cửa, quay trở lại phòng khách, ngẩn người hồi lâu, nằm xuống ghế sofa.

Sau khi mơ mơ màng màng mấy tiếng trên ghế sofa, Kim Bình Sơn tỉnh dậy, định dán nốt những tò thông báo tìm người còn lại ở nơi xa xa một chút. Anh vừa dụi mắt, vừa đẩy cửa phòng, liền phát hiện ra, ở ngoài cửa có vật cản, anh lấy sức đẩy mạnh, cửa phòng mở ra, một thùng giấy tò đặt ở giữa cửa.

Kim Bình Sơn ngẩn người, anh thận trọng xé rách miếng băng dính dán mép thùng giấy, mở thùng giấy ra, một thứ mùi vị khiến người ta ghê tởm xộc tới.

Kim Xảo trần truồng, không mảnh vải che thân, toàn thân đầy vết thương đang cuộn tròn trong hộp giấy.

o O o

Khi Thái Vĩ và các đồng nghiệp đang kéo còi cảnh sát trong sân, chuẩn bị khởi hành, nhìn thấy Triệu Vĩnh Quý vội vàng tắt bật, anh liền kéo cửa kính ô tô xuống, bèn hỏi: “Lão Triệu, đi đâu đấy?”

“Hạc Cương.” Lão Triệu không nói gì thêm, nhanh chóng lái xe ra khỏi Sở Công an.

Thấy dáng vẻ hơn hở thỏa mãn của Lão Triệu, có lẽ vụ án của anh ta đã có chút manh mối.

Thái Vĩ nghĩ đến vụ án giết người trong bệnh viện đầy hóc búa, lại nghĩ đến nơi cần đến trước mắt, ủ rũ huơ huơ tay, “Xuất phát!”

Lại là khu vực trường đại học J. Cái trường quỷ quái này không biết làm sao, trong thời gian mới hơn ba tháng mà đã có hai sinh viên và người nhà của một nhân viên bị giết. Nghe nói lần này nạn nhân là con gái của một giáo viên.

Xe cảnh sát lao nhanh, đã tiếp cận đến khu trường Đại học J, nhìn từ xa, nhiều tòa nhà cao tầng, rất có khí thế của trường đại học hiện đại hóa. Chỉ có điều, trong mắt Thái Vĩ, lúc này đây lại giống như bị một đám khói mù bao vây. Mặc dù, lúc này là buổi sáng sớm tràn đầy ánh nắng, Thái Vĩ vẫn cảm thấy sự âm u lạnh lẽo phát ra từ đám khói mù đó.

Thái Vĩ biết, do chức trách nghề nghiệp, rất nhiều đồng nghiệp đều mang theo mình những thứ bùa hộ thân. Bình thường, anh cũng hay chế giễu người đồng nghiệp mê tín đó. Nhưng lúc này đây, anh đang ngồi trên xe cảnh sát tiến vào trường Đại học J, lại cảm thấy trong lòng bất an một cách kỳ lạ, rất muốn sờ tay được vào một thứ gì đấy để giữ vững tinh thần.

Xe cảnh sát tiến vào khu vực dân cư của trường Đại học J, cảnh sát trong đồn công an đang đứng đợi họ ở trước cổng tiểu khu. Thực ra không cần dẫn đường, phía trước một tòa nhà trong khu đã chật kín người.

Thái Vĩ sờ vào khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, hét vang: “Nào, bắt đầu làm việc!”

o O o

Lúc ăn tối, Trâu Đoàn Kết đem đến một tin tức: Buổi chiều, lúc đá bóng, một cậu sinh viên khoa Triết học đã nói cho cậu biết: “Con gái của phó giáo sư Dương Cần đã bị giết hại.”

“Mẹ kiếp!” Đỗ Ninh đập bàn rầm một tiếng: “Có quá nhiều người chết rồi đấy!”

“Nghe nói, đứa bé đó mới 7 tuổi, mẹ nó chứ, ác quá!” Trâu Đoàn Kết lắc

lắc đầu.

Đỗ Ninh đang định mở miệng nhưng lại không nói gì, cậu đẩy đẩy Phương Mộc.

“Cậu xem.”

Đặng Lâm Nguyệt bê khay thức ăn, tìm kiếm chỗ trống.

“Đi nào, Đoàn Kết, chúng ta đi chỗ khác thôi.” Đỗ Ninh vội vàng bê khay thức ăn lên, “Bọn mình đi đây, cậu mau gọi cô ấy đi.”

“Cậu thần kinh à, ngồi xuống ăn cơm.” Phương Mộc hơi đỏ mặt.

“Xì, muộn rồi!” Đỗ Ninh rướn cổ ra nhìn, nói đầy tiếc nuối. Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Đặng Lâm Nguyệt đã tìm thấy chỗ trống, đang lấy giấy ăn cẩn thận lau mặt bàn.

“Ăn cơm đi cậu ạ!” Phương Mộc thở phào, gấp khoai tây trong khay thức ăn.

“Không phải chứ.” Đỗ Ninh vẫn rướn cổ giống như là con hươu cao cổ, nhìn chăm chăm.

Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Lưu Kiện Quang ngồi xuống ở ghế đối diện với Đặng Lâm Nguyệt, hai người đang nói chuyện, có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên họ gặp nhau.

“Cậu nhóc này, ra tay chậm rồi đấy.” Đỗ Ninh tỏ vẻ giận dữ, rút cổ trở lại.

“Có một loại người, cố gắng tìm trăm phương nghìn kế giúp người khác theo đuổi người con gái, thực ra, trong tiềm thức của anh ta, chính là anh ta muốn theo đuổi người ta.” Phương Mộc vừa lườm vừa nói.

Trâu Đoàn Kết miệng đang ngậm cơm, cười lúng búng.

“Biến thái!” Đỗ Ninh đỏ bừng mặt.

o O o

Nạn nhân Kim Xảo, nữ, 7 tuổi. Nạn nhân đang học lớp 2C trường tiểu học Tử Độ thuộc trường Đại học J. Bố của nạn nhân tên Kim Bình Sơn, 42 tuổi, là Tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Văn hóa Đại Đô.

Mẹ của nạn nhân tên là Dương Cần, 41 tuổi, là phó giáo sư khoa Triết học trường Đại học J.

Khi xảy ra vụ án, Kim Xảo đã mất tích hơn 50 giờ đồng hồ. Theo như lời kể của bố mẹ nạn nhân, buổi tối hôm nạn nhân mất tích, lẽ ra Kim Bình Sơn phải đến trường học đón con, nhưng do bất ngờ có khách hàng đến, nên không kịp đến trường đón nạn nhân về nhà lúc tan trường. Ngay tối hôm nạn nhân mất tích, bố mẹ nạn nhân đã báo cảnh sát, rồi đi khắp nơi dán thông báo tìm người, thế nhưng, suốt hai ngày vẫn không hề có chút tin tức gì, cho đến tận khi phát hiện ra thi thể nạn nhân ở trước cửa nhà.

Khi bị phát hiện, di thể của nạn nhân không có lấy một mảnh vải che thân toàn thân bầm dập đầy vết thương. Theo giám định pháp y, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Kim Xảo là do bị thương nhiều ở những phần mềm, dẫn đến toàn thân đau đớn mà tắt thở. Hay nói một cách khác, Kim Xảo đã bị ngược đãi cho đến chết, sau khi bị chết, Kim Xảo đã bị xâm hại tình dục, nhưng trong cơ thể nạn nhân không hề tìm thấy tinh dịch của nam giới, nghi ngờ đã sử dụng bao cao su.

Di thể của nạn nhân bị đặt trong một thùng giấy to, qua kiểm tra, thùng giấy này là một thùng adidas đã bỏ không. Trong hộp giấy, ngoài di thể nạn nhân còn có hai thứ khiến mọi người vô cùng khó hiểu: một cuộn băng video và một mảnh gốm sứ.

Cuộn băng video là một cuộn băng phổ thông, trên cuộn băng cũng không có dấu vân tay. Cả cuộn băng chỉ có 15 giây, nội dung là đặc tả phần dưới của bé gái. Bé gái nằm trên một miếng vải đen (có lẽ là để che màu sắc và đặc trưng của đồ vật khác), hai chân dạn ra, ống kính máy quay từ đầu đến cuối chỉ dừng lại ở phần dưới của cô bé. Trong suốt 15 giây bị quay, cô bé không hề động đậy, kết hợp với màu da của cô bé, có lẽ lúc đó đã chết.

Phân tích từ đặc tính sinh lý của cô bé trong đoạn băng, có lẽ cô bé không quá 14 tuổi. Sau đó, bố mẹ của nạn nhân dựa vào một nốt ruồi, đã nhận ra cô bé trong cuộn băng chính là nạn nhân Kim Xảo. Trên tay phải của nạn nhân cầm một mảnh gốm sứ vỡ, diện tích khoảng 19,77 cm². Chuyên gia giám định, đây là một miếng gốm sứ, có lẽ là một phần mảnh vỡ của đồ gốm sứ, từ những hoa văn không hoàn chỉnh trên mảnh gốm sứ, có lẽ trên đồ vật này vẽ hình nam nữ khỏa thân. Bên cạnh

sát đã mời riêng Chủ tịch hiệp hội Kỹ nghệ đồ gốm sứ gia đình thành phố, thông tin được cung cấp là: qua hình ảnh được vẽ trên mảnh gốm sứ, nhận thấy rất giống bình hoa - một tác phẩm của chuyên gia gốm sứ người Anh Grayson Perry. Nhưng mảnh vỡ này không thể bắt nguồn từ tác phẩm thật, rất có thể nó bắt nguồn từ một đồ nhái.

Kết hợp với những tình hình trên, cảnh sát đã bước đầu có những hành động sau:

Bước 1, phỏng vấn trường tiểu học nạn nhân đang học. Đặc biệt là những bạn học và giáo viên tiếp xúc với nạn nhân vào hôm nạn nhân bị mất tích;

Bước 2, thủ đoạn gây án của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, rất có khả năng giết người trả thù, do đó lập tức điều tra toàn bộ các mối quan hệ xã hội của bố mẹ nạn nhân;

Bước 3, chiếc thùng giấy chứa nạn nhân có thể tích tương đối lớn, hung thủ có lẽ cần phải thuê phương tiện giao thông mới có thể chuyển đến trước nhà nạn nhân. Nhưng phía trước của tòa lâu là nền xi măng, không thể lấy dấu của bánh xe được. Do đó, cần phải nhanh chóng phỏng vấn người dân xung quanh, tìm kiếm chiếc xe khả nghi xuất hiện vào tối hôm đó. Đồng thời đến các công ty cho thuê xe trong toàn thành phố để tìm kiếm người thuê xe khả nghi;

Bước 4, thùng giấy để chứa thi thể nạn nhân có lẽ là của một cửa hàng chuyên bán sản phẩm adidas. Hung thủ đã xé phần ghi địa chỉ giao nhận hàng. Đây rõ ràng là để che giấu nguồn gốc của thùng giấy. Do đó, cần phải tìm kiếm được nguồn gốc của thùng giấy trong địa bàn toàn thành phố.

Bước 5, nạn nhân trước khi chết đã chịu sự ngược đãi vô cùng tàn bạo, do đó trong quá trình bị đánh đập, có thể cô bé đã trốn chạy và phản kháng. Nghi ngờ rằng, miếng sứ trong tay nạn nhân là do nạn nhân nắm chặt trong lúc trốn chạy và phản kháng. Vậy thì, miếng gốm sứ được cho là mảnh vỡ của lọ hoa có lẽ là đồ vật của trong nhà hung thủ. Do đó, cần phải tìm kiếm trong toàn thành phố cửa hàng nào có bán loại bình hoa như vậy, hy vọng có thể tìm được một số manh mối về khách hàng liên quan.

o O o

Ho. Ho rũ rượi không tài nào kìm lại được. Tiếp theo là đợt nôn mửa dài bất tận.

Tay vịn vào mép bệ xí, tay phải hoảng loạn tìm kiếm cuộn giấy để bên cạnh. Rút mạnh mấy miếng giấy, lau vội hai bên mép, nép vào bồn vệ sinh, ấn nút xả nước, miếng giấy ô ứ xoay vòng quanh rồi bị cuốn theo dòng nước xuống cống.

Đầu hơi choáng váng.

Cố gắng đứng lên, nhìn thấy mình trong gương nhà tắm, đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch.

Tự mỉm cười với mình.

Cùng lúc vênh khéo môi, lại nhắm chặt đôi mắt.

Không, không muốn nhìn thấy nụ cười giống như nụ cười của ác quỷ.

Lảo đảo quay trở lại phòng khách, mệt mỏi rũ rùi ngồi phịch xuống ghế sofa. Cửa sổ trong phòng đóng chặt, rèm cửa dày chắn hết ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Một chiếc đèn để sát chân tường toát ra ánh sáng vàng. Không khí oi bức ngột ngạt, nhưng tại sao vẫn cảm thấy lạnh.

Mồ hôi lạnh toát ra, những sợi tóc ướt đầm dính chặt vào trán, dính nhớp nháp, thật khó chịu. Hất mạnh chúng ra sau, lòng bàn tay cũng ướt đầm. Hít hít mũi, trong phòng có mùi thối rửa. Bước nhanh tới trước cửa sổ, “roạt” một tiếng, kéo rèm cửa sổ, nhưng dường như bị ánh nắng đâm vào làm cho bị thương, vội kéo rèm lại. Bước nhanh đến bàn viết, kéo ngăn không phía dưới, lôi tất cả mọi thứ ở bên trong ra, cuối cùng cũng tìm thấy được một lọ nước hoa xịt phòng. Phụt, phụt, phụt! Cho đến tận khi cạn sạch không thể phụt ra được khí nữa mới dừng tay.

Mùi hương chanh nồng nặc, hơi nhức mũi, nhưng đã dễ chịu hơn nhiều.

Lại ngồi phịch xuống ghế sofa, tiện tay cầm lên một cuốn sách, lật giờ mấy trang. Có bức tranh sơ đồ giải phẫu cơ thể người.

Cút đi!

Cuốn sách bị ném mạnh vào tường, sau khi tạo nên một tiếng rầm, liền lảo xạo rơi xuống đất.

Người mềm nhũn, tuột từ ghế sofa xuống dưới đất, cố gắng hết sức để đứng lên. Nền gạch đá lạnh lẽo lập tức xuyên thấu vào xương và lan tỏa khắp cơ thể.

Bàn tay chống xuống đất, cố gắng hết sức để đứng lên, cảm thấy có một thứ dính dính ấn vào lòng bàn tay.

Nhặt nó từ dưới đất phía mép ghế sofa lên xem, thì ra là một miếng thịt nhỏ.

Lấy tay bịt mồm, cuống cuống lao vào phòng tắm, còn chưa kịp nhắc nắp bồn vệ sinh, tiếng nôn khan đáng sợ đã vang lên khắp phòng tắm.

Mặc dù cơ thể đã uốn cong thành hình vòng cung, mặc dù dạ dày liên tục co bóp, nhưng lại chỉ nôn ra được một ít chất dịch màu vàng nhạt. Đôi mắt bị nhòa đi bởi nước mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nước mũi đã chảy xuống miệng.

Lại một lần nữa soi mình trong gương, mệt mỏi rũ ròi, lau nước dãi chảy ra từ khóe miệng. Cố mở to mắt ra để nhìn, đứng ở phía đối diện là một người khác cùng có một khuôn mặt trắng bệch như thế.

Cười! Cười vang.

Cái người lạ lẫm trong gương cũng cười ha ha.

Quay đầu nhìn lại tấm ảnh được dính trên màn hình vi tính trong phòng khách.

Ngươi không thể thắng nổi ta đâu!

CHƯƠNG 15: MÊ HỒN TRẬN

Phương Mộc bước mấy bước vượt qua bãi cỏ, đi men theo con đường nhỏ, vội vàng quay về phòng. Dưới cổng ký túc xá, Lưu Kiện Quân diện comple, đi giày da, đang nói chuyện với Đặng Lâm Nguyệt.

Thấy Phương Mộc đi tới, liền nhiệt tình hào hứng chào hỏi, Đặng Lâm Nguyệt cũng mỉm cười với Phương Mộc hết sức lịch sự. Phương Mộc lo lắng vẫy vẫy tay, bước nhanh vào trong tòa lầu ký túc xá.

Khoảng 5 phút trước, Đỗ Ninh ở trong phòng gọi điện cho Phương Mộc, nói có bạn đại học tìm cậu.

Từ sau khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm Phương Mộc hầu như không hề liên lạc với các bạn học đại học. Có người đến thăm khiến cậu vô cùng ngạc nhiên.

Đẩy cửa bước vào, một người đang ngồi trên giường Phương Mộc, bỗng đứng bật dậy, vừa cười vừa nói đặc khẩu âm vùng Đại Liên: “Lão Lục, cậu về rồi à?”

Phương Mộc ngăn người mất mấy giây, không nói lời nào, bước thẳng tới, ôm chặt người đó.

“Lão Đại!”

Lão Đại cảm thấy hơi khó xử trước sự nhiệt tình bất ngờ của Phương Mộc. Anh vỗ vỗ mấy cái vào lưng Phương Mộc: “Cậu nhóc này, cũng chẳng thay đổi gì mấy.”

Phương Mộc ngại ngùng thả tay ra, lén lút lấy tay lau lau khóe mắt ươn ướt.

“Lão Đại, sao anh lại đến đây?”

“Tôi vừa vận đến đây công tác, bèn tiện thể đến thăm cậu. Hừ, không ngờ công trường Đại học J của các cậu lại bảo vệ nghiêm ngặt đến thế. Tôi phải đăng ký chứng minh thư mới được cho vào đấy.”

“Khà...khà, khoảng thời gian trước, trong trường xảy ra khá nhiều chuyện, cho nên, quản lý rất nghiêm ngặt đối với những người ngoài trường tới.”

“Ồ, có chuyện gì vậy?”

“Có hai sinh viên bị giết.” Đỗ Ninh đứng bên cạnh nói chen vào.

“Xì, sao mà đến đâu cũng có những chuyện thế này nhỉ?” Lão Đại nhú mày, thấy Phương Mộc biến sắc mặt vội vàng chuyển đề tài.

“Điều kiện phòng ký túc xá của các cậu, cũng khá đầy chứ, có phải là phòng tiêu chuẩn của thạc sỹ không?”

“Đúng vậy, Lão Đại anh dạo này thế nào?”

“Khà khà, sống tạm qua ngày thôi. Cậu cũng biết đấy, bây giờ sinh viên đại học tốt nghiệp ra trường tìm việc khó khăn như thế nào. Tôi làm công việc phụ trách về luật cho một cơ quan nhà nước ở Đại Liên. Tình hình kinh doanh của đơn vị cũng không mấy sáng sủa, cho nên, chúng tôi, vừa phải thay cơ quan kiện cáo, còn phải thay cơ quan đòi nợ. Thì đây, chuyển đi lần này chính là đến đòi tiền một công ty chỗ các cậu đây.”

Phương Mộc cười: “Có còn giữ liên lạc với các anh em khác không?”

“Lão Nhị đi bộ đội rồi. Lão Đại của phòng 351 đi cùng cậu ấy nói, cậu ấy giờ là cán bộ liên cấp. Lão Ngũ, sau khi tốt nghiệp đến Quảng Châu làm luật sư, nghe nói làm ăn cũng khá lắm, nhưng tôi cũng ít liên hệ với bọn họ.”

Giọng Lão Đại trầm xuống: “Cậu cũng biết rồi đấy, sau khi xảy ra chuyện đó của Lão Tam, Lão Tứ qua đời, chính cậu cũng khó khăn lắm mới giữ được tính mạng. Sáu anh em vui vẻ là thế, giờ chỉ còn lại bốn người chúng ta. Mọi người dường như đều cùng cố ý né tránh chuyện này, chỉ mong sớm quên được nó, tự nhiên dần dần cắt đứt liên lạc.”

Phương Mộc chú ý thấy Đỗ Ninh đang dỏng tay lắng nghe, bèn kéo Lão Đại, “Đi nào, Lão Đại, khó khăn lắm anh mới tới đây được một lần, tôi mời anh đi ăn.”

Trong quán ăn nhỏ phía ngoài cổng trường, Phương Mộc và Lão Đại

uống đến đỏ mặt tía tai. Dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết, hơn hai năm không gặp, đương nhiên có rất nhiều điều muốn nói. Ban đầu, hai người đều tranh nhau nói, giống như là hai ông già sắp từ bỏ cõi trần, đang cố thi thố về trí nhớ của mình.

Chỉ có điều, hai người đều thận trọng né tránh vụ thảm kịch đó, ra sức hồi tưởng lại những lý luận cao siêu của một người tài giỏi nào đó và những chuyện hoang đường cười ra nước mắt. Khi không còn gì để nói hai người nhìn nhau cười và uống rượu.

Uống được khá khá, Lão Đại đột nhiên đập tay vào gáy, “Phải rồi còn có một chuyện nữa, người phóng viên đó sau đó có đến tìm cậu không?”

“Phóng viên?” Phương Mộc hơi mơ hồ, “Phóng viên nào?”

“Chẳng phải có một phóng viên muốn phỏng vấn cậu sao?” Xem ra Lão Đại còn mơ hồ hơn.

“Phỏng vấn tôi? Phỏng vấn tôi cái gì?”

“Ôi, còn có thể là cái gì nữa đây. Thì chính là chuyện của Lão Tam đấy.”

Phương Mộc bỗng chốc tỉnh táo hẳn, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Khà khà, cậu vội gì chứ. Khoảng ba tháng trước, một hôm tôi nhận được một cuộc điện thoại, anh ta nói là phóng viên của tờ báo tối của thành phố C. Anh ta hỏi tôi có phải là bạn học của cậu không, tôi nói phải. Tôi hỏi anh ta sao lại có số điện thoại của tôi, anh ta nói tìm thấy số điện thoại của tôi ở trong phần danh bạ sinh viên. Anh ta nói, anh ta muốn điều tra một chút về chuyện của Lão Tam năm đó, nói là muốn viết một bài báo về phương diện sức khỏe tâm lý của sinh viên.”

“Anh đã nói gì với anh ta?”

“Chẳng có gì, chỉ là những điều mà tôi biết. Nhưng tôi cảm thấy cái người đó không quan tâm lắm đến chuyện của Lão Tam, mà ngược lại, quan tâm đến cậu hơn.”

“Quan tâm đến tôi?”

“Đúng vậy, ví dụ, tính cách của cậu, biểu hiện đó như thế nào. Tôi nghĩ có thể vì cậu là người sống sót duy nhất.”

Phương Mộc nghĩ một lát, mở miệng nói: “Người đó trông như thế nào?”

“Cụ thể thế nào tôi không rõ, nhưng qua giọng nói chắc đang còn trẻ, khoảng chừng ngoài 30 tuổi, ăn nói rất lịch thiệp.”

Lão Đại chú ý thấy đôi lông mày của Phương Mộc nhíu chặt lại, “Sao, Anh ta không đến phỏng vấn cậu sao?”

“Không” Phương Mộc lắc đầu.

“Thế thì kỳ lạ thật đấy. Anh ta muốn gì nhỉ?” Lão Đại vô cùng băn khoăn.

Câu hỏi trong lòng Phương Mộc cũng lớn như câu hỏi của Lão Đại vậy.

Cậu nhớ lại hồi nghỉ hè, cô giáo Triệu đã từng nhắc với cậu về người đó rồi.

o O o

Chuyến đi đến Hạc Cương của Triệu Vĩnh Quý không hề có chút giá trị nào.

Khi đi điều tra nơi khác, cảnh sát trong vùng đã cung cấp một thông tin sau: Nạn nhân Vương Thanh hồi học cấp 3, đã từng có một nam sinh cùng lớp tên Diêm Hồng Bình ra sức theo đuổi cô, Chỉ có điều, cách thể hiện tình yêu của anh ta đều vô cùng ngang ngược, bất cứ người đàn ông nào tiếp xúc với Vương Thanh đều không thể tránh khỏi bị anh ta và những anh em trong xã hội của anh ta đánh cho một trận.

Có lần, khi một thầy giáo dạy vật lý đang phụ đạo ngoài giờ cho Vương Thanh, vừa vặn bị Diêm Hồng Bình nhìn thấy, kết quả là thầy giáo này bị đánh cho giập sống mũi, máu chảy bê bết. Sau kỳ thi đại học, Vương Thanh đã đến trường Đại học J.

Diêm Hồng Bình trở thành kẻ vô công rồi nghề, đã hai lần đến trường Đại học J quấy nhiễu Vương Thanh. Khi lần thứ hai đến, bị Khúc Vĩ Cường dẫn anh em trong đội bóng đá trường dẫn cho cậu ta một trận toi bời.

Lúc đó Diêm Hồng Bình đã nói một câu: “Mày cứ đợi đấy, sớm muộn gì tao cũng xử lý mày.” Trước khi xảy ra vụ án 7.1, Diêm Hồng Bình đã rời

khỏi Lạc Cương, không biết đi đâu.

Tin tức này rất phù hợp với hướng điều tra mà giáo sư Kiều đã kiến nghị, cũng khiến cho Triệu Vĩnh Quý vô cùng hưng phấn. Khi bên Hạc Cương báo tin, Diêm Hồng Bình đột nhiên quay trở về Hạc Cương, Triệu Vĩnh Quý vừa yêu cầu địa phương khống chế Diêm Hồng Bình, vừa lái xe suốt đêm vội đến Hạc Cương để tiến hành thăm vấn lấy lời khai của Diêm Hồng Bình.

Kết quả khiến Triệu Vĩnh Quý vô cùng thất vọng. Diêm Hồng Bình đến trường Đại học J quấy nhiễu Vương Thanh và những sự việc khác là đúng sự thực. Nhưng sau khi quay về Hạc Cương không lâu, anh ta đi Quảng Châu làm tay chân cho một sòng bạc ngầm. Trung tuần tháng sáu năm 2002, Diêm Hồng Bình bị đánh trọng thương trong một vụ ẩu đả có vũ khí.

Khi xảy ra vụ án, anh ta đang được chữa trị tại một bệnh viện ở Quảng Châu, hơn nữa bị cảnh sát theo dõi vô cùng nghiêm ngặt. Cho nên, khi Triệu Vĩnh Quý buồn bực đứng ở bên cửa sổ hành lang hút thuốc, Thái Vĩ vừa từ phòng làm việc của Cục trưởng trở về, chỉ liếc nhìn anh ta, đã biết thế nào là đồng bệnh tương lân, bởi vì, tâm trạng của Thái Vĩ cũng đang vô cùng tồi tệ.

Khoan hãy nói đến vụ án giết người ở bệnh viện đã rơi vào bế tắc, vụ án ngược đãi giết hại bé gái vừa mới xảy ra cũng không hề có chút manh mối nào. Phía cảnh sát dựa vào tư duy vốn có, tiến hành những hạng mục điều tra đều không có tiến triển. Hôm xảy ra vụ án, các bạn trong lớp nạn nhân Kim Xảo phần lớn đều được các bậc phụ huynh đón về.

Chỉ có một bé gái nhớ lại, nói, lúc cô bé về nhà, nhìn thấy Kim Xảo đứng trước cổng trường, hình như đang đợi ai đó. Thầy giáo chủ nhiệm hôm đó phải đi chúc mừng sinh nhật bố vợ nên vừa mới tan học đã đi ngay, không ai chú ý sau khi tan học Kim Xảo đã đi theo ai, và đi đâu.

Vợ chồng Kim Bình Sơn và Dương Cẩm vốn đều là giảng viên của trường Đại học J. Sau đó, Kim Bình Sơn từ chức, cùng bạn bè mở một công ty văn hóa, vợ là Dương Cẩm vẫn tiếp tục ở lại trường dạy học.

Bất luận là ở trường hay là ở trong xã hội, danh tiếng của hai người đều rất tốt, không hề gieo thù chuốc oán với ai. Hơn nữa, Kim Bình Khiêm mặc dù làm nghề kinh doanh, nhưng biết giữ mình, chưa bao giờ nghe

nói có quan hệ mờ ám với bất cứ người phụ nữ nào. Khả năng giết người vì thù hay vì tình về cơ bản có thể loại bỏ.

Những cuộc điều tra phỏng vấn đối với mọi người xung quanh hiện trường vụ án gần như không thu được kết quả gì. Theo như lời Kim Bình Sơn nói, khoảng 2h sáng ngày phát hiện ra thi thể, anh trở về nhà, lúc đó, trước cửa không hề có thùng giấy.

Đến tận 7 giờ, anh mới đẩy cửa, do đó, hung thủ chắc là chuyển thùng giấy chứa thi thể Kim Xảo đến cửa nhà họ Kim vào khoảng từ 2 giờ đến 7 giờ sáng. Vào mùa này, khoảng 6 giờ trời đã bắt đầu sáng rồi, do đó, hung thủ có khả năng chuyển thùng giấy đến nhà họ Kim vào khoảng thời gian từ 2 giờ đến 5 giờ sáng.

Mà đây chính là khoảng thời gian mọi người ngủ say nhất. Thế nên, khi cảnh sát điều tra, đến hỏi thăm mọi người xung quanh xem có nghe thấy tiếng đồ vật kéo lê, có tận mắt chứng kiến thấy chiếc xe nào khả nghi không, dường như ai cũng lắc đầu, chỉ có một người đàn ông trung niên, bị mắc chứng viêm tuyến tiền liệt nói, khoảng 4 giờ, khi ông ta tỉnh dậy đi vệ sinh, thoáng nghe thấy tiếng nổ máy ô tô ở dưới tầng. Còn về, kiểu dáng, biển số, đặc điểm người lái đều không hề nhìn thấy.

Về chiếc thùng giấy chứa thi thể, cảnh sát đã điều tra các cửa hàng chuyên bán đồ Adidas, thông tin nhận được như sau: chiếc thùng giấy này là thùng hàng vận chuyển quần áo thể thao. Sau khi cửa hàng lấy đồ ra, bên bán thùng giấy cho nơi thu mua phế liệu, thỉnh thoảng cũng có nhân viên trong cửa hàng cần thùng giấy, có thể đem một hai thùng về nhà. Toàn thành phố có hàng nghìn điểm thu mua phế liệu lớn nhỏ, nếu điều tra từng nơi một, cũng cần khá nhiều thời gian.

Còn về miếng gốm sứ đó, trong lúc điều tra, cảnh sát phát hiện, nó xuất phát từ một sản phẩm nhái của nhà nghệ thuật gốm sứ người Anh Grayson Perry. Hơn nữa, loại sản phẩm nhái này đều có bán ở các cửa hàng sản phẩm công nghệ lớn bé trong toàn thành phố. Điều tra người mua chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Sau khi chào một câu lấy lệ với Lão Triệu đang buồn rầu ngoài hành lang, Thái Vĩ chui vào phòng làm việc, vừa ra sức day thái dương, vừa châm một điếu thuốc đưa lên miệng. Lật giờ cuốn hồ sơ, Thái Vĩ đọc tỉ mỉ từng chữ.

Khi Thái Vĩ mệt mỏi đã rồi, rời khỏi Sở Công an thành phố đã là gần nửa đêm.

Trong một quán ăn ven đường, Thái Vĩ vừa húp bát canh nóng rắc thêm tiêu bắc, vừa nhìn mấy hàng chữ viết ngoáy trên cuốn sổ tay.

Buổi chiều lúc đang xem hồ sơ vụ án đến u mê cả đầu óc, anh đột nhiên nghĩ đến Phương Mộc, nhớ rằng, cậu ta đã nói lý luận về “ký hiệu”, “nhu cầu”, khi thực sự không có manh mối nào, anh cũng hãy thử theo cách của cậu ta xem sao.

Điểm đột phá quan trọng của việc phá án chính là làm rõ động cơ gây án của hung thủ, như vậy có thể thu hẹp phạm vi điều tra những nhân vật khả nghi. Những dấu vết hiện trường ở một mức độ nào đó cũng có thể chứng minh động cơ gây án của hung thủ.

Những điểm nghi vấn trong vụ án ngược đãi giết hại bé gái, có lẽ quy tụ lại ở mấy phương diện sau:

Thứ nhất: Thủ đoạn ngược đãi giết hại. Đối với một người đã trưởng thành, việc giết chết một bé gái 7 tuổi, có thể nói dễ như trở bàn tay, hung thủ sao lại phải tốn bao nhiêu thời gian và sức lực để hành hạ Kim Xảo cho đến chết? Hơn nữa còn cưỡng hiếp thi thể sau khi chết? Nếu như nói cần bày tỏ nhu cầu đặc biệt nào đó của hung thủ, vậy thì có lẽ là một biến thái về tâm lý tình dục;

Thứ 2: Cuộn băng video, hung thủ quay bộ phận phía dưới của nạn nhân Kim Xảo, việc này xuất phát từ loại nhu cầu gì đây? Nếu như nói là để tạo niềm kích thích tình dục cho hoạt động sau này, sao lại chỉ quay có 15 giây? Sao lại chuyển nạn nhân trở về nhà?

Thứ 3: Chở thi thể nạn nhân. Từ những vụ án tương tự trước đây, có thể nhận thấy, loại hành vi này phần lớn là hung thủ muốn bày tỏ một sự khiêu chiến hoặc là giải bày tâm trạng. Vậy thì hẳn đang khiêu chiến với ai? Cảnh sát hay là bố mẹ nạn nhân.

Thái Vĩ vừa nuốt một miếng sủi cảo, vừa ra sức mô phỏng lối suy nghĩ của Phương Mộc, cố gắng thử phân tích đặc trưng tâm lý của nhân vật. Đã ăn xong sủi cảo, anh cũng không thể không thừa nhận, ngoài bộ dạng nhú mào ra, tất cả những thứ khác đều không thể học được.

Đứng giữa bầu không khí mát lạnh buổi đêm, Thái Vĩ đã có một quyết

định; bất luận phải đối diện với sắc mặt khó coi đến đâu, ngày mai anh cũng phải tìm Phương Mộc nói chuyện.

Sự việc đơn giản hơn nhiều so với suy nghĩ của Thái Vĩ. Phương Mộc không hề bày ra bộ mặt kiêu căng lại gần, chỉ cẩn thận khóa cửa phòng ký túc xá, sau đó, cầm cuốn hồ sơ lặng lẽ xem.

“Đã tìm thấy xuất xứ của nó chưa?” Mấy phút sau, cậu chỉ vào một tấm ảnh, Thái Vĩ tiến lại xem, lại thùng giấy chứa thi thể Kim Xảo, là thùng hàng Adidas phổ thông, có in hình logo Tam điệp thảo (Ba cộng cỏ).

“Chưa, vẫn đang tìm, sao cơ?”

“Ồ, không có gì!” Phương Mộc hướng ánh mắt vào bức ảnh chụp miếng gốm sứ.

“Cái này thì sao?” Xem một lúc, Phương Mộc lại hỏi.

“Cái này còn phiền phức hơn, toàn thành phố có vô số cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ, rất khó tìm ra ai là người mua.”

“Miếng gốm sứ này có ý nghĩa gì nhỉ?” Phương Mộc nhìn trần nhà như đang nói với chính mình.

“Liệu có phải trong lúc nạn nhân giằng co với hung thủ tại hiện trường đã vô tình làm vỡ lọ hoa đó, rồi nắm trong tay luôn?”

“Không đâu” Phương Mộc lắc đầu, “Chắc chắn là sau khi hung thủ giết chết nạn nhân, đã nhét vào tay nạn nhân.”

“Tại sao?”

“Anh không cảm thấy nó quá to sao?” Phương Mộc lấy tay vẽ theo hình dạng, “Hung thủ giết người, cưỡng hiếp thi thể, quay video, trong quá trình làm tất cả những việc này, hẳn không thể nào không phát hiện thấy tay nạn nhân đang nắm miếng gốm sứ đó.”

“Ý của cậu là...”

Thái Vĩ nghĩ một lát, từ tốn nói: “Hung thủ nhét nó vào tay nạn nhân, là để truyền đạt một thứ thông tin nào đấy?”

“Đúng vậy, chỉ là tôi không biết, thứ thông tin này rốt cuộc là gì. Nhưng

tôi cảm thấy có thể phân tích từ hai phương diện, một là chính miếng gốm sứ, hai là ngụ ý của chính tác phẩm này. Phương diện thứ hai cần tìm kiếm tư liệu, còn về phương diện thứ nhất...”.

Phương Mộc vừa nghĩ vừa nói, “Tôi cảm thấy rất có khả năng liên quan đến thân phận của nạn nhân. Đồ gốm sứ có đặc điểm gì?”

“Ừm, cũng tương đối cứng, cũng khá giòn.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi nghĩ cái này có khả năng mang ý nghĩa là nữ giới.”

“Ồ, tại sao?”

“Vấn đề này, lát nữa tôi sẽ trả lời anh, chúng ta hãy nói chuyện về chính hung thủ. Tôi cảm thấy người này khoảng 25 đến 35 tuổi, có trình độ văn hóa, và có khả năng nghệ thuật nhất định, điều kiện kinh tế cũng khá. Bề ngoài khá gọn gàng, cư xử lịch thiệp. Con người này có một trở ngại về tâm lý tình dục nhất định, điều này xuất phát từ sự thất bại trong tình dục trước đây.”

“Căn cứ?”

“Trước tiên, người này trao cho miếng gốm sứ một hàm nghĩa nhất định nào đó, chúng ta tạm cho rằng ngụ ý của nó chính là nữ giới. Vậy con người này có lẽ được nhận nền giáo dục khá tốt, có trình độ nghệ thuật nhất định.

Và loại người này khá coi trọng vẻ bề ngoài của mình. Thêm nữa, thủ đoạn phạm tội của con người này thể hiện ra dấu vết của một kẻ biến thái tâm lý tình dục. Ví dụ như ngược đãi, ví dụ như cưỡng hiếp thi thể, ví dụ quay phần dưới của nạn nhân.

Thông thường, người cưỡng hiếp thi thể luôn là người không thể có khả năng phát sinh hành vi tình dục một cách bình thường với nữ giới, hơn nữa, phần lớn đã chịu sự cự tuyệt và sỉ nhục của nữ giới về tình dục, cho nên loại người này thường có mong muốn chi phối cực mạnh, đồng thời có xu hướng ngược đãi.

Đối với bọn họ, nữ giới đã chết càng có khả năng làm cho thỏa mãn ham muốn chi phối cơ thể nữ giới. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi nói miếng gốm sứ đó có liên quan đến nữ giới, cứng nhắc nhưng mềm yếu.

Vừa đại diện cho sự cự tuyệt, cũng đại diện cho sự không chịu nổi đòn tấn công.

Đây cũng chính là nữ giới trong lòng hung thủ. Hơn nữa, trả thi thể lại cho người nhà nạn nhân, cũng có thể là để bày tỏ loại tâm trạng này. Nhưng.....”

Phương Mộc do dự một lát, “Tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn đối với những phán đoán này, bởi vì tôi không hiểu vì sao hắn lại, chọn lựa nạn nhân chỉ mới 7 tuổi. Phần lớn những người có tâm lý này phải lựa chọn nạn nhân đã trưởng thành để làm cân bằng lại cảm giác thất bại trong nội tâm. Và chinh phục một bé gái chỉ mới 7 tuổi, tôi cảm thấy hắn không có cảm giác mãn nguyện”

“Có lẽ đây là lần đầu tiên hung thủ thử sức cho nên đã lựa chọn ra tay với đối tượng tương đối dễ -bé gái? Hoặc chỉ là một sự ngẫu nhiên”

“Hiện giờ vẫn chưa rõ, tốt nhất đừng vội kết luận” Phương Mộc vội lắc đầu, “Trong hồ sơ nói, đang tiến hành điều tra nguồn gốc chiếc xe, đã có tin tức gì chưa?”

“Trước mắt vẫn chưa có, điều tra tài xế taxi làm việc trong đêm đó không có kết quả, bước đầu xem xét đến khả năng là người này tự thuê xe hoặc có xe riêng.”

“Ồ” Phương Mộc nghĩ ngợi gật đầu, “Tôi cảm thấy các anh có thể xem xét đến khả năng người quen biết của bố mẹ nạn nhân gây án.”

“Tại sao?”

“Nếu là bắt giữ bằng bạo lực ở trước cổng trường, không thể nào không gây ồn ào, chắc chắn có người nhìn thấy.

Và trong hoàn cảnh gia đình nạn nhân, phụ huynh chắc đã nhiều lần giáo dục cô bé một số kiến thức để tự bảo vệ mình, ngoài ra, mặc dù cô bé mới chỉ có 7 tuổi, nhưng không hề giống chúng ta hồi nhỏ chỉ cần đưa cho chiếc kẹo là có thể dẫn đi. Cho nên tôi cảm thấy đây là người biết khá rõ tình hình của bố mẹ nạn nhân, khiến nạn nhân mất đi cảnh giác, cuối cùng bị bắt đi.”

Trước khi Thái Vĩ đi, Phương Mộc hỏi anh ta tiến triển vụ án giết người ở bệnh viện ra sao. Thái Vĩ do dự một lát, nói cho Phương Mộc biết tư

duy phá án lúc đầu của cậu đã được chứng minh là sai lầm.

Phương Mộc không thể hiện sự thất vọng gì. Mà nhúu mày nhìn ra cửa rất lâu.

“Thế vụ án ngày 1 tháng 7 thì sao?” Một lúc lâu sau, Phương Mộc nhẹ giọng hỏi.

“Không rõ lắm, cậu cũng biết vụ án đó do Trạm An ninh phụ trách, tôi cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng có lẽ cũng không có manh mối gì.”

Thái Vĩ nhìn đôi lông mày càng lúc càng nhúu chặt của Phương Mộc, “Sao cơ?”

Phương Mộc không nói gì.

“Lẽ nào...,” Thái Vĩ trầm ngâm một lúc, “Cậu cho rằng đây đều do một người làm?”

Một lúc lâu sau Phương Mộc mới từ từ lắc đầu. Nụ cười rầu rĩ thấp thoáng hiện trên khóe môi.

“Tôi rất khó nói rõ cảm giác của mình, từ trên phương diện lý trí, tôi cảm thấy những vụ án này không giống là một người làm. Bởi vì ba vụ án này, từ thủ pháp, nạn nhân, đặc trưng hiện trường, đặc trưng tâm lý hung thủ, có thể nhận thấy khác biệt quá lớn, nhưng tôi có một loại cảm giác đặc biệt, gần như có một loại cảm giác đặc biệt bên trong.”

Nhìn thấy Thái Vĩ gần như nín thở chăm chú nhìn mình, Phương Mộc ngại ngùng, “Nhưng có lẽ do tôi suy nghĩ vẩn vơ. Anh cũng đừng tưởng thật”

Khi tiễn Thái Vĩ ra đến cổng, Thái Vĩ nghĩ ra điều gì đó bèn hỏi: “Thư Mã Khải viết cho cậu, cậu đọc chưa?”

Phương Mộc do dự một lát trả lời thành thực: “Chưa, tôi đốt rồi!”

Thái Vĩ vô cùng kinh ngạc: “Đốt rồi?”

Đối với anh, đây là tư liệu quá lý tưởng để thăm dò tâm lý tội phạm, lại bị một người rất có hứng thú đối với hành vi chứng cứ không buồn xem mà đốt ngay, việc này rất khó có thể tin nổi. Rất muốn truy hỏi nguyên nhân nhưng nhìn thấy khuôn mặt Phương Mộc đã viết hai chữ “đừng

hỏi!”

Mẹ nó chứ, có câu nói như thế nào nhỉ? Thiên tài đều quái thai.

CHƯƠNG 16: SÁT THỦ CON SỐ

Công nhân quét dọn vệ sinh Trương Bảo Hoa lê chiếc chổi và cây gậy lau sàn gồng sức bước lên tầng 4 tòa giảng đường tổng hợp. Quét qua loa mấy phòng học, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần 7 giờ rồi. Theo quy định, trước 8 giờ buộc phải quét dọn cả tòa nhà lầu giảng đường. Nghĩ đến ba tầng còn lại, Trương Bảo Hoa gio tay đấm bóp lưng mình, đẩy cửa bước vào phòng 404.

Trong phòng đã có hai người ngồi cạnh nhau. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt của buổi sáng sớm, Trương Bảo Hoa vẫn thấp thoáng nhận ra một người mặc đồ màu đỏ.

Học bài sao lại không bật đèn nhỉ? Hừ, chắc là đêm qua lén ở lại phòng để thân mật ấy mà. Trương Bảo Hoa bĩu bĩu môi, gio tay ra bật công tắc trên tường.

o O o

Khi Phương Mộc và Đỗ Ninh vừa cắn bánh mì vừa cuống cuống đến tòa lầu giảng đường, mới phát hiện ra hôm nay họ hoàn toàn không cần lo đến muộn. Mấy trăm sinh viên là giáo sư đang đứng dưới lầu, ồn ào náo nhiệt như một cái chợ. Mặc dù ồn ào nhưng trên nét mặt đều có chung một trạng thái: sợ hãi, hoang mang. Đã xảy ra chuyện gì rồi? Phương Mộc đang định hỏi người bạn đứng bên cạnh, nhưng lúc quay đầu đã nhìn thấy chiếc đèn nhấp nháy của xe cảnh sát bên cạnh tòa giảng đường, lòng Phương Mộc trĩu nặng, chắc không phải là người chết nữa chứ?

Cậu bỏ mặc Đỗ Ninh ra sức chen vào trong đám người, khó khăn lắm mới chen lên được hàng đầu tiên nhưng lại bị một cảnh sát gio thẳng tay ra chặn lại.

Đường cảnh giới màu xanh da trời và màu trắng đã hoàn toàn ngăn cách một khoảng trống trước tòa lầu giảng đường tổng hợp và đám đông. Nhìn vào trong cửa lớn đang được mở ra, có thể nhìn thấy những người cảnh sát đang bận rộn lên lên xuống xuống. Qua cửa sổ của

phòng trực ban, Phương Mộc nhìn thấy nhân viên trực ban đang lấp ba lấp bấp giải thích gì đó với người cảnh sát già sắc mặt căng thẳng nặng nề. Trên chiếc ghế bên cạnh, một nữ công nhân dọn vệ sinh trên tay đang cầm cốc nước ánh mắt nhìn trân trân, toàn thân cứng đờ.

Quả thật đã xảy ra chuyện rồi. Phương Mộc trong lòng trĩu nặng, đang định hỏi người cảnh sát đó, vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy chiếc xe Jeep trắng của Thái Vĩ dừng ở cạnh tòa lầu. Nghĩ một lát, Phương Mộc rút di động ra ấn số máy gọi cho Thái Vĩ, chuông đổ rất lâu mới được kết nối, giọng Thái Vĩ mệt mỏi và trầm: “Ai vậy?”

“Là tôi. Đã xảy ra việc gì vậy?”

“Là cậu à? Sao cậu biết tôi đang ở trường cậu?”

“Tôi nhìn thấy xe của anh. Sao anh lại ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người trong Sở không đủ, tôi được điều đến để hỗ trợ. Mẹ nó chứ, lại xảy ra án mạng rồi”.

“Ai, có chuyện gì?” Phương Mộc hỏi dồn.

“Đừng hỏi nữa, bây giờ tôi đang bận lắm, mấy hôm nữa tôi sẽ liên hệ với cậu.” Nói xong, Thái Vĩ liền tắt máy.

Câu nói tục của Thái Vĩ cho thấy rõ hiện anh đang có tâm trạng buồn bực lo lắng, đúng vậy, là một người cảnh sát, những vụ án mạng liên tiếp xảy ra, ai cũng chửi tục thôi.

Lúc này đây, Thái Vĩ thực sự rất muốn chửi bới. Triệu Vĩnh Quý đã chạy đến phòng vệ sinh tầng 4 để nôn, Thái Vĩ cũng muốn nôn, nhưng vì phải có một người ở lại hiện trường. Anh lấy hết dũng khí, quay lại đối diện với một cảnh tượng chưa từng gặp bao giờ.

Đây là một phòng học có sức chứa 80 sinh viên. Ở hàng ghế thứ tư, có một người đã bị lột sạch da đang ngồi.

Do bị mất đi làn da khắp toàn thân, thậm chí ngay cả da đầu, khó mà nhận biết được giới tính của nạn nhân. Nhưng nhìn từ phần mông trước bụng, có lẽ đây là nữ giới.

Thi thể nữ bị mất hết da, cúi đầu ngồi trước bạn đường như tỏ vẻ hối

lỗi, phần đầu trước đây vốn là mái tóc dài dày, giờ đây dính đầy máu, các thớ thịt và gân hiện trên thân thể trông giống như được khoác một cái áo màu đỏ lấm tấm. Hàm răng trắng không có môi che, dưới ánh điện trông vô cùng chói mắt.

Bên cạnh cô có một hình nộm manocanh nam đang ngồi lặng lẽ. Trên “cơ thể nỏ nang” còn mặc bó sát một chiếc “áo khoác”. Nhìn thật kỹ, đó là bộ da người, phần trước ngực có thể nhìn thấy hai đầu vú đã biến sang màu tím đen, nếu đây là bộ da phụ nữ, vậy thì, chủ nhân của nó có thể là cái xác phụ nữ bên cạnh. Nếu như so sánh với cô bạn gái người be bét máu bên cạnh, hình nộm manocanh trông thật vô tội, nhưng khóe miệng anh ta thấp thoáng mỉm cười khiến ai nhìn cũng phải rùng mình.

Máy chụp ảnh nhấp nháy liên hồi trong lớp học, Thái Vĩ hoa cả mắt, cảm giác buồn nôn dâng lên cao độ.

“Đã xong chưa?” Thái Vĩ thô lỗ hỏi những đồng nghiệp ở bộ phận chụp ảnh. Sau khi được trả lời đã xong, anh xua xua tay, “Những bộ phận khác làm việc thôi!”

Pháp y và đồng nghiệp trong tổ kiểm định vội vã nhập cuộc.

Mấy người cùng lặng lẽ làm việc, chợt một vị pháp y kêu lên: “O? Thái Vĩ anh mau đến xem!”

Thái Vĩ định thần lại, bước nhanh đến: “Phát hiện ra gì rồi?”

“Anh nhìn này!” Pháp y kinh ngạc chỉ vào đầu thi thể nữ. Thái Vĩ nhìn theo hướng tay chỉ của anh ta, một đường dây mỏng manh màu đen từ phần đầu của xác nạn nhân nữ hướng xuống dưới, một đầu ở trong ngăn kéo bàn học, một đầu nhét vào tai nạn nhân, Thái Vĩ nhìn sang phía bên tai kia, ở bên tai đó cũng có.

Là một bộ tai nghe. Thái Vĩ từ từ kéo ngăn kéo ra, một chiếc máy CD đang đặt ngay ngắn trong ngăn kéo. Thái Vĩ đeo găng tay, từ từ lấy chiếc CD ra. Dù cách vỏ ngoài chiếc máy CD, vẫn có thể nhìn thấy rõ một chiếc đĩa ở bên trong đang quay tròn.

Thi thể mặt mày be bét đã mất đi bộ da toàn thân, thật không ngờ lại đang nghe nhạc. Thái Vĩ ra hiệu cho pháp y rút tai nghe ra khỏi tai nạn nhân. Bầu không khí quái dị này khiến bàn tay bác sĩ pháp y run rẩy, anh định thần lại, cổ trấn tĩnh, giờ tay lấy một bên tai nghe ra khỏi tai

nạn nhân. Khi lấy một bên còn lại, lần đầu vẫn chưa kéo ra được, bác sĩ pháp y dùng sức, lại kéo động chiếc máy CD trong tay Thái Vĩ, Thái Vĩ vội vàng giữ chặt lại, đầu cắm tai nghe bật ra khỏi máy CD.

Âm nhạc rền vang khắp phòng học, như thể một chiếc búa tạ gõ mạnh lên trái tim của từng cảnh sát đang có mặt tại hiện trường. Một vị cảnh sát đang tỉ mỉ kiểm tra phía sau trường học, bị giật mình hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, nhưng chẳng có ai cười nhạo anh. Tất cả mọi người đều kinh hoàng, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào chiếc máy CD Thái Vĩ đang cầm trên tay.

Thái Vĩ cũng xem chút nữa vứt bỏ chiếc máy CD đột nhiên gào thét đang cầm trong tay, nhưng anh nhanh chóng định thần lại, vội vàng ấn nút dừng.

Thi thể nữ cúi đầu dường như đang cười thầm sự kinh hoàng hoảng sợ của bọn Thái Vĩ, còn người manocanh nam đang ngồi thẳng lưng, mặc áo khoác da người dường như đang cười ngật ngưỡng.

o O o

Sự việc xảy ra sáng hôm đó được lan truyền rầm rộ khắp trường học. Phương Mộc đang đợi Thái Vĩ đem đến cho anh tình hình thực. Và trong những ngày chờ đợi này, cậu cũng dốc sức để thu thập mọi manh mối có liên quan. Tin tức có thật, cũng có giả, tin tức ở bên phía cảnh sát, cũng có tin tức vỉa hè, đưa chuyện. Nhưng, một điều có thể khẳng định chắc chắn là, hôm đó trong lớp thực sự đã xảy ra án mạng, nạn nhân là một nữ sinh học khoa Hóa Học, nghe nói hình ảnh lúc chết vô cùng thê thảm.

Ba ngày sau Thái Vĩ đã xuất hiện, vừa bước vào cửa, anh nhìn thấy chỉ có một mình Phương Mộc, liền nằm xuống giường của Phương Mộc, hỏi: “Có đồ gì ăn không? Tôi sắp chết đói rồi!”

“Chỉ có mì tôm.” Phương Mộc nhìn Thái Vĩ mắt đỏ ngầu và tóc rối tung, anh nghĩ thầm, người anh em này chẳng giống nhân viên cơ quan nhà nước chút nào, trông lại giống như người công nhân đi tìm việc mấy ngày không được ăn cơm.

“Để tôi xuống nhà ăn mua cho anh chút gì nhé?”

“Không cần, mì tôm được rồi, nếu có rau cải bẹ hay gì đó thì càng tốt.”

Phương Mộc úp cho anh bát mì tôm, rồi tìm được nửa túi rau cải bẹ không biết để từ ngày nào tháng nào. Thái Vĩ chưa kịp đợi mì tôm mềm ra đã ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa gio tay vào chiếc túi da màu đen anh mang theo, “Cậu tự xem đi!”

Nạn nhân tên Tân Đình Đình, nữ, sinh viên năm thứ hai khoa Hóa Học, người Tự Hiến, Tứ Xuyên. Khi xảy ra vụ án, nạn nhân đã mất tích 36 giờ đồng hồ, nhưng nạn nhân đã kết bạn khá nhiều bạn bè trên mạng, trước đây cũng đã từng xảy ra việc tự nhiên đi đến vùng khác để gặp bạn bè trên mạng, nên người bạn cùng phòng cũng không ngạc nhiên, và cũng không ai báo cáo với giáo viên.

Địa điểm xảy ra vụ án là tại phòng 404 tòa giảng đường tổng hợp. Một nữ công nhân quét dọn đã phát hiện ra, lúc đó ánh sáng lò mờ, cô còn tưởng nạn nhân mặc bộ quần áo màu đỏ, sau khi bật đèn mới phát hiện ra một người bị lột sạch da.

Trong biên bản ghi chép lời khai nhắc đến nữ công nhân nhìn thấy hai người trong phòng. “Người còn lại là ai?” Phương Mộc vừa lật trang sau vừa hỏi Thái Vĩ.

Thái Vĩ đột nhiên ngừng nhai mì tôm trong miệng, dường như hồi tưởng lại thứ gì đó vô cùng kinh tởm.

“Không phải người, là một hình nộm manocanh.” Anh miễn cưỡng nuốt miếng mì tôm.

“Hình nộm manocanh?” Phương Mộc nhú nhú mày đang định hỏi Thái Vĩ cho rõ, lại nhìn thấy Thái Vĩ bắt đầu nôn khan, vội vàng chỉ cốc nước ở trên bàn.

Thái Vĩ cảm thấy hơi ngượng ngùng, sau khi uống mấy ngụm to, hắng hắng giọng, cố làm ra vẻ bất cần: “Mẹ nó chứ, ăn vội quá.” Thấy Phương Mộc không tiếp lời anh, trong ánh mắt có nét gì đó vẻ như chế nhạo, Thái Vĩ tỏ vẻ không phục.

“Bọn sinh viên các cậu cũng nhát gan thật đấy, tôi nghe nói, phòng học đó không có ai dám đến nữa, nhưng cũng khó trách, tầng 4 phòng 404, có nhiều số 4 (tử) cũng thật quá xui xẻo.”

Phương Mộc cười cười, tiếp tục hỏi: “Hình nộm manocanh?? Trông như

thế nào, cuốn nào là cuốn ảnh chụp hiện trường, anh vừa nói gì nhỉ?!” Không hề có dấu hiệu gì Phương Mộc chợt đứng bật dậy.

Thái Vĩ bị hỏi liên tiếp, bị sắc nước, ho dữ dội. Phương Mộc vừa lấy tay đấm lưng cho anh vừa lớn tiếng hỏi: “Anh vừa nói cái gì?”

“Tôi, tôi nói cái gì cơ?” Thái Vĩ khó khăn lắm mới lấy lại được hơi thở, “Cậu nhóc chết tiết này, muốn dọa chết tôi đấy à?”

“Mau nghĩ xem, anh vừa nói cái gì, cái gì 4?”

“Hừm, tôi vừa mới nói phòng 404, tầng 4. Sao cơ?”

Phương Mộc không trả lời Thái Vĩ mà ngẩn người nhìn chăm chăm vào góc phòng, miệng khẽ lẩm bẩm: “1,2,3,4...”

Thái Vĩ đang định hỏi cậu. Phương Mộc đã từ từ mở miệng: “Thái Vĩ, hãy gộp các vụ án lại điều tra đi!” Cậu quay người lại, trong mắt ánh lên thứ ánh sáng kỳ dị, “Là con số”

“Con số gì?” Thái Vĩ càng không hiểu đầu đuôi thế nào

“Tôi có thể khẳng định đây là do một người gây ra, bởi vì mỗi lần hung thủ đều để lại hiện trường một số hiệu. Nhưng hẳn ta không phải lấy số lượng nạn nhân mà là lấy số lần gây án làm số thứ tự, đến thời điểm này, từ 1 đến 4.”

“Tôi không hiểu!”

“Vụ án 7.1, cậu nam sinh bị chặt đứt đôi tay đó, anh có nhớ cậu ta làm gì không?”

“Vụ án đó tôi không hiểu nhiều nhưng tôi nhớ hình như cậu ta là thủ môn đội đá bóng của trường mình thì phải.”

“Thủ môn của đội bóng thường mặc áo số mấy?”

“Không biết, Fabien Bathez của đội Pháp mặc áo số 16.” Thông tin này chính là hôm Phương Mộc suýt bị Mã Khải cắn chết, Thái Vĩ đi ở hành lang qua phòng trực ban, vô tình nhìn thấy trên ti vi.

“Số 1. Hơn nữa, Khúc Vĩ Cường chắc chắn là mặc áo cầu thủ số 1, vì tôi đã tham gia lễ giải nghệ của cậu ta.”

“1. Tôi hiểu rồi, vụ án giết người tại bệnh viện xảy ra tại phòng theo dõi số 2, đây là 2. Vậy thì số 3 đâu?”

“Cái thùng giấy chứa thi thể nạn nhân.” Phương Mộc chậm rãi nói: “Anh còn nhớ hình dạng cái thùng hàng đấy không?”

“Cái thùng Adidas đó”, Thái Vĩ hỏi đầy băn khoăn, “Có gì đặc biệt?”

“Tam điệp thảo”, Phương Mộc cười đau khổ, “Lẽ ra tôi phải chú ý thấy từ trước.”

Cảm thấy buồn bã ứ đọng không chỉ có một mình cậu, còn có cả Thái Vĩ, lúc này Thái Vĩ đã nhớ rõ lại trên phía góc của thùng hàng có in một hình logo Tam điệp thảo. Cái thùng hàng ấy không biết anh đã xem đi xem lại mấy trăm lần, sao lại không phát hiện ra nhỉ?

“Phòng 404, tầng 4, hơn nữa thi thể nạn nhân lại phát hiện ở hàng ghế thứ 4, đấy là số 4.” Thái Vĩ nói giọng khàn khà.

Đột nhiên, hai người trong phòng ký túc xá 313 như bị một nỗi hoảng sợ thật nặng nề, dính nhom nhóp, thậm chí còn mang theo mùi máu tanh vấy bừa. Bỗng chốc hai người đều không nói gì, Phương Mộc nhìn xuống đất, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, mặc cho sự sợ hãi đó giống như một con rắn lớn đang cười thầm, bò qua bò lại giữa hai người, liên tục thè cái lưỡi lộ ra nanh độc, ngạo mạn thưởng thức nỗi hoảng sợ và bất lực của hai người.

Một lúc lâu sau, Thái Vĩ nói đầy khó khăn: “Còn mấy người nữa?”

Phương Mộc thở dài lắc đầu, “Không biết!”

Căn phòng ký túc xá lại rơi vào sự trầm mặc. Một lúc sau Thái Vĩ hỏi thử Phương Mộc: “Liệu có phải sự trùng hợp?”

“Tôi cảm thấy không phải”, mặt Phương Mộc nặng nề, “Từ 1 đến 4, hơn nữa toàn xảy ra trong khu vực trường Đại học J, nạn nhân không phải là sinh viên thì cũng là người nhà của công nhân viên chức trong trường. Không thể nào trùng hợp đến mức này.”

Cậu đứng phắt dậy, cầm lấy mấy cuốn hồ sơ, đập mạnh một cái lên bàn.

“Tôi đề nghị phía cảnh sát kết hợp điều tra các vụ án.” Cậu nhìn chằm chằm vào Thái Vĩ, ánh mắt sáng ngời, “Còn việc tôi phải làm, chính là

tiếp tục tìm hiểu mấy vụ án này. Hy vọng...” Phương Mộc liếc liếc đôi môi khô, “Đến 4 là chấm dứt!”

o O o

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân Tân Đình Đình chính là do tắt thở, hung khí có lẽ là một sợi dây thừng. Trong máu của nạn nhân phát hiện ra thành phần Alprazolam, nghi ngờ rằng nạn nhân sau khi bị đánh thuốc mê đã bị thắt cổ cho đến chết. Da toàn thân của nạn nhân bị lột hết. Bộ da người bị lột giống như một chiếc áo “mặc” lên người hình mẫu manocanh đặt bên cạnh nạn nhân. Bức ảnh chụp hiện trường cho thấy mặc dù nạn nhân cao gần 1m70 nhưng chiếc áo da người vẫn hơi nhỏ so với hình mẫu nam manocanh. Qua cách thức lột da, có thể nhận ra kỹ thuật của hung thủ không phải rất cao siêu nhưng những “đường kim mũi chỉ” khâu chiếc áo da người cho người mẫu lại rất tỉ mỉ ngay ngắn, có thể nhận thấy, hung thủ là người tỉ mỉ, nhẫn nại.

Hiện trường phát hiện ra một chiếc máy CD vẫn còn đang quay, từ bản thông tin trên máy CD, thời gian bật máy chính là lúc 1h45’ sáng cùng ngày xảy ra vụ án, đó cũng chính là lúc hung thủ đưa thi thể và hình nộm manocanh vào trong phòng học.

Nạn nhân đang “nghe” một đĩa CD bài hát cũ, chính là Album “Revolution 9” của ban nhạc The Beatles rất thịnh hành vào những năm 70. Việc này khiến cảnh sát và Phương Mộc cảm thấy đau đầu nhất. Khác với việc giết người, lột da, đây rõ ràng là một hành vi kèm thêm có dụng ý sâu xa. Để cho nạn nhân nghe nhạc rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Mặc dù không ít người cảm thấy lý do kết hợp các vụ án lại điều tra hơi khiên cưỡng, nhưng cuối cùng cũng được sự cho phép của sở công an thành phố, đồng thời thành lập ra một tổ chuyên án. Thái Vĩ, Triệu Vĩnh Quý là người phụ trách tổ chuyên án, ba vụ án trước đã bị chặn đứt mọi manh mối, giờ được xem xét lại toàn bộ điều tra đến cùng.

Trong đó hai manh mối trước mắt là trọng điểm trong công tác điều tra.

Một là nguồn gốc chất độc trong vụ án giết người tại bệnh viện. Heroin không phải là một công cụ phạm tội dễ dàng có được. Cho nên cảnh sát cho rằng nếu như có thể tìm thấy nơi bán heroin trong phạm vi toàn thành phố, có thể sẽ xác định được thân phận của hung thủ, ít nhất cũng xác định được một phần đặc trưng của hung thủ.

Hai là chiếc xe. Phương Mộc đã từng nhắc Thái Vĩ, hung thủ có thể có xe riêng, về điểm này thì khá phù hợp với ý kiến bên cảnh sát. Bởi vì hiện trường phát hiện ra vụ án thứ nhất, vụ án thứ ba và vụ án thứ tư đều không phải là hiện trường đầu tiên, đều cần vận chuyển thi thể. Nếu như di chuyển bằng đi bộ, một là tốn nhiều thời gian và sức lực, hai là rất dễ bị phát hiện. Hơn nữa, trường Đại học J có tất cả ba cửa, phía tây, phía nam, phía đông, cả ba cửa này khoảng 11 giờ đêm đều bị đóng chặt, xe cộ từ ngoài vào muốn tiến vào trường chắc chắn sẽ bị bảo vệ phát hiện. Cho nên bước đầu xem xét chiếc xe gây án có lẽ xuất phát từ trong trường.

Một tuần sau, hai đội phản hồi thông tin trở lại tổ chuyên án. Đội phụ trách tìm kiếm nguồn gốc của chất heroin đã sử dụng hết toàn bộ mạng lưới thông tin, tiến hành điều tra toàn bộ những người nghiện trong toàn thành phố nhưng không phát hiện ra kẻ khả nghi. Nhưng lại có được một tin tức tình báo vô cùng quan trọng: vào hạ tuần tháng 9, một người nghiện sau khi ra ngoài mua heroin vào lúc đêm khuya, trên đường về, bị người khác tấn công, ví tiền và heroin vừa mua cũng bị cướp. Người nghiện này mặc dù bị đánh cho bị thương nhưng do sợ hãi đã không dám báo án. Cảnh sát đã truy hỏi người này, nhưng lúc đó do bị con nghiện giày vò khiến cho gần mất đi ý chí nên anh ta không còn chút ấn tượng gì về người tấn công mình buổi tối hôm đó, cuối cùng cảnh sát cũng đành phải xử phạt anh ta bằng việc lao động giáo dưỡng.

Đội tìm kiếm chiếc xe thì tiến hành điều tra triệt để tất cả các xe đỗ trong sân trường, không hề có kết quả. Nhưng sau khi cảnh sát tiến hành kiểm tra tỉ mỉ tất cả những lối ra vào trường, kết quả là phát hiện ra một lỗ hổng ở hàng rào phía bắc trường. Hàng rào vốn thẳng đứng bị dùng cưa cưa đứt một thanh rồi lại gác hồ thanh sắt đó vào chỗ cũ, có thể tùy ý tháo ra. Lỗ hổng đó đủ cho một người lách qua. Và từ lỗ hổng này tiến vào trường, đi bộ một phút là có thể đến được tòa giảng đường tổng hợp (hiện trường của vụ án thứ tư), đi bộ năm phút là có thể đến được sân vận động (hiện trường của vụ án thứ nhất). Bên ngoài lỗ hổng có dấu vết của bánh xe hơi, nhưng đã không còn có giá trị giám định gì nữa. Bước đầu nhận định, hung thủ đã ra vào trường qua lỗ hổng này.

Qua những manh mối nêu trên và những phân tích của phòng điều tra tâm lý phạm tội, hung thủ là một người có điều kiện kinh tế, thông minh, khỏe mạnh, quen thuộc lối vườn trường và môi trường xung

quanh.

Kết luận này hoàn toàn tương đồng với ý kiến của Phương Mộc.

o O o

Đây là một buổi trưa cuối thu, ánh nắng rực rỡ, Phương Mộc và Thái Vĩ ngồi trên chiếc ghế dài ở sân bóng rổ. Thái Vĩ nói cho Phương Mộc biết thông tin vừa mới nhận được: đã tìm thấy xưởng sản xuất hình nộm manocanh được mặc chiếc áo da người. Nhưng trong toàn thành phố có đến hàng trăm cửa hàng bán loại hình nộm manocanh này, rất khó tìm ra người mua hình nộm manocanh đó. Thái Vĩ nói: “Vẫn còn đang trong quá trình điều tra”, nhưng Phương Mộc có thể nhận ra, anh ấy cũng không mấy hy vọng.

Ánh nắng mặt trời hôm nay đẹp một cách kỳ lạ, Phương Mộc cảm thấy toàn thân nhức mỏi, mí mắt nặng trĩu. Mấy hôm nay Phương Mộc phải thức suốt ngày đêm nghiên cứu hồ sơ bốn vụ án. Tra cứu tư liệu, ghi chép, còn phải tránh né cậu chàng Đỗ Ninh hết sức hiếu kỳ, thường xuyên nhòm ngó. Cậu bị thiếu ngủ trầm trọng, lúc này chỉ muốn ngủ một giấc no say, thế nhưng, mặc dù dưới ánh nắng ấm áp như ngày xuân này, thư thái nhắm đôi mắt, dù vậy, trong trí não cậu vẫn hiện lên từng bức ảnh và từng con chữ trong tập hồ sơ, như thể là có người dùng dao khắc chúng thật sâu lên đại não vậy.

Phía cảnh sát cũng phân tích rất đúng, đây là một kẻ khá thông minh, nếu như hy vọng hắt sớ ý mà để lại chút vết tích gì, gần như là điều không thể. Muốn bắt được hắn, chỉ có thể từng bước phân tích hành vi của hắn, quy nạp đặc trưng của hắn. Thế nhưng, trong bốn vụ án càng lúc càng khiến người ta khó hiểu này, rốt cuộc có thể nói cho Phương Mộc điều gì đây?

Đây cũng là việc khiến cho Phương Mộc cảm thấy đau đầu nhất trong mấy ngày nay. Từ những kinh nghiệm trước đây, đến những vụ án hiện có trong tay, sát thủ liên hoàn trong quá trình tiếp tục gây án thường thực thi một loại hành vi đặc biệt nào đó để làm thỏa mãn nhu cầu tâm lý, hoặc là một loại nhu cầu nào đó về phương diện tình cảm. Loại hành vi này, thường được gọi là “hành vi ký hiệu” của tội phạm. Phân biệt và phân tích hành vi ký hiệu này vô cùng quan trọng đối với việc phá những vụ án giết người liên hoàn. Một là, đây là căn cứ để phân tích các vụ án, hai, cũng là thứ thông tin quan trọng để tìm kiếm động cơ gây án

của hung thủ. Bởi vì nó có thể phản ánh nhân cách, loại hình sinh sống và quá khứ của hung thủ, có thể tìm thấy được những chứng cứ tương ứng giữa tội phạm, nạn nhân và hiện trường.

Một điều có thể chắc chắn rằng, trong quá trình gây án, hung thủ tỉ mỉ sắp xếp con số gây án, rõ ràng không phải là kết quả của một sự trùng lặp. Trước khi nắm được nhiều tình hình thực tế hơn, đối với con số, chỉ có thể giải thích rằng đây là một kiểu khiêu chiến. Và một số hành vi đặc biệt của hung thủ trong bốn vụ án này, liệu có thể được coi là một loại hành vi ký hiệu hay không?

Từ bên ngoài suy xét, những hành vi này dường như có một loại đặc trưng của hành vi ký hiệu: từ trong vụ án đầu tiên, đã phân chia thi thể nạn nhân Vương Thanh, cắt đôi tay của Khúc Vĩ Cường, đồng thời chuyển thi thể đến sân vận động; trong vụ án thứ ba, nhét một miếng gốm sứ tinh xảo vào tay nạn nhân rồi trở về nhà, đồng thời còn kèm một cuốn băng video quay bộ phận dưới nạn nhân; trong vụ án thứ tư lột da của nạn nhân Tân Đình Đình. Tất cả những hành vi này, rõ ràng đều cần hung thủ bỏ ra rất nhiều thời gian, nhẫn nại, kỹ năng và cả sự mạo hiểm. Những việc này rõ ràng vượt xa khỏi nhu cầu tránh né điều tra, mà là khiến hung thủ có được những sự thỏa mãn nào đó của mình.

Thế nhưng, đây cũng chính là phần khiến Phương Mộc cảm thấy băn khoăn khó hiểu nhất, bởi vì phía trên xem ra là những hành vi ký hiệu một cách rõ nét, đã không thể hiện được sự nâng dần cấp độ hay thay đổi sự hoang tưởng mang đặc tính kéo dài của hung thủ, cũng không giữ được tính ổn định trong seri các vụ án. Nói một cách khác, cái gọi là “hành vi ký hiệu” không đủ để phản ánh nhân cách và đặc trưng tâm lý của hung thủ.

Trong vụ án đầu tiên, hung thủ đã tiến hành xâm hại tình dục đối với Vương Thanh, sau đó tiến hành giải phẫu cơ thể cô, theo như cách nói của thầy Kiều, hung thủ ghép nạn nhân trở lại hình người là xuất phát từ nỗi khao khát “tạo dựng lại” đối với nạn nhân. Giết Khúc Vĩ Cường, đồng thời chặt đứt đôi tay của anh ta là do động cơ đồ kỵ, thế nhưng kết quả điều tra hiện có đã chứng minh lối tư duy “trả thù tình” là sai lầm. Và chiếc kim tiêm phát hiện tại hiện trường là không thể giải thích được.

Vụ án thứ hai là một người phụ nữ trung niên ngoài 40 tuổi, không có

tình tiết xâm hại tình dục, đặc trưng phạm tội vì tình dục là không rõ ràng. Cuốn truyện tranh sex khiến ai nấy đều khó hiểu được Phương Mộc cho là xuất phát từ động cơ muốn lăng mạ nạn nhân. Nhưng kết quả hiện có đồng thời không chứng minh được điều này.

Trong vụ án thứ ba, nạn nhân gặp phải sự ngược đãi tình dục của hung thủ cho đến chết, cuốn băng video và mảnh gốm sứ đều biểu hiện ra tâm lý dị thường về tình dục của hung thủ, cũng phản ánh được lòng ham muốn chi phối mạnh mẽ đối với cơ thể nữ giới của hắn ta.

Trong vụ án thứ tư, nạn nhân bị lột da, hình nộm manocanh ở bên cạnh lại biểu hiện ra xu hướng sở thích trang phục kỳ dị của hung thủ. Mặc dù, xem xét từ góc độ tâm lý học tình dục, sở thích về dị trang có thể dẫn đến xu hướng ngược đãi tình dục. Nhưng rất ít khi nghe nói kẻ ngược đãi tình dục lại có xu hướng chuyển biến thành sở thích dị trang, càng khó có thể tưởng tượng một người trong một khoảng thời gian ngắn có thể chuyển từ một kẻ ngược đãi tình dục điên cuồng trở thành một kẻ ham thích dị trang.

Nếu như đây là một kẻ cho nhân cách phân liệt, vậy thì sự phân liệt của hắn ta không chỉ hai loại, ba loại mà có thể là rất nhiều loại.

Có thể khi sáng sớm thức dậy, hắn ta không biết hắn ta thuộc loại nhân cách nào.

Đây sẽ là một người như thế nào?

“Tôi có một suy nghĩ như thế này”, Thái Vĩ vẫn ngồi lười biếng bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Tôi tin rằng cậu cũng đã cảm nhận được trong mỗi vụ án đều có một đặc trưng không thể giải thích được, gần như nó không hề liên quan đến, trong vụ án đầu tiên, chiếc kim tiêm cắm vào ngực nạn nhân, trong vụ án thứ hai là cuốn truyện tranh sex, vụ án thứ tư là cái máy CD, đây dường như đều đang ám thị thủ pháp gây án và đặc trưng nạn nhân tiếp theo.”

“Ồ, anh nói xem nào?”

Thái Vĩ hào hứng, “Thực ra, sau khi tôi biết được tin phát hiện ra kim tiêm ở hiện trường vụ án đầu tiên, tôi đã có cảm giác này”, anh nhìn Phương Mộc, mắt sáng ngời “Trong vụ án thứ hai, nạn nhân chết trong bệnh viện. Đây là sự ngẫu nhiên sao? Hơn nữa, trong túi nạn nhân phát

hiện ra cuốn truyện tranh sex, cuốn truyện có nhiều trang miêu tả sự ngược đãi tình dục. Và nạn nhân trong vụ án thứ ba vừa vạ bị ngược đãi tình dục cho đến chết. Tôi cảm thấy mỗi vụ án đều có thể xem xét thành hai hướng. Mỗi vật chứng xem ra không liên quan đến vụ án, thực ra là đang gợi ý đến đặc trưng của vụ án tiếp theo.”

Phuong Mộc không hề tiếp lời, thực ra điều này cậu đã từng nghĩ tới. Thái Vĩ không nhắc đến miếng gốm sứ trong vụ án thứ ba. Nhưng Phuong Mộc đã nắm khá rõ tư liệu về miếng gốm sứ, về tác giả của nó. Tác giả chế tạo ra bình hoa gốm sứ đó là Grayson Perry – một người có sở thích về dị trang (trang phục kỳ dị). Và vụ án thứ 4, hung thủ đã lột da nạn nhân mặc lên người hình nộm manocanh nam, chính là bày tỏ khát vọng trở thành một giới khác của hung thủ.

Nếu như giả thiết này được thành lập, bày ra trước mắt họ có hai vấn đề. Một, động cơ của hung thủ là gì? Hai, chiếc máy CD ám thị điều gì?

Phuong Mộc mệt mỏi day day thái dương, đối với loại người tinh thần hỗn loạn như vậy, đoán được ra suy nghĩ trong óc hẳn ta thực sự quá khó!

“Bất luận thế nào, tôi cảm thấy người bị hại tiếp theo vẫn ở trong trường học này, hơn nữa...”

“Hơn nữa có liên quan đến số 5”. Thái Vĩ mặt nặng trịch giúp cậu nói hết câu.

Có cần cảnh báo với tất cả mọi người trong trường cần phải rời xa tất cả các sự vật liên quan đến số 5 không? Hai người mơ màng nhìn theo những người đang đi qua đi lại bên cạnh, những người đó trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, có những khát vọng tươi đẹp về cuộc sống.

Khu ký túc xá số 5, nhà ăn số 5, đường chạy số 5, sân bóng số 5...

Mặc dù ánh nắng vẫn rực rỡ như thế nhưng Phuong Mộc và Thái Vĩ lại cảm thấy sự âm u, lạnh lẽo.

CHƯƠNG 17: LỢN

Hôm nay được định sẵn là một ngày không bình thường.

Sáng nay, thầy Kiều gọi Phương Mộc đến phòng tư vấn tâm lý. Trước tiên, ông hỏi xem Phương Mộc liệu có tham gia vào mấy vụ án trong trường không, Phương Mộc nghĩ thầm, lần trước chính thầy đã yêu cầu em tham gia phân tích mà, miệng lúng búng nói không rõ. Thầy Kiều trừng mắt, Phương Mộc đành phải nói thật hết cho giáo sư Kiều biết tất cả những tình hình mà cậu đã tìm hiểu được. Giáo sư Kiều nghe xong, nhú mày, hút liền hai điếu thuốc, tiếp đến, dặn dò Phương Mộc mấy câu mơ hồ đại loại như chú ý an toàn, rồi xua tay bảo cậu đi.

Mặc dù cảm thấy thầy Kiều có vẻ không hài lòng với mình, nhưng nghĩ đến nếu như thầy Kiều chịu tham gia vụ án này sẽ càng có khả năng bắt được hung thủ, Phương Mộc ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Nhưng sự việc xảy ra trong phòng tự học lúc buổi chiều khiến cho Phương Mộc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Thái Vĩ phô to một ít tài liệu đưa cho Phương Mộc, Phương Mộc hy vọng có thể tìm được một chút dấu vết gì ở trong đó. Thế là buổi chiều, cậu bèn tìm một góc ít gây chú ý trong phòng tự học để xem tài liệu. Khi Đặng Lâm Nguyệt bước về phía Phương Mộc, Phương Mộc đang xem bản phô to của cuốn truyện tranh sex, không hề chú ý đến cô.

“Chào anh!” Cô cười hihi lên tiếng chào, “Anh cũng đọc truyện tranh à? Bộ truyện gì vậy?”

Đặng Lâm Nguyệt hiếu kỳ cúi người xuống, Phương Mộc muốn che đi những cơ thể trần truồng bị trói chặt, nhưng đã không kịp nữa rồi, Đặng Lâm nguyệt ngẩn người nhìn vài giây, mặt đỏ bừng bừng.

“Ừm, sở thích của anh thật độc đáo!” Nói xong cô chẳng dám nhìn đến Phương Mộc nữa cái bèn vội vàng đi ngay.

Phương Mộc định giải thích, nhưng Đặng Lâm Nguyệt đã đi ra khỏi

phòng học.

“Xì,” Phương Mộc ném tập tài liệu lên bàn, nghĩ bụng, những ngày khốn kiếp này thật không thể sống nổi.

Dường như vẫn còn như chưa đủ loạn vậy, chập tối, Thái Vĩ gọi điện thoại đến.

“Tôi đang ở Sái Gia Đồn, cậu đến ngay, bắt taxi đến!” Giọng Thái Vĩ vô cùng gấp gáp

“Sao thế?”

“Còn có thể sao đây, lần này việc to lắm, cậu mau đến đây, khi nào gần đến nơi, cậu gọi cho tôi, tôi sẽ ra đón.” Nói xong Thái Vĩ gác máy.

Sái Gia Đồn nằm ở ngoại thành, dân cư là những người dân trị trấn, mặc dù không còn đất để canh tác, nhưng những người dân nơi đây vẫn gìn giữ thói quen của nông dân, sau khi trời tối, chỉ cần ăn xong bữa tối, liền tắt đèn đi ngủ. Mặc dù chưa đến 7 giờ tối, toàn thôn đã bị bao trùm bởi màn đêm đen dày đặc. Chỉ có một chỗ đèn sáng rực, có thể nhìn thấy đèn cảnh sát đang lạng lẽ nhấp nháy.

Khi nhìn thấy Thái Vĩ đang đứng bên đường hút thuốc, lòng Phương Mộc bất giác trầm xuống. Từ xa nhìn lại, Thái Vĩ khom người, dựng cổ áo, tóc bị cơn gió thu thổi rối bời, nhờ vào chiếc đèn của xe Jeep bên cạnh, có thể thấy sắc mặt Thái Vĩ tối sầm. Quen biết anh bao lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của anh.

Mấy phút sau Thái Vĩ và Phương Mộc bước vào sân một hộ nông gia.

Trong sân có một chiếc đèn 100w soi sáng rực, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, soi sáng từng khuôn mặt nhợt nhạt như ma của mọi người trong sân.

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Một người ngồi ở góc tường đột nhiên mở miệng. Phương Mộc vội nhìn về hướng đó, là vị bác sĩ pháp y trước đây đã từng gặp mặt trong vụ án Mã Khải. Bên cạnh cũng có một người đang ngồi, sau khi ngẩng đầu nhìn Phương Mộc một cái liền cúi xuống lạng lẽ hút thuốc.

Phương Mộc cũng quen người này, ông tay tên Triệu Vĩnh Quý, lần

trước đã gặp ông tại phòng tư vấn tâm lý của thầy Kiều.

Tất cả mọi người trong sân đều nhìn cậu, Phương Mộc nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng.

“Đằng này!” Thái Vĩ đứng ở góc sân gọi cậu, còn chưa kịp đi đến nơi, Phương Mộc đã ngửi thấy một thứ mùi rất nhức mũi, đây là chuồng lợn được xây bằng gạch vỡ, phản gỗ và vỏ cây. Dựa vào ánh sáng của đèn, nhìn lướt qua khắp lượt toàn bộ chuồng lợn.

Bùn phía trong dày đến nửa thốn, khắp nơi vung vãi đầy thức ăn gia súc, máng lợn lật đổ, một nửa đã bị chìm vào trong vũng bùn. Đây là một hộ nuôi lợn vô cùng luộm thuộm.

Trong chuồng lợn không có lấy một con lợn nào, mặc dù có một thân hình bất động, toàn thân đen sì nằm phục xuống đồng bùn trông rất giống, nhưng Phương Mộc vẫn chắc chắn đó là một con người.

“Đó là...ai?” Phương Mộc giơ tay lên khẽ hỏi.

Thái Vĩ không trả lời cậu mà đưa cho cậu một túi vật chứng, bên trong có một tờ giấy chứng nhận đang mở ra, dính đầy bùn. Trên góc phải một người đàn ông da trắng, tóc vàng, mắt xanh đang cười hồn nhiên. Thomas Jill, quốc tịch Mỹ, làm việc ở khoa Ngoại ngữ cộng đồng trường đại học J. Nạn nhân chính là một người ngoại quốc, đúng như Thái Vĩ nói, sự việc rất nghiêm trọng.

Phương Mộc ngược đầu lên, nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm một thứ gì đó, Thái Vĩ biết cậu đang tìm gì, lại đưa thêm cho cậu một túi vật chứng, trong túi có một chiếc đồng hồ cũng vô cùng bẩn thỉu, nhoe nhoét, nhưng vẫn có thể nhìn thấy kim giờ, kim phút, kim giây đều dừng ở số 5.

Vụ án giết người thứ 5!

“Thái Vĩ, thế nào? Đã có thể bắt đầu được chưa?” Vị bác sĩ pháp y hét lớn, trong giọng nói có vẻ hơi bức bối vì phải chờ đợi.

Thái Vĩ quay người lấy tay ra hiệu “bắt đầu”, quay người lại giải thích với Phương Mộc: “Tôi yêu cầu họ đợi cậu đến xem hiện trường rồi mới tiến hành kiểm tra, giám định, dù người ở đồn công an đã phá đi rất nhiều vết tích. Tôi biết, những ghi chép ở hiện trường nguyên thủy rất

quan trọng đối với việc khắc họa tâm lý.” Nói xong, nheo nheo mắt đầy đắc ý với Phương Mộc.

Hai người cảnh sát đi ủng nhảy vào trong chuồng lợn, ra sức khiêng thi thể ra ngoài, đặt lên tấm nilon ở giữa sân. Nạn nhân thân hình không cao, khoảng 1m70, đối với người Mỹ có lẽ bị coi là người lùn. Mặc dù toàn thân lấm lem đầy bùn nhão nhoét nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy vết thương lòi cả xương.

“Xì, có lẽ bị lợn cắn rất lâu đấy.” Bác sĩ pháp y vừa đeo găng vừa nhú mày nói: “Thái Vĩ anh cứ bận việc của anh đi, nhìn bộ dạng này”, anh ta chỉ vào thi thể, “Có lẽ phải kiểm tra một lúc lâu.”

Thái Vĩ gật gật đầu dẫn Phương Mộc vào phòng.

Trong phòng, đèn điện sáng trưng. Một người nông dân thân hình gầy gò, đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế nhỏ ở góc phòng, có lẽ là người báo án. Hai người cảnh sát ngồi trên giường đắp đất, cuốn sổ tay ghi biên bản đặt giữa một chiếc bàn nhỏ.

Thấy Thái Vĩ bước vào, hai người cảnh sát ngừng hỏi han, đứng dậy, người nông dân ở góc phòng cũng vội vàng đứng dậy.

Thái Vĩ hươ hươ tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, cầm lấy biên bản lời khai, lật giở mấy trang, sau đó nói với người nông dân đang đứng yên đầy căng thẳng, “Anh hãy nói lại tất cả những gì vừa nói!”

Người báo án mặt mày rầu rĩ nói: “Tôi đã nói mấy lần rồi thưa cán bộ, tôi còn chưa ăn com, hơn nữa lợn nhà tôi vẫn còn ở nhà Ngô lão Nhị, anh ta chắc chắn không thể cho lợn nhà tôi ăn”.

Lãnh đạo sau khi đảm bảo mời anh ta ăn com và cho lợn nhà anh ăn, anh ta mới bắt đầu dĩ mở miệng: “Con vợ thối tha của tôi tối hôm qua đã cãi cọ với tôi một trận rồi trở về nhà mẹ đẻ. Tôi ngồi đánh bài tại cửa hàng nhỏ suốt cả buổi chiều, chập tối lúc 5 giờ hơn mới quay về. Vừa tiến vào trong sân, tôi còn nghĩ lũ lợn này cả ngày chưa được ăn no, chắc là sẽ kêu gào kinh lắm. Thật may, chẳng thấy chúng nó ho he chút nào. Tôi hâm lại nồi cám lợn rồi cho lợn ăn, khi cho lợn ăn, tôi muốn tiết kiệm điện nên không bật đèn, nhưng tôi kiểm tra đi kiểm tra lại, cảm thấy có gì khang khác, nhà tôi chỉ nuôi bốn con lợn thôi, sao trong chuồng lại có năm con? Tôi lại còn tưởng lợn nhà Ngô lão Nhị chạy

sang nhà tôi, tôi đang vui mừng, thì phát hiện ra con lợn đó nằm im không ăn, tôi lấy gậy chọc chọc nó, cũng không thấy cử động. Sau đó tôi cầm đèn pin chiếu vào, ôi mẹ ơi, đó là một người! Tôi bèn gọi điện báo cảnh sát, sau khi người của cảnh sát đến, tìm ra giấy chứng nhận, bèn gọi điện cho các anh.”

Đúng lúc đó, bác sĩ pháp y cũng bước vào, đang mở vòi nước trong phòng chảy rào rào để rửa sạch bùn trên tay.

Thái Vĩ đang ở trong phòng hét lớn: “Thế nào?”

“Bị chết do mất máu quá nhiều.”

Bác sĩ pháp y vừa vẩy nước trên tay vừa bước vào. “Có một số chỗ bị lợn gặm, còn phải kiểm tra thật kỹ, nhưng ít nhất bị đâm 14 nhát dao.”

Anh ta nhìn người báo án chu chu môi, “Cũng không trách anh ta nhầm tưởng nạn nhân là lợn, anh chàng rất béo, phải nặng đến hơn 90kg, khả năng lợn nhà anh đúng là có phúc được ăn no nê.” Nói xong, thấy mọi người mặt mày đều nhăn nhó, có vẻ buồn nôn, bèn bật cười.

Thái Vĩ khẽ lầm bầm một câu: “Biến thái”, quay đầu nhìn Phương Mộc, lại phát hiện ra cậu đang ngăn người nhìn vào góc phòng miệng lầm bầm: “Lợn...lợn...”

Thái Vĩ đang định mở miệng hỏi, Phương Mộc đã hỏi người báo án trước: “Anh vừa nói, anh tưởng nạn nhân là lợn?”

Người báo án giật mình hoảng sợ. “Vâng, vâng. Trời tối như vậy, bọn chúng đều đen sì sì, hơn nữa nằm ở trong chuồng lợn, còn là gì được đây?”

Phương Mộc quay đầu nhìn sang Thái Vĩ, Thái Vĩ thấy sắc mặt của Phương Mộc trắng bệch, chỉ có ánh mắt là có vẻ hung hăng.

“Cái đĩa CD đó đâu?”

“Đĩa CD nào?” Nhất thời Thái Vĩ chưa kịp định thần lại được.

“Ở vụ án lần trước, trong phòng học 404, cái...cái mà cô nữ sinh bị lột da đang nghe đó!” Phương Mộc cố gắng quá, lời nói cũng không được rõ ràng.

“Đang ở trong sở, sao cơ?” Thái Vĩ nói chưa dứt lời, Phương Mộc đã nhấc chân bước nhanh ra ngoài.

“Đi về lấy cái đĩa CD đó!”

Ba mươi phút sau, chiếc CD được đặt ngay ngắn trước mặt Phương Mộc và Thái Vĩ. Phương Mộc mở máy CD, đeo tai nghe, im lặng nghe nhạc. Thái Vĩ không biết Phương Mộc định làm gì, nhưng anh đoán có lẽ Phương Mộc đã biết được mối liên hệ giữa cái đĩa CD đó và vụ án thứ năm, cho nên bây giờ tốt nhất đừng làm phiền cậu. Thái Vĩ châm một điếu thuốc, ngồi trước mặt nhìn cậu.

Phương Mộc nghe từng bài từng bài, liên tục ghi chép lại trên giấy, có bài nghe từ đầu đến cuối, có bài nghe mấy câu đã lướt qua.

Cuối cùng, cậu dừng lại rất lâu ở một bài hát, nghe đi nghe lại rất nhiều lần, cậu viết rất nhanh một hàng chữ trên giấy, sau đó vẽ một vòng tròn lên hàng chữ đó.

Helter Skelter

“Kinh hoàng, hoảng loạn? Nó có ý gì?” Thái Vĩ thắc mắc. Phương Mộc đồn sức vẽ vòng tròn, giấy bị cào rách nhưng rất phù hợp với tâm trạng mang ý nghĩa của từ này.

Phương Mộc từ từ tháo tai nghe xuống, để mặc cho máy CD vẫn chạy vù vù, cậu giơ tay ra lấy bao thuốc trên bàn, từ tốn lấy ra một điếu, châm thuốc, Thái Vĩ chú ý thấy tay của Phương Mộc hơi run run.

“Charles Manson”, giọng Phương Mộc trầm xuống.

Hình như Thái Vĩ đã nghe qua cái tên này, hơn nữa còn thấp thoáng nhớ rằng đây là người đứng đầu một tổ chức tà giáo gì đó. Ông ta thì liên quan gì đến vụ án?

“Charles Manson là người đứng đầu tổ chức tà giáo “Gia đình Manson” (Manson Family) nổi tiếng ở Mỹ vào những năm 60, ông ta tự xưng mình nhận được sự gợi ý từ một bài hát của The Beatles, phát động cuộc chiến tranh ngày tận thế có tên là “Helter Skelter”. Mục đích là giết hại người da trắng, sau đó gây nên cuộc chiến tranh giữa người da đen và người da trắng. Lóp nạn nhân đầu tiên là gia đình của đạo diễn hậu duệ người Do Thái Roman Polanski. Ngoài Roman Polanski thoát nạn do đi

quay phim, vợ ông, Sharon Tate đang mang thai và bốn người khác đều bị giết hại. Lốp nạn nhân thứ hai là vợ chồng một ông chủ siêu thị. Trên hiện trường gây án có viết “giết chết lợn”. Và bài hát đó,” Phương Mộc chỉ tay vào máy CD, “Chính là một bài hát trong album Revolution 9.”

Thái Vĩ tròn tròn mắt kinh ngạc lắng nghe, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: “Ý của cậu là, hung thủ đang mô phỏng theo cách phạm tội của Charles Manson?”

“Đúng vậy”, Phương Mộc nói nhỏ, “Vừa rồi tôi vẫn lấy làm lạ tại sao lại ném nạn nhân vào chuồng lợn. Sau đó khi người báo án nhầm tưởng nạn nhân là lợn, tôi liền nghĩ ngay đến Manson. Bởi vì có nhiều sát thủ liên hoàn từng lựa chọn một loại hình thức nào đó để sỉ nhục lăng mạ nạn nhân sau khi giết chết nạn nhân. Ví dụ cố tình đặt nạn nhân ở dưới tấm biển quảng cáo “Cấm đổ rác”. Nhưng biến nạn nhân thành lợn, điển hình nhất chính là Charles Manson. Hơn nữa, tôi thấp thoáng nhớ rằng hành vi phạm tội của ông ta bắt nguồn từ một bản nhạc rock. Cho nên, tôi suy đoán chiếc đĩa CD ở hiện trường vụ án thứ tư chắc chắn có bài hát này.” Phương Mộc mỗi mệc dựa lưng vào ghế, “Quả đúng như vậy.”

Thái Vĩ trầm ngâm một lát, “Vậy thì mấy vụ án trước, liệu có phải cũng mô phỏng theo thủ pháp gây án của người khác không?”

“Cũng có khả năng này. Nhưng tôi chưa thể khẳng định, cần phải tra cứu tư liệu”. Phương Mộc đứng dậy, “Tôi phải quay về, phải tranh thủ thời gian.”

Thái Vĩ cũng đứng dậy, “Tôi đưa cậu về!”

“Không cần đâu!” Phương Mộc xua xua tay, “Anh mau quay lại hiện trường, tất cả các đặc trưng khác đều phải ghi chép lại, có thể...” Phương Mộc liếm liếm đôi môi nứt nẻ. “Sẽ có điềm báo trước cho vụ án thứ 6.”

6, con số hết sức bình thường này bỗng chốc khiến tâm trạng hai người vốn nặng nề lại càng trở nên nặng nề hơn.

o O o

Suốt cả một đêm, Phương Mộc ngồi trước máy tính tra cứu tư liệu, đến gần sáng, cậu mới mệt mỏi rũ rùi để nguyên cả quần áo đồ vật xuống

giường. Cậu ngủ liền một mạch đến giữa trưa mới bị Đỗ Ninh gọi dậy.

Phương Mộc vội vàng ăn chút ít ở nhà ăn, rồi lao thẳng đến thư viện.

Vào giờ nghỉ trưa, thư viện vô cùng yên ắng. Phương Mộc nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến 1 giờ, còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ mở cửa. Phương Mộc đi thẳng lên phòng tư liệu tầng ba, đặt cặp sách lên trên nền đá granite sau đó dựa lưng vào tường, định chợp mắt một chút trước khi thư viện mở cửa.

Sau khi nhắm mắt nửa mơ nửa tỉnh được mười mấy phút Phương Mộc nghe thấy những tiếng bước chân trên chiếu nghỉ hành lang truyền tới, còn kèm theo giọng nói nhỏ nhỏ của nam giới.

“Ừm... tôi biết rồi... không phải như cậu nghĩ đâu... tuần sau nhé...”. Người vừa mới đến nhìn thấy có người ở hành lang, bước chân đột nhiên dừng lại, cùng lúc đó cũng tắt luôn chiếc điện thoại trong tay, “Lát nữa tôi gọi lại cho cậu.”

Phương Mộc cố gắng mở mắt, là thầy Tôn của thư viện.

Thầy Tôn kinh ngạc cúi người, “Sao cậu lại ngủ ở đây? Không sợ bị cảm à?” Thầy kéo Phương Mộc đứng dậy, chỉ vào nền đá granito lạnh lẽo, “Đừng tưởng rằng mình còn đang trẻ, lạnh như vậy, bị trĩ thì tha hồ hứng đấy!”

“Cảm ơn thầy!” Phương Mộc ngại ngùng gãi gãi đầu.

Thầy Tôn nhìn đồng hồ, “Đến sớm thế. Còn chưa đến giờ mở thư viện, nhưng cậu cứ vào đi.” Thầy liền mở cửa lớn phòng tư liệu.

Sau khi bước vào, Phương Mộc đến thẳng giá sách, rút liền ra mấy cuốn: “Bách khoa toàn thư tội phạm nước Mỹ”, “Đại bách khoa toàn thư tội phạm học”, “Khắc họa nghi phạm”, ôm một chồng sách dày bước liêu xiêu về chỗ ngồi. Ngồi trên ghế Phương Mộc theo thói quen rút bao thuốc lá ra, nghĩ một lát lại nhét trở vào.

Thầy Tôn bước đến nói: “Trước khi mở thư viện, có thể hút thuốc.” Thầy nhìn thấy bao thuốc trong tay Phương Mộc, “Ha, Phù Dung Vương, trình độ thưởng thức cũng cao đấy chứ.”

Phương Mộc ngại ngùng nói: “Thầy cho em đấy. Thầy Tôn thầy cũng

hút một điếu nhé?” Vừa nói cậu vừa rút một điếu ra mời.

Thầy Tôn cũng rút từ trong túi áo ra một bao thuốc Phù Dung Vương đựng đưa, “Giống y xì. Đừng có vậy tàn thuốc lung tung nhé.”

Suốt cả một buổi chiều, Phương Mộc đều vui đầu tra cứu tài liệu, viết lách. Ngoài việc đi đến giá lấy sách, dường như cậu không đi đến nơi nào cả.

Trong phòng tài liệu, người ra người vào, lúc thì huyên náo, lúc lại yên tĩnh. Nhưng tất cả điều đó đều không ảnh hưởng, liên quan gì đến Phương Mộc, toàn bộ tâm trí, sức lực của cậu đều chìm đắm vào những cuốn sách trước mặt. Trong con sông dài vô tận của lịch sử tội phạm nhân loại, những tên đao phủ hoặc cao to khỏe mạnh hoặc bé nhỏ tầm thường kia dường như đi lướt qua Phương Mộc. Trong những vụ án thẩm đầm máu được ghi lại trên những trang giấy, trong nội tâm của những kẻ tội phạm trong mười mấy năm trước, mấy chục năm trước, thậm chí hàng trăm năm trước, Phương Mộc cảm thấy mình đang từng bước tiếp cận chân tướng.

Khi cậu mệt mỏi rã rời đặt bút xuống, sắc trời bên ngoài đã hơi tối, Phương Mộc mệt mỏi day day thái dương, bèn đi đến chỗ máy để nước lấy một cốc nước lạnh, uống một hơi hết sạch.

Trong phòng tư liệu đã không còn ai, nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ đóng cửa. Phương Mộc chậm rãi sắp xếp lại cặp sách, đột nhiên cảm thấy con buồn ngủ kéo đến.

Tại sao lại buồn ngủ thế nhỉ? Chân tay nặng trĩu như bị nhét chì, mí mắt sụp xuống, có một cảm giác dễ chịu chưa từng có...

o O o

Trời nắng như đổ lửa, bị ánh nắng chiếu nóng rực, mặc quần đùi, cởi trần, đánh bóng rổ với các bạn cùng phòng. Lão Tam quá hiếu thắng, nhất định phải thắng, bị thua thì không chịu để chúng tôi đi.

Ở hành lang, đi qua những cậu nam sinh trầm mặc đắp chăn dạ, ôm lấy vai, có thể nhìn thấy Tôn Khánh Đông ở phòng 351 đang ngồi trước cửa phòng vệ sinh, toàn thân run rẩy. Có người khẽ nói với tôi, Châu Quân đã chết trong nhà vệ sinh rồi.

Trong thư viện. Cuốn sách trong tay xào xạc run rẩy như những lá khô trên cây, trên thẻ mượn sách hiện rõ một loạt những cái tên quen thuộc.

Trong siêu thị nhỏ, Trần Hy mái tóc dài tung bay đang cười nói với tôi, “Anh nói xem, như thế thì tuyệt biết mấy.”

Trạm xe bus tuyến số 25, Trần Hy dựa vào vai tôi.

Trong câu lạc bộ. Ác quỷ bộ mặt hung dữ giờ cao chiếc rìu. Máu tươi phụt ra. Khuôn mặt nhợt nhạt, bình tĩnh của Trần Hy.

Trước cửa phòng 352, trong ánh lửa, Vương Kiện và Chúc Lão Tứ bị đốt cháy cuộn tròn thân thể lại. Trong không khí tràn ngập mùi khét nhức mũi, Ngô Hàm đứng nghiêm trước cửa chầm chậm quay người. Tôi kinh hoàng thất sắc nói “Anh, anh chính là độc giả thứ bảy!” Ngô Hàm mỉm cười ngầm thú nhận, tay cầm con dao găm, miệng khẽ nói “Thực ra, cậu cũng giống tôi...!”

Không...

o O o

Phương Mộc bỗng nhảy bật dậy, phía trước có một bóng đen bị Phương Mộc làm cho sợ hãi đến nỗi lùi lại vài bước.

“Cậu sao thế?” Là thầy Tôn.

“Ồ, không có gì đâu ạ.” Phương Mộc cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy trên mặt.

“Chuẩn bị hết giờ rồi, tôi thấy cậu vẫn nằm bò trên bàn ngủ, định gọi cậu dậy, không ngờ cậu “a” một tiếng rồi bật dậy.” Thầy Tôn nói như chưa dứt con kinh hãi, “Làm tôi sợ hết hồn.”

“Em xin lỗi, gặp ác mộng.” Phương Mộc cười miễn cưỡng.

“Không sao”, thầy Tôn vỗ vỗ vai, “Chàng trai trẻ à, cũng cần phải chú ý đến sức khỏe.”

“Vâng”. Phương Mộc không nói nhiều, thu dọn cặp sách rồi rời khỏi phòng tư liệu.

Nạn nhân 41 tuổi, nam giới, người da trắng, quốc tịch Mỹ. Nạn nhân là

giảng viên ngoại quốc được khoa Ngoại ngữ cộng đồng trường Đại học J mời về, trước khi xảy ra vụ án, nạn nhân bắt một chiếc taxi ở cổng trường đến quán bar “JAZZ gió đêm” trong thành phố, nhưng không ai chú ý anh ta rời khỏi quán bar lúc nào. (Tình tiết vừa nhắc đến là do được người lái taxi thường đỗ ở cổng trường và nhân viên phục vụ quán bar cung cấp).

Nguyên nhân dẫn đến tử vong là do mất máu quá nhiều. Qua tình hình phân tích thi thể nạn nhân, khi phát hiện ra nạn nhân, anh ta đã chết ít nhất hơn 15 giờ đồng hồ. Phần ngực và bụng anh ta bị đâm 21 nhát dao, hung khí là một con dao đơn lưỡi, sắc nhọn, dài khoảng 14 – 18cm, rộng khoảng 4cm. Từ vị trí và hình dạng vết thương có thể thấy hung thủ có lẽ là một người đàn ông trưởng thành, cao từ 1m70 – 1m78, quen dùng tay phải.

Tài sản trên người của nạn nhân không hề bị tổn thất, ngoài việc chiếc đồng hồ bị chỉnh đến thời gian 5 giờ 25 phút 25 giây, tiền mặt, thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng đều không bị đụng tới.

Qua điều tra, thăm dò hiện trường, chuồng lợn nơi phát hiện ra nạn nhân không phải là hiện trường đầu tiên. Xem xét đến việc nạn nhân có thể hình khá béo mập, nên hung thủ có lẽ sử dụng xe có động cơ để chở thi thể đến hiện trường thứ hai. Qua lời kể của chủ hiện trường và tình hình khám nghiệm tử thi, thời gian hung thủ vứt xác có lẽ rơi vào khoảng từ 10 giờ đến 16 giờ. Bên cảnh sát điều tra phỏng vấn người dân ở khu vực lân cận hiện trường vứt xác, hy vọng tìm được người nhìn thấy chiếc xe khả nghi, nhưng không có được manh mối nào đáng giá. Điều đáng suy ngẫm là, đồng sự của nạn nhân từng nhắc đến nạn nhân có xu hướng đồng tính, nghi ngờ hung thủ cũng có xu hướng đồng tính hoặc là cố tình đóng giả làm người đồng tính để lừa nạn nhân đến hiện trường thứ nhất, rồi ra tay giết hại.

Cuối năm ngoái và đầu năm nay, nguyên thủ quốc gia hai nước Trung – Mỹ tiến hành viếng thăm nhau. Tổng thống Mỹ vừa mới nhậm chức lần đầu tiên đến viếng thăm Trung Quốc. Cuối năm, nhân viên cấp cao của quân đội Mỹ sẽ đến thăm Trung Quốc, toàn thế giới đều đang quan tâm đến tình hình quân sự hai nước Trung – Mỹ đang diễn ra, do đó lãnh sự quán Mỹ của thành phố J vô cùng quan tâm đến vụ án này, đã nhiều lần tiến hành giao thiệp với lãnh đạo thành phố và Sở công an thành phố, hy vọng sẽ nhanh chóng phá án, tổ chuyên án phải chịu áp lực vô cùng

nặng nề.

o O o

Lại là một buổi chiều nắng chói chang. Vẫn là trên sân bóng rổ, Thái Vĩ và Phương Mộc đang ngồi trên ghế dài, bên cạnh là một chồng hồ sơ dày mỏng đủ loại. Trước tiên, Thái Vĩ giới thiệu sơ qua những kết quả điều tra mới đạt được với Phương Mộc, Phương Mộc chuyên tâm lắng nghe, rất ít chen ngang. Cuối cùng Thái Vĩ ừ ừ nói, tạm thời không phát hiện ra đặc trưng bất thường gì gợi ý cho vụ án tiếp theo. Phương Mộc nghĩ một lát, cầm lấy cuốn hồ sơ vụ án, xem từ từ. Khi nhìn thấy bức ảnh vật chứng, Phương Mộc đã xem một bức ảnh rất lâu, trên bức ảnh, ví tiền, tiền mặt, thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng và một số vật dụng khác được bày lên trên bàn. Qua bức ảnh, ngoài thẻ ngân hàng và thẻ tín dụng của ngân hàng công thương Trung Quốc, tiền mặt có nhân dân tệ và một số đô la Mỹ còn có một tờ giấy màu sắc khá đặc biệt, do bị những vật dụng khác che, Phương Mộc không nhìn thấy loại tiền và mệnh giá tiền của nó.

“Đây là gì vậy? Cái tờ bị kẹp ở giữa đấy.” Phương Mộc chỉ vào bức ảnh.

Thái Vĩ ghé vào xem, “Ồ, cái đó à, là một tờ 5 bảng Anh.”

Phương Mộc nhú mày, “Sao ông ta lại có bảng Anh nhỉ?”

“Người nước ngoài mà, mang theo tiền nước ngoài cũng rất bình thường.” Thái Vĩ nói tỉnh bơ.

“Vấn đề là ông ta là người Mỹ, mang theo đô la và nhân dân tệ là có thể tiến hành chi tiêu hàng ngày, sao lại mang theo bảng Anh, mà lại chỉ có 5 bảng?”

Thái Vĩ thật khó trả lời câu hỏi này, anh gãi gãi đầu, “Có lẽ...có lẽ cũng có ý nghĩa kỷ niệm gì đó, mà sao cơ?” Anh nhìn Phương Mộc, “Cậu cảm thấy đây là manh mối của vụ án tiếp theo?”

“Tôi cũng không thể chắc chắn!” Phương Mộc lắc lắc đầu. “Chỉ là cảm thấy có chút gì đó không bình thường, để tìm tiếp tài liệu đã.”

“Cũng được, thế còn cậu thì sao rồi?” Thái Vĩ nhìn tập tài liệu Phương Mộc mang đến, nôn nóng hỏi.

Phương Mộc gật gật đầu, ánh mắt trở nên kiên định, bình tĩnh.

“Cơ bản cũng có chút manh mối rồi.”

“Thật à? Như thế nào rồi?”

“Anh đừng vội, cứ xem từng cuốn một”, Phương Mộc xòe bốn tập tài liệu của bốn vụ án, Thái Vĩ chú ý thấy trên mỗi tập tài liệu đều có một tập giấy phô tô.

“Trước tiên, chúng ta hãy xem từ vụ án thứ hai, trong hiện trường của vụ án thứ nhất, trên ngực nạn nhân nữ, có cắm một ống kim tiêm. Tôi cho rằng điều này ngầm ám thị địa điểm vụ án tiếp theo sẽ xảy ra trong bệnh viện, ít ra cũng liên quan đến nghề y. Kết quả là, vụ án thứ hai đã xảy ra trong bệnh viện, nạn nhân là phụ nữ trung niên 43 tuổi, nguyên nhân dẫn đến cái chết là trúng độc heroin.” Phương Mộc nói đến đây bèn dừng lại một chút, cậu cầm tập giấy in đó, “Anh hãy xem cái này.”

Thái Vĩ giơ tay ra đón, đó là những bản phô tô của tờ báo và quyển sách, bên trên còn có dấu vết Phương Mộc đã vẽ vào.

“Có thể hơi loạn, anh vừa xem, tôi vừa giải thích.” Phương Mộc chậm rãi nói, “Đây là tài liệu về sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Anh Harold Shipman. Năm 1963, Harold Shipman 17 tuổi quỳ trước giường mẹ đẻ mình, tận mắt chứng kiến người mẹ ruột của mình mới 43 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay. Sự kiện này là một cú sốc rất lớn đối với ông ta, cũng trở thành bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời ông ta. Cái chết của mẹ đã khơi nguồn hứng thú để ông ta quyết định theo học ngành y, nhưng mẹ của ông ta do bị sự đau đớn của căn bệnh giày vò, suốt một thời gian dài phải cần đến heroin và moocphin để giảm sự đau đớn cùng cực khi phát bệnh. Cho nên, ông ta cũng đồng thời nảy sinh ra ham muốn dùng heroin và moocphin để giết người, ông ta không thể nào chịu đựng được việc bao nhiêu người phụ nữ cùng độ tuổi mẹ mình vẫn được hưởng cuộc sống bình yên, hạnh phúc.”

Thái Vĩ quên mình đang cầm cuốn tài liệu trong tay, tròn tròn mắt nhìn Phương Mộc. Phương Mộc bình tĩnh tiếp tục kể: “Năm 1970, Harold Shipman tốt nghiệp Học viện Y học, trở thành một bác sĩ gia đình y thuật cao, y đức tốt. Nhưng ông ta chưa bao giờ thực sự rũ bỏ được nỗi buồn của tuổi thơ. Năm 1984, Harold Shipman bắt đầu dùng heroin để giết chết bệnh nhân của mình, nạn nhân toàn là nữ giới có độ tuổi tương

đương với mẹ ông. Đến cuối năm 1998, khi ông bị bắt, ông ta đã đầu độc chết 215 người.”

Thái Vĩ mất hồi lâu sau mới định thần lại.

“Ý của cậu là, hung thủ đang mô phỏng theo thủ pháp gây án của Harold Shipman?”

“Đúng vậy. Tại hiện trường vụ án thứ hai, trong túi xách của nạn nhân có nhét một cuốn truyện tranh sex nguyên bản tiếng Nhật, nội dung đề cập đến ngược đãi tình dục và tình yêu đồng tính. Tôi cho rằng đây cũng là manh mối hung thủ ám thị cho vụ án tiếp theo. Bởi vì trong vụ án thứ ba, nạn nhân mới 7 tuổi đã chết vì bị ngược đãi tình dục.” Phương Mộc lại cầm một chồng tài liệu đưa cho Thái Vĩ.

“Đây là tài liệu về Tsutomu Miyazaki – sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Nhật Bản, là một đứa trẻ bị đẻ non, xương cổ tay cả đôi tay hơi dị hình, điều này khiến ông ta tự ti mặc cảm. Con người này không thích giao thiệp với người khác nhưng rất thích đọc truyện tranh sex. Khi ông ta bị bắt, cảnh sát lục soát trong nhà ông ta đã tìm thấy một lượng lớn truyện tranh sex miêu tả sự ngược đãi tình dục, riêng phim hoạt hình sex đã có hơn 6000 đĩa. Tsutomu Miyazaki lần đầu tiên phạm tội là năm 1988, ông ta bóp cổ một bé gái mới 4 tuổi, sau đó cưỡng hiếp thi thể, còn quay video đặc tả phần thân dưới của nạn nhân để dùng cho việc thủ dâm sau này. Sau đó, vào tháng 10, tháng 12 năm 1988 và tháng 6 năm 1989 ông ta ba lần gây án, nạn nhân đều là những bé gái không quá 7 tuổi, thủ pháp gây án đều là cưỡng hiếp thi thể sau khi đã ngược đãi sát hại nạn nhân. Điều biến thái nhất là, tháng 1 năm 1989, Tsutomu Miyazaki lại quay trở lại hiện trường ném xác nạn nhân vụ án đầu tiên, bỏ hài cốt của nạn nhân vào trong một hộp giấy rồi đưa trở lại nhà của người bị hại. Trong hộp giấy có đề dòng chữ nói rõ về hành vi phạm tội. Sau đó, ông ta còn gửi tờ giấy đó qua đường bưu điện đến mấy tòa soạn báo lớn. Tháng 7 năm 1989, Tsutomu Miyazaki bị bắt. Năm 1997 tòa án Tokyo tuyên án tử hình Tsutomu Miyazaki. Nhưng cho đến nay, ông ta vẫn kháng án về tội tử hình của mình.”

Nghe xong, Thái Vĩ lẩm bẩm: “Đây, đây đúng giống y chang vụ án của Kim Xảo.” Anh vội vàng cầm tài liệu của vụ án thứ tư, “Cái này thì sao? Là ai nữa?”

“Edward Theodore Gein là sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Mỹ.” Không

biết Phương Mộc do mệt mỏi hay vì lý do nào khác giọng nói của cậu càng lúc càng trầm xuống, sắc mặt càng lúc càng xám lại.

“Trong vụ án thứ ba, trong tay của nạn nhân Kim Xảo có cầm một mảnh gốm sứ. Mảnh gốm sứ này xuất phát từ một tác phẩm của một nghệ thuật gia gốm sứ người Anh nổi tiếng Greyson Perry. Mà Greyson Perry là kẻ say mê dị trang. Sát thủ liên hoàn có sở thích trang phục kỳ dị nổi tiếng nhất trong lịch sử đương nhiên thuộc về Edward Theodore Gein. Edward Theodore Gein cả đời đều sống trong sự quản thúc và ngược đãi của mẹ đẻ. Ông ta đã chôn chặt thi thể mẹ mình trong nhà để thờ cúng như thần điện. Ban đầu, để vợi bớt nỗi cô đơn, ông ta chỉ đến những phần mộ xung quanh, moi thi thể nữ giới ra, sau đó sờ mó, thưởng thức họ. Về sau ông ta bắt đầu lột da của thi thể và khâu thành búp bê, cuối cùng hành vi biến thái này đã bắt đầu trở nên trầm trọng hơn. Trong ba năm ông ta đã giết chết ba phụ nữ trung niên, đồng thời dùng các cơ quan nội tạng của họ chế tác “sản phẩm thủ công nhân loại” bao gồm áo khoác da người, bát canh làm bằng xương người.” Phương Mộc lấy tay chỉ vào hiện trường vụ án thứ tư nói: “Đây chính là áo khoác bằng da người. Sau khi ông ta bị bắt, đã thừa nhận rằng mình khao khát có được âm đạo và ngực. Khi Edward Theodore Gein mặc những chiếc áo da người đó liền hoang tưởng ông ta chính là mẹ mình. Anh đã xem Sự im lặng của bầy cừu rồi chứ?”

Thái Vĩ gật gật đầu.

“Bộ phim điện ảnh đó chính là được cải biên từ vụ án của Edward Theodore Gein.” Phương Mộc cầm tập tài liệu Thái Vĩ đem cho cậu, “Trong vụ án thứ tư, nạn nhân bị lột da đang nghe một đĩa CD, đây chính là manh mối vụ án thứ năm, hắn ta đang mô phỏng theo Charles Manson. Charles Manson tự tuyên bố mình nhận được sự khởi thị của một ca khúc “Helter Skelter” của ban nhạc The Beatles, cần phải phát động cuộc chiến tranh chủng tộc ngày tận thế với người da trắng. Đối tượng sát hại của ông chính là những người da trắng thuộc giai cấp tư sản trung lưu. Lần trước tôi cũng nói với anh, Charles Manson không chỉ để lại hiện trường phát hiện ra vụ án viết chữ gọi nạn nhân là lợn, hơn nữa ông ta vẫn luôn coi giết người là “giết lợn”. Đây chính là tài liệu mấy ngày hôm nay tôi thu thập được. Tôi cho rằng, hắn ta đang mô phỏng những sát thủ liên hoàn nổi tiếng trong lịch sử, đồng thời sau mỗi lần gây án đều để lại manh mối đối tượng được mô phỏng tiếp

theo. Vụ án thứ sáu, tôi nghĩ có liên quan đến tờ 5 bảng Anh đó.”

Thái Vĩ trầm ngâm một hồi, đột nhiên như thể nghĩ ra chuyện gì đó bèn hỏi: “Thế vụ án thứ nhất thì sao? Vừa rồi cậu không nhắc đến vụ án thứ nhất đã mô phỏng ai?”

Phương Mộc nhíu mắt: “Tôi cũng đang đau đầu nhức óc về vụ án thứ nhất đây, những sát thủ liên hoàn trong lịch sử phân tách cơ thể nạn nhân sau khi giết người có rất nhiều. Qua thủ pháp của vụ án thứ nhất, rất khó đoán hẳn ta đang mô phỏng ai. Nhưng có một điều có thể khẳng định là, một trong những động cơ của hung thủ là đồ kỵ, về điểm này tôi hoàn toàn tin tưởng. Hẳn ta mạo hiểm như vậy, đưa xác Khúc Vĩ Cường từ nhà đến sân vận động quyết không phải là điều vô nghĩa.”

Thái Vĩ nghĩ một lát, “Vậy thì lối tư duy “tái tạo lại” nạn nhân Vương Thanh mà thầy Kiều đã nói, liệu có phải là một manh mối không?”

Phương Mộc không trả lời anh, cầm tài liệu vụ án thứ nhất lên, gio thẳng đến bức ảnh hiện trường.

Vương Thanh bị chia thành 6 mảnh, bị xếp lại thành hình người, thành chữ Đại nằm trên đất.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lúc, lại nhìn phần chữ chú giải, đột nhiên ánh mắt cậu trở nên vô cùng chăm chú, lông mày nhíu chặt lại.

“Đầu bắc, chân nam...đầu bắc, chân nam...” Cậu lẩm bẩm một mình đột nhiên hỏi: “Vị trí của cửa và cửa sổ của hiện trường như thế nào?”

Thái Vĩ thoáng suy nghĩ một lát, “Có lẽ là hướng nam bắc. Cửa hướng bắc, cửa sổ hướng nam. Tôi nhớ lão Triệu nói với tôi, đầu của nạn nhân hướng về phía cửa, chân nạn nhân hướng về cửa sổ.”

“Thế có nghĩa là khi cảnh sát đến hiện trường, thứ mà họ nhìn thấy có lẽ là một khung cảnh như thế này.” Phương Mộc nói với vẻ trầm ngâm, chuyển hướng bức ảnh cầm trong tay sang một góc khác. Thi thể của Vương Thanh bị lộn ngược lại thành một chữ Đại bị lộn ngược. Ánh mắt Phương Mộc lần lượt lướt qua phần đầu, đôi chân, đôi tay của nạn nhân, đột nhiên hơi thở trở nên gấp gáp, cậu rút máy di động, run rẩy ấn mấy số.

Mấy giây sau, bên tai truyền đến giọng của Đỗ Ninh, “Alô, ai đấy?”

“Tớ, Phương Mộc đây. Đỗ Ninh, cậu có còn nhớ ngôi sao năm cánh đỏ ở trên cửa trông như thế nào không?”

“Ngôi sao năm, năm cánh gì?”

Phương Mộc cuống quá, đứng bật dậy, “Cái hôm diễn ra chung kết Worldcup, chúng mình cùng đi xem đá bóng, đến khi quay về, tớ vào nhà vệ sinh trước, lúc quay lại cậu nói trên cửa bị vẽ một ngôi sao năm cánh, lúc đó cậu còn dùng giẻ lau sạch.”

“Đúng là có chuyện đó. Sao cậu lại hỏi chuyện đó?”

“Cậu đừng hỏi nhiều, cậu nhanh nghĩ xem ngôi sao năm cánh đỏ trông như thế nào?”

“Thì có năm cánh chứ sao, còn có thể thế nào được chứ, tớ vẫn nhớ là vẽ xấu lắm.”

“Cậu cố nhớ lại xem, có cái gì đặc biệt không? Có phải là...”

“Ồ, mình nhớ ra rồi, ngôi sao năm cánh đỏ hình như là vẽ ngược.”

“...Vẽ ngược...” sắc mặt Phương Mộc bỗng tối sầm lại.

“Đúng vậy, chính là một cánh phía bên dưới, hai cánh phía bên trên, cậu hỏi để làm gì? Này, Phương Mộc, cậu có nghe tớ nói không, alô...alô...”

Phương Mộc không hề chú ý đến tiếng gọi của cậu bạn, từ từ tắt máy.

Dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể bị rút sạch, Phương Mộc dựa nghiêng người vào thành ghế, ánh mắt trống rỗng. Qua đoạn đối thoại giữa Phương Mộc và Đỗ Ninh, Thái Vĩ thấp thoáng biết được vào trước hôm xảy ra vụ án sát hại Khúc Vĩ Cường và Vương Thanh, có một người đã vẽ một ngôi sao năm cánh lộn ngược trên cánh cửa phòng ký túc xá của Phương Mộc, nhưng điều này có ý nghĩa gì đây?

“Ngôi sao năm cánh lộn ngược là có ý gì?”

Phương Mộc như thể bị giật mình kinh sợ, thoáng run rẩy, một lúc sau, miệng cậu mới run rẩy thốt ra: “Richard Ramirez – sát thủ liên hoàn

người Mỹ. Khoảng thời gian từ 1984 đến 1985, ông ta đã nhiều lần ban đêm đột nhập vào nhà dân, giết chết người đàn ông trong gia đình, cưỡng hiếp trẻ em và phụ nữ, sau đó phân tách thi thể họ. Sau khi gây án, ông ta để lại ký hiệu trên hiện trường – ngôi sao năm cánh lộn ngược. Có đôi khi vẽ lên tường, có đôi khi vẽ lên gương, đôi khi vẽ luôn lên người nạn nhân. Phương Mộc chỉ vào bức ảnh đó: “Đầu Vương Thanh hướng về cửa, chân hướng về cửa sổ, hiện lên hình chữ “Đại”, khi cảnh sát tiến vào hiện trường, họ vừa vận nhìn thấy một “ngôi sao năm cánh lộn ngược”. Thủ đoạn gây án của hung thủ này khác với những sát thủ liên hoàn khác. Ông ta không hề có thủ đoạn giết người cố định, bắn giết, giết bằng hung khí, từ cửa, bóp cổ, đều đã từng dùng qua, cũng không có loại hình nạn nhân cố định, nạn nhân nhỏ thì chỉ mấy tuổi, lớn thì hơn bảy mươi tuổi, có hết mọi đối tượng ở các công việc, các ngành nghề. Cho nên khi cảnh sát tiến hành tìm bắt ông ta mất rất nhiều công sức. Richard Ramirez bị bắt năm 1985, đến năm 1989 bị xử tử hình.”

Nói xong Phương Mộc cúi đầu không nói thêm gì nữa. Thái Vĩ châm một điếu thuốc từ từ sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Richard Ramirez, Harold Shipman, Tsutomu Miyazaki, Edward Theodore Gein, Charles Manson”, anh trầm ngâm nói: “Xem ra hẳn ta thực sự đang mô phỏng theo những sát thủ liên hoàn nổi tiếng trong lịch sử. Còn để lại manh mối dự báo đầu tiên trên cửa của cậu – ngôi sao năm cánh lộn ngược...”

Nói đến đây mắt Thái Vĩ bỗng mở to, còn quên cả việc hút điếu thuốc trên tay, ngẩn người vài giây, anh nhìn sang Phương Mộc, Phương Mộc đang cố gắng châm một điếu thuốc, nhưng đôi tay run rẩy không thể nào bật được bật lửa.

Dường như hạ quyết tâm rất lớn, Thái Vĩ từ tốn nói: “Phương Mộc, tôi cảm thấy người này đang nhắm vào cậu.”

Thái Vĩ thận trọng nhìn cậu, mặt Phương Mộc đang hiện lên một màu xám xịt như xác chết, “Hẳn ta đang thách đố cậu, xem cậu có thể đoán được vụ án tiếp theo hẳn sẽ mô phỏng ai. Trong ngôi trường này, không có ai hiểu biết về những cái này hơn cậu.”

Lời nói của Thái vĩ rất nhẹ, rất chậm, nhưng trong đôi tai của người nghe, lại dường như là những viên đạn bắn thẳng vào tim.

“Thế sao? Chắc không phải chứ?” Phương Mộc cuối cùng cũng chậm được điều thuốc, hít một hơi thật sâu, quay người nhìn Thái Vĩ cười gượng.

Đó là nụ cười như thế nào? Hoảng sợ, tuyệt vọng, phẫn nộ, ủ rũ.

Thời gian cứ thế trôi, sắc trời dần tối lại, Phương Mộc cảm tất cả các đường viền của sự vật xung quanh càng trở nên mơ hồ, đang hợp vây lại, cột bóng rổ, hàng rào sắt, cây cối, thậm chí cả tòa lầu ký túc xá dường như cũng có sinh mệnh vậy, đang cười thầm một cách độc ác trong bầu trời càng lúc càng tối đen, từng bước từng bước tiến sát vào cậu.

Phương Mộc cảm thấy cổ họng khô, miệng đắng, đầu óc quay cuồng, cuối cùng cậu cúi người xuống bắt đầu nôn mửa.

Thái Vĩ vẫn ngồi yên trên ghế nhìn cơ thể Phương Mộc như đã bị tách làm hai, trong lòng tràn ngập sự đồng tình và thương xót.

CHƯƠNG 18: THE YORKSHIRE RIPPER

Suốt cả một ngày, Phương Mộc nằm bẹp trên giường, không ăn không uống, mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà, không chú ý đến bất cứ ai. Đỗ Ninh mặc dù cũng khá quen với bộ dạng này của cậu, nhưng cũng thoáng cảm nhận được cậu bạn có gì đó không bình thường.

Buổi tối, Thái Vĩ đến. Khi đẩy cửa bước vào, Đỗ Ninh đang cố khuyên Phương Mộc ăn bữa tối mà mình đã mua về cho cậu bạn. Thái Vĩ nhìn thấy trên bàn còn để bữa trưa đã lạnh ngắt từ lâu.

Thái Vĩ bước vào. Đỗ Ninh gật gật đầu thay lời chào, tiếp đến bắt lực hất mặt về phía giường.

Mới có một ngày mà Phương Mộc gầy đi nhanh chóng, cảm nhận hơn, hai con mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà trông thật đáng sợ.

Thái Vĩ ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chú Phương Mộc vài giây, “Tuyệt thực?”

Phương Mộc không có phản ứng gì, con người mắt cũng không hề chuyển động.

Thái Vĩ cười “hi hi”, anh cầm hộp cơm hít lấy hít để.

“Thơm quá, rất thịnh soạn, khà khà, anh bạn của cậu thật chu đáo quá! Còn không mau ngồi dậy ăn cơm?!”

Phương Mộc sụp mắt xuống nhẹ nhàng nói: “Cám ơn”, rồi bèn quay đầu vào phía trong.

Đỗ Ninh bắt lực so so vai với Thái Vĩ, Thái Vĩ cười huơ huơ tay tỏ vẻ không hiểu ý.

Ba người yên lặng một lúc, Đỗ Ninh cầm lấy cặp sách và cốc nước hướng về phía Thái Vĩ, ra hiệu bằng tay với Thái Vĩ “tôi ra ngoài”, nhẹ

nhàng bước ra ngoài, khép cửa lại.

Trong phòng ký túc xá chỉ còn Phương Mộc và Thái Vĩ, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc vẫn quay mặt vào tường, nằm im không nhúc nhích, thở dài, rút một điều thuốc ra lầm lì hút. Hút xong một điều thuốc vẫn thấy Phương Mộc không hề chú ý gì đến mình, Thái Vĩ mở miệng nói: “Anh bạn, tôi rất hiểu tâm trạng của cậu lúc này, tôi là một cảnh sát, nếu tôi có một đối thủ như vậy, tôi cũng sẽ cảm thấy lo lắng như thế, nhưng sợ hãi là sợ hãi, ngày ngày trốn trong phòng ký túc xá không phải cách hay, nếu hắn muốn giết cậu, sớm muộn gì hắn sẽ ra tay, cho dù cậu có trốn tránh như thế nào, thì hắn vẫn tìm ra được, cho nên, cách tốt nhất là ra tay trước, hãy tóm cổ hắn trước!”

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc đang lặng im, tiếp tục nói: “Hôm nay tôi đã kiểm tra tỉ mỉ mối quan hệ của Mã Khải, tôi không thấy có nhân vật khả nghi nào, cho nên, vấn đề có lẽ không xảy ra từ đây, tôi đã liên hệ với sở công an thành phố C nhờ họ giúp đỡ điều tra tất cả vụ án cậu đã từng tham gia, xem có đồng phạm nào chưa bị quy án và cả những người nhà phạm nhân có khả năng nảy sinh ý tưởng báo thù”. Anh dừng lại một chút, thận trọng hỏi: “Không trung cầu ý kiến của cậu, chắc cậu không trách tôi chứ?”

Phương Mộc ngồi bật dậy, “Anh có thể ngậm miệng lại được không, đừng có mà lè nhè mãi như bà lão vậy!” Cậu hét lớn với Thái Vĩ.

Thái Vĩ cố gắng nén cơn giận, “Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu lúc này...”

“Anh hiểu cái đếch gì!” Phương Mộc nói thô lỗ: “Tôi không hề sợ hãi kể cả bây giờ hắn đang trốn dưới gầm giường, tay cầm dao tôi cũng không sợ, đây không phải là lần đầu tiên tôi đối mặt với kẻ muốn lấy mạng của tôi, đây cũng không phải là lần cuối cùng!” Giọng cậu chột nắc nghẹn, “Tại sao phải giết nhiều người như vậy! Muốn trừ khử tôi! Đến đây nào, trực tiếp đến đây giết tôi! Tại sao lại phải giết nhiều người như vậy!”

Cậu vùng dậy đẩy toàn bộ sách trên giá xuống, sau đó ủ rũ nằm vật trên giường, “Tên khốn kiếp!” Phương Mộc lầm bầm, một giọt nước mắt rơi từ khóe mắt xuống gối. Thái Vĩ nhìn đống sách lộn xộn xuống đất, lại nhìn chàng trai trẻ yếu ớt trước mắt. Khi anh biết được nguyên nhân thực sự khiến Phương Mộc đau khổ tột cùng, trong lòng không tránh khỏi xuất hiện lòng kính trọng đối với cậu chàng kiên cường này.

Tình yêu và trách nhiệm là thứ tình cảm quý trọng nhất của con người.

Anh cúi người từ từ nhặt sách lên, phủi bụi, rồi lại xếp từng cuốn lên giá. Sau khi làm xong những việc này, Thái Vĩ ngồi xuống cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, nói: “Cậu nhóc, dậy ăn cơm!” Giọng nói của Thái Vĩ mạnh mẽ và cương quyết, không thấy bóng dáng của sự an ủi nhẹ nhàng khi này đâu nữa.

Phương Mộc nhận ra ngay điều này, cậu mở mắt.

Thái Vĩ không hề né tránh mà đón nhận ánh mắt của Phương Mộc, trong ánh mắt đó, Phương Mộc nhìn thấy sự tin tưởng và khích lệ.

Thái Vĩ ấn mạnh chiếc thìa vào trong tay Phương Mộc giống như đưa khẩu súng cho người anh em vào sinh ra tử.

“Người anh em, chúng ta phải làm đến cùng. Tôi không biết tiếp theo đây còn bao nhiêu người bị hại nữa. Chúng ta nhất định phải ngăn cản hẳn trước khi hẳn sát hại nhiều người hơn nữa. Đừng có nghĩ đến những người đã chết, chết thì đã chết rồi, dù cậu có áy náy, day dứt đến đâu thì cậu cũng không thể làm họ hồi sinh được. Phương Mộc, có khả năng thiên phú hơn người khác, thì đồng nghĩa với việc có trách nhiệm lớn hơn người khác. Trốn chạy chẳng có tác dụng gì, bắt được hung thủ, đó chính là sự an ủi lớn nhất đối với các nạn nhân. Nhưng trước khi làm việc này”, anh đẩy bát cơm đến trước mặt Phương Mộc, “Ít nhất cậu cũng phải đảm bảo mình không bị chết đói.”

Phương Mộc nhìn bát cơm vẫn còn hơi bốc khói trước mặt mình, rồi lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thái Vĩ, hai người im lặng nhìn nhau vài giây, cuối cùng Phương Mộc đỡ lấy bát cơm, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn xong, Phương Mộc nhảy xuống giường làm vài động tác thể dục, cảm giác buồn bực trong lòng cũng thoát ra theo hơi thở, toàn bộ cơ thể sáng khoái hơn nhiều.

Phương Mộc nói sơ qua với Thái Vĩ về cách nghĩ của mình. Mặc dù nằm trên giường, bị sự áy náy và phần nộ giày vò suốt một ngày một đêm, đầu óc vẫn chuyển động theo sự khẩn trương của tình hình vụ án. Theo cậu nguyên nhân hung thủ chĩa mũi dùi vào mình chắc chắn có liên quan đến những vụ án cậu đã từng tham gia.

“Ngoài ra về con số, tôi nghĩ có lẽ mang ý nghĩa đặc biệt.”

“Ồ! Ý cậu là gì?” Thái Vĩ hào hứng.

“Không biết anh có chú ý thấy, đến nay, có năm vụ án giết người nhưng có đến sáu nạn nhân.” Phương Mộc giơ ngón tay trở lên, “Mà mật mã con số hung thủ để lại hiện trường thứ tự từ một đến năm. Lúc đầu khi tôi chú ý đến điểm này tôi cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì nếu như con số và nạn nhân phù hợp, có thể biểu đạt một loại tâm lý giải bày hoặc khiêu chiến. Thế nhưng phù hợp với số lần gây án, điều này nói lên cái gì? Điều này chứng tỏ hung thủ không hề để ý đến số lượng nạn nhân, mà là số lần gây án, hay nói theo cách khác, là số người mà hắn mô phỏng. Cho nên đây có lẽ là một con số cố định, hoặc là hung thủ đã sớm suy nghĩ chu đáo số người cần mô phỏng. Bởi vì”, Phương Mộc dừng lại một lát, “Nếu như để kiểm tra, đề thi này thế nào cũng có lúc kết thúc, đến lúc đó là có thể biết được rốt cuộc tôi có vượt qua kỳ thi hay không.” Nói xong, cậu bình tĩnh nhìn Thái Vĩ mỉm cười.

Thái Vĩ nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng Phương Mộc, nhưng lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Từ nhỏ đến lớn, Thái Vĩ cũng đã từng trải qua nhiều kỳ thi lớn nhỏ, nhưng chưa lần nào lại khiến anh cảm thấy sợ hãi tột cùng như thế này. Giống như đặt một đề thi trước mặt anh, yêu cầu anh dùng bút thấm đẫm máu tươi để phán đoán đúng sai. Phán đoán đúng đề thi kết thúc, ai nấy đều vui vẻ. Phán đoán sai thì sẽ có một người (cũng có thể không chỉ một người) bị biến mất khỏi thế giới này.

Thế nhưng còn chưa đợi họ nhận biết đây là đề thi, năm câu hỏi đầu tiên đã bị đánh dấu “X” đầm đìa máu me, mãi mãi không thể nào cứu vãn được.

“Vậy, con số này rốt cuộc là số mấy?”

“7, 9, 11” Phương Mộc trầm ngâm một lát, “Chắc là một số lẻ, nhưng khả năng số 11 là không cao bởi vì như vậy thời gian phạm tội sẽ quá dài, hẳn chắc là rất vội phân cao thấp với tôi. 7”, cậu vừa suy nghĩ vừa gật gật đầu, “Rất có khả năng là số 7.”

“Tại sao lại là số 7?”

“Tôi là một người khắc họa tâm lý. Có lẽ hẳn muốn đọ sức với tôi về tâm lý. Và trên phương diện tâm lý học, số 7 được cho là con số có ma

lực nhất.”

“Ma lực?”

“Đúng vậy. Thường thì, phạm vi trí nhớ của con người đối với con số phần nhiều là ở vị trí trước và sau số 7 hai đơn vị. Cũng chính là vị trí ở giữa chữ số thứ năm và số thứ chín. Vượt qua chín số, phần lớn mọi người sẽ có sự mơ hồ đối với con số. Cho nên, khi mọi người ghi nhớ những con số tương đối dài đều có thói quen phân chia chúng. Ví dụ như số pi. Ngoài ra, trong lịch sử loài người có rất nhiều vấn đề liên quan đến số 7, ví dụ, một tuần có 7 ngày, âm nhạc có 7 thanh, màu cũng có 7 sắc, người thứ 7...”, Phương Mộc đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên rất tệ.

“Người thứ 7 gì cơ?”

“Ồ! Không có gì.”

Sắc mặt Phương Mộc nhanh chóng trở lại bình thường.

Thái Vĩ cúi đầu dường như suy nghĩ điều gì đó, anh hỏi thăm dò: “Phương Mộc, ừm, cậu sẽ là người thứ 7 phải không?”

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ vài giây: “Tôi cũng không biết. Nếu như tôi là một phần của đề thi này thì tôi là người cuối cùng, nếu như tôi không phải là một phần của đề thi này, vậy thì tôi là người kế tiếp sau khi đề thi kết thúc, nói tóm lại tôi không thể trốn được.”

Nhìn Phương Mộc hết sức bình tĩnh, nhất thời Thái Vĩ không biết nên nói gì. Đối diện với một người để bàn luận xem anh ta sẽ là nạn nhân thứ mấy, như thế đang thảo luận những đề tài chẳng can hệ gì như thời tiết, bóng đá. Điều này thực sự quá buồn cười.

Thái Vĩ sờ vào khẩu súng ngắn ở thắt lưng, chậm rãi nói: “Tôi sẽ không để cậu gặp chuyện xấu đâu.”

Phương Mộc vẫn cười vẻ bất cần, “Hy vọng là như vậy. Nhưng giống như anh đã nói, đây là số phận của tôi, nếu như thực sự bắt tôi phải chết, có muốn tránh cũng không được.” Cậu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, qua lớp cửa kính đọng đầy hơi sương, có thể thoáng nhìn thấy đèn đường đang chiếu sáng ở dưới tầng và các bạn sinh viên lớn tiếng cười nói đi lại.

“Chết” Phương Mộc nhẹ nhàng nói: “Thực ra, ông trời đã rất quan tâm đến tôi rồi.”

Một người ở bên giường, một người ở bên cửa sổ, cả hai người ở trong phòng 313 vẫn tiếp tục im lặng Phương Mộc bèn nhìn ra ngoài cửa sổ, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc.

Ánh đèn lò mò bên ngoài cửa sổ chiếu vào phủ lên gương mặt Phương Mộc một lớp ánh vàng. Nhìn hồi lâu, Thái Vĩ đứng dậy đi đến đứng cạnh Phương Mộc trước cửa sổ.

“Nếu như cậu đoán không nhầm, vẫn còn hai người.” Thái Vĩ nhìn ngôi trường vẫn huyền ảo trong bầu trời đêm, chậm rãi nói.

o O o

Thời tiết càng lúc càng lạnh, các cô gái cũng không thể không xa rời những bộ trang phục thời trang thể hiện rõ vẻ đẹp của cơ thể mà mặc những bộ dây cộm. Trong sân trường đã thiếu mất đi sắc màu rực rỡ trong những ngày hè dài lê thê, mà thêm vào đó là sự thê lương và vắng vẻ.

Từng giờ từng khắc đều có những chiếc lá lá tả rụng xuống theo những cơn gió thu, kèm theo đó dường như có một tiếng “rắc rắc” khe khẽ vẻ không cam tâm. Hôm qua đã rơi một ít tuyết, đường đi lầy lội và đầy lá rụng đang dần dần phân hủy, dường như chỉ trong một đêm, cả ngôi trường đã từng tràn ngập sức sống mãnh liệt, giờ đây đã lộ ra chút hơi thở của sự chết chóc.

Điều khiến tâm trạng mọi người nặng nề không phải là cảnh thu khiến ta cảm thấy thê lương, mà là những người cảnh sát sắc mặt nặng nề liên tục vội vã đi lại trong trường.

Tổ chuyên án chính thức vào ở trong trường đã hơn một tuần rồi. Trong tòa lâu giảng đường, trong nhà ăn, trong ký túc xá, trong thư viện, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những người cảnh sát mặc cảnh phục hoặc mặc thường phục. Điều này khiến cho nhiều sinh viên quen tự do tản mạn đều cảm thấy mất tự nhiên. Tâm trạng phản cảm càng lúc càng dâng lên. Gần như ngày nào cũng nảy ra sự tranh chấp giữa sinh viên và cảnh sát được báo cáo lên phòng bảo vệ của trường. Hai vị hiệu phó phụ trách công việc sinh viên và hậu cần ngày nào cũng bận túi bụi,

trong lòng vừa cầu khẩn đừng có thêm người chết, vừa hy vọng cảnh sát mau chóng bắt được hung thủ.

Đối lập với sự thờ ơ và va chạm của những sinh viên khác, Phương Mộc là người quan tâm nhất đến tiến độ điều tra trong toàn trường. Theo như chủ trương của Thái Vĩ tạm thời không thông báo cho mọi người biết sự tham gia của Phương Mộc vào vụ án này, tất cả những cuộc điều tra về Phương Mộc đều được tiến hành bí mật. Điều này cũng giúp cho Phương Mộc không bị làm phiền để tiếp tục tiến hành điều tra manh mối đối với số “6”. Đương nhiên, ngoài những lúc bất đắc dĩ, Thái Vĩ ngày nào cũng đều ở bên cạnh Phương Mộc đề phòng bất trắc.

Lại là một buổi chiều bận rộn, Phương Mộc đang ngồi trong phòng tư liệu, tập trung toàn bộ tinh thần vào cuốn sách dày trước mặt, Thái Vĩ bên cạnh đang nằm gục trên bàn gáy khò khò, giọt nước dãi lúc dài lúc ngắn đang lo lửng ở khóe miệng. Trong phòng tư liệu khá đông người, sắp đến kỳ thi cuối học kỳ, mọi người đều bận rộn viết luận văn, người đến tìm tài liệu nườm nượp không ngớt, tư thế ngủ thật khó coi của Thái Vĩ khiến không ít người liếc ngang bàn tán, thầy Tôn – nhân viên quản lý liên tục lo ngại nhìn cuốn sách “hai trăm năm phạm tội phương tây (1800-1993)” bị Thái Vĩ gối lên.

Phương Mộc mỗi mệt day thái dương, giờ sang trang sau cuốn sách đang đọc, khi đọc đến một đoạn trong đó, hơi thở bỗng trở nên dồn dập, cậu chăm chú đọc thật nhanh hai lần, sắc mặt đỏ bừng lên vì hưng phấn, sau đó cậu đi vòng qua bàn đến cạnh Thái Vĩ đẩy mạnh anh một cái.

“Này, anh mau xem đi!”

Thái Vĩ liền nhảy bật dậy, còn không kịp lau nước dãi bên miệng, tay thò vào thắt lưng, “Sao thế?”

Tất cả mọi người trong phòng tư liệu đều bị tiếng hét của anh làm cho giật nảy mình, một cậu nam sinh đang trèo thang lấy sách trên giá vị trí cao đã bị giật mình ngã nhào xuống.

Phương Mộc không kịp chú ý đến những ánh mắt khó chịu xung quanh, chỉ mỉm cười xin lỗi với thầy Tôn đang vô cùng kinh ngạc, vội vàng giờ cuốn sách ra trước mặt Thái Vĩ.

Thái Vĩ đóng vỏ bao súng lại, cúi đầu xuống đọc. Chỉ mới lướt qua một cái, đôi lông mày anh đã nhíu lại, vừa đọc anh vừa thò tay vào túi áo lấy ra bao thuốc lá rút ra một điếu đưa lên miệng, Phương Mộc thấy vậy, vội vàng kéo anh ra hành lang. Ở chiếu nghỉ, sau khi hút hơn nửa điếu, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, hỏi thăm dò: “The Yorkshine Ripper, cậu cảm thấy trong vụ án tiếp theo, hung thủ sẽ mô phỏng ông ta?”

“Tôi cảm thấy rất có khả năng”, Phương Mộc ném đầu mẫu thuốc lá xuống đất, lấy chân từ từ giẫm nát, “Vừa rồi anh cũng đọc được đoạn đó. Manh mối đồng 5 bảng Anh cũng rất phù hợp với ông ta.”

Thái Vĩ gật gật đầu, từ từ hồi ức lại đoạn tài liệu vừa mới đọc.

“Peter William Sutcliffe, người Anh, trong khoảng 1975-1980 đã giết chết 13 người, bị gọi là The Yorkshine Ripper. Đặc điểm thủ pháp giết người của ông ta là, trước tiên đập búa sắt đập mạnh vào đầu nạn nhân, sau đó dùng tuốc-nơ-vít đâm mạnh vào vùng ngực nạn nhân, sau khi gây án còn thích nhét vào trong tay thi thể một tờ 5 bảng Anh.”

“Nói như vậy, nạn nhân tiếp theo là nữ giới?”

“Nếu như hần ta thực sự muốn mô phỏng The Yorkshine Ripper, vậy thì chắc chắn sẽ giết nữ giới.”

Phương Mộc nhìn về phía đầu bên kia của hành lang, một đám sinh viên nữ đang ríu ra ríu rít bước ra từ phòng tập luyện yoga.

“Hừ”, Thái Vĩ ném mạnh mẫu thuốc lá xuống đất, “Tôi về trước đây, triệu tập mọi người để tiến hành biện pháp đối phó, trường học của cậu có bao nhiêu nữ sinh?”

“Chắc khoảng hơn 4000 người.”

“Chết tiệt!”

Buổi chiều hôm đó, những sinh viên tinh ý đã phát hiện ra trong trường xuất hiện thêm một số người kỳ lạ và những việc kỳ lạ. Tất cả các khu ký túc xá nữ đều có thêm nữ nhân viên quản lý ký túc xá. Đặc biệt là tầng 6 còn có thêm một phòng nghỉ của nhân viên quản lý ký túc xá. Tủ thay đồ số 6 của bể bơi nữ sinh và sân tập thể dục đều bị khóa chặt, không ai được phép sử dụng. Phòng số 6 ở tầng 6 của tòa giảng đường bên cạnh nhà vệ sinh nữ thường xuất hiện một số người đi đi lại lại,

phần thắt lưng nổi cộm.

Tất cả công cụ của trạm hậu cần đặc biệt là “búa và tuốc nơ vít” đều được đăng ký vào sổ, nhân viên muốn sử dụng đều phải điền vào sổ đăng ký. Thỉnh thoảng sinh viên và xe cộ để lại trong trường cũng bị gọi dừng lại xét hỏi. Ý thức về uy quyền dân chủ trong trường bùng phát chưa từng có, những hành vi mâu thuẫn của sinh viên đã vài lần làm tăng cấp độ xung đột chân tay. Sau khi cục diện căng thẳng này duy trì được một tuần, sau cùng, bên cảnh sát và nhà trường buộc phải ngồi lại tiến hành một buổi họp khẩn cấp, cuối cùng hạn chế đối tượng bị xét hỏi là nam giới từ 30 tuổi trở lên, sinh viên cũng không bị cảnh sát truy hỏi, lúc này trong trường mới yên tĩnh được đôi chút.

o O o

Vào buổi chiều thứ tư, Phương Mộc đang đi dạo một mình trong trường, đi đến gần nhà thi đấu thể dục thể thao, nhìn về phía sau, quả nhiên thấy Thái Vĩ đang xuất hiện ở phía xa, bất giác thở dài.

Một cậu sinh viên và một người cảnh sát cả ngày dính với nhau như hình với bóng, đã đủ khiến rất nhiều người nghi ngờ, cho nên Phương Mộc đề nghị Thái Vĩ hãy quan tâm đến công tác bảo vệ trong trường, không cần thiết suốt ngày phải đi theo mình, “Tôi là người cuối cùng, hẳn ta sẽ không ra tay với tôi ngay bây giờ đâu”, Thái Vĩ bề ngoài đã đồng ý, nhưng vẫn luôn nhìn thấy anh ta đang ở khu vực gần mình.

Mấy cán bộ sinh viên của hội sinh viên đang dán tờ áp phích trên bảng thông báo bên ngoài nhà thi đấu thể dục thể thao. Lưu Kiện Quân cũng có mặt ở đó. Tờ áp phích rất lớn, một vận động viên bóng rổ đang ném bóng vào rổ, Phương Mộc nhận ra đó là Tô Quân – vận động viên bóng rổ nổi tiếng của tỉnh. Bên góc khung hợp kim nhôm của bảng thông báo. Một cán bộ sinh viên đang giẫm lên thang, nhắc một chiếc búa gỗ “choang choang”.

Một cảnh sát mặc thường phục ở bên dưới lạnh lùng nhìn lên, bất ngờ cất tiếng hỏi: “Giấy đăng ký nhận đồ của cậu đâu?”

Cậu sinh viên đang ra sức gõ liếc nhìn một cái, bĩu môi nói: “không có”. Lưu Kiện Quân vội vàng giải thích: “không phải lấy từ trạm hậu cần, đó là của phòng chúng tôi.”

Cảnh sát mặc thường phục nghe vậy, bước tới kéo kéo ống quần cậu sinh viên, “Xuống đây!”

“Làm gì thế?” Cậu ta bực bội nói.

“Đưa thẻ sinh viên của cậu ra đây!”

“Không đem theo!” Cán bộ sinh viên đó rung rung chân hất tay người cảnh sát. Người cảnh sát tối sầm mặt đá vào chiếc thang, “Xuống đây!”

Thân hình cậu sinh viên đó chột lão đảo, sém chút nữa thì ngã xuống, cũng nổi giận.

“Anh muốn làm tôi ngã chết à!” Cậu chỉ chiếc búa vào mặt người cảnh sát, “Không bắt được hung thủ thì ra oai với sinh viên chúng tôi! Có bản lĩnh thì các anh mau phá án đi, nhà nước sao lại nuôi một lũ phế vật các anh!”

Người cảnh sát sắc mặt tím tái, giơ tay ra kéo cậu sinh viên đó xuống.

Phương Mộc vội vàng đi tới để giảng hòa, còn chưa đợi cậu mở miệng, Thái Vĩ vừa chạy đến đã nắm chặt người cảnh sát đang bực bội xắn tay áo.

“Có chuyện gì vậy? Thẻ sinh viên của cậu đâu?” Thái Vĩ lớn giọng hỏi, cậu sinh viên đó cũng hơi sợ, nói nhỏ: “Không đem theo”

Lưu Kiện Quân vội vàng nói, “Cậu ấy là Tần Đại Hải, học khoa Hóa, tôi có thể làm chứng.”

“Thế còn cậu là ai?”

“Tôi là Lưu Kiện Quân, học viện Luật”, cậu chỉ vào Phương Mộc, “Cậu ấy có thể làm chứng”

Phương Mộc vội gật đầu. Thái Vĩ nhìn Phương Mộc một cái, “Đây là búa của ai?”

“Của phòng chúng tôi!”

Thái Vĩ cầm lấy chiếc búa, nhắc nhắc trên tay rồi trả lại.

“Giữ cho kỹ đừng cho người ngoài mượn và cũng đừng làm mất, hy vọng cậu ủng hộ chúng tôi.”

Lưu Kiện Quân vội vã gật đầu nói “Vâng”, rồi kéo mạnh cậu cán bộ sinh viên đó, cậu ta cũng khẽ nói về không hài lòng “Vâng”.

Thái Vĩ vỗ vỗ vai người cảnh sát mặc thường phục sắc mặt vẫn đang tối sầm, “Được rồi, cậu mau đi làm việc của cậu đi!”

“Lũ oắt con này thức khuya dậy sớm bảo vệ chúng mày, chúng mày còn...” Người cảnh sát mặc thường phục lầm bầm, có vẻ vẫn chưa nguôi giận.

“Được rồi!” Thái vĩ ngắt lời anh ta, “Đi tuần tra thôi!”

Người cảnh sát trừng mắt với cậu cán bộ sinh viên đó, nhìn anh ta đi ra, Thái Vĩ thở dài.

“Cũng đừng trách họ, thời gian này phải thừa hành công vụ suốt cả ngày đêm, mệt quá mà, tính khí cũng khó tránh khỏi nóng nảy một chút.”

Phương Mộc cười tỏ vẻ thấu hiểu. Quay đầu lại nhìn thấy Lưu Kiện Quân và mấy cán bộ sinh viên đó đang đứng nhộn nhạo vội vàng dàn hòa: “Các cậu bạn gì vậy, có hoạt động gì thế?”

Lưu Kiện Quân cũng nở nụ cười, “Tối mai, đội bóng rổ của tỉnh sẽ đấu một trận giao hữu với trường ta.” Cậu chỉ vào tờ áp phích, “Tô Quân cũng đến. Anh ấy giờ chính là thành viên đội tuyển quốc gia kia đấy.”

“Ha! Giỏi quá!” Phương Mộc rất ngưỡng mộ.

“Cậu còn nói nữa, đã động viên cậu tham gia đội bóng rổ từ lâu rồi, nếu cậu tham gia thì cũng có thể so tài trong một trận đấu với cầu thủ quốc gia đấy.”

“Khà khà, mình làm gì có đủ tư cách chứ”, mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Phương Mộc vẫn thấy vui vui.

Quay đầu sang nhìn Thái Vĩ, anh chàng này đang nhíu chặt mày, cũng phải thôi, công việc bảo vệ an toàn cho hoạt động tập thể lớn như thế này là vô cùng khó khăn. Người xem đông, nhân viên phức tạp, không dễ khống chế được cục diện, không khéo hung thủ sẽ nhân cơ hội ra tay.

“Nhớ đến cô động cho mình nhé!” Đương nhiên Lưu Kiện Quân không

suy nghĩ đến điều đó, hào hứng mời Phương Mộc.

Thái Vĩ cất bước, Phương Mộc chỉ kịp nói với Lưu Kiện Quân một câu, “chắc chắn đến”, bèn quay người đuổi theo Thái Vĩ.

“Mẹ nó chứ, việc lớn như vậy mà nhà trường cũng không thông báo trước một tiếng.” Có thể nhận thấy tâm trạng Thái Vĩ cực kỳ tồi tệ, anh vẫy tay với Phương Mộc, “Cậu về trước đi, tôi đi sắp xếp công việc bảo vệ. À, nhớ chú ý an toàn.”

Phương Mộc bất lực gật đầu, “Được.”

o O o

Buổi tối hôm sau, trận đấu bóng rổ được trình diễn đúng như dự kiến tại nhà thi đấu thể dục thể thao tại trường.

Nhà thi đấu thể dục thể thao của trường là một nhà thi đấu chính quy có đầy đủ công năng, sân thi đấu cũng hoàn toàn đạt tiêu chuẩn quốc tế, khán đài hình thức mở rộng và thu hẹp, có sức chứa hơn 2000 người xem. Mặc dù mãi đến 19h30', trận đấu mới bắt đầu, nhưng chưa đến 18h sinh viên đã ngồi chật trong nhà thi đấu, ngay cả lối đi cũng chật kín người.

Trâu Đoàn Kết và một số fan hâm mộ cuồng nhiệt đã vội đến nhà thi đấu chiếm chỗ từ lâu rồi, cũng chưa ra hai chỗ cho Đỗ Ninh và Phương Mộc. Cho nên mãi đến gần 19h hai cậu mới lững thững đi đến nhà thi đấu. Vừa đi đến bậc thang, liền nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt và một đám con gái ríu ra ríu rít đi đến, có một giáo viên nóng ruột hét lên: “Nhanh lên, nhanh lên! Sao bây giờ mới đến, mau đi thay quần áo.”

“Đội hoạt náo viên”. Đỗ Ninh nhìn những cô gái ăn mặc đẹp như hoa, cười hihi nói: “Có người đẹp cổ vũ, cậu nhóc Lưu Kiện Quân này chắc chắn phải ra sức khoe tài.”

Sau khi chen qua đám người dày đặc, giẫm vào vô số chân người, Phương Mộc và Đỗ Ninh khó khăn lắm mới ngồi yên vị vào chỗ của mình, còn chưa kịp ngồi thở đã nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên trong nhà thi đấu, còn kèm theo cả những tiếng huýt sáo đầy hưng phấn, tiếp theo là âm nhạc vang rền. Phương Mộc ngẩng đầu lên, một tốp nữ ăn mặc rất kiêu vãi đang nhảy nhót tiến ra giữa sân thi đấu, bắt đầu biểu diễn vũ đạo, người đi đầu chính là Đặng Lâm Nguyệt. Sự chú ý của các

sinh viên bỗng chốc chuyển dời từ trận đấu bóng rổ sang đôi chân của những cô gái này, Đỗ Ninh há miệng nhìn không chớp mắt. Phương Mộc cảm thấy thật buồn cười, đưa cho cậu bạn một tờ giấy ăn, Đỗ Ninh thắc mắc: “Làm gì vậy?”

“Đề lâu nước dãi của cậu đấy.” Đỗ Ninh cười, đấm Phương Mộc một cái.

Mấy phút sau, màn biểu diễn của đội hoạt náo viên kết thúc, một âm thanh trầm đục rất khoa trương vang lên khắp nhà thi đấu, tuyên bố trận thi đấu sắp sửa bắt đầu.

Nội dung đầu tiên: vận động viên hai đội ra sân. Ngay sau hiệu lệnh của người dẫn chương trình, đèn trong nhà thi đấu vụt tắt, chỉ có một chiếc đèn chiếu, chiếu một vòng tròn lớn vào cửa ra sân của vận động viên. Các cầu thủ đội bóng rổ của tỉnh ra sân trước, những cái tên quen thuộc vang lên trong nhà thi đấu, những thân hình cao lớn, oai phong lần lượt lần lượt tiến vào giữa sân bóng, người ra sân cuối cùng là tuyển thủ quốc gia Tô Quân, tiếng la hét và huýt sáo trong khoảnh khắc khi anh tiến vào trong sân gần như lật tung nóc nhà thi đấu. Sau đó là các thành viên trong đội bóng rổ của trường Đại học J. So với những cầu thủ chuyên nghiệp trong sân, dưới ánh sáng soi rọi, khi họ ra sân trông rất lộn xộn lúng túng. Một cầu thủ hậu vệ lúc chuẩn bị ra sân đã trượt ngã tạo tiếng cười thiện chí của khán giả. Lưu Kiện Quan làm đội trưởng ra sân cuối cùng, Phương Mộc thấy khi cậu xuất hiện đội hoạt náo viên hò hét hết cỡ, cậu chàng này cũng hào hứng vẫy tay chào tất cả mọi người.

Trận thi đấu bắt đầu. Khởi cần nói, mặc dù các cầu thủ đội bóng rổ tỉnh chỉ thi đấu với thái độ luyện tập, nhưng cục diện vẫn vô cùng chênh lệch.

Trước mắt những cầu thủ chuyên nghiệp có chiều cao trung bình 1m93, những bạn học sinh gần như thấp hơn một cái đầu, lộ rõ sự lúng túng, rụt rè. Sau khi kết thúc hiệp một, đội bóng rổ tỉnh dẫn trước với tỉ số 35:6.

Sau khi bắt đầu hiệp hai, đội bóng rổ tỉnh bắt đầu thả lỏng, sự tiến công của đội bóng trường cũng bắt đầu có chút khởi sắc, tiền đạo không chuyên Lưu Kiện Quân vô cùng dũng mãnh. Phương Mộc chú ý thấy, Lưu Kiện Quân mỗi lần sau khi giành được điểm đều hướng về phía đội hoạt náo viên đang reo hò ca tụng đấm mạnh vào ngực bên trái của

mình. Nhìn kỹ, bên ngực trái chiếc áo thi đấu của Lưu Kiện Quân có một chữ D khác với mọi người, có vẻ như dùng bút ký viết lên.

D – Đặng, khả khả anh chàng này, Phương Mộc mỉm cười.

Lúc nghỉ giữa hiệp đấu, đội bóng rổ tỉnh vẫn dẫn trước với tỉ số rất lớn, các bạn sinh viên dường như không hề quan tâm đến kết quả thắng thua của trận đấu, có thể nhìn thấy ngôi sao bóng rổ mà mình ngưỡng mộ mới là điều quan trọng nhất. Điều khiến họ cảm thấy hưng phấn nhất là giờ phút giải lao có thêm tiết mục biểu diễn, đương nhiên những người biểu diễn chủ yếu là các vận động viên của đội bóng rổ tỉnh. Nhưng điều khiến các bạn sinh viên trường Đại học J cảm thấy thật vinh hạnh chính là đội trường Đại học J cũng có một thành viên tham gia biểu diễn, đó chính là Lưu Kiện Quân có sức bật kinh người, cao 1m86.

Lưu Kiện Quân ném bóng tất cả ba lần, trong đó có một lần thất bại, hai lần còn lại đều rất đẹp mắt. Mỗi lần thành công, cậu đều nhìn hướng về đội hoạt náo viên và đập lên ngực trái của mình, còn hét lên một tiếng thật to. Các thành viên trong đội hoạt náo viên cũng đáp lại bằng những tiếng la hét, liên tục có thành viên trong đội hoạt náo viên lấy cùi chỏ hích hích vào Đặng Lâm Nguyệt, còn kèm theo cả nụ cười và ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Phản ứng của Đặng Lâm Nguyệt thì khá bình thường, không hề tỏ ra quá hạnh phúc, nhưng ánh mắt thì chưa bao giờ rời khỏi Lưu Kiện Quân.

Nửa trận đấu sau bắt đầu. Có lẽ do Lưu Kiện Quân đã biểu hiện quá tích cực trong nửa trận đấu trước, khi hiệp đấu thứ ba bắt đầu, sức lực của cậu đã sa sút nghiêm trọng, huấn luyện viên bèn thay cậu để tạm thời nghỉ ngơi. Khi Lưu Kiện Quân rời khỏi sân bóng, không hề trực tiếp về ngồi ở ghế dự bị mà đi đến đội hoạt náo viên và nói một câu với Đặng Lâm Nguyệt, nét mặt Đặng Lâm Nguyệt rõ ràng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thoáng đỏ mặt thẹn thùng gật đầu.

Đỗ Ninh nhìn thấy hết, bĩu môi nói với Phương Mộc: “Lần này thực sự cậu không còn hy vọng nữa rồi. Anh chàng Lưu Kiện Quân hôm nay thực sự quá nổi bật.”

Phương Mộc cười nói vui: “Cậu ấy, việc vốn dĩ chưa từng xảy ra suốt cả ngày cậu cứ nói linh tinh gì thế, tránh ra nào!”

Cậu đứng dậy.

“Đi đâu thế?”

“Đi vệ sinh, lẽ nào để tìm một nơi không có người để khóc một trận vì thất tình à?”

Ngược lại với sự náo nhiệt tung trời trong nhà thi đấu, hành lang trông lạnh lẽo vắng lặng lạ thường. Phương Mộc vội vàng đi về phía nhà vệ sinh, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh để quay về thưởng thức trận đấu. Ở chỗ rẽ, suýt nữa đâm sầm vào hai người cảnh sát có vũ trang. Nhìn nét mặt nghiêm túc của họ, lòng Phương Mộc bỗng chốc trầm xuống hẳn.

Dù rất không cam tâm, cậu nói với mình: vẫn còn lâu mới đến lúc thực sự thả lỏng thành thoi, tên hung thủ đó vẫn đang bên cạnh mình. Bỗng chốc tất cả những gì diễn ra trong nhà thi đấu không còn liên quan đến mình, Phương Mộc thậm chí quên rằng mình cần đi vệ sinh, cậu đứng nguyên vị trí cũ, ngăn người nhìn bóng dáng hai người cảnh sát đó đến khi họ biến mất ở góc rẽ hành lang.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe cảnh sát lặng lẽ dừng ở phía bên ngoài nhà thi đấu, chiếc đèn xe cảnh sát nhấp nháy màu xanh đỏ.

Phương Mộc dường như mất hồn mất vía, từ từ quay trở lại nhà thi đấu, ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tâm trí cậu không còn tập trung vào trận đấu nữa, ánh mắt cậu nhìn sang phía bên kia sân bóng, tìm kiếm trên khán đài, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của những người cảnh sát mặc thường phục. Họ có vẻ như đi tuần tra một cách lơ đãng trong đoàn người, nhưng lại như một mũi tên đã giương cung, một khi xảy ra việc gì, lúc nào cũng có thể bắn tên. Quay đầu lại, đúng như trong dự liệu, Thái Vĩ đang ở trên khán đài phía sau mình, nhìn thấy Phương Mộc quay đầu, Thái Vĩ còn khẽ xua xua tay.

Phương Mộc quay đầu lại, không thể hiện tâm trạng gì, nhưng không biết vì sao trong lòng bỗng chốc trở nên vô cùng hụt hẫng.

Trận đấu đã kết thúc, Lưu Kiện Quân và Tô Quân cùng được bình chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trong trận đấu. Tay Lưu Kiện Quân cầm lấy cúp giải thưởng, mặt mày tung bừng rạng rỡ vẫy tay với tất cả mọi người. Tiếp theo là chụp ảnh lưu niệm giữa các thành viên của hai đội, ánh đèn nhấp nháy và những tiếng bấm máy vang lên khắp sân đấu.

Mọi người đã bắt đầu rời khỏi nhà thi đấu, chỉ còn một số fan hâm mộ cuồng nhiệt ở lại đợi Tô Quân ký tên, trong đó có cả Đỗ Ninh. Phương Mộc muốn sớm rời khỏi nhà thi đấu, chào Đỗ Ninh xong bèn bước đi.

o O o

Bên ngoài nhà thi đấu trời rất lạnh vừa mới bước ra khỏi nhà thi đấu không khí náo nhiệt tung bùng, Phương Mộc bất giác rung mình một cái. Tiếp đó cậu nhìn Thái Vĩ đang đứng bên ngoài nhà thi đấu, tay chấp sau lưng.

Thái Vĩ cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay gọi cậu đến.

“Có thuốc lá không?” Anh cuống cuống hỏi ngay, Phương Mộc gật đầu.

“Đưa tôi một điếu, đưa cho cậu ấy một điếu nữa!” Thái Vĩ chỉ tay sang người cảnh sát mặc thường phục bên cạnh.

Phương Mộc rút ra hai điếu đưa cho họ, và cũng châm một điếu cho mình.

Thái Vĩ và người cảnh sát đó hút lấy hút để, không nói gì, khi đã hút quá nửa điếu thuốc, Thái Vĩ nói: “Mẹ nó chứ, làm tôi phải nhịn thuốc, thèm quá đi mất, hai người chúng tôi đều không có thuốc, bây giờ mới tan trận đấu, cũng không dám chạy đi mua.”

Thái Vĩ chỉ vào dòng người đang chen chúc đổ xô bước ra. Phương Mộc nghĩ một lát, đưa luôn bao thuốc vẫn còn hơn nửa trong tay mình. Thái Vĩ nhận luôn không hề khách sáo.

“Cậu đi đâu đấy?”

“Về ký túc xá.”

“Một mình à?”

“Ừ, một mình.”

Thái Vĩ nghĩ một lát, “Cậu đừng về vội, đi theo tôi, lát nữa xong việc, tôi đưa cậu về.” Phương Mộc đang định từ chối, Thái Vĩ liền xua tay bác bỏ, ý là “Cứ quyết định như vậy đi.”

Đợi đến khi đoàn người đi hết, Phương Mộc lại đi theo Thái Vĩ, đi một

vòng quanh trường, trọng điểm tuần tra chính là mấy khu ký túc xá nữ và những nơi các đôi yêu nhau thường hẹn hò, khi đến những nơi này tuần tra, Phương Mộc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, cảm giác như một kẻ nhìn lén. Khi Thái Vĩ ngáp ngắn ngáp dài nói đưa Phương Mộc về đã gần một giờ đồng hồ trôi đi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khi đi qua nhà thi đấu Phương Mộc vô tình liếc nhìn một cái, lập tức dừng bước.

“Anh nhìn kìa!”

Thái Vĩ nhìn theo hướng tay chỉ của cậu, thấp thoáng nhìn thấy có một sợi ánh sáng thoát ra qua cửa kính màu lam của nhà thi đấu.

“Hình như là trong nhà thi đấu bóng rổ.” Thái Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay, “Trong sân phải hết người từ lâu rồi chứ, sao lại vẫn có người?”

Hai người cùng nhìn nhau một lát rồi đồng thời cất bước hướng về phía nhà thi đấu.

o O o

Đặng Lâm Nguyệt vừa lau mái tóc ẩm ướt vừa ngăn người nhìn số 9 trên tủ thay quần áo. Vừa nãy Lưu Kiện Quân nói với cô, muốn cô đợi cậu ở nhà thi đấu sau khi trận đấu kết thúc, chỉ một mình cô thôi.

Có chuyện gì nhỉ? Đặng Lâm Nguyệt cảm thấy hơi căng thẳng.

Nói thực lòng, Đặng Lâm Nguyệt cũng có chút thiện cảm đối với Lưu Kiện Quân, nhưng cũng không phải là thích lắm. Rất nhiều người hiểu lầm mình là bạn gái Lưu Kiện Quân nhưng mãi đến hôm nay Lưu Kiện Quân vẫn chưa hề thổ lộ với mình, có lẽ tối hôm nay, anh ấy muốn nói ba chữ đó với mình.

Bên ngoài phòng thay đồ, giáo viên hướng dẫn đội hoạt náo viên đang thu chìa khóa từng buồng thay đồ. Số 3, số 4..., số 8, số 10, số 11, “số 9 đâu? Ai cầm số 9?”

“Đặng Lâm Nguyệt” Một giọng nói trả lời, tiếp theo nghe tiếng gõ cửa, “Lâm Nguyệt, cậu vẫn chưa tắm à?”

“Mình đợi chút nữa, các cậu cứ về trước đi!” Đặng Lâm Nguyệt nói rõ to ra bên ngoài.

“Lẽ mề quá, ngày mai cậu tự nộp chìa khóa cho hội sinh viên nhé.” Sau đó, liền nghe các tiếng các cô gái riu rít rời khỏi phòng thay đồ.

Đặng Lâm Nguyệt ăn mặc chỉnh tề, khóa chặt tủ thay đồ, rồi tiện tay treo chìa khóa lên cổ tay mình. Đúng lúc đó, di động kêu kính coong, là tin nhắn của Lưu Kiện Quân gửi đến. “Anh ở nhà thi đấu bóng rổ đợi em.”

Trong nhà thi đấu bóng rổ không còn một ai, cả sân bóng rộng lớn vắng lặng như tờ. Đặng Lâm Nguyệt nhìn bốn phía khán đài, không thấy bóng dáng Lưu Kiện Quân đâu.

Anh chàng này ở đâu nhỉ? Đặng Lâm Nguyệt vừa lăm bắm trong lòng, vừa đi thẳng đến giữa sân bóng. Đột nhiên, có một tiếng “phịch phịch” vang lên trong nhà thi đấu vắng vẻ, Đặng Lâm Nguyệt giật nảy mình nhìn về phía vừa phát ra tiếng động, thì chỉ nhìn thấy một quả bóng rổ đang lăn từ trên khán đài xuống. Bóng lăn đến bên cạnh chân Đặng Lâm Nguyệt, cô giẫm lên để giữ bóng đứng yên, là một quả bóng rổ mới tinh hàng Spalding, ở tám mảnh da trên quả bóng đều in tên Đặng Lâm Nguyệt và Lưu Kiện Quân, lấp lánh ánh vàng, trong rất đẹp mắt.

Đặng Lâm Nguyệt mỉm cười, anh chàng này cũng thật tỉ mỉ.

Đúng lúc đó, nhà thi đấu vang lên bài hát “Ánh trăng thấu hiểu lòng anh” của Tề Tân, nhà thi đấu vắng lặng, giọng hát truyền cảm ấm áp của Tề Tân đang vang vọng khắp nơi: “Em hỏi anh yêu em sâu đậm bao nhiêu, anh yêu em nhiều đến đâu, tình cảm của anh là thật, tình yêu của anh cũng rất sâu đậm, ánh trăng thấu hiểu lòng anh...”

Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, ở một đầu trên đỉnh khán đài, ở đó đang sáng đèn, có thể nhìn thấy ở đó một người đang vẫy tay với mình, đó chính là Lưu Kiện Quân.

Nghe xong cả bài hát, sau vài giây yên lặng, liền nghe thấy tiếng Lưu Kiện Quân vang lên trong nhà thi đấu: “Lâm Nguyệt, hôm nay là ngày vô cùng đặc biệt đối với anh, không chỉ là bởi vì hôm nay anh được thi đấu chung với thần tượng của mình, điều quan trọng hơn là anh bày tỏ nỗi lòng mình với cô gái mà anh yêu thương nhất...” Giọng nói ngọt ngào vang lên trong loa, có một thứ mê lực xuyên thấu vào lòng mình.

Lưu Kiện Quân nhìn hình bóng mờ mờ đó, cảm giác toàn bộ cơ thể mình

đã bị niềm hạnh phúc đó vây quanh. Yêu đi, yêu đi, yêu đi, làm gì có cô gái nào lại không thích cảm giác hưng vinh, làm gì có cô gái nào lại không hy vọng bạn trai của mình đẹp trai cao lớn, có mấy cô gái có thể kháng cự lại sự tấn công lãng mạn như thế này. “Lâm Nguyệt, anh...”

Đột nhiên trong nhà thi đấu vang lên một tiếng “phụt”, cả một màn đêm đen kịt, giọng nói chan chứa tình cảm của Lưu Kiện Quân cũng đột ngột biến mất.

Bỗng chốc rơi vào giữa màn đêm đen, Đặng Lâm Nguyệt vô cùng sợ hãi. Sau đó đứng im không biết làm gì vài giây, cô run rẩy hét lên: “Lưu Kiện Quân...”

Trong phòng phát thanh cũng là một màn đêm dày đặc, không có tiếng trả lời.

Đặng Lâm Nguyệt lại hét gọi thêm mấy tiếng nữa, giọng nói của mình vang vọng khắp nhà thi đấu vắng tanh, nghe thật đáng sợ.

“Anh đừng dọa em, em giận đấy!” Đặng Lâm Nguyệt cảm giác như mình sắp bật khóc.

Đột nhiên một chiếc đèn vụt chiếu sáng, một luồng ánh sáng soi từ trên đỉnh xuống vây quanh người Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt bị ánh đèn làm cho chói mắt, cô lấy tay giơ lên trán, căng mắt nhìn về phía đèn chiếu.

Cô thấp thoáng nhận thấy có một người bước từ trên khán đài xuống. Đúng vậy cô có thể nghe thấy tiếng bước chân đang đi ở những bậc cầu thang.

“Là anh phải không, Lưu Kiện Quân?”

Người đó không trả lời, vẫn chậm rãi bước xuống, ánh sáng chiếu vào lưng anh ta, Đặng Lâm Nguyệt không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ cảm thấy đó là nam giới.

Anh ta từng bước tiến lại gần, cuối cùng Đặng Lâm Nguyệt cũng có thể chắc chắn đó không phải Lưu Kiện Quân, vì anh ta thấp hơn Lưu Kiện Quân nửa cái đầu.

“Anh...anh là ai?” Đặng Lâm Nguyệt muốn chạy, nhưng đôi chân mềm

nhũn, không có chút sức lực nào.

Cuối cùng, người đó cũng tiến vào trong sân bóng rổ, Đặng Lâm Nguyệt thấp thoáng nhận ra anh ta mặc chiếc áo khoác dài màu đen, trong tay còn xách một thứ gì đó.

7m, 6m, 4m...Người lạ càng lúc càng tiến gần mình, Đặng Lâm Nguyệt run rẩy lùi lại phía sau.

Cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Mũi chiếc áo khoác màu đen đã che mất nửa khuôn mặt anh ta, phía dưới mũi đang bị che chắn bởi một chiếc khẩu trang. Cái miệng trong khẩu trang động đậy, nhưng có lẽ không phải đang nói mà là đang cười!

Cuối cùng Đặng Lâm Nguyệt cũng sụp đổ, cô kêu lên một tiếng thất thanh, ném quả bóng rổ về phía đối phương, quay người bỏ chạy.

Người lạ đó bước nhanh về phía trước, một tay tóm lấy tóc Đặng Lâm Nguyệt, một tay giơ cao lên rồi đập mạnh xuống. Mái tóc trơn ướt vừa mới gội xong chột rút khỏi tay hắn, chiếc búa lẽ ra phải đập mạnh lên đầu thì đập mạnh xuống vai Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt đau đớn tột cùng, chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Người lạ mặt cười “hi hi”, từ từ từng bước tiến lại gần.

Cô sợ hãi dịch về phía sau, sử dụng cả hai chân hai tay.

“Cầu xin anh, đừng...” Kẻ lạ mặt không hề động lòng, anh ta bước lên một bước, một chân dẫm lên đùi Đặng Lâm Nguyệt, một tay giơ cao chiếc búa...

“Dừng tay.”

Một tiếng kêu thét vang lên giận dữ như sấm rền. Liên theo đó đoàn một tiếng, một viên đạn xoẹt qua kẻ lạ mặt đó.

Kẻ lạ mặt kinh hãi, ngược đầu nhìn về phía cửa ra vào đối diện, hai bóng người đang lao nhanh đến. Hắn ta không kịp suy nghĩ, liền quay người bỏ chạy.

Hai người vội đến bên cạnh Đặng Lâm Nguyệt, một người trong số đó nói: “Cậu ở lại” rồi nhanh chóng cầm súng đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đặng Lâm Nguyệt cảm nhận được đang đỡ mình ngồi dậy, toàn thân đau đớn khôn cùng, không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể mềm oặt người dựa vào người đó.

“Là em à?” Cô nghe thấy một giọng nói kinh ngạc, gắng gượng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng căng thẳng của Phương Mộc.

“Em bị thương ở đâu vậy?”

“Vai...chỗ bả vai, đau lắm...”, Phương Mộc thầm thở phào. Cậu khéo léo đổi thành tư thế quỳ, để Đặng Lâm Nguyệt dựa vào trong lòng mình, đồng thời một tay rút con dao găm ra.

Được cứu rồi! Đặng Lâm Nguyệt nhắm hờ mắt, cảm thấy sức lực trong cơ thể mình như bị rút sạch, mềm nhũn người dựa hẳn vào Phương Mộc.

“Đoàng”, bên ngoài lại vang lên một tiếng súng, Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt không hẹn mà cùng rùng mình một cái, nhưng xung quanh lại nhanh chóng im lặng trở lại.

Sao rồi nhỉ?

Tiếng súng đó là chuyện gì vậy?

Có bắn trúng hung thủ không?

Cậu căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh, ngoài cái vòng ánh sáng ở đằng xa, còn lại chẳng nhìn thấy gì cả. Trên khán đài tối đen, dường như có vô số sinh vật đang nhảy múa. Cậu ra sức nắm bắt từng chút tiếng động khả nghi trong bóng đêm.

Ngoài hơi thở của mình và Đặng Lâm Nguyệt, xung quanh là một bầu không khí tĩnh lặng đến ghê người. Đợi đến khi mắt cậu thích nghi được với ánh sáng trong nhà thi đấu, Phương Mộc phát hiện ra phía trước có một quả bóng rổ đang nằm im.

“Chỉ có một mình em sao?” Cậu lắc lắc Đặng Lâm Nguyệt đang nằm trong lòng.

Đặng Lâm Nguyệt yếu ớt mở mắt, “Không, còn có Lưu Kiện Quân.”

“Cậu ấy đang ở đâu?” Phương Mộc hỏi gấp gáp. Ngón tay Đặng Lâm Nguyệt gắng gượng chỉ lên phía trên, “Phòng phát thanh”.

Phương Mộc vội vàng đặt Đặng Lâm Nguyệt xuống đất định đi lên xem. Đặng Lâm Nguyệt không biết lấy sức lực từ đâu, nắm thật chặt áo Phương Mộc: “Đừng đi, đừng đi, đừng để em lại đây, em xin anh đấy!”

Phương Mộc giằng co một chút, thật không ngờ lại không thể làm cô buông tay ra được. Đang bực mình, phía sau vang lên những tiếng bước chân vội vã, Phương Mộc vội nắm chặt dao găm, vừa mới quay người, luồng ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào mặt cậu.

“Ai ở đó, bỏ thứ đang cầm trong tay xuống!” Phương Mộc nghe thấy tiếng lên đạn của súng, vội giơ tay lên, “Là tôi đây, Phương Mộc.”

Mấy người vội vàng chạy đến, Phương Mộc nhận ra người đi đầu chính là anh cảnh sát mặc thường phục hôm qua đã đôi co với cậu cán bộ sinh viên. Anh ta lấy đèn pin soi vào Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt, “Là cậu à, có chuyện gì vậy? Thái Vĩ đâu?”

Phương Mộc không kịp trả lời anh ta, tay chỉ vào phòng phát thanh, “Nhanh lên, bên trong còn có một người.”

Cảnh sát mặc thường phục khoát tay một cảnh sát bên cạnh, “Các cậu đi theo tôi!” Hai người cầm súng nhanh chóng chạy lên khán đài. Phương Mộc nhìn thấy họ bước vào phòng phát thanh, trong lòng thầm cầu khẩn: nhất định không được chết!

Anh sáng đèn pin đang lay động trong phòng phát thanh, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì. Phương Mộc không thể chờ đợi hơn được nữa, hét lớn: “Thế nào rồi?”

Người cảnh sát mặc thường phục thò đầu ra khỏi cửa, “Không sao, vẫn còn sống.” Phương Mộc thở phào quay đầu nói với người cảnh sát: “Thái Vĩ đuổi theo hung thủ rồi, đi theo hướng đó, các anh mau đi cứu viện cho anh ấy!”

“Không cần đâu!”

Thái Vĩ ôm mặt, trong tay cầm một thứ gì đó đang bước ra từ trong

bóng đêm.

“Bật đèn!” Anh hét lên với những người cảnh sát phía trên. Một phút sau, ánh đèn sáng rực khắp nhà thi đấu.

Lúc này Phương Mộc mới nhìn rõ Thái Vĩ, mặt anh đang chảy máu, trong tay cầm một thứ gì đó được bọc giấy ăn ở bên ngoài, hình dạng có vẻ hơi dài.

Bắt được hấn ta chưa?

Mặt anh sao vậy?

Đây là thứ gì?

Có quá nhiều câu hỏi, Phương Mộc nhất thời không nói được lời nào.

Thái Vĩ cũng không định giải thích gì ngay cho cậu. Anh nhú mày nhìn hai người cảnh sát đang ra sức khiêng Lưu Kiện Quân xuống.

“Thế nào?”

“Không sao, chỉ bị ngất thôi.”

Thái Vĩ cúi đầu xem xét Đặng Lâm Nguyệt đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, vẻ mặt bớt căng thẳng hơn nhiều. Anh bố trí bốn người cảnh sát nhanh chóng đưa hai người bị thương đến bệnh viện, sau đó quay người đưa cho Phương Mộc xem đồ vật đang cầm trong tay. Là một cái tuốc nơ vít.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Quả đúng là The Yorkshine Ripper.

“Mẹ nó chứ, thằng khốn đó chạy nhanh quá, hơn nữa chắc chắn là rất quen thuộc địa hình nhà thi đấu. Khi đuổi đến ngã rẽ, tôi thấp thoáng nhìn thấy hấn ném một thứ gì đó về phía tôi, tôi nghiêng đầu nhưng vẫn không tránh được.” Anh chỉ vào mặt mình, vị trí xương gò má bị rách hở miệng, còn đang chảy máu be bét, “Trong lúc khẩn cấp, tôi cũng bắn một viên đạn, có lẽ không bắn trúng, chỉ chậm một bước này thôi, hấn rõ là không nhìn thấy nữa”, Thái Vĩ rầu rĩ nói, “Lúc sau, tôi quay trở lại nhặt được thứ này”. Anh chỉ vào tuốc nơ vít.

Phương Mộc nhìn cái tuốc nơ vít, đột nhiên chỉ xuống cạnh chân Thái Vĩ, “Đó là thứ gì vậy?”

Thái Vĩ cúi người nhặt thứ đó lên, là một chiếc chìa khóa, lấy một chiếc dây chun xuyên vào một miếng sắt nhỏ, một mặt của miếng sắt viết chữ “nữ”, Thái Vĩ giở mặt sau.

“6?” Thái Vĩ nói.

“9?” Phương Mộc đứng phía đối diện nói.

Hai người cùng nhìn nhau, là “9” hay là “6”?

“Cái này...” Phương Mộc nhìn đi nhìn lại chiếc chìa khóa, “Hình như là chiếc chìa khóa của phòng thay đồ.”

“Phòng thay đồ nữ?” Thái Vĩ lập tức nói: “Đây có lẽ là số 9, buồng để đồ số 6 của phòng thay đồ nữ đã bị khóa chặt rồi.”

Phương Mộc nghĩ một lát, cầm chiếc chìa khóa, quay ngoài bước đi, Thái Vĩ đi theo Phương Mộc đến phòng thay đồ nữ. Phương Mộc lấy chìa khóa thử, không mở ra được.

“O! Bên này cũng có một số 6!” Thái Vĩ kinh ngạc chỉ vào một ngăn để đồ nói, Phương Mộc bước đến nhìn thấy biển số 6 trên cửa sắt ngăn để đồ, cắm chìa khóa vào trong ổ, vặn tay một chút, liền bật mở.

Cậu lấy tay khẽ nghịch tấm biển số 6, nó vui nhộn xoay quanh chiếc đinh tán, liên tục thay đổi, 6,9,6,9....

Thái Vĩ quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra, hai chiếc đinh tán dùng để gắn cố định tấm biển, một cái bên trên đã bị cạy ra.

“Ngăn để đồ này vốn dĩ là số 9”, anh nhìn Phương Mộc, “Sau đó bị ai đó xử lý, thì biến thành số 6 rồi.”

Khóe miệng Phương Mộc dần dần xuất hiện nụ cười.

Thế là đã không để cho hắn được toại nguyện.

CHƯƠNG 19: TÌNH YÊU LÀ GÌ

“Ừ được...tôi biết rồi, cứ như vậy đã nhé. Tạm biệt”, Phương Mộc tắt máy, chỉ vào những quả quýt trên bàn hỏi, “Thứ này bao nhiêu tiền một cân?”

Thái Vĩ vừa mới gọi điện thoại đến, ngữ khí nặng nề. Anh nói với Phương Mộc, đêm đó phía cảnh sát tổ chức một lực lượng cảnh sát lớn để tiến hành tìm kiếm trong toàn trường, nhưng không phát hiện được bất cứ manh mối giá trị nào. Do đó vẫn phải duy trì canh phòng cẩn mật một khoảng thời gian nữa.

Phương Mộc rất hiểu tâm trạng của Thái Vĩ. Đây là lần đầu tiên tiếp xúc với hung thủ ở khoảng cách gần. Phải trở mắt nhìn hung thủ thoát khỏi tay mình chỉ trong gang tấc, đây là điều mà bất kỳ một người cảnh sát nào cũng không thể chịu đựng nổi. Chắc anh chàng này sẽ liên tục hồi tưởng lại khung cảnh lúc đó, nếu lúc đó chạy nhanh hơn một chút thì tốt...nếu như lúc đó bắn chính xác hơn một chút thì hay biết mấy...

Tâm trạng của Phương Mộc thoải mái hơn Thái Vĩ nhiều. Có lẽ do lập trường khác nhau, Thái Vĩ quan tâm đến việc khi nào có thể phá án, Phương Mộc mặc dù cũng khao khát bắt được hung thủ, nhưng có thể ngăn cản hấn phạm tội còn quan trọng hơn. Tối hôm đó sau khi lấy xong lời khai. Phương Mộc quay trở về phòng ký túc xá ngủ một giấc thật ngon. Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc và mấy đứa bạn quyết định đến bệnh viện thăm Lưu Kiện Quân.

Xách túi hoa quả mua với giá cắt cổ ở trước cửa bệnh viện Phương Mộc, Đỗ Ninh và vài người bạn bước lên tầng 3 của bệnh viện tỉnh. Khi Đỗ Ninh đang nheo mắt tìm kiếm phòng bệnh 312, Phương Mộc đã đi thẳng đến gian phòng cuối hành lang đang bị cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt. Trong đó có một cảnh sát biết Phương Mộc không tra hỏi gì mà cho cậu vào phòng luôn.

Chiếc giường bệnh sát cửa sổ bị vây kín. Thấy có người bước vào tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, Phương Mộc nhận ra một trong hai

người là anh cảnh sát đã chạy đến nhà thi đấu tối đó.

Họ gật đầu với Phương Mộc, coi như là chào hỏi, quay đầu lại tiếp tục nói với bác sĩ: “ý của bác sĩ là tình hình hiện tại của cậu ấy không phù hợp để lấy lời khai?”

“Điều này còn cần nói nữa nói sao?” Bác sĩ bực bội trả lời “Bệnh nhân đã rơi vào tình trạng bán hôn mê, hỏi thế nào được?”

Hai người cảnh sát bất lực nhìn nhau một lát, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Phương Mộc đặt túi hoa quả lên bệ cửa sổ chăm chú nhìn Lưu Kiện Quân đang nằm trên giường bệnh. Vải băng quấn quanh đầu Lưu Kiện Quân, sắc mặt nhợt nhạt mắt nhắm mắt mở, bình dưỡng khí khi chụp lên miệng, trông vô cùng yếu ớt. Con tim Phương Mộc chợt cảm thấy rất nặng nề, tối qua khi cảnh sát khiêng Lưu Kiện Quân xuống, nói một câu “Không sao”, xem ra câu này chỉ là ám chỉ Lưu Kiện Quân vẫn còn sống. Vết thương của cậu nghiêm trọng hơn rất nhiều so với suy nghĩ của Phương Mộc. Cậu cúi đầu nhìn hồ sơ bệnh án treo phía đầu giường trên đó viết đơn giản mấy chữ “Xương sọ lõm”

“Lõm?” Cậu thầm thì: “Có lẽ là do một vật tù đập vào, chắc là hung thủ đã sử dụng búa.”

Đỗ Ninh lay tỉnh Trâu Đoàn Kết đang gục người ngủ bên giường, “Cậu ấy sao rồi?”

Trâu Đoàn Kết vừa ngáp vừa nói: “Hôm qua đã làm xong phẫu thuật bác sĩ nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng cần phải nằm viện một thời gian để theo dõi”

Lúc này ở ngoài cửa bỗng vang lên tiếng ồn ào có thể nghe thấy một người đàn ông đang tranh cãi với cảnh sát gác cửa. Còn kèm theo cả tiếng khóc của một người phụ nữ, “Tôi là mẹ nó, tôi vào thăm nó không được sao?”

Cửa bị đẩy ra, hai người nam nữ trung niên quần áo bụi bặm vội bước vào phòng, hai người nét mặt sợ hãi lướt nhìn khắp cả phòng bệnh, sau đó đến thẳng giường bệnh của Lưu Kiện Quân. Còn chưa đi đến trước giường, người phụ nữ đã khóc toáng lên. Trâu Đoàn Kết vội vàng đứng dậy đỡ bà.

“Cô đến rồi ạ, cô mau ngồi xuống, Kiện Quân không sao đâu”

Mẹ Lưu Kiện Quân ngồi xuống giường từng giọt nước mắt to tròn lăn dài bà lấy một tay bịt miệng mình lại. Dường như sợ làm ồn đánh thức cậu con trai vẫn còn trong tình trạng hôn mê, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lưu Kiện Quân.

Bố Lưu Kiện Quân khẽ đọc dòng chữ trên hồ sơ bệnh án “Xương sọ lõm?” Trên mặt tràn ngập nỗi đau đón xót xa và sợ hãi.

Đỗ Ninh vội vàng nói: “Chú đừng lo lắng, đã làm xong phẫu thuật bác sĩ nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Ông gật đầu nét mặt hơi thả lỏng một chút. Ông nhìn mấy chàng trai trẻ hỏi: “Các cậu là bạn học của Kiện Quân à? Rốt cuộc việc này là như thế nào?”

Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc, “Cụ thể thế nào chúng cháu cũng không biết, nhưng...” cậu đẩy đẩy Phương Mộc. “Chính cậu ấy đã cứu Lưu Kiện Quân”

Bố mẹ Lưu Kiện Quân vội hướng ánh mắt về phía Phương Mộc, mẹ Lưu Kiện Quân nắm chặt tay Phương Mộc, “Cháu ơi mau nói cho cô biết, rốt cuộc là có chuyện gì, ai đánh vậy?”

“Cô à, cụ thể là như thế nào cháu cũng không biết rõ, cháu cũng chỉ là trùng hợp đi đến nơi xảy ra sự việc.”

Mẹ Lưu Kiện Quân đột nhiên quỳ xuống nghẹn ngào nói “Cậu bé tốt bụng, cô cảm ơn cháu, cô chỉ có mỗi một đứa con trai, cảm ơn cháu lắm!”

Phương Mộc vội vàng đỡ bà lúng túng đến nỗi đỏ bừng mặt.

“Cô ơi...cô đừng như vậy...là việc cháu nên làm...”

Khó khăn lắm mới khuyên được mẹ Lưu Kiện Quân đứng dậy, Phương Mộc cảm thấy mình không thể ở lại phòng bệnh thêm nữa. Cậu đặc biệt không thể đối diện với ánh mắt biết ơn vô tận của mẹ Lưu Kiện Quân.

Suy cho cùng, Lưu Kiện Quân gặp nạn chính là do mình. Nhìn một lần nữa cậu bạn Lưu Kiện Quân vẫn đang hôn mê, tâm trạng Phương Mộc

càng lúc càng nặng nề, đôi tay dần nắm chặt.

Tên khốn khiếp! Nhất định phải bắt được mày!

Cậu không muốn bọn Đỗ Ninh nhìn thấy bộ dạng khác thường của mình lạng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Vừa mới bước ra ngoài hành lang, lại bất ngờ nhìn thấy Thái Vĩ đang vội vội vàng vàng chạy lên bậc cầu thang.

“Ồ, cậu cũng ở đây à?” Thái Vĩ cũng nhìn thấy Phương Mộc.

“Ừ, tôi đến thăm bạn.”

“Cậu nam sinh đó à, cậu ấy sao rồi?”

“Không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn đang hôn mê. Anh đến đây làm gì?”

“Đến tìm cô nữ sinh để tìm hiểu tình hình. Cô ấy cũng nằm ở viện này tầng 5. Cậu đi không?”

Phương Mộc nghĩ một lát, gật đầu.

Cảnh sát canh giữ chỗ Đặng Lâm Nguyệt còn nghiêm ngặt hơn chỗ Lưu Kiện Quân nhiều ở ngoài cửa có bốn cảnh sát trang bị vũ khí canh giữ. Đặng Lâm Nguyệt một mình nằm trong phòng bệnh rộng rãi, trông giống một ngôi nhà có hai phòng ngủ và một phòng khách các phương tiện đều đầy đủ cả.

Khi Phương Mộc và Thái Vĩ bước vào phòng bệnh một người phụ nữ phong thái ung dung chăm sóc rất kỹ lưỡng đang nói chuyện với hai người cảnh sát “Hay là để mấy hôm nữa đi, bộ dạng như thế này làm sao có thể trả lời câu hỏi của các anh được?”

Hai người cảnh sát rõ ràng rất khó xử, “Chúng tôi biết rất rõ tình hình con gái bà. Nhưng cô ấy là người duy nhất tiếp xúc với hung thủ trong cự ly gần nếu như cô ấy có thể sớm cung cấp cho chúng tôi những manh mối có giá trị chúng tôi cũng có thể sớm phá án”

“Không được” người phụ nữ nói cương quyết “Con gái tôi cần phải được nghỉ ngơi đầy đủ, anh là ai?” Bà nói không hề khách khí với Thái Vĩ khi nhìn thấy anh tiến vào.

Hai người cảnh sát quay lại, gật gật đầu nói “Đội trưởng Thái!”

“Anh là cấp trên của bọn họ, thật khéo, tôi hỏi anh, những người canh gác ở cửa bao giờ mới giải tán? Coi chúng tôi là phạm nhân à?”

“Tạm thời không thể được”, Thái Vĩ nhìn giường bệnh trống không “Con gái bà đâu?”

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt không trả lời Thái Vĩ trầm mặt xuống nói: “Sao, còn cần ông Đặng nhà tôi phải gọi điện cho Cục trưởng các anh sao?”

Thái Vĩ nhìn bà lạnh lùng nói: “Tình hình cụ thể chúng tôi không thể tiết lộ cho bà biết, nhưng hung thủ vẫn rất có thể ra tay với con gái bà”. Anh dừng lại một lát, “Thế nào? Hay là chúng tôi tạm giải tán?”

Sắc mặt mẹ Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc trở nên rất khó coi, một lúc sau mới thốt ra mấy chữ: “Vậy thì...cứ như vậy đi!”

Đúng lúc đó từ trong nhà vệ sinh phát ra tiếng nước chảy ào ào tiếp đó hai cô y tá đỡ Đặng Lâm Nguyệt bước ra ngoài. Đặng Lâm Nguyệt sắc mặt nhợt nhạt mái tóc búi tròn phía sau bả vai bị bó bột tay cũng bị treo ở trước ngực bằng một miếng vải băng.

Nhìn thấy Phương Mộc, Đặng Lâm Nguyệt cười yếu ớt “Là anh à” Cô nghiêng đầu, “Đây là mẹ em. Mẹ à chính họ đã cứu con”

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt trông khá ngượng ngùng như thể bù đắp những ngôn từ bất kính vừa rồi, bà miễn cưỡng nở nụ cười mới mời Phương Mộc và Thái Vĩ ngồi xuống.

Hai cô y tá đỡ Đặng Lâm Nguyệt nằm xuống giường đắp chăn rồi lại nâng cao giường để Đặng Lâm Nguyệt có thể nói chuyện một cách thoải mái.

“Cám ơn anh đến thăm em!” Đặng Lâm Nguyệt nằm thu người trong chiếc chăn trắng tinh, mỉm cười nói với Phương Mộc.

“Anh đến thăm Lưu Kiện Quân” Vừa nói dứt lời Phương Mộc cảm thấy không ổn, “Cũng đến thăm em”

Đặng Lâm Nguyệt có vẻ hơi khó xử nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

“Ồ, anh ấy sao rồi?”

“Đã làm xong phẫu thuật bác sĩ nói không còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt hừ một tiếng trong mũi.

Thái Vĩ mở túi công văn, lấy ra cuốn sổ ghi chép và bút

“Bạn Đặng có thể mời bạn kể lại tình hình tối hôm qua được không?”

Sắc mặt Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc tái mét, hơi thở cũng trở nên dồn dập nước mắt lưng tròng, rõ ràng cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi ám ảnh của sự việc tối hôm qua.

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt thấy vậy vội vàng nói: “Đã bảo các anh đừng hỏi nữa, các anh không thể thông cảm một chút đối với người bị hại sao? Để mấy hôm nữa hẵng hay”, nói xong liền đứng dậy, bộ dạng như thể hạ lệnh đuổi khách. Thái Vĩ bất lực, lại nhét giấy bút vừa mới đưa ra trở vào trong túi, đứng dậy cáo từ.

Phương Mộc cũng đứng dậy đang định bước đi. Đặng Lâm Nguyệt gọi giật lại “Phương Mộc”, cố gắng giọng ngòai dậy, “Lưu Kiện Quân nằm ở phòng bệnh nào? em muốn đi thăm anh ấy!”

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt vội ngăn cô, “Không được đi, bộ dạng con thế này, làm sao đi thăm cậu ấy được!”

Thái Vĩ sa sầm nét mặt nhìn bà ta một cái rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Phương Mộc đành phải vẫy vẫy tay chào Đặng Lâm Nguyệt vội vàng theo Thái Vĩ. Khi đi ra khỏi cửa vẫn còn nghe tiếng Đặng Lâm Nguyệt khe khẽ tranh luận với mẹ.

“Mẹ nó chứ” Thái Vĩ bực bội châm một điếu thuốc hút lấy hút để. Coi như không nhìn thấy tấm biển cấm hút thuốc lá ở hành lang, “Bọn đàn bà, quá vênh vào tỏ vẻ ta đây!”

Phương Mộc không biết người anh nói là Đặng Lâm Nguyệt hay mẹ Đặng Lâm Nguyệt cũng hàm hồ khuyên nhủ: “Thôi bỏ đi, người ta cũng có tình hình đặc biệt.”

“Mẹ nó chứ, cậ nhà là người nhà của cán bộ, không hề phối hợp với

công việc của cảnh sát.” Thái Vĩ ném đầu thuốc lá, “chỉ có mỗi hai người làm chứng, một người hôn mê, một người không nói, điều tra thế quái nào được!”

Anh vẫy vẫy tay với một người cảnh sát, “Cậu! đi hỏi bác sĩ, cậu sinh viên đó bao giờ mới có thể tỉnh được?” Người cảnh sát đó không dám nói nhiều, thừa một tiếng bèn đi nhanh xuống dưới tầng. Thái Vĩ tay chống hông, đứng thờ “phù phù” hồi lâu rồi chợt mở miệng hỏi: “Tiếp theo cậu tính thế nào?”

Phương Mộc bị hỏi trở tay không kịp “Cái gì? Cái gì mà tôi tính thế nào?”

“Tiếp theo đây hung thủ sẽ thế nào?” Thái Vĩ tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Hắn ta có tiếp tục tìm cơ hội để xử lý cô gái này không? Hay là tìm một người khác để hoàn thành vụ án giết người lần thứ 6, hắn ta sẽ mô phỏng ai?”

“Làm sao tôi biết được!” Phương Mộc nói vẻ không vui.

Lần này hung thủ vẫn chưa hoàn thành hành vi phạm tội cũng không để lại manh mối lần gây án tiếp theo. Tiếp theo đây công việc phòng hộ sẽ tiến hành ra sao? Hắn ta sẽ chọn lựa nạn nhân như thế nào? là Đặng Lâm Nguyệt hay người khác? Tất cả đều là ẩn số.

Giống như trên một tờ giấy thi chợt trở nên trắng tinh, đề thi tiếp theo là gì? Không ai biết được!

o O o

“Ồ cậu đến rồi à?”

“Ừ, Thầy đang gọi điện thoại à? Không làm phiền thầy chứ?”

“Ồ, không sao đâu, vừa vắn gọi xong rồi.”

“Thầy gọi tôi có chuyện gì không vậy?”

“Khà khà, không có gì, đã lâu cậu không đến, muốn hỏi tình hình của cậu”

“Ừm, tôi vẫn khỏe, sắc mặt của thầy không được tốt, thầy bị ốm à?”

“Ồ, không sao, hơi cảm một chút”

“Có bị sốt không ạ?”

“Không. Không sao đâu”

“Hay là tôi đưa thầy đến bệnh viện khám?”

“Không cần, không cần. À phải rồi, cậu vẫn khỏe chứ?”

“Vâng cũng khá ổn”

“Còn sợ điểm danh không?”

“Chắc là không sợ nữa, chắc phải cảm ơn thầy nhiều. Khả khả về cơ bản, có thể ứng phó được.”

“Thật vậy sao? Cậu chắc chắn chứ?”

o O o

Mấy ngày sau, cuối cùng Lưu Kiện Quân cũng có thể mở miệng nói, tường thuật lại với bên cảnh sát sự việc xảy ra ngày hôm đó. Theo lời kể của cậu, hôm đó cậu định thổ lộ tình yêu với Đặng Lâm Nguyệt trong nhà thi đấu. Do đó vào bữa trưa, cậu đã mượn thầy giáo quản lý nhà thi đấu chìa khóa, đồng thời hỏi vị trí cách bật và phương pháp sử dụng micro, đèn chiếu trong phòng phát thanh. Trong khi diễn ra trận đấu bóng rổ cậu hẹn Đặng Lâm Nguyệt buổi tối ở lại nhà thi đấu một mình đợi cậu. Thế nhưng khi nghi thức bày tỏ tình cảm lãng mạn của cậu tiến hành đến then chốt cuối cùng, đột nhiên có người ở đằng sau đánh trúng cậu còn những sự việc xảy ra sau đó, cậu hoàn toàn không hay biết gì.

Đặng Lâm Nguyệt cuối cùng cũng có thể bình tĩnh hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm đó, đồng thời miêu tả tỉ mỉ cho cảnh sát. Thế nhưng do ánh sáng lúc đó quá tối, cộng thêm Đặng Lâm Nguyệt đang ở trong trạng thái tâm lý hoảng sợ cực độ cô chỉ có thể chứng thực với cảnh sát hung thủ là một người đàn ông cao khoảng 1m70 trở lên.

Phương Mộc và Thái Vĩ tối đó mặc dù cũng nhìn thấy hung thủ thậm chí Thái Vĩ từng đuổi bắt hắn nhưng do nguyên nhân ánh sáng và cự ly họ không có ấn tượng sâu sắc nào về hung thủ.

Một vấn đề khiến cảnh sát chú ý là tại sao hung thủ lại biết được Đặng Lâm Nguyệt sẽ ở lại nhà thi đấu một mình?

Hung thủ đã cố tình phá hỏng ngăn tủ để đồ Đặng Lâm Nguyệt sử dụng tối hôm đó, đổi số 9 thành số 6. Điều này chứng tỏ hung thủ đã xác định Đặng Lâm Nguyệt chính là mục tiêu gây án. Hắn làm như vậy chắc chắn đã biết trước Đặng Lâm Nguyệt sẽ sử dụng ngăn tủ đồ số 9, hơn nữa còn ở lại một mình trong nhà thi đấu.

Vậy thì người này có lẽ phải là người biết rõ những tình hình kể trên. Suy luận này khiến bên cảnh sát vô cùng hưng phấn bởi vì nó có thể thu hẹp phạm vi điều tra.

Thế nhưng kết quả điều tra lại khiến mọi người vô cùng thất vọng. Lưu Kiện Quân nói, cậu không hề nói cho ai biết kế hoạch tối hôm đó. Vậy thì thông tin Đặng Lâm Nguyệt tối đó ở lại nhà thi đấu, chỉ có thể bị người khác biết trong hai trường hợp. Một là ở nhà ăn, trong khi mượn chìa khóa và hỏi thầy giáo quản lý nhà thi đấu, thứ hai trong lúc thi đấu bóng rổ khi mời Đặng Lâm Nguyệt nhưng Lưu Kiện Quân nói, lúc ăn cơm trưa không hề nhớ xung quanh có những ai, và điều tra thầy giáo quản lý nhà thi đấu cũng chứng thực không có liên quan gì. Trường hợp thứ nhất đã bị loại bỏ, về trường hợp thứ hai cảnh sát điều tra tỉ mỉ những thành viên hội hoạt náo viên và những bạn sinh viên ngồi cạnh Đặng Lâm Nguyệt cũng đều loại bỏ khả năng gây án của những người đó.

Việc điều tra số ngăn tủ để đồ cũng rơi vào hoàn cảnh khó khăn tương tự. Theo như trí nhớ của giáo viên hướng dẫn đội hoạt náo viên và những thành viên trong đội, hôm đó khi phân phát chìa khóa ngăn tủ để đồ tại hành lang nhà thi đấu xung quanh có vô số khán giả chen chúc vào xem không thể phán đoán được xem ai có thể biết được số ngăn tủ để đồ của Đặng Lâm Nguyệt.

Tóm lại việc xảy ra ngoài ý muốn tối hôm đó không giúp gì được cho công việc phá án. Và có một câu hỏi trong lòng Thái Vĩ người tiếp theo là 6 hay là 7?

o O o

Suy nghĩ của Phương Mộc là hung thủ là một kẻ vô cùng tàn nhẫn, hơn nữa ý chí rất kiên định, hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên người

bị hại vẫn là số 6, việc tiếp tục lấy Đặng Lâm Nguyệt là mục tiêu hay lấy người khác hiện thời cũng không thể biết được. Do đó, bất luận cảnh sát hay là Phương Mộc đều cần phải bảo vệ nghiêm ngặt Đặng Lâm Nguyệt cũng cần phải kiên trì canh giữ những chỗ có số “6” khác ở trong trường.

Phương Mộc lại đến thăm Lưu Kiện Quân thêm mấy lần, còn về động cơ thì nói là vì áy náy trong nội tâm còn hơn là vì mối thâm tình giữa bạn bè.

Vết thương của Lưu Kiện Quân là xương sọ lõm, nửa phần hộp sọ bị tụ máu. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có khả năng sẽ để lại di chứng nghiêm trọng. Mấy lần, Phương Mộc nhìn thấy Lưu Kiện Quân bung bát cháo húp tay và đầu run lấy mạnh, thường xuyên làm vẩy đầy khắp mặt và người cậu đều nảy sinh tâm trạng muốn quỳ xuống trước mặt Lưu Kiện Quân xin cậu bạn tha thứ. Thế nhưng lần nào cậu cũng lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh trốn vào trong nhà vệ sinh ra sức hút thuốc.

Trâu Đoàn Kết nói thầm cho Phương Mộc biết Đặng Lâm Nguyệt chỉ đến thăm Lưu Kiện Quân có một lần sau đó không hề thấy lộ diện. Còn Lưu Kiện Quân khi vừa mới tỉnh lại đã nhờ người đẩy xe đến tầng 5 để thăm Đặng Lâm Nguyệt. Lúc đó người nhà họ Đặng đã chặn Lưu Kiện Quân ngay ngoài cửa nói là Đặng Lâm Nguyệt đã ngủ rồi. Lưu Kiện Quân ngồi trên xe đẩy ở ngoài cửa, chảy nước dãi, nước mắt lưng tròng nói vô số lần “Anh xin lỗi” về phía phòng bệnh đang đóng chặt.

Phương Mộc nghe xong, lòng đau như cắt.

Nhà trường cử người đến thăm vài lần sau khi hỏi rõ bệnh tình của Lưu Kiện Quân, kiến nghị Lưu Kiện Quân bảo lưu một năm để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, bố mẹ Lưu Kiện Quân vô cùng cảm ơn nhà trường. Thế nhưng giáo viên hướng dẫn của Lưu Kiện Quân lại gặp riêng bố mẹ Lưu Kiện Quân, nói nhà trường phải có trách nhiệm không thể thoái thác đối với sự việc này, bố mẹ Lưu Kiện Quân nên khởi tố nhà trường để được bồi thường thỏa đáng. Bố mẹ Lưu Kiện Quân đều xuất thân từ công nhân, không đồng ý họ cảm thấy con trai mình gần như đã bị đánh trở thành phế nhân, nhà trường vẫn chịu bảo lưu tư cách sinh viên cho nó, đây là ơn huệ trời biển rồi, sao có thể lấy oán báo ân? Thầy hướng dẫn của Lưu Kiện Quân cũng chỉ biết lắc đầu thở dài.

Nửa tháng sau Đặng Lâm Nguyệt xuất hiện trong trường giống như một kỳ tích. Mặc dù mục tiêu của hung thủ chính là cô, nhưng vết thương của cô lại nhẹ hơn Lưu Kiện Quân rất nhiều. Tối hôm đó, cô mặc chiếc áo khoác bông nên hung thủ chỉ làm cô bị rạn xương bả vai. Cộng thêm dinh dưỡng đầy đủ, được hết lòng điều trị, cho nên nhanh chóng trở lại trường.

Khi Đỗ Ninh nói cho Phương Mộc biết tin này cậu cũng chẳng mấy quan tâm. Chỉ thấy kỳ lạ là sao Đặng Lâm Nguyệt không về quê. Lúc đó Thái Vĩ nói rất rõ ràng, hung thủ rất có thể chọn cô làm mục tiêu gây án. Nếu như tạm thời nghỉ học về nhà có lẽ là phương pháp an toàn nhất.

Điều khiến cậu càng ngạc nhiên hơn nữa vào buổi chiều thật không ngờ nhận được điện thoại của Đặng Lâm Nguyệt.

“Alô, Phương Mộc à? Em là Đặng Lâm Nguyệt!”

“Ồ, chào em!”

“Ừm, là thế này, tối nay em muốn mời anh ăn bữa cơm. Anh có thời gian không?”

“Mời anh ăn cơm? Vì sao?”

“Để cảm ơn anh đấy. Nếu không có anh, có lẽ em đã mất mạng rồi”

“Không cần đâu, chỉ là trùng hợp thôi”

“Ồi dào, anh đừng từ chối nữa, cứ quyết định như thế đi. Năm giờ chiều nay, anh đợi em ở cổng trường nhé”, nói xong bèn gác máy.

Phương Mộc bất lực bỏ điện thoại xuống, tên nhóc Đỗ Ninh đang đóng tai lắng nghe.

“Làm thế nào bây giờ?”

Đỗ Ninh cũng chẳng hề tỏ ra ngại ngùng khi nghe lén điện thoại của người khác, cười hihi, nói: “Đương nhiên đi rồi, thế mà cũng phải hỏi”

Phương Mộc lắc lắc đầu: “Tớ không muốn đi, cảm thấy...gượng gạo quá.”

“Ồi dào đi đi, đừng có lằng nhằng mà. Có cần tớ cho cậu mượn một ít

tiền không?” Đỗ Ninh giơ tay ra lấy ví tiền.

Phương Mộc đang định mắng cậu bạn “Còn tích cực hơn cả mời cậu”. Nhưng đột nhiên sa sầm nét mặt “Nếu như cậu vẫn có cách nghĩ như trước đây, thế thì tớ không đi nữa”

Đỗ Ninh lập tức dừng lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất

“Cậu nói gì vậy chứ? Lưu Kiện Quân vẫn còn nằm trong bệnh viện, chẳng lẽ tớ lại động viên cậu nhân lúc người ta yếu đuối thế lại tấn công sao? Nhưng...” cậu nhìn Phương Mộc “Con gái đã chủ động mời cậu, ít ra cũng phải nể mặt một chút, đừng quá thất lễ”

Phương Mộc nghĩ một lát thấy cũng phải. Chẳng qua cũng chỉ là một bữa ăn cơm nếu từ chối có vẻ hẹp hòi.

“Được rồi tớ đi.”

o O o

Phương Mộc đến đúng hẹn, từ xa nhìn thấy vóc dáng dong dỏng của Đặng Lâm Nguyệt đứng ở đó.

“Xin lỗi, anh đến muộn rồi!”

“Không đâu tại em đến sớm quá. Em còn lo anh không đến nữa kia”

Phương Mộc cười cười coi như trả lời.

“Cũng không biết anh thích ăn gì? Chúng ta đi đâu nhỉ?” Đặng Lâm Nguyệt hỏi.

“Tùy thôi, anh cái gì cũng ăn”

Phương Mộc chỉ tay vào dãy quán cơm bên ngoài cổng trường “Chọn một quán ăn chút gì cũng được, không cần quá tốn kém”

“Thế sao được, anh là ân nhân cứu mạng của em” Đặng Lâm Nguyệt cười, nghiêng nghiêng đầu “Chúng ta đến khu vực trung tâm đi. Tìm nơi ăn ngon một chút”

Hai người lên xe taxi, Đặng Lâm Nguyệt nói muốn mời cậu đến nhà hàng Shang-rila ăn cơm, Phương Mộc giật nảy mình, đó là khách sạn năm sao nổi tiếng. Một bữa cơm hai người, ít nhất cũng lên đến nghìn

tệ, cho nên cương quyết từ chối. Đặng Lâm Nguyệt cũng không kiên trì “Ha ha, không đi thì thôi. Em ăn những bữa cơm trên ba nghìn tệ, chẳng có bữa nào ngon cả”

Cuối cùng hai người quyết định đến nhà hàng Papa’s-nhà hàng chuyên đồ ăn Hàn Quốc.

Thực khách đến nhà hàng này dùng bữa là những đôi yêu đương trẻ trung, gam màu dịu nhẹ. Ánh đèn lò mờ, ca sĩ hát những bài tình ca nhẹ nhàng ấm áp, khiến cho nhà hàng này có thêm thật nhiều hương vị ngọt ngào. Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu cho Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt về bữa cơm tình nhân, Phương Mộc từ chối thẳng thừng, cuối cùng chọn món thịt bò nướng.

Sau khi các món ăn được đưa lên Phương Mộc cứ cúi đầu lặng lẽ ăn. Còn Đặng Lâm Nguyệt cũng không để ý đến điều này, cũng lặng im không nói.

Chính Phương Mộc cảm thấy cứ im lặng mãi như thế này chỉ hơi ngượng ngạo hơn nữa không được lịch sự cho lắm. Từ nãy đến giờ cậu cúi đầu ăn, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Đặng Lâm Nguyệt cô đang ăn canh, có thể nhận ra cánh tay cô hoạt động vẫn còn hơi gượng gạo.

“Vết thương của em...sao rồi?”

Đặng Lâm Nguyệt chưa vội trả lời, đặt bát canh xuống bật cười “ha ha em cứ tưởng cả buổi tối anh cũng không hỏi han gì đến em cơ đấy”

Phương Mộc hơi lúng túng “Đâu có, anh là người không hay nói”

“Ha ha, điều này em đã sớm được lĩnh giáo rồi”

Phương Mộc biết cô ám chỉ bữa ăn trưa tại nhà ăn, nên càng ngại ngùng.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn thấy Phương Mộc ngượng ngùng nhẹ nhàng thay đổi đề tài “Vết thương của em gần như đã không có vấn đề gì nữa.” Cô giờ giờ cánh tay nhẹ “Chỉ là có đôi khi vẫn cảm thấy hơi đau nhưng có lẽ cũng chẳng có vấn đề gì lớn”

“Sao em không về nhà dưỡng thương, điều kiện ở nhà cũng rất tốt, lại an toàn”

“Người nhà em cũng khuyên em như vậy, nhưng em không muốn. Ồ,

phải rồi,” Đặng Lâm Nguyệt hơi rướn người về phía trước. “Lần trước anh cảnh sát đó nói, có thể hung thủ vẫn sẽ ra tay với em, là chuyện gì vậy?”

Phương Mộc cân nhắc một lát quyết định không nói sự thực cho cô biết, để tránh cho cô phải quá lo sợ.

“Chỉ là một thằng điên. Hơn nữa cũng không chắc sẽ ra tay với em, không cần lo lắng”

“Ồi cũng không biết năm nay trường mình làm sao nữa xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy” Đặng Lâm cắn ống hút, đột nhiên nét mặt rất thần bí, ghé đầu lại “Anh đang giúp cảnh sát phá án phải không, thần thám?”

Phương Mộc ngăn người một lát “Không, anh làm gì có bản lĩnh đó”

“Hừ...anh đừng giấu em nữa. Đại hội toàn trường lần trước thầy hiệu phó còn tuyên dương anh nữa” Đặng Lâm Nguyệt dẫu môi như trẻ con “Hơn nữa, anh không giúp cảnh sát điều tra vụ án, thì sao tối hôm đó anh lại đi cùng cảnh sát đến cứu em?”

“Anh đã nói với em rồi mà, chỉ là trùng hợp thôi”

“Anh nói dối, em đã nghe thấy mọi người trong học viện Luật các anh nói rồi, trong tất cả những sinh viên chuyên ngành tội phạm học, anh học siêu nhất. Ồ em hiểu rồi” Cô tròn tròn mắt khẽ nói: “Có cần phải giữ bí mật không? còn nữa em nghe có người nói anh là cảnh sát nằm vùng, được sở Công an phái đến trường chúng ta, giống như Châu Tinh Trì trong Diêu Trốn học phải không?”

Phương Mộc đứng là dở khóc dở cười. Một người đàn ông khi đối diện với người phụ nữ như một đứa bé luôn luôn phải chịu bó tay hướng hồ là người vốn không hề có sự hiểu biết về nữ giới giống như cậu

“Anh chẳng phải là cảnh sát nằm vùng gì cả anh chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi, chỉ có điều anh có hứng thú đối với một số lĩnh vực tội phạm học mà thôi”

“Ồ nói vậy tức là anh thừa nhận anh giúp cảnh sát điều tra phá án phải không?” Sắc mặt Đặng Lâm Nguyệt vô cùng hưng phấn “Anh có thể kể cho em nghe được không? Từ nhỏ em đã thích đọc tiểu thuyết trinh

thám rồi” Phương Mộc thấy khó xử cậu không thích bàn luận đến những việc này.

“Thôi bỏ đi, đều rất đáng sợ không thích hợp cho con gái nghe!”

“Anh đừng có coi thường em, em không nhát gan đâu” Đặng Lâm Nguyệt tròn tròn mắt nói.

Phương Mộc bất lực “Được rồi”

Trong một giờ đồng hồ tiếp theo. Phương Mộc kể cho cô nghe vụ án “quỷ hút máu” của Mã Khải. Trong lúc kết cậu cố tình làm mờ nhạt tác dụng của mình trong việc phá án nhưng khi cậu nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt hai tay chống cằm nhìn chăm chăm vào cậu không chớp mắt trong miệng luôn phát ra những từ cảm thán: “Ồi”, “trời ơi”. Trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác tự hào, muốn được biểu hiện. Kể đến đoạn cuối đặc biệt là lúc cậu gặp riêng Mã Khải chém chút nữa bị mất mạng trong tay hắn, cậu nhìn thấy tay Đặng Lâm Nguyệt che lấy miệng, lông mày nhíu lại bất giác tự cảm thấy kiêu hãnh.

Kể xong câu chuyện tay Đặng Lâm Nguyệt ấn chặt vào ngực đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, bộ dạng có vẻ vẫn còn bàng hoàng khó tin.

“Anh giỏi quá, ôi trời ơi, không ngờ, em lại có người bạn như anh”

Phương Mộc đành mỉm cười quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của mình hiện lên trong tấm kính trong lòng vô cùng lúng túng. “Mình làm sao thế nhỉ?”

Để che đậy sự ngượng ngùng trong lòng Phương Mộc đề nghị thanh toán đi ra về. Đặng Lâm Nguyệt trông có vẻ hơi luyến tiếc nhưng cũng không hề phản đối.

Bước ra khỏi nhà hàng ẩm áp không khí bên ngoài trở nên vô cùng lạnh lẽo. Khi Phương Mộc đang bắt taxi ở bên đường, Đặng Lâm Nguyệt kéo tay cậu. “Hôm nay em ăn no quá anh đi bộ với em một lát được không?” Phương Mộc suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý.

Hai người đi song song chậm rãi trên phần đường dành cho người đi bộ. Phương Mộc cảm thấy rất xấu hổ vì sự đặc ý của mình khi này, cậu vốn kiệm lời, giờ càng không muốn nói chuyện. Đặng Lâm Nguyệt

không biết đang nghĩ gì, cũng không lên tiếng. Hai người nhất thời đều im lặng chỉ lặng lẽ bước đi.

Ánh đèn đường lúc kéo dài lúc co ngắn hai bóng hình của họ lại dính sát vào nhau, nhìn giống như ôm chặt. Không biết đã đi bao lâu chợt Đặng Lâm Nguyệt lên tiếng hỏi: “Lưu Kiện Quân ra sao rồi?”

“Mấy hôm trước anh có đi thăm cậu ấy. Tình hình không được tốt lắm sẽ để lại di chứng” Phương Mộc quay đầu lại nhìn cô “Em..vì sao...”

Phương Mộc đang cân nhắc câu chữ của mình, Đặng Lâm Nguyệt đã hiểu ngay ý cậu. “Em biết có lẽ các anh đều nghĩ em quá vô tình phải nói thật lòng em rất muốn đi thăm anh ấy nhưng mẹ em không đồng ý. Bà luôn cho rằng nếu Lưu Kiện Quân không hẹn em ra nhà thi đấu thì đã không xảy ra chuyện. Có một lần em lên thăm anh ấy bố mẹ anh ấy đối xử với em cũng rất tệ dường như cho rằng anh ấy bị thương là vì em. Em, cảm thấy rất oan ức nhưng lại không thể nổi nóng với họ dù sao họ cũng quá đau đớn rồi”

“Vậy em yêu cậu ấy không?”

Đặng Lâm Nguyệt cười nhạt, nhún vai “Em không biết. Chắc anh cũng biết anh ấy đã theo đuổi em rất lâu trước khi Trần Giao giới thiệu em và anh quen nhau. Anh ấy đã đang theo đuổi em. Nói thật lòng em cũng khá thích anh ấy, dù là học lực gương mặt hay là thái độ đối với em em cũng không thể chê bai được gì. Mặc dù nói hoàn cảnh gia đình không được tương đồng nhưng em không hề chú ý đến đâu. Tất cả bạn bè em cũng đều cảm thấy chúng em rất đẹp đôi. Nhưng đối với anh ấy em không tìm thấy được thứ cảm giác đó, thứ cảm giác khiến em có thể dựa dẫm có thể hoàn toàn thư thái. Buổi tối hôm đó, lẽ ra em gần như bị anh ấy làm cho rung động nhưng...” Cô lắc đầu cười đau khổ.

Phương Mộc im lặng không biết nên an ủi cô hay là cảm thấy bi thương thay cho Lưu Kiện Quân.

“Nói về anh đi, anh có bạn gái không? Hình như chưa bao giờ nhìn thấy anh đi cùng với con gái” Đặng Lâm Nguyệt lại khôi phục lại bộ dạng vui tươi nghiêng đầu hỏi Phương Mộc.

“Anh, anh à? Không có?”

“Ha ha ngoan thế à, dốc lòng dốc sức cho sự nghiệp đấu tranh với phần

tử phạm tội sao?” Đặng Lâm Nguyệt chạy lên trước mặt Phương Mộc, đi lùi “hay là gu thưởng thức của anh hơi độc đáo?” cô tinh nghịch chớp chớp mắt với Phương Mộc nhưng mặt mình lại ửng đỏ.

Phương Mộc tỏ ra rất lúng túng “Đó là việc cần thiết cho việc phá án nói với em...em cũng không hiểu...dù sao...”

Bộ dạng ăn nói lấp bắp không ra đầu ra đuôi của Phương Mộc dường như khiến Đặng Lâm Nguyệt rất vui, cô cười thật to không hề giữ ý tứ.

Dưới đèn đường phía trước mặt có một sạp hàng nhỏ người chủ sạp hai tay mỗi tay cầm một que pháo hoa liên tục giơ ra mời chào khách đi đường nhưng người hỏi mua rất ít những dây pháo lóe sáng tí tách trong màn đêm trông thật cô đơn.

“Ha, sớm thế mà đã bán pháo hoa rồi, chúng ta đến đó xem đi!” Đặng Lâm Nguyệt hào hứng chạy đến đó.

Mấy phút sau Đặng Lâm Nguyệt ôm một thùng pháo hoa cười haha bước lại.

“Sao lại mua nhiều thế?”

“Ha ha từ nhỏ em đã thích thứ này. Người bán pháo hoa nói nếu không bán hết ông ấy cũng không thể quay về nhà nên em mua hết luôn”

“Vấn đề là em đi đâu để đốt chứ?” Phương Mộc nhìn vào trong hộp ít nhất cũng phải tới 50 que pháo hoa.

“Thì ở ngay đây thôi” Đặng Lâm Nguyệt giơ tay về phía Phương Mộc, “cho em mượn cái bật lửa”

“Em điên à? Em dám đốt pháo hoa pháo giấy bên đường bị cảnh sát tuần tra phát hiện, em sẽ bị xử phạt hành chính đấy”

“Ha ha đi cùng với thần thám cảnh sát chắc sẽ tha cho phải không?”

Phương Mộc cũng chẳng có cách nào khác xung quanh nhớ rằng phía trước có một trường tiểu học.

“Đi lên phía trước đi!” nói xong dập tắt điều thuốc cúi người ôm lấy thùng pháo hoa. Đặng Lâm Nguyệt đi lon ton phía sau gương mặt vô cùng hưng phấn, giống y như trẻ con.

o O o

Trên sân trường vắng ngắt từng dây pháo hoa nổ lách ta lách tách, Đặng Lâm Nguyệt khẽ nhún nhảy cánh tay hươu nhẹ nhàng pháo hoa tạo thành một vòng tròn ánh sáng lấp lánh bên cạnh cô.

Phương Mộc vừa hút thuốc vừa nhìn đồng pháo hoa trong thùng giấy buồn bực. “Thế này đốt đến bao giờ mới xong chứ”

“Cùng đốt nào!” Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc đứng im bên cạnh nhiệt tình mời cậu cùng chơi.

Phương Mộc chẳng có hứng thú gì nhưng nể mặt nên cũng tiện tay cầm một que châm ngòi và rung rung tay.

Trong luồng ánh sáng chuyển động Phương Mộc cảm thấy mơ màng. Cô gái được ở giữa vòng ánh sáng nhìn rất giống cô gái trong cõi sâu ký ức của mình.

Đột nhiên sống mũi cay cay.

Thấy Phương Mộc chăm chú nhìn mình Đặng Lâm Nguyệt thoáng đỏ mặt cô từ từ bước tới “Anh sao vậy?” Cô hỏi dịu dàng hỏi.

“Không sao” Phương Mộc cúi đầu

Đặng Lâm Nguyệt nhìn que pháo hoa càng lúc càng ngắn trong tay khẽ nói: “Lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, em cảm thấy anh là người có tâm sự chỉ có điều anh không muốn mở rộng tấm lòng với người khác. Cho nên hôm nay anh đã nói với em rất nhiều em rất vui bởi vì em...em rất muốn tìm hiểu anh”

Đặng Lâm Nguyệt cúi đầu giọng càng lúc càng nhỏ “Anh có còn nhớ không, em nói với anh Lưu Kiện Quân không thể đem đến cho em thứ cảm giác có thể dựa dẫm có thể thư thái. Thế nhưng thứ cảm giác này...” cô dừng vài giây dường như phải hạ quyết tâm lắm ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc nói: “Tối hôm đó, thật không ngờ em lại cảm thấy khi ở trong lòng anh”

Phương Mộc không lên tiếng nhưng tay lại bắt đầu run rẩy.

Đặng Lâm Nguyệt nói tiếp như đang trong cõi mộng “Lúc đó em rất sợ

hãi. Trước đây em cũng tưởng em đã từng sợ hãi khi nhìn thấy con gián khi gặp ác mộng nhưng hôm đó lại khác. Đó là một sự sợ hãi khiến ta buồn nôn. Trong đầu óc em vang lên một câu nói: “Mình sắp chết rồi” dường như toàn thế giới chỉ còn lại mình em và hân, không có ai giúp em cả. Thế nhưng trong chính khoảnh khắc ấy anh đã xuất hiện. Khi nằm trong lòng anh em có thể cảm thấy hơi thở của anh, nhịp tim của anh em biết, em được cứu rồi em đã an toàn rồi. Không ai có thể làm hại em, bởi vì có anh bên cạnh em”

Phương Mộc cúi đầu, Đặng Lâm nguyệt không nhìn thấy giọt nước mắt to tròn rơi xuống cạnh chân cậu.

Trần Hy người mà tôi yêu nhất lại không kịp đến cứu.

Đặng Lâm Nguyệt từ từ tiến lại dường như dựa sát đầu lên vai Phương Mộc “Anh đã nói cái người đó rất có khả năng còn ra tay với em. Nếu như là thật “ Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc “Anh có bảo vệ em không?”

Anh có bảo vệ em không?

Trong siêu thị cô gái đứng ngược sáng. Dưới đèn đường hai bóng người dựa vào nhau. Trên trạm xe buýt tuyến số 25. Âm thanh dịu dàng giữa đêm khuya. Vẫn chưa ngủ à? Trần Hy mái tóc dài tung bay. Cái đầu lâu nét mặt thanh thản trong bức ảnh hiện trường...

Anh sẽ bảo vệ em.

Cuối cùng Phương Mộc cũng cất tiếng khóc thút thít cậu quay đầu lại. Trước mặt cậu là ánh mắt đầy thương xót của Đặng Lâm Nguyệt

Mấy năm nay, anh mệt lắm.

Cậu không kìm lòng được giơ tay về phía trước một thân người mềm mại ngã vào lòng, tiếp theo bèn cảm thấy một đôi môi nóng bỏng áp lên đôi môi mình.

CHƯƠNG 20: MÈO VÀ CHUỘT

Sau khi đưa Đặng Lâm Nguyệt về ký túc xá, Phương Mộc đột nhiên muốn đi dạo 1 mình.

Cậu đi đến sân vận động, đi hết vòng này đến vòng khác trên vạch đường đua. Trong 1 khoảng thời gian dài, thật không ngờ đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng. Cho đến khi luồng không khí lạnh khiến cậu rùng mình, Phương Mộc mới hồi phục lại ý thức.

Hôm nay, mình đã hôn 1 người con gái?!

Cả quá trình hôn nhau đều rất mơ hồ, nụ hôn đầu tiên không hề khiến người ta khắc cốt ghi tâm giống như trong tưởng tượng. Phương Mộc giãy giụa ra khỏi vòng xoáy ký ức, khi nhìn Đặng Lâm Nguyệt e ngại dựa vào lòng mình, phản ứng đầu tiên là: trời ơi, tôi đã làm gì vậy? Vừa rồi, khi còn ở dưới ký túc xá nữ sinh, trong ánh mắt Đặng Lâm Nguyệt rõ ràng lộ ra sự lưu luyến, nhưng Phương Mộc lại không dám đến bên cô thêm 1 phút giây nào nữa.

Sao mình lại như thế?

Bởi vì cô đơn? Hay vì cái gì khác?

Mình trở nên yếu mềm như vậy từ bao giờ?

Khi Phương Mộc trở về ký túc xá, đã gần đến giờ tắt đèn, Đỗ Ninh đang chơi CS, vội vàng quay đầu lại hỏi: "Về rồi à?"

Phương Mộc sợ cậu bạn hỏi kỹ, sau khi "ừ" 1 tiếng, bèn cầm chậu rửa mặt đi vào nhà vệ sinh.

Đèn nhà vệ sinh lại hỏng rồi, trong bóng tối, Phương Mộc dìm mặt vào trong chậu rửa mặt đầy nước lạnh. Mặc dù lạnh khiến toàn thân run rẩy nhưng lại cảm thấy tỉnh táo, sáng khoái lạ thường.

Đột nhiên, có thứ gì lông mềm mại nhảy qua mu bàn chân, Phương Mộc giật nảy mình, bị sặc nước. Cậu ngẩng mặt lên khỏi chậu, lau nước trên

mặt, găng nhìn, là 1 con mèo nhỏ đốm vàng đen đang đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn cậu.

Phương Mộc nhận ra đó là “Tom” của Mạnh Phàm Triết, Phương Mộc vừa bực vừa buồn cười cầm vốc nước làm ra bộ tạt vào nó, ai ngờ, nó không hề sợ mà nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nghiêng nghiêng tay để lại trong lòng bàn tay 1 ít nước, hất về phía nó, “Tom” nhanh chóng chui ra ngoài, số nước đó vẩy vào chân 1 người vừa mới bước về phòng vệ sinh.

“Ấy chết, xin lỗi!” Phương Mộc vội vàng xin lỗi, ngẩng lên nhìn, thì ra là Mạnh Phàm Triết. “Là cậu à? Sorry!”

Mạnh Phàm Triết cười tỏ ra không để ý.

Tom chạy ra khỏi phòng vệ sinh, nhưng chạy không xa, ngồi xuống nhìn chúng tôi, Mạnh Phàm Triết nhìn Tom, trong mắt tràn đầy sự yêu thương, “Nó thật đáng yêu, đúng không?” Mạnh Phàm Triết lẩm bầm như trong cõi mộng.

“Đúng vậy”, Phương Mộc đột nhiên hào hứng nói, “Jerry”.

Mạnh Phàm Triết quay đầu nhìn Phương Mộc, “Jerry?”

Cậu ta cười, cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì, “Jerry... Jerry”. Không hề chào tạm biệt, Mạnh Phàm Triết quay đầu bước đi, Tom thấy vậy cũng dựng đứng đuôi bước theo chủ nhân. Phương Mộc chán nản, giơ tay lấy cục xà phòng thơm, nghĩ 1 lát lại nhìn hướng về Mạnh Phàm Triết đã biến mất.

Vừa rồi trong ánh mắt Mạnh Phàm Triết nhìn Tom, ngoài sự yêu thương còn sự tiếc nuối.

Trở về phòng, Đỗ Ninh vẫn đang chiến đấu không biết mệt mỏi.

“Này, thế nào?” Cậu ta hỏi nhưng không buồn quay đầu lại.

“Cái gì thế nào?”

“Buổi hẹn hò lãng mạn của cậu chứ còn cái gì?”

“Còn có thể thế nào được chứ, ăn cơm thôi.” Phương Mộc đột nhiên

cảm thấy hơi chột dạ, cậu nhanh chóng cởi đồ, chui vào trong chăn, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Không biết bao lâu, cuối cùng Đỗ Ninh cũng tắt máy vi tính, trèo lên giường, chỉ mấy phút sau đã nghe thấy hơi thở đều đều của cậu ta.

Còn Phương Mộc thì mãi không ngủ được, cậu nhắm chặt mắt, cố gắng xua tan 3 chữ đó khỏi trí não mình.

Lưu Kiện Quân, đây là cái tên khiến Phương Mộc không dám nghĩ tới.

o O o

6h30' sáng, Phương Mộc bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, trong lúc ngái ngủ mở ra xem là 1 tin nhắn: "Chúng mình cùng ăn sáng nhé?"

Số điện thoại rất lạ, Phương Mộc nghĩ 1 lát, mở ra xem danh mục các cuộc gọi đến, là số máy của Đặng Lâm Nguyệt.

Bỗng chốc không còn cảm giác buồn ngủ nữa, Phương Mộc nằm trên giường trở đi trở lại, suy nghĩ hồi lâu, quyết định không đi.

30 phút sau, Đỗ Ninh thức giấc, Phương Mộc vẫn giả vờ như vừa mới ngủ dậy, cùng cậu bạn đi đánh răng rửa mặt, cùng xuống dưới tầng đi đến nhà ăn. Khi vừa mới bước ra khỏi cổng chính khu ký túc xá đã nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt đứng ở đó. Mặt đỏ lựng lên vì lạnh, hai tay đút túi áo, giậm chân liên tục. Nhìn thấy Phương Mộc, Đặng Lâm Nguyệt không hề trách móc, cười nói: "Cuối cùng anh cũng ra rồi."

Đỗ Ninh vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Phương Mộc. Hiểu ý nói ngay: "Mình đi trước đây."

Nhìn thấy Đỗ Ninh đi xa, Đặng Lâm Nguyệt khẽ nói: "Sao muộn thế, anh không nhận được tin nhắn của em à?"

"Ồ... không nghe thấy!"

"Anh ngủ muộn quá phải không?" Đặng Lâm Nguyệt thoáng đỏ mặt, "Hay anh không hề ngủ? Hi hi!"

Phương Mộc né tránh cái nhìn của cô: "Thôi đi ăn sáng đi!"

Phương Mộc ngồi ăn sáng cùng Đặng Lâm Nguyệt trong 1 góc nhà ăn

giống như tên trộm. Cậu làm như vậy không hề thừa, rất nhiều người quen biết họ đều đang ném những ánh mắt kỳ thị tới. Đặc biệt là mấy thành viên trong đội bóng rổ, không chỉ ngهن cổ nhìn về phía này, mà còn xúm lại thì thầm to nhỏ.

Phương Mộc giống như ngồi trên bàn chông. Ngược lại, Đặng Lâm Nguyệt rất phóng khoáng, khi gặp những ánh mắt đầy ẩn ý, còn nhìn lại cho đến khi đối phương chuyển tầm nhìn.

Bữa ăn sáng dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc. Phương Mộc chào qua loa với Đặng Lâm Nguyệt, bèn bước ra khỏi nhà ăn. Còn chưa kịp đi ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Đặng Lâm Nguyệt gọi cậu phía sau.

Cô bước nhanh đến, sắc mặt hơi ửng hồng do bước quá vội, ánh mắt rất nghiêm khắc.

“Phương Mộc, có phải anh cảm thấy ở bên em là 1 việc rất đáng xấu hổ?”

Ngữ khí còn hung hăng hơn cả ánh mắt.

“... Không phải!”

“Vậy tại sao anh lại có thái độ này đối với em?”

“... Anh...”

“Anh cảm thấy có lỗi với Kiện Quân có phải không?” Ngữ khí của Đặng Lâm Nguyệt có vẻ dịu đi phần nào, “Em đã nói với anh rồi, em và Lưu Kiện Quân chưa từng bắt đầu bao giờ, không thể vì anh ấy đã từng theo đuổi em, bây giờ đang bị thương, là em không được yêu người em yêu?” Phương Mộc không nói câu nào, Đặng Lâm Nguyệt đợi 1 lát, thấy Phương Mộc vẫn không mở miệng, thở dài khẽ nói: “Nếu anh không thích em, anh hãy nói thẳng cho em biết!” Cô dừng lại, nói tiếp: “Nếu như anh cảm thấy đã hôn em thì phải có trách nhiệm với em, xin anh chớ có suy nghĩ như vậy, chúng ta là những người đã trưởng thành, đừng làm những việc buồn cười.”

Cô nhìn đồng hồ, “Anh có tiết học à?”

“Ừ.”

“Hãy mau đi đi, anh sắp muộn rồi đấy.”

Phương Mộc do dự 1 lát, cảm thấy cứ thế này mà quay người bước đi, dường như hơi tàn nhẫn, bèn nói: "Em đừng suy nghĩ lung tung, lát nữa anh sẽ liên lạc với em."

Nghe thấy câu nói này, mặt Đặng Lâm Nguyệt khá lên rất nhiều, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

"Buổi tối, chúng ta có thể gặp nhau được không?" Cô khẽ hỏi.

"Nếu không có việc gì, chắc là có thể được."

"Được!" Đặng Lâm Nguyệt cười, "Anh mau đi đi, chú ý an toàn!"

Phương Mộc thở dốc chạy lên tầng 2, nhìn thấy Trâu Đoàn Kết đang đứng ở hành lang gọi điện thoại, thấy Phương Mộc đi đến hỏi luôn: "Cậu có nhìn thấy Mạnh Phàm Triết không?"

"Không thấy, sao thế?"

"Cậu chàng này đã nghỉ mấy tiết liền, toàn vào lúc thầy điểm danh, đã bị tóm n lần rồi." Trâu Đoàn Kết liếc mắt vào trong phòng học, "Ông già đã nói, nếu Mạnh Phàm Triết còn không lên lớp, lúc bảo vệ luận văn sẽ không cho cậu ấy qua."

"Gọi điện thoại cho Mạnh Phàm Triết chưa?"

"Gọi rồi, nhưng không nghe máy." Trâu Đoàn Kết dung đưa chiếc điện thoại trong tay, nói vè bất lực. Phương Mộc nhìn đồng hồ, sắp đến giờ học, cậu không kịp nói thêm với Trâu Đoàn Kết, quay người chạy nhanh về phía phòng học, vừa chạy vừa nghĩ, chẳng phải Mạnh Phàm Triết đã không sợ điểm danh rồi sao, sao vẫn không đi học?

Buổi tối, trong phòng tự học. Phương Mộc lo đẽnh lật giờ 1 cuốn sách trước mặt, Đặng Lâm Nguyệt ngồi yên lặng bên cạnh, cô đang dịch 1 bài viết tiếng Anh, tốc độ rất nhanh. Thỉnh thoảng ấn nút vào chiếc kim từ điển trước mặt khẽ đọc 1 câu.

"Thực sự học không vào." Phương Mộc ngẩng đầu, mắt nhìn quanh phòng học 1 lượt, đột nhiên như nhớ đến điều gì đó, nhìn ra cửa phòng học, không có ai.

Hừ, anh chàng này coi như biết giữ chữ tín.

Buổi chiều Thái Vĩ đến tìm Phương Mộc, trước tiên là cười hi hi trêu đùa Phương Mộc, nào là số đào hoa, nào là anh hùng cứu mỹ nhân. Phương Mộc biết anh ta muốn ám chỉ việc của Đặng Lâm Nguyệt, nghĩ thầm hành tung của cậu và Đặng Lâm Nguyệt quả thật không thể thoát khỏi đôi mắt của anh chàng này, không chừng, bữa cơm tối qua, Thái Vĩ đi theo ngay ở đằng sau.

Thái Vĩ trêu chọc đã rồi, bèn nghiêm túc nói, Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt ở cùng nhau, 2 người đều có thể sẽ là mục tiêu của hung thủ, cho nên phải bảo vệ họ từng giờ từng phút. Phương Mộc cuống lên, nói nếu Thái Vĩ làm như vậy thật, đừng trách cậu trở mặt. Thái Vĩ ra sức thuyết phục, Phương Mộc vẫn không đồng ý, cũng đành phải bỏ cuộc. Nhưng anh vẫn kiên trì dưới tiêu đề “Không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt”, tăng cường bảo vệ. Phương Mộc chú ý đến khi anh tìm cụm từ “cuộc sống bình thường”, trong ánh mắt tràn ngập sự chế giễu, bất giác lại vừa bực bội lại vừa buồn cười.

Phương Mộc đứng dậy, Đặng Lâm Nguyệt nhìn ngẩng đầu lên nhìn cậu bằng ánh mắt dò hỏi, Phương Mộc đung đưa bao thuốc đang cầm trên tay, Đặng Lâm Nguyệt bất lực gật đầu, trong ánh mắt mang theo cái nhìn chê trách.

Đứng ở hành lang, Phương Mộc châm 1 điếu thuốc, nhìn sang 2 bên, có 1 người ở cuối hành lang chỗ bậc thềm cầu thang vừa mới lộ ra 1 ít đầu, giờ đã không nhìn thấy nữa. Mặc dù chỉ thoáng lướt nhìn, Phương Mộc nhận ra ngay đó là 1 cảnh sát cấp dưới của Thái Vĩ.

Hừ, anh chàng này vẫn cho người theo dõi mình. Phương Mộc bất lực lắc đầu, dựa người vào tường lặng lẽ hút thuốc. Hút được phân nửa cậu nhìn thấy ở chiều nghỉ bậc cầu thang tối thui, ở đó không hề có tiếng động, nhưng có thể khẳng định người cảnh sát vẫn ở đó. Phương Mộc nghĩ 1 lát đột nhiên thấy hứng thú, cậu nhìn đồng hồ 7h26', tiết học thứ 10 chuẩn bị tan rồi.

Cách đó không xa có 1 lớp học đèn sáng trưng, có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng người đang giảng bài.

Cậu đã quyết định xong, quay người tiến vào phòng tự học, bước nhanh đến bên cạnh Đặng Lâm Nguyệt khẽ nói “thu dọn đồ!”

Đặng Lâm Nguyệt nhìn cậu đầy băn khoăn. Khóe mép Phương Mộc lộ ra 1 nụ cười thần bí, "Có cảnh sát đang theo dõi chúng ta, hãy đùa với họ 1 chút."

Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc hưng phấn hẳn lên, cô vội vàng thu dọn cặp sách, mặc áo khoác, vừa căng thẳng vừa mong ngóng hỏi Phương Mộc: "Chúng ta phải làm thế nào?"

Phương Mộc ra hiệu cho cô cứ ngồi xuống ghế, chỉnh di động sang chế độ rung. Mấy phút sau tiếng chuông tan học đột ngột vang lên. Phương Mộc tự đếm nhẩm trong lòng, sau 10 giây bèn kéo Đặng Lâm Nguyệt, "Đi thôi!"

Hai người nhanh chóng rời khỏi phòng tự học, trong khoảng khắc bước ra khỏi cửa, Phương Mộc liếc mắt nhìn về phía 1 đầu của hành lang, người cảnh sát đó quả nhiên đang đứng ở đó.

Cậu kéo Đặng Lâm Nguyệt đi về phía phòng học vừa mới tan, đây là 1 phòng học có thể chứa gần 100 người, từng đoàn sinh viên đang chen chúc bước ra ngoài như ong vỡ tổ, trong hành lang bỗng chốc chật kín sinh viên.

Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt trà trộn vào đoàn người, khi đi qua cửa phòng liền chui ngay vào phòng học, Phương Mộc vừa kéo tay Đặng Lâm Nguyệt đi về hàng ghế phía sau, lấy di động bấm số máy của Đặng Lâm Nguyệt. Họ ngồi xuống hàng ghế cuối cùng của phòng học, mở cửa sau phòng học, thận trọng thò đầu ra xem, người cảnh sát đó quả thực đang bị mắc kẹt giữa đám sinh viên vừa tan học, nghển cổ tìm kiếm khắp nơi. Đặng Lâm Nguyệt kéo tay Phương Mộc, giơ chiếc điện thoại đang rung lên khẽ hỏi: "Làm thế nào?"

"Nghe đi, sau đó cứ giữ nguyên trạng thái đang gọi." Nói xong, Phương Mộc nhìn hướng đi của cảnh sát, đó là hướng tiến về phía cửa sau của tòa giảng đường.

Cậu quay đầu nói với Đặng Lâm Nguyệt: "Đi thôi, 2 người mục tiêu quá lớn, tách ra đi, em đi hướng này", cậu chỉ vào hướng đi ngược lại của người cảnh sát đó, "Em xuống tầng 1 trước, nghe theo lệnh của anh."

"Được". Đặng Lâm Nguyệt kích động đến nỗi toàn thân run rẩy, cầm chắc điện thoại quay người bước đi.

Phương Mộc bước vội theo hướng của người cảnh sát. Người cảnh sát luôn tìm kiếm ở phía trước, cũng không ngờ đối tượng ở ngay phía sau. Phương Mộc thận trọng núp sau lưng các sinh viên, luôn giữ khoảng cách 5 m với anh ta.

Anh cảnh sát vừa đi vừa rút điện thoại ra, Phương Mộc lên đến gần, dỏng tai lên lắng nghe.

“... Không thấy đâu nữa... Anh ở tầng mấy... tầng 6? Tôi đi ra cửa sau, anh canh ở cửa trước nhé, nhanh lên!”

Quả đúng như vậy. Phương Mộc cười, bước chậm lại, đưa di động lên sát bên tai.

“Em đi đến đâu rồi?”

“Tầng 1, còn anh?” Đặng Lâm Nguyệt thở dốc, nhưng nghe có vẻ vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

“Em mau ra cửa chính, cố gắng ra khỏi tòa giảng đường trước khi cảnh sát đến.”

“Được, thế sau đó thì sao?”

Phương Mộc trầm ngâm 1 lát, “Tập hợp ở khu tầng hầm giữ máy nhé.”

Phương Mộc đi theo người cảnh sát đó xuống dưới tầng 1, sinh viên ra vào cửa sau rất thưa thớt. Người cảnh sát đó chạy đến cửa nhìn xung quanh, rồi lại trở lại tòa lầu, đến thẳng phòng bảo vệ dò hỏi gì đó với nhân viên trực ban, nhân viên trực ban liên tục lắc đầu. Người cảnh sát lại chạy ra cửa đứng nguyên ở vị trí cũ, nhìn chăm chăm vào từng người đi qua mình.

Phương Mộc trốn ở 1 góc, nghĩ 1 lát, nhắc máy điện thoại lên nói nhỏ: “Anh tạm tắt máy, lát nữa gọi lại cho em.”

“Vâng, anh phải cẩn thận đấy. Hihi.”

Phương Mộc tắt máy, rồi gọi điện thoại đến số tổng đài trường đại học J, sau khi gọi được số điện thoại của phòng thường trực ở cổng sau tòa giảng, lại ấn số máy đó.

“Alo, có phải phòng thường trực đó không? Tôi là người của tổ chuyên

án, ở cửa sau có 1 người canh sát, đúng rồi, hãy gọi anh ta đến nghe điện thoại.” Phương Mộc nhìn thấy nhân viên phòng trực ban vội vàng chạy ra khỏi phòng thường trực, vẫy vẫy tay nói với người canh sát.

“Đồng chí, điện thoại của anh!” người canh sát đó rất ngạc nhiên, nhưng vẫn bước nhanh vào phòng bảo vệ.

Phương Mộc cười thầm, gác máy, bước đến, cúi người khom lưng khi đi qua phía dưới cửa sổ phòng thường trực, bước ra ngoài tòa giảng đường.

o O o

Khu tầng ngầm nằm ở phía đông bắc trường đại học J. Khi trường đại học mở rộng xây dựng, đội thi công vô tình phát hiện ra tòa kiến trúc dưới tầng ngầm này, sau đó tìm chuyên gia đến khảo sát hiện trường, giám định rằng đây là nhà ngục ngầm trong thời kỳ Quốc dân đảng. Nhà ngục gồm 2 tầng, toàn bộ được tạo bằng xi măng, tầng trên có 8 phòng giam, 1 nửa tầng lộ trên mặt đất, tầng dưới là 2 bể xi măng, chuyên gia nói đó là thủy lao. Do đây là di tích lịch sử, cho nên trường đại học J không xâm phạm đến nó, sau khi bàn bạc với thành phố giữ nguyên dạng, hiện giờ ở tầng hầm cất giữ những bàn ghế cũ. Khoảng thời gian trước, bên canh sát còn định lắp đặt thiết bị theo dõi ở phòng giam số 6, nhưng sau đó để giảm bớt nhân lực, đã khóa chặt khu tầng hầm.

Phương Mộc thở dốc, chạy vội đến gần khu vực tầng ngầm, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Đặng Lâm Nguyệt đâu cả, cậu lo lắng, vội vàng gọi điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, Đặng Lâm Nguyệt cũng thở dồn dập, có thể nghe thấy tiếng gió vù vù trong điện thoại.

“Anh cũng thoát thân được rồi à?”

“Đúng vậy, em đang ở đâu?”

“Sắp đến khu tầng ngầm đây, anh đã đến rồi à?”

“Ừ, sao lâu thế mà em vẫn chưa đến?”

“Ha... Ha, em cứ luôn cảm thấy có người theo sau mình, em bèn đi đến

siêu thị, rồi đi đến nhà ăn, còn đi vòng 2 lượt quanh khu ký túc xá, để theo dõi ngược mà, ồ, em nhìn thấy anh rồi, em gác máy nhé.”

Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười, lại còn theo dõi ngược nữa cơ đấy, cậu cất điện thoại, Đặng Lâm Nguyệt đang nhún nhảy chạy đến phía cậu, mấy giây sau đã nhảy đến trước mặt Phương Mộc, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt lấp lánh trong màn đêm. “Kích thích quá, giống như trong phim hành động vậy.”

Nhìn thấy bộ dạng vô cùng hưng phấn của cô, Phương Mộc lúc này vẫn còn cảm thấy hơi sợ, anh nhìn bốn phía xung quanh, không còn 1 ai, ở cách đó không xa, tòa kiến trúc cũ kỹ đứng lặng im giống như thể con quái vật toàn thân co lại ẩn nấp, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra vồ mồi.

1 cơn gió lạnh thổi tới, Phương Mộc bắt giác rung mình.

“Đi thôi, nơi này vắng vẻ quá.”

“Sao cơ? Anh sợ à?” Đặng Lâm Nguyệt tinh nghịch chớp chớp mắt.

“Em không sợ sao?”

“Không sợ, có anh ngay bên cạnh em mà.” Giọng nói của Đặng Lâm Nguyệt cương quyết và nồng nhiệt.

Phương Mộc không nói gì, sau khi cạn niềm hưng phấn về sự việc mạo hiểm, giờ đây không biết nên đối diện với người con gái này như thế nào?

Đột nhiên, chuông điện thoại reo, Phương Mộc ấn nút nghe, giọng Thái Vĩ đầy lo lắng lập tức truyền đến tai.

“Phương Mộc cậu đang ở đâu?”

Phương Mộc cười toét miệng, “Đang ở trong trường.”

“Ở vị trí nào, Đặng Lâm Nguyệt ở cùng với cậu à?”

“Đúng vậy, đừng lo lắng, chúng tôi rất an toàn.”

“Rốt cuộc là ở đâu, tôi dẫn người đi đón cậu.”

“Không cần đâu, lát nữa sẽ gọi cho anh.” Phương Mộc sợ Thái Vĩ sẽ

mắng cậu, vội vàng tắt máy.

“Đi thôi, chúng ta cũng về thôi!” Cậu kéo tay Đặng Lâm Nguyệt, “Nếu không, Thái Vĩ sẽ mắng cho 1 trận đấy.”

Đi đến dưới khu ký túc xá nữ, Đặng Lâm Nguyệt dừng bước cúi đầu, dường như đang chờ Phương Mộc nói. Một lúc sau, Phương Mộc mới mở miệng: “Em... em mau lên đi!”

Đặng Lâm Nguyệt khẽ thở dài, ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc vài giây, nhẹ nhàng nói: “Không thơm em 1 cái mà đã đi sao?”

Mặt Phương Mộc bỗng chốc đỏ bừng bừng, “Ở đây... đông người quá thì phải?”

Đặng Lâm Nguyệt không nói gì, mắt nhìn về phía khác, 1 lúc lâu sau mới nói, “Phương Mộc, em có 1 câu hỏi luôn muốn hỏi anh.”

“Gì cơ?”

“Tối hôm qua, khi chúng ta hôn nhau, anh khóc rất dữ dội, có thể nói cho em biết là vì sao không?” Thấy Phương Mộc không nói gì, cô lại hỏi: “Trong trái tim anh, có phải đã từng có 1 mối tình.... vô cùng khó quên?”

Phương Mộc xoay người quay lưng về phía cô, không muốn để cô nhìn thấy khoang mắt đỏ hoe của mình.

“Anh có thể nói với em được không?” Đặng Lâm Nguyệt dịu dàng nói.

1 lúc lâu sau, cô mới nghe thấy giọng nói run rẩy của Phương Mộc: “Anh từng quen 1 cô gái, anh rất... rất yêu cô ấy, nhưng anh chưa từng nói với cô ấy 3 chữ “anh yêu em”, cho đến tận khi cô ấy chết...”

Đặng Lâm Nguyệt thở khẽ 1 tiếng, “A? Sao lại chết ạ? Bị ốm à?”

“Không phải.” Phương Mộc nhắm mắt, dường như dùng toàn bộ sức lực của mình lên tiếng: “Cô ấy bị kẻ khác giết chết, hung thủ chính là bạn cùng ký túc xá của anh.”

“Gì cơ? Nhưng vì sao chứ?” Giọng nói của Đặng Lâm Nguyệt không che giấu nỗi kinh ngạc.

Phương Mộc đã không thể trả lời được, thậm chí cậu không thể đứng vững nổi.

Cúi sụp người xuống, Phương Mộc lấy 2 tay ôm mặt, đôi vai run rẩy mạnh. Sau lưng đột nhiên bị 1 người áp sát vào, đôi tay Đặng Lâm Nguyệt ôm thật chặt bờ vai Phương Mộc. Mấy giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống cổ Phương Mộc.

“Em xin lỗi, em xin lỗi, lẽ ra em không nên hỏi, trong lòng anh rất đau khổ, em biết, em xin lỗi, em xin lỗi!” Đặng Lâm Nguyệt ôm thật chặt Phương Mộc, dường như muốn gắng hết sức để kìm chế sự run rẩy của cậu.

Người đàn ông này, cũng cần được bảo vệ.

o O o

Phương Mộc tay cầm điện thoại từ từ bước lên bậc cầu thang. Ở phía đầu bên kia điện thoại, Thái Vĩ hét lớn, không đặt máy lên tai cũng có thể nghe thấy giọng gào thét “...Tôi nói cho cậu biết, nếu còn tái phạm 1 lần nữa, tôi quyết không tha cho cậu đâu!”

Giờ đây Phương Mộc cũng cảm thấy vô cùng hối hận vì hành động lỗ mãng của mình, cho nên lúc này có thể hoàn toàn thấu hiểu được tâm trạng của Thái Vĩ. Nếu như Đặng Lâm Nguyệt hoặc là cậu trong lúc chia tay rời khỏi tòa giảng đường mà bị hung thủ nắm được cơ hội ra tay, hậu quả thật không dám nghĩ đến. Phương Mộc nhẩm nại đảm bảo với Thái Vĩ không bao giờ xảy ra lần thứ 2, sau khi nói cạn những lời lẽ ngon ngọt, Thái Vĩ mới chịu bỏ qua.

Mở cửa phòng ký túc xá, Đỗ Ninh không ở trong phòng, cậu ta để lại 1 tờ giấy trên bàn vi tính cho Phương Mộc biết cậu và Trần Giao đi xem phim buổi đêm, đêm nay không về. Phương Mộc lấy làm may mắn, nếu không, Đỗ Ninh nhìn thấy 2 mắt đỏ hoe của mình, chắc chắn sẽ hỏi. Vừa mới bị Thái Vĩ xạc cho 1 trận toi đời, cậu không muốn người khác lăng nhăng bám theo mình hỏi mãi. Phương Mộc thò tay xuống gầm giường, lấy ra đồ đi đánh răng rửa mặt, cầm chậu rửa mặt bước ra ngoài.

Trong lúc đang đánh răng, nghe thấy đầu phía bên kia hành lang truyền tới giọng chửi bới ầm ĩ, tiếp đến là đồ đạc từ trong 1 gian phòng bị ném rào rào ra ngoài hành lang.

Phương Mộc cầm bàn chải bước ra khỏi phòng vệ sinh, có thể nhìn thấy 1 người ngoài hành lang chửi bới ầm ĩ với 1 người ở trong phòng, người ở trong phòng không buồn mở miệng, chỉ lần lượt ném từng món đồ vật ra ngoài, quần áo, giày thể thao, chăn màn, bên cạnh người đó nhanh chóng xuất hiện 1 đồng đồ lớn.

Phương Mộc nhận ra đó là phòng của Phạm Mạnh Triết, người đứng ở hành lang chửi bới ầm ĩ là Vương Trường Vũ – bạn cùng phòng với Mạnh Phạm Triết, vậy thì người đứng trong phòng ném đồ ra ngoài chính là Mạnh Phạm Triết rồi.

Chuyện này là như thế nào nhỉ? Mạnh Phạm Triết thường ngày vẫn hiền lành, sao lại nổi nóng như vậy.

Nếu như cãi cọ tiếp, có lẽ 2 bên sẽ đánh nhau mất, Phương Mộc vội vàng súc miệng, sau khi thu dọn đồ đánh răng rửa mặt liền đi đến phòng của Mạnh Phạm Triết.

Trong hành lang đã có rất nhiều người đến xem, còn Vương Trường Vũ không chửi bới nữa, 2 tay chống nạnh, bức tức nhìn Mạnh Phạm Triết đang ném từng thứ đồ ra ngoài, xem ra có vẻ bất lực hơn là phần nộ.

Khi Phương Mộc đi đến, có lẽ Mạnh Phạm Triết vừa ném món đồ cuối cùng của Vương Trường Vũ ra ngoài, cánh cửa đóng “phịch” 1 cái trước mặt Phương Mộc. Phương Mộc nhìn đồng đồ trước mặt, hỏi Vương Trường Vũ: “Có chuyện gì vậy, sao lại đến nông nổi này?”

Vương Trường Vũ sa sầm nét mặt nói: “Thằng dờ hơi này bị bệnh!”

Trâu Đoàn Kết và mấy bạn nữa chạy lại giúp cậu thu nhặt đồ, Phương Mộc nói: “Hay là đến phòng ngủ tạm 1 đêm đi, hôm nay Đỗ Ninh không về.”

“Không cần!” Vương Trường Vũ từ chối thẳng thừng, cậu chỉ vào Trâu Đoàn Kết, “Mình đi đến phòng họ, vừa vặn Lưu Kiện Quân cũng không ở.”

Phương Mộc gật đầu, quay đầu nhìn vào cánh cửa đóng chặt trước mắt giơ tay ra gõ cửa, bên trong đã khóa chặt.

Cậu gõ nhẹ mấy cái lên cửa, bên trong không có chút phản ứng nào, Phương Mộc lại gõ thêm vài cái nữa, “Mạnh Phạm Triết, là mình đây,

mở cửa được không?”

Có thứ gì đó đập mạnh vào cửa “thình” 1 tiếng rồi rơi xuống đất, nghe thấy tiếng âm thanh vỡ vụn, có lẽ là đồ chai lọ.

Phương Mộc giật nảy mình, bất giác lùi lại mấy bước, những người khác cũng vô cùng bức bối bất bình, Trâu Đoàn Kết giữ cậu ta lại, “Kệ cậu ta, thật là quá đáng!” Phương Mộc bất lực, cũng cúi người thu nhặt đồ giúp Vương Trường Vũ.

Mấy người mỗi người 1 tay giúp Vương Trường Vũ sắp xếp đồ vào phòng Trâu Đoàn Kết, Vương Trường Vũ rút 1 bao thuốc mời từng người. Trong lúc hút thuốc có người hỏi Vương Trường Vũ: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hừ, đừng nhắc đến nữa, Mạnh Phàm Triết nuôi 1 con mèo, mọi người đều biết cả rồi chứ? Bình thường, cậu ta đối xử với con mèo y như với con trai cậu ta vậy. Nhưng con mèo chết tiệt đó cũng rất phiền phức, mấy lần tè bậy lên giường mình đã đành, có lần còn ị 1 bãi lên sách của mình, mình mang sách đi học, cái thứ mùi vị đó làm mình và những người xung quanh đều phải bịt mũi.”

Mấy người bật cười hi hi, Trâu Đoàn Kết chen vào nói: “Bình thường quan hệ của 2 người cũng khá tốt, cậu nhắc nhở cậu ấy 1 chút.”

“Đúng vậy, thực ra nếu chỉ có chút chuyện này, mình cũng không đến nổi nổi nóng với cậu ấy như vậy.” Trường Vũ bức bối gãi gãi đầu, “Các cậu biết không, dạo này anh chàng này không biết làm sao, thay đổi rất nhiều, hàng ngày chỉ ngồi ngẩn người trong phòng, hoặc chơi trò mất tích, không lên lớp, có lòng tốt nhắc nhở cậu ta vài lần, cậu ta chẳng buồn để ý đến mình. Có 1 đêm, mình tỉnh dậy đi ngoài mơ mơ màng màng mở mắt thấy cậu ta ngồi ngay ngắn trước bàn, trong miệng lẩm nhẩm gì đó. Lúc đó mình còn làu bàu, học từ mới sao không bật đèn, kết quả cậu thử đoán xem?”

Cậu ta cố tình dừng lại 1 lát, tạo không khí, nhìn thấy mọi người đều đang nín thở, chăm chú nhìn mình, cậu ta mới bắt đầu nói tiếp: “Cậu ta đang đọc tên của mình, Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết... cứ đọc đi đọc lại 3 từ này, khi đó mình hoảng sợ tỉnh ngủ luôn, suy nghĩ xem cậu ấy có đang bị mộng du không, mình cũng không dám gọi cậu ta dậy.”

“Về sau thì sao?” Có người mở miệng hỏi.

“Sau khi đọc 1 lúc tên của mình, đột nhiên bắt đầu rút tóc, lấy đầu đâm thành thịch vào tường. Lúc đó mình phát hoảng đến ngẩn người, đến tận khi cậu ta đi ngủ mình vẫn không dám nhúc nhích cho đến khi trời sáng.” Trong giọng nói của Vương Trường Vũ còn thoáng run rẩy, có thể nhận thấy khi nhắc đến khung cảnh tối hôm đó, đến giờ cậu vẫn còn sợ, “Ở cùng 1 căn phòng với cậu ta thực sự rất đáng sợ, như hôm nay đây, mình nói với cậu ta thầy giáo điểm danh mấy lần cậu đều không có mặt, thầy giáo bực lắm, thế là tên thần kinh này thật không ngờ không thèm nói gì còn ném đồ của mình ra ngoài, cậu có thét lên với cậu ta, cậu ta cũng coi như không nghe thấy”.

Những người khác nghe xong cũng giật mình sợ hãi, sau khi bình luận vài câu, bèn lần lượt giải tán.

Phương Mộc trở về phòng, tắt đèn, nằm trên giường, nhắm mắt lại, nhắm mắt rất lâu rồi mà vẫn không ngủ được.

Mạnh Phàm Triết giữa đêm khuya đọc đi đọc lại tên của mình, giống như bị trúng tà vậy, có lẽ liên quan đến tâm lý trước đây cậu từng sợ điểm danh. Nhưng cậu đã không sợ điểm danh nữa rồi, không chỉ cậu nói với Phương Mộc, mà cũng Phương Mộc cũng đã nhìn thấy cậu trả lời, nhưng vì sao giờ đây cậu lại có những hành động khác thường, rốt cuộc là vì sao? Theo sự hiểu biết của Phương Mộc đối với Mạnh Phàm Triết, cậu ta là 1 người mềm yếu, nếu chỉ dựa vào 1 mình cậu, chắc là không thể khắc phục được trở ngại tâm lý đó, có lẽ cậu ta đã tìm 1 người chuyên nghiệp để giúp trị liệu tâm lý, nhưng đột nhiên xuất hiện sự lặp lại này, lẽ nào trong quá trình trị liệu đã xảy ra chuyện gì? Phương Mộc nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không tìm ra đáp án, quyết định ngày hôm sau sẽ tìm cơ hội trò chuyện với Mạnh Phàm Triết.

o O o

Con ác mộng lại đến như đã hẹn.

Căn phòng bốc cháy. Những người đã chết. Ngô Hàm với khuôn mặt không còn nguyên dạng.

Thực ra cậu cũng giống tôi thôi.

Khi cậu giãy giụa tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là nắm chặt con dao găm ở dưới gối, đợi đến khi hơi thở bình thường trở lại, cậu mới phát hiện ra áo lót của mình ướt đầm mồ hôi.

Mồ hôi chảy từ trên đầu xuống cổ nhóp nhép rất khó chịu, Phương Mộc cố gắng ngồi dậy, cầm khăn và xà phòng thơm chuẩn bị vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Trong hành lang chỉ sáng 1 bóng đèn trên trần, ánh sáng rất mờ, nhưng Phương Mộc vẫn phát hiện ngay dưới đất có mấy vết đỏ đậm. Bề mặt những vết đỏ đã khô lại, Phương Mộc miết miết ngón tay, có cảm giác ươn ướt, dính dính đưa lên mũi ngửi, có mùi tanh.

Là máu.

Phương Mộc bỗng chốc cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng cả lên, cậu hoảng hốt nhìn xung quanh, cả hành lang vắng vẻ không có lấy 1 bóng người, chỉ thấy những cánh cửa đang đóng chặt.

Cúi người nhìn phía trước vẫn còn mấy vết máu, dọc theo nó hướng vào nhà vệ sinh phía trước, Phương Mộc đứng dậy nhón chân bước vào nhà vệ sinh trước mặt, có người bị thương sao?

Hay chỉ là có người bị chảy máu mũi?

Cánh cửa nhà vệ sinh tối đen như mực đó càng lúc càng gần, nhịp tim Phương Mộc đập càng lúc càng nhanh, những âm thanh thành thị đó dường như đang vang lên ở hành lang, Phương Mộc cảm thấy nếu như trong nhà vệ sinh có người thì tiếng tim đập của mình có lẽ bị anh ta nghe thấy rồi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy rồi.

Trong nhà vệ sinh tối đen như mực, trong bầu không khí nồng nặc mùi máu tanh, có 1 người đang đứng dựa trước bồn rửa mặt, không biết đang giằng xé thứ gì. Trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy đầu và vai anh ta đang lắc mạnh, trong miệng dường như còn sột soạt tiếng nhai.

Phương Mộc lặng lẽ thò tay bật công tắc đèn.

Chấn lưu của đèn neon kêu tách tách, phòng vệ sinh sáng như ban ngày. Người đó cũng giật mình hoảng sợ đột ngột quay lại.

Là Mạnh Phàm Triết.

Luồng ánh sáng chiếu từ trên đầu xuống, khoang mắt của Mạnh Phàm Triết thâm đen, có 1 màu đen kịt không nhìn thấy lòng trắng.

Quanh miệng cậu ta nhoe nhoét máu đỏ tươi, thỉnh thoảng còn nhỏ từng giọt chất lỏng màu đỏ dính dính, nhìn kỹ, bên mép còn dính mấy túm lông mèo màu vàng đen.

Phương Mộc vô cùng sợ hãi, sau khi ngăn người nhìn Mạnh Phàm Triết mấy giây, run rẩy hỏi: "Mạnh Phàm Triết, cậu đang làm gì vậy?"

Trong khoảng khắc đó, Phương Mộc chắc chắn trong mắt Mạnh Phàm Triết xuất hiện 1 tia nhìn hung dữ, nhưng sau đó dường như sự bất lực và tuyệt vọng lại trào ra khỏi khoang mắt.

"...Mình" Cậu đột nhiên toét miệng cười, nhưng nụ cười đó lập tức biến mất, khóe mắt và khóe môi đều rủ xuống, giọng nói nghèn nghẹn: "Mình không biết..."

Lúc này Phương Mộc mới chú ý thấy trong tay cậu ta còn sót thứ gì đó, nhìn kỹ là 1 cái đuôi động vật đầy lông, máu me be bét, trông có vẻ rất giống đuôi mèo. Phương Mộc nhìn ra phía sau lưng Mạnh Phàm Triết, trong bồn rửa là 1 khung cảnh vô cùng bừa bộn, máu thịt nội tạng và lông dón thành 1 đống ở đó, dường như còn đang bốc hơi nóng. Phương Mộc đi vòng qua Mạnh Phàm Triết, cẩn thận bước đến đó, đúng vậy, những thứ lộn xộn trong bồn rửa chính là con mèo Tom của Mạnh Phàm Triết.

Phương Mộc nhìn xung quanh, không hề thấy những đồ vật sắc nhọn như dao, Tom đã bị Mạnh Phàm Triết lấy tay xé rách thành mấy mảnh.

Phương Mộc quay người nhìn Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết vẫn đứng im nhìn về phía cửa, dường như mọi thứ xung quanh không liên quan gì đến cậu. Phương Mộc kéo ống tay áo cậu ta, hất chiếc đuôi mèo trong tay cậu ta xuống, ném vào trong bồn rửa.

Mạnh Phàm Triết ngăn người mặc Phương Mộc hành động, không hề có ý phản kháng.

Phương Mộc đứng thẳng trước mặt Mạnh Phàm Triết, nhìn chằm chằm vào mặt cậu ta nói: "Phàm Triết, cậu có nghe thấy mình nói không?"

1 lúc lâu sau, con người mắt của Mạnh Phàm Triết mới từ từ hướng về phía Phương Mộc, khẽ gật đầu.

“Cậu có thể nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Khóe miệng Mạnh Phàm Triết giật giật, cậu dường như người bị mắc di chứng trúng gió, từ từ quay người, giờ tay chỉ vào con mèo ở trong bồn rửa.

“Tom... bọn họ đều ghét nó... mình cũng không thể... dựa vào nó được nữa...”

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào đôi mắt đờ đẫn của Mạnh Phàm Triết, ra sức yêu cầu cậu nói rõ ý của cậu nói vừa rồi.

“Cái gì? Dựa vào ai?” Cậu lắc mạnh đôi vai Mạnh Phàm Triết, “Cậu nói đi chứ?”

Cơ thể Mạnh Phàm Triết lung lay dưới tác động mạnh của Phương Mộc, có vẻ như đã tỉnh táo lên nhiều.

“Mình không biết, mình không biết!” Cậu ta giờ tay lên cuống quýt lau khóe miệng, khi nhìn thấy tay mình dính đầy lông mèo và máu, hoảng sợ quá liền xoa khắp mặt, kết quả là khuôn mặt đầy những vết máu.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Phương Mộc nắm chặt tay cậu ta, trầm giọng quát hỏi.

Mạnh Phàm Triết dường như vừa mới nhận ra người trước mặt mình là Phương Mộc. “Là cậu à? Phương Mộc?” Toàn thân cậu ta bỗng chốc mềm nhũn, nước mắt và nước mũi thi nhau chảy xuống, “Hãy giúp mình, hãy giúp mình, cầu xin cậu, mình cũng không biết mình đang làm gì, như là 1 giấc mơ vậy...”

Phương Mộc giờ tay xốc vào nách Mạnh Phàm Triết cố gắng giữ vững thân người cậu ta.

“Mình sẽ giúp cậu, mình sẽ giúp cậu, nói cho mình biết, rốt cuộc là như thế nào?”

Ánh mắt Mạnh Phàm Triết dừng lại trong bồn rửa, dường như bỗng chốc sức lực đã trở lại. Cậu vô cùng kinh hãi chỉ vào xác Tom, “Không

phải do mình làm đâu, không phải do mình làm đâu, mình không cố ý, mình không cố ý...”

Cậu ta lao vào Phương Mộc, 2 tay giữ chặt cổ áo Phương Mộc, trong ánh mắt toát ra nỗi sợ hãi kinh hoàng và cầu xin: “Đừng nói với người khác, mình không phải là kẻ điên, mình không cố ý làm như vậy, mình không phải là kẻ điên...”

Cậu ta thả Phương Mộc ra rồi lại nhảy phắt đến bồn rửa, lấy tay nâng những đồng lông và thịt be bét máu đỏ lên, nhìn xung quanh, trong miệng cứ lẩm bẩm: “Mau thu dọn thật nhanh, mau mau lên, đừng để người khác nhìn thấy!” Cậu ta quay vòng quanh 1 chỗ, dường như đang điên cuồng suy tính xem nên vứt những thứ này ở đâu.

Phương Mộc bị cậu ta làm cho hoảng loạn, nhất thời cũng không nghĩ được ra đành phải nhấc chiếc thùng nhựa vẫn dùng để đổ com thừa để ở cửa ra vào đi đến, ra hiệu cho cậu ta vứt vào đó.

Mạnh Phàm Triết ra sức ấn xác Tom vào trong thùng nước gạo, rồi nhanh chóng chạy vào trong nhà vệ sinh lấy ra 1 sọt rác đựng giấy, lấy ra tất cả số giấy đã qua sử dụng bỏ vào trong thùng, tiếp đến lại chạy đến bên bồn rửa, mở vòi nước, tiếng nước ào ào gội sạch những vết máu ở trong bồn rửa. Dù đã mở hết tất cả vòi nước, cậu ta vẫn thấy chậm lấy tay liên tục kỳ cọ bồn rửa.

Khi chiếc lông mèo cuối cùng quay tròn và biến mất vào cống nước, Mạnh Phàm Triết lấy 1 cây gạt lau sàn ở sau cánh cửa ra sức chà mạnh vào những vết máu dính trên sàn. Phương Mộc ngăn người nhìn Mạnh Phàm Triết nhanh chóng dọn dẹp, cảm giác trong đầu mình vô cùng hỗn loạn. Khó khăn lắm mới đợi được cậu ta dừng tay, mệt mỏi rồi dựa vào tường thở dốc. Phương Mộc nhanh chóng hỏi cậu ta: “Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu có thể nói rõ với mình không?”

Mạnh Phàm Triết rệu rã lắc đầu: “Mình không biết, gần đây mình rất không ổn, mình thường quên mình đã làm những gì, rất nhiều đồ trong phòng mình đều không biết mình đã cầm về khi nào.”

Phương Mộc nghĩ 1 lát, “Cậu có cần đi khám bác sĩ không?”

Mạnh Phàm Triết liên tục lắc đầu, “Không cần, không cần, không cần”, cậu ta dường như lẩm bẩm với chính mình: “Mình sẽ khá lên, mình biết

mình chắc chắn sẽ ổn thôi... mình sẽ không trông chờ vào bất cứ ai.." Cậu ta cứ lăm băm đi lăm băm lại mãi, xem ra chẳng có chút lòng tin nào. Phương Mộc lặng lẽ nhìn cậu ta, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Mạnh Phàm Triết đột nhiên đứng thẳng người nói với Phương Mộc: "Mình, mình về đây, cậu", cậu ta sụp mắt xuống, "Giữ bí mật cho mình được không?"

"Được. Nhưng, mình vẫn kiến nghị cậu nên đi khám bác sĩ."

"Ừm, được, nếu như mình cảm thấy cần thiết, mình sẽ đi. Tạm biệt!" cậu ta liền cất bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng vệ sinh, lão đảo trở về phòng.

Trong nhà vệ sinh bỗng chốc khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn trong đường ống và tiếng tắc te của đèn neon. Phương Mộc đứng yên tại chỗ, 1 lúc lâu không hề nhúc nhích, cậu ta nhìn bồn rửa sạch sẽ, lại nhìn vào chiếc thùng nhựa đó, đột nhiên cảm thấy Mạnh Phàm Triết tối nay quá xa lạ. Còn xa lạ hơn cả lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy.

CHƯƠNG 21: 3+1+3

Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc đến gõ cửa phòng Mạnh Phàm Triết. Gõ liền mười mấy cái không thấy tiếng trả lời, Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhỏ, phía trên cửa không có ánh đèn, không biết Mạnh Phàm Triết đã đi ra ngoài hay là không muốn mở cửa.

Suốt cả một ngày, trong tâm trí của Phương Mộc là hình ảnh Mạnh Phàm Triết, khuôn mặt trắng nhợt và đôi mắt sâu thẳm thẳm của cậu ta luôn hiển hiện trước mắt Phương Mộc.

Những nhà khoa học hành vi của FPI đã từng đưa ra một lý luận như sau: Nếu như một người trong lúc nhỏ có những hành vi như sau hoặc là đồng thời xuất hiện cả 2 loại trong đó, người này sau khi trưởng thành, khả năng phạm tội sẽ tương đối lớn: Đến độ tuổi nhất định nào đó vẫn đái dầm; phóng hỏa, ngược đãi con vật nhỏ hay những đứa trẻ nhỏ hơn nó. Nguyên nhân là do khả năng tự khống chế của những người này khá kém, tâm lý phản xã hội lại khá mạnh. Mà đứng từ góc độ tâm lý học, hành vi ngược đãi động vật luôn luôn xuất phát từ sự bất lực trong hiện thực và cảm giác lo lắng vì mất đi sự khống chế.

Rốt cuộc Mạnh Phàm Triết cảm thấy bất lực đối với cái gì, và cảm thấy mất đi sự khống chế đối với cái gì?

Một câu hỏi khác, tiếp sau đây cậu ta sẽ làm gì? Mạnh Phàm Triết là một người yếu ớt, nhưng tính tình ôn hòa, lương thiện. Xé nát bướm một con mèo đang còn sống rồi lại nuốt nó vào bụng, dù thế nào cũng không có vẻ như là hành động mà cậu ta có thể làm được. Từ tình hình tối hôm qua, có thể nhận thấy, lúc Mạnh Phàm Triết giết hại Tom, rõ ràng đang ở trạng thái ý thức mơ hồ.

Rốt cuộc là thứ gì đã khiến Mạnh Phàm Triết lún sâu vào tình trạng trở ngại tinh thần đến như vậy?

“Tom...bọn họ đều ghét nó...mình cũng không thể...dựa vào nó được nữa...”

Dựa vào?

Nếu như nói Mạnh Phàm Triết đang dựa vào Tom, một người có thể có được sự bảo vệ hay an ủi gì từ một con mèo đây?

Chuột? Phương Mộc biết Mạnh Phàm Triết sợ điểm danh, có lẽ cậu ấy còn sợ chuột.

Nuôi một con mèo, khiến cho trong tiềm thức mình cảm nhận được mình đang được bảo vệ, rõ ràng ở một mức độ nào đó có thể tiêu trừ nỗi sợ hãi đối với chuột.

Vấn đề là, hậu quả trực tiếp của cách làm này là khiến cho bản thân nảy sinh sự dựa dẫm đối với loại “bảo vệ” này, một khi loại “bảo vệ” này biến mất, cậu ta không những không tiêu trừ được tâm lý sợ chuột, ngược lại rất có thể còn gia tăng.

Nếu sự suy đoán ở trên được thành lập, vậy thì Mạnh Phàm Triết giết chết Tom mà mình yêu quý (cũng có thể coi là người bảo vệ), thì lại có mùi vị như dốc túi đánh một canh bạc cuối cùng, quyết một phen sống mái.

Nếu như một người có suy nghĩ như vậy, thì anh ta rất nguy hiểm.

Phương Mộc giữ mãi trạng thái miên man này đến tận giờ tự học buổi tối. Đặng Lâm Nguyệt sau khi bị Phương Mộc thờ ơ gần cả buổi tối, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Ờ, không có gì!” Phương Mộc cũng nhận ra thái độ của mình không được bình thường, cười tỏ vẻ hối lỗi với Đặng Lâm Nguyệt.

Cô không cười, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Một lúc sau mới hỏi: “Anh đang nghĩ đến cô ấy phải không?”

“Ai cơ?” Phương Mộc bỗng chốc không kịp phản ứng, trong lòng rất bồn chồn, tại sao cô ấy lại quen với Mạnh Phàm Triết.

“Chính là... cô gái mà anh vẫn giữ ở trong tim.” Phương Mộc ngăn người một lát, bất lực lắc đầu, “Em đừng nghĩ nhiều!”

Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn vào mắt Phương Mộc, rõ ràng cô không hề tin lời Phương Mộc. “Anh nói với em về cô ấy được không?”

“Không!” Phương Mộc từ chối thẳng thừng.

Thời gian còn lại, Đặng Lâm Nguyệt không hề nói thêm câu nào với Phương Mộc, khi Phương Mộc đưa cô về ký túc xá, cô cũng không yêu cầu Phương Mộc ôm cô hay hôn cô rồi hãy đi giống như mọi khi, chỉ đơn giản nói một câu: “Em lên lầu đây”, rồi bỏ Phương Mộc một mình ở dưới khu ký túc xá nữ, một mình đi lên lầu.

Phương Mộc rất bất lực, đành phải quay người bước đi, sau khi đi mấy chục mét liền quay đầu nhìn, lại thấy Đặng Lâm Nguyệt đứng ở trước cổng ký túc xá nữ sinh đang nhìn theo cậu.

Phương Mộc quay người đi về phía Đặng Lâm Nguyệt, vừa đi được mấy bước thì Đặng Lâm Nguyệt quay người từng bước lên lầu. Phương Mộc do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi đến dưới lầu ký túc xá đợi mười mấy phút, thấy lần này Đặng Lâm Nguyệt không có ý định quay lại, lắc đầu quay về.

Yêu đương, là như thế này sao?

o O o

Khi trở về khu ký túc xá, Phương Mộc đến phòng Mạnh Phàm Triết trước. Mặc dù nhìn từ ngoài cửa sổ vào có thể thấy trong phòng không bật đèn, nhưng Phương Mộc vẫn gõ cửa phòng cậu ta. Quả đúng như dự liệu, không có tiếng trả lời.

Hôm nay, Phương Mộc đã hỏi Trâu Đoàn Kết, Mạnh Phàm Triết vẫn không đi học, cũng không có ai nhìn thấy cậu ấy.

Đỗ Ninh đang ở trong phòng, thật đáng ngạc nhiên là cậu không ngồi trước máy vi tính chơi CS, mà đang ngồi ngay ngắn trước bàn học, bộ dạng rất nghiêm túc.

“Cậu làm gì vậy?” Phương Mộc đã quen với bộ mặt tươi cười toe toét của Đỗ Ninh, bộ dạng này của Đỗ Ninh khiến Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười.

“Cậu có thời gian không?” Đỗ Ninh nghiêm nét mặt, “Tớ muốn nói chuyện với cậu.”

“Nói gì?” Phương Mộc cảm thấy khó hiểu.

“Nói về chuyện cậu và Đặng Lâm Nguyệt.”

Phương Mộc nhìn chằm chằm Đỗ Ninh vài giây, “Hiếu kỳ? Hay vì nguyên nhân nào khác?”

“Không phải!” Đỗ Ninh dừng lại một lát, “Xuất phát từ lập trường bạn bè.”

Phương Mộc kéo ghế đến, ngồi xuống, châm một điếu thuốc, “Cậu muốn biết cái gì?”

“Cậu và Đặng Lâm Nguyệt... thực sự đang yêu nhau à?”

Phương Mộc do dự một lát, “...Coi như thế đi.”

“Cái gì gọi là coi như thế đi?” Đỗ Ninh kéo ghế lại gần Phương Mộc, “Cậu thích cô ấy không?”

Phương Mộc hít mấy hơi thuốc, trầm mặc một lát nói: “Nói thực, tớ cũng không biết!”

Cậu thực sự không biết, mấy hôm trước, cái tên Đặng Lâm Nguyệt chỉ có nghĩa “người bị hại”, thế nhưng, giờ đây cô ấy là “bạn gái” của mình. Mà quá trình này giống như một giấc mơ, thiếu cảm giác hiện thực, khiến người ta rơi vào trong đó mà không hề hay biết. Phương Mộc cảm thấy mình không phải là vừa mới nhận thức đến điều này, chỉ là mấy hôm nay, cậu luôn né tránh sự việc này.

Bởi vì cậu đã hơi quen rồi.

Quen với sự dịu dàng của người khác giới, lại kèm theo ánh mắt ngưỡng mộ.

Quen với việc có người tỉ mỉ quan tâm đến ăn uống nghỉ ngơi của mình.

Quen với việc bên cạnh mình có một cơ thể mềm mại thơm ngát.

Quen với những nụ hôn và vòng tay ôm ấp khiến người ta run rẩy.

Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc thờ dãi, chậm rãi nói: “Thực ra là anh em với nhau, tớ rất ủng hộ cậu và Đặng Lâm Nguyệt thành một đôi. Hơn nữa tớ và Giao Giao cảm thấy hai người rất đẹp đôi, chỉ có điều các cậu tiến triển nhanh quá, đặc biệt lại vào chính lúc này, khiến tất cả bọn tớ

đều cảm thấy rất bất ngờ.” Cậu ngừng một lát, “Cậu có biết mọi người đã bàn luận chuyện này như thế nào không?”

Phương Mộc chợt phát hiện ra nguyên nhân khiến Đỗ Ninh trịnh trọng bàn luận với cậu về việc này, “Rất nhiều người nói, cậu nhân cơ hội Lưu Kiện Quân bị thương cướp bạn gái của cậu ấy.”

Phương Mộc cười khan mấy tiếng, bản thân cậu bị người khác hiểu lầm đã không phải một hai lần nữa rồi, khi mới vào học, chẳng phải có người nói cậu là quái vật sao? Cậu không hề để ý.

“Cậu cũng nghĩ như vậy à?” Trầm mặc một lúc, Phương Mộc hỏi.

“Đương nhiên tớ không nghĩ thế! Tớ hiểu rất rõ cậu là người như thế nào”. Đỗ Ninh lập tức nói: “Nhưng tớ cũng vẫn không biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Phương Mộc rất không muốn tiếp tục đề tài này với Đỗ Ninh, nhưng nhìn ánh mắt cương quyết của Đỗ Ninh, cuối cùng kể hết mọi chuyện về Đặng Lâm Nguyệt và Lưu Kiện Quân cho Đỗ Ninh nghe.

Đỗ Ninh nghe xong một lúc lâu không nói gì, khi Phương Mộc châm điếu thuốc thứ năm, Đỗ Ninh đột nhiên đứng dậy, đặt mạnh tay lên vai Phương Mộc.

“Tớ ủng hộ cậu, người anh em”, Đỗ Ninh lớn tiếng nói, “Cậu không sai, Đặng Lâm Nguyệt cũng không sai, nếu như có người bàn tán các cậu, tớ sẽ giúp cậu giải thích.”

Phương Mộc đang định nói “cũng không cần đâu”, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy khí thế của anh chàng này, mỉm cười gật đầu.

Nửa đêm, Đỗ Ninh đã hoàn toàn yên tâm ngủ say, còn Phương Mộc thì trở mình liên tục, không tài nào chợp mắt được. Cuộc trò chuyện vừa rồi, đối với Đỗ Ninh mà nói có lẽ là một sự giải thích lý do đầy đủ, nhưng đối với Phương Mộc thì không hề giảm bớt những câu hỏi đối với chính mình. Mình thực sự yêu Đặng Lâm Nguyệt sao? Từ trước tới nay, Phương Mộc đều biết mình có một thứ năng lực này: Có thể nhìn xuyên thấu tâm lý của người khác. Rõ ràng Đặng Lâm Nguyệt thích mình, thế nhưng mình thì sao?

Bác sĩ cũng khó chữa được bệnh của chính mình, lúc này đây, cậu hiểu được hàm nghĩa của câu nói này. Cậu cảm thấy mình như một chiếc đèn

pin, có thể chiếu sáng từng góc khuất trong bóng tối, nhưng lại không thể chiếu tới được chính mình.

“Có lẽ, chỉ là cần mà thôi.”

Ông trời sắp xếp cho mỗi người một con đường. Có con đường bằng phẳng, có con đường gập ghềnh. Còn con đường của tôi, là một con đường đầy chông gai và những mối nguy hiểm. Con đường này có máu tươi, có quái vật, có ký ức, có thương cảm. Bầu bạn cùng tôi lại chỉ có những người đã mất và những lời nguyện như trong cõi mộng.

Mình đã đi một mình quá xa, quá mệt.

Trong lúc mơ màng Phương Mộc dần dần ngủ thiếp đi. Câu hỏi trong lòng cũng chưa có đáp án, thực ra có đáp án hay không cũng có gì quan trọng chứ?

Cậu chỉ biết, khi ở trong lòng Đặng Lâm Nguyệt, thực sự, rất ấm áp.

o O o

Thái Vĩ đến tìm Phương Mộc. Vừa bước vào cửa, anh đã nghiêng đầu nhìn Phương Mộc, “Hà hà, sắc mặt khá tốt đấy.” Phương Mộc biết anh đang trêu chọc chuyện của Đặng Lâm Nguyệt, không thèm để ý đến anh, nhưng anh chàng này dạo này gây ghê quá, khoang mắt thâm đen, bộ dạng mất ngủ.

“Hôm nay sao không đi cùng đại tiểu thư lên lớp tự học?”

Bố mẹ Đặng Lâm Nguyệt đến trường thăm cô, buổi tối cùng đi ăn cơm. Cả một ngày Đặng Lâm Nguyệt đều ngằm ra hiệu Phương Mộc đi cùng cô, hy vọng bố mẹ mình cũng có thể gặp được Phương Mộc. Phương Mộc không đồng ý, có lẽ ấn tượng về mẹ Đặng Lâm Nguyệt hôm đó quá tệ. Ngoài ra, nếu như đi, rõ ràng là có ý, chàng rể tương lai đến bái kiến bố mẹ vợ, đây là điều Phương Mộc không mong muốn chút nào.

“Thế nào, có phát hiện mới à?”

“Không có, chẳng có chút tiến triển gì”, Thái Vĩ chẳng buồn khách khí nằm ngay lên giường Phương Mộc, “Chúng ta hiện nay chỉ biết ngồi đợi thôi, mẹ nó chứ, những ngày tháng này không biết bao giờ mới chấm dứt!”

Mấy hôm nay Phương Mộc đều suy nghĩ đến chuyện của Đặng Lâm Nguyệt và Mạnh Phạm Triết, không quan tâm chú ý nhiều tới vụ án. Nhìn thấy bộ dạng Thái Vĩ mệt mỏi rã rời, trong lòng cảm thấy hơi day dứt. Cậu giở ra một bao thuốc Phù Dung Vương đưa cho Thái Vĩ, rồi lại pha cho anh một tách trà đặc.

Thái Vĩ cúi đầu ủ rũ hút thuốc uống trà, sau khi trầm mặc một lúc, anh đột nhiên hỏi Phương Mộc: “Cậu cảm thấy đây là một người như thế nào?”

Phương Mộc ngăn người, “Đặc điểm tâm lý và sinh lý của hắn chẳng phải tôi đã miêu tả tổng quát với anh rồi sao?”

“Ừ”, Thái Vĩ gật gật đầu, “Có một câu tôi không biết có nên nói hay không?” Anh nhìn Phương Mộc vẻ thăm dò, “Tôi luôn cảm thấy cái người này...rất giống cậu”.

Phương Mộc không lên tiếng, thực ra cậu cũng có thứ cảm giác này, hung thủ thiết kế mấy vụ án mạng đều là đang tiến hành khiêu chiến với Phương Mộc. Vậy thì người này có lẽ là hiểu biết rất nhiều về lĩnh vực tâm lý học tội phạm (ít nhất, chính hung thủ cũng tự cho là như vậy), hơn nữa, trong ngôi trường này, Phương Mộc chỉ biết có hai người giỏi về khắc họa tâm lý, nghĩ đến đây, tâm trạng Phương Mộc bất giác trở nên nặng nề.

Lẽ nào là giáo sư Kiều.

Không đâu, không đâu. Phương Mộc lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình. Bất luận đứng từ góc độ nghề nghiệp hay nhân cách, giáo sư Kiều đều đáng được xưng là mẫu mực. Hơn nữa, trình độ của mình còn thua xa giáo sư Kiều, ông không cần thiết phải khiêu chiến với mình. Hơn nữa, trong mấy vụ án này, hung thủ không những cần kỹ năng mà còn cần thể lực, rõ ràng giáo sư Kiều đã gần 60 tuổi, không thể làm được.

Đã gần 20 ngày kể từ khi xảy ra vụ án trước, hung thủ không hề có chút động tĩnh nào. Sự chờ đợi thế này đúng là một kiểu giày vò.

Bầu không khí trầm buồn dần dần lan tỏa giữa hai người như một đám khói vậy, nó chen ngang ở giữa, anh không nhìn rõ tôi, tôi không nhìn rõ anh.

Tương tự, cũng không nhìn rõ cái người đó.

Không biết bao lâu, Thái Vĩ đứng dậy, vươn vai cúi xuống nhìn đồng hồ.

“Gần 9g rồi, tôi đi đến các trạm quan sát đây, cậu đi không?”

Phương Mộc nghĩ, dù sao mình cũng không có việc gì, liền gật đầu.

o O o

Trọng điểm theo dõi của cảnh sát vẫn là khu ký túc xá nữ và những nơi mang số “6”. Địa điểm quan sát không giống nhau, nhưng những người cảnh sát đang canh giữ lại có chung một trạng thái: vô cùng mệt mỏi, tính tình nóng nảy.

Tình hình trực chiến không phân biệt ngày đêm này đã kéo dài hơn một tháng rồi, nếu là ai thì cũng đều không thể chịu đựng nổi.

Đi đến mấy nơi đều là “tất cả bình thường”. Nhìn thấy các anh em cấp dưới của mình ai nấy mặt mày xám xịt, nhưng vẫn kiên trì ở đúng cương vị của mình, Thái Vĩ cũng rất xót xa. Anh và Phương Mộc đi đến quán cơm trước cổng trường, gọi một ít cơm hộp cho mọi người ăn thêm. Phương Mộc nhìn mấy tờ tiền tội nghiệp trong ví anh, tự mình đến siêu thị mua hai cây thuốc lá.

Khi phát cơm hộp, những người cảnh sát đều vô cùng vui vẻ, sau khi đón lấy hộp cơm đều vội vàng đứng dựa vào tường hoặc ngồi xổm cúi đầu nhai ngấu nghiến. Những anh cảnh sát ăn uống nhồm nhoàm, ăn vội vàng đồ ăn đã hơi nguội lạnh, thỉnh thoảng có người cắn vào sạn cũng vội vàng nuốt luôn. Các nữ cảnh sát túm vào một chỗ, thì thầm bàn tán về mùi vị thức ăn, chia sẻ cho nhau từng miếng thịt, miếng cá, sau khi ăn xong còn không quên lấy ra tờ giấy ăn thơm tho đưa cho các đồng sự nam đang chuẩn bị lấy ống tay lau miệng.

Chỉ có điều, mỗi người đều vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào từng người đi qua, mặc dù trò chuyện cũng vẫn đóng tai lên nghe ngóng từng tiếng động khả nghi.

Nhìn thấy những người cảnh sát tiêu tụy nhếch nhác, nhưng lại cảnh giác từng giờ từng khắc như những người đi săn, trong lòng Phương Mộc bất giác nảy sinh sự kính trọng. Trong lúc chia thuốc, Phương Mộc cố ý đưa hai bao cho người cảnh sát đã bị cậu trêu chọc. Rõ ràng anh ta

đã không để tâm đến hành động trêu chọc của Phương Mộc, vẫn mỉm cười nhìn cậu đầy cảm kích.

Nhìn thấy bộ dạng ăn uống ngẫu nhiên của những người cảnh sát, Phương Mộc cũng cảm thấy hơi đói, chia đôi hộp cơm với Thái Vĩ. Cậu kinh ngạc phát hiện ra, không ngờ cơm hộp lại ngon như thế, mặc dù là đứng dựa vào bức tường lạnh lẽo, mặc dù là hứng chịu cơn gió lạnh, nhai nuốt cùng hạt cơm không thật mới, cậu vẫn cảm thấy đây là bữa cơm ngon nhất trong thời gian này.

Sau khi ăn xong, Thái Vĩ lại dẫn Phương Mộc đến các trạm giám sát một vòng. Lúc kết thúc đã gần 11g30' đêm, trong trường đã không còn nhìn thấy bóng người, ánh đèn trong các khu ký túc xá lần lượt cũng đã tắt hết. Cả ngôi trường sau một ngày ồn ào huyên náo cũng đã trở lại trạng thái yên tĩnh, chỉ có cơn gió lạnh thổi càng lúc càng mạnh.

Phương Mộc và Thái Vĩ vội vàng bước đi trên đường không một bóng người, khi sắp đến chân khu ký túc xá, Thái Vĩ đột ngột dừng bước nhìn về phía sau.

"Sao vậy?" Phương Mộc nhìn theo hướng Thái Vĩ nhìn, ở gần đó chỉ có một chiếc đèn đường lờ nhờ cô độc, con đường phía dưới được chiếu sáng một mảnh, ngoài ra bị bao phủ bởi bóng đêm vô cùng tĩnh mịch.

"Không có gì!" Thái Vĩ nhú mày nhìn lại quanh một vòng, "Có lẽ là tôi nghe nhầm." Hai người, người đi trước, người đi sau bước vào khu ký túc xá, khi đi qua nhà vệ sinh ở tầng 1, Thái Vĩ đột nhiên ôm bụng nói: "Cậu lên trước đi, trong hộp cơm khi nãy có cá không được tươi, hình như tôi bị đau bụng."

Phương Mộc gật đầu, "Chỗ tôi có Hoàng Liên Tố (thuốc trị tiêu chảy, đau bụng), lát nữa anh lên lấy nhé!". Nói xong, bèn nhắc chân bước lên cầu thang.

Hành lang rất tĩnh mịch, thỉnh thoảng có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy từ xa vọng lại. Đi bộ suốt buổi tối, Phương Mộc cảm thấy đùi hơi mỏi, cậu chậm rãi bước từng bậc thang, lắng nghe bước chân của mình.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng bước chân không phải của mình.

Tiếng bước chân đó ở ngay gần mình, tiếng bước chân đó không nhanh

không chậm, nghe có vẻ dường như hơi lơ đãng. Phương Mộc dừng bước ở phần chiếu nghỉ ở tầng 2, nghiêng tai nghe ngóng. Bước chân đó cũng lập tức biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Phương Mộc nín thở đứng im, lồng ngực thở phập phồng, mấy giây sau cậu lại di chuyển đôi chân, từ từ bước lên bậc cầu thang.

Quả nhiên, bước chân đó lại xuất hiện.

Phương Mộc vừa đi vừa nhìn xuống dưới, dọc theo tay vịn cầu thang. Ở giữa tầng 1 và tầng 2 có một bóng người kéo dài đang từ từ đi lên.

Phương Mộc cảm thấy lông mao toàn thân dần dần dựng đứng. Cậu không kịp nghĩ nhiều, nhón chân bước vội lên tầng 3. Khi bước đến phòng 312, cậu lưỡng lự một lát, không mở cửa phòng mà đi về hướng phía bên kia của hành lang. Ở cạnh phòng 320 có một bức tường nhô ra vừa vặn có thể nấp được một người. Khi đi qua phòng 318, có mấy mảnh kính vỡ bị dòn thành đồng ở trước cửa, có lẽ kính trong phòng bị vỡ, vứt ra ngoài để công nhân vệ sinh thu dọn. Phương Mộc tiện tay nhặt một miếng khá to, bước nhanh đến cạnh bức tường. Để miếng kính dựa vào cạnh cửa phòng 321, để chiếu đựng vào phía bên kia hành lang, còn mình nấp ngay sau bức tường nhô ra, vừa để quan sát hành lang qua mảnh gương, vừa không cần thò đầu ra.

Mấy giây sau, trong gương xuất hiện một bóng người lơ mơ.

Anh ta bước chậm rãi, cao khoảng 1m75, rất gầy, một tay đút vào túi áo, một tay đang vung vẩy. Không biết tại sao Phương Mộc cảm thấy người này rất quen.

Người đó đi càng lúc càng gần, đột nhiên đứng lại, Phương Mộc đoán vị trí anh ta đứng chính là phòng 313.

Người đó đứng ở trước cửa vài giây, đột nhiên giơ tay sờ vào cánh cửa.

Anh ta đang làm gì? Tấm gương lơ mơ khiến Phương Mộc không thể không cố gắng mở to đôi mắt nhưng vẫn không nhìn rõ được. Nhân lúc anh ta đang sờ trên cánh cửa, Phương Mộc vội thò đầu ra xem.

Là Mạnh Phàm Triết.

Phương Mộc thở phào, bước ra khỏi bức tường.

"Này, là cậu à?"

Mạnh Phàm Triết quay người, ngăn người nhìn cậu. Phương Mộc giật nảy mình, chỉ mấy ngày không gặp, Mạnh Phàm Triết đã lại tiêu tụy đi rất nhiều. Khoang mắt thâm đen, hai má trũng xuống, mái tóc rối bời dựng đứng trên đầu, có lẽ đã rất lâu chưa gội.

Ánh mắt Phương Mộc nhìn vào bàn tay cậu ta vừa mới sờ trên cánh cửa, trong mấy ngón tay dài đang kẹp một chiếc bút.

Phương Mộc bèn nghĩ ngay đến ngôi sao năm cánh trên cửa.

"Cậu đang làm gì vậy?" Phương Mộc dừng bước, Mạnh Phàm Triết dường như không nghe thấy, hai mắt đờ đẫn nhìn Phương Mộc, Phương Mộc thận trọng bước lên một bước, "Mạnh Phàm Triết, cậu đang làm gì vậy?".

Bỗng chốc Phương Mộc nhìn thấy đôi mắt u ám của Mạnh Phàm Triết đột nhiên trở nên điên dại hung ác, các cơ trên mặt đều co rúm cả lại, cậu ta há miệng lộ ra hàm răng trắng ớn. Đồng thời phát ra một thứ âm thanh chỉ loài dã thú mới có.

"A!!!"

Phương Mộc hoảng sợ lùi lại mấy bước, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Mạnh Phàm Triết rút bàn tay vẫn đút ở trong túi áo ra, trong tay cầm một chiếc dao rọc giấy lớn. Đẩy mạnh ngón tay cái, một lưỡi dao sắc lạnh lộ ra khỏi cán dao rọc giấy. Cậu ta cầm dao, trong miệng lẩm bẩm gì đó nghe không rõ, bước từng bước đến gần Phương Mộc, rồi đột nhiên, vung tay một cái, dưới ánh đèn, con dao rọc giấy tạo nên một luồng ánh sáng chói mắt, lao thẳng tới Phương Mộc.

Phương Mộc nhảy lùi về phía sau, cảm giác như lưỡi dao vừa sượt qua đầu mũi mình, roạt một tiếng, chiếc áo khoác bị rách một vết dài.

"Cậu điên rồi à, Mạnh Phàm Triết!" Phương Mộc vừa lùi lại, vừa hét lớn, "Hãy nhìn kỹ đi, mình là Phương Mộc!".

Lời nói của Phương Mộc không có chút tác dụng gì, Mạnh Phàm Triết phát đầu bị trượt, lại vung dao đến, lần này nhằm thẳng vào cổ Phương Mộc. Phương Mộc vội vàng khom lưng, cùng lúc tránh được lưỡi dao, nhảy phắt ra sau lưng Mạnh Phàm Triết, đá mạnh một cái vào đầu gối

cậu ta.

Mạnh Phàm Triết quỳ sụp xuống đất. Phương Mộc định lao lên ấn chặt cậu ta, nhưng động tác của Mạnh Phàm Triết còn nhanh hơn, không chờ đứng dậy lại vung dao tới. Phương Mộc vội rút người lại, nhưng chậm một bước, ngón tay bị lưỡi dao lướt qua, máu tươi lập tức trào ra.

Mạnh Phàm Triết đứng dậy, trong miệng khẽ gầm mấy tiếng "U...u...", từng bước từng bước tiến lại gần Phương Mộc, ánh đèn trên trần soi thẳng xuống, Mạnh Phàm Triết đang cắn chặt hai hàm răng, bên mép toàn là bọt trắng, không khác gì một con dã thú đang nổi điên. Phương Mộc bóp chặt ngón tay đang chảy máu, vội bước lùi về phía sau, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ phía sau truyền tới.

Phương Mộc quay người, nhìn thấy Thái Vĩ đang chạy ra từ đầu phía bên kia hành lang tối om, vừa chạy vừa sờ tay vào thắt lưng.

Trong nháy mắt, Thái Vĩ đã chạy đến bên Phương Mộc, nét mặt anh vô cùng căng thẳng, kéo tay Phương Mộc ra phía sau mình. Đồng thời giơ súng trong tay lên, "Cậu không sao chứ?" không đợi Phương Mộc trả lời, Thái Vĩ đã hét lớn với Mạnh Phàm Triết: "Bỏ dao xuống, tôi là cảnh sát!".

Mạnh Phàm Triết vẫn không mấy may xúc động, cậu ta dường như không hề nhìn thấy Thái Vĩ, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, bước từng bước lại gần.

Thái Vĩ lên nòng súng kêu "rắc" một tiếng, "Bỏ dao xuống, không tôi bắn!".

Phương Mộc vội vã giữ Thái Vĩ lại, "Đừng bắn, cậu ấy là bạn học của tôi!"

Thái Vĩ nhìn gườm gườm vào Mạnh Phàm Triết, hạ búa đập vào vị trí cũ, nhét vào trong vỏ đựng súng, đồng thời dặng chân ra đứng tấn, nghiêm mặt chờ đợi.

Mấy cánh cửa phòng ký túc xá mở ra, mấy sinh viên nghe thấy tiếng động mặc áo may ô thò đầu nhìn ra ngoài, chứng kiến cái màn căng thẳng đến nghẹt thở này, kêu lên một tiếng kinh hãi rồi rút đầu lại, ghé mắt qua khe cửa để quan sát hành lang.

Đỗ Ninh cũng ra, cậu ngăn người mất mấy giây, không biết làm gì, bèn quay về lấy một cây gậy lau sàn chạy ra, sau khi sợ hãi đứng cạnh Phương Mộc, bèn run rẩy nói: “Mạnh Phàm Triết, cậu đừng làm bừa!”.

Mạnh Phàm Triết lúc này phát ra một tiếng gầm nho nhỏ, giọng cao dao lao đến. Thái Vĩ nhảy phắt lên trước, nhằm chuẩn, nắm chặt bàn tay cầm con dao của Mạnh Phàm Triết, cổ tay bị lật lên vốn tưởng Mạnh Phàm Triết đau đớn mà bỏ dao xuống, không ngờ Mạnh Phàm Triết không buông tay mà phải thêm một cú đòn vào đầu gối, con dao rọc giấy mới rơi xuống đất. Thái Vĩ thò tay ra phía sau túm chặt cổ áo Mạnh Phàm Triết, hất mạnh về phía trước, Mạnh Phàm Triết đập vào tường rồi ngã vật xuống đất, đau đớn đến nỗi co rúm lại.

Thái Vĩ bước nhanh đến, lật Mạnh Phàm Triết lại, lấy đầu gối giữ chặt phần lưng cậu ta, đồng thời lấy còng tay, còng hai tay Mạnh Phàm Triết ra phía sau lưng. Thái Vĩ lấy máy di động ra, sau khi kết nối nói một câu đơn giản: “Phòng 313, khu KTX 5 Nam Phạm, mau đến đây!”.

Sau khi gác máy, anh quay sang hỏi Phương Mộc: “Chuyện gì vậy, đây là ai, tại sao cậu ta lại muốn giết cậu?”.

Phương Mộc không hề có phản ứng trước những câu hỏi của Thái Vĩ, cậu chỉ ngăn người nhìn Mạnh Phàm Triết đang thở dốc và rên rỉ ở dưới đất, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ: Tại sao?

Trong hành lang đã trở nên vô cùng ồn ào, nhốn nháo, hầu như tất cả sinh viên đều chạy đến xem, có mấy người kêu lên kinh ngạc: “Đây chẳng phải là Mạnh Phàm Triết sao, sao vậy?”

Đột nhiên, Phương Mộc lao đến, quỳ xuống trước mặt Mạnh Phàm Triết, hét lớn: “Cậu nghe thấy mình nói không? Rốt cục cậu sao vậy?”.

Mạnh Phàm Triết nhắm mắt, chỉ thở dốc, không có chút phản ứng nào.

Phương Mộc thả bàn tay vẫn ấn chặt từ nãy đến giờ, lắc mạnh bả vai Mạnh Phàm Triết, “Cậu nói đi chứ, Mạnh Phàm Triết, rốt cục là có chuyện gì? Vì sao lại muốn giết mình?”

Đôi mắt Mạnh Phàm Triết bỗng chốc mở trừng trừng, ánh mắt hoảng loạn hung dữ một lần nữa lại xuất hiện trong mắt cậu ta, cậu ta ra sức ngẩng đầu lao đến cắn Phương Mộc.

Phương Mộc ngã ngồi về phía sau, Thái Vĩ đi lên trước đập vào mặt Mạnh Phàm Triết một cái, “Mày cẩn thận một chút!”.

Phương Mộc không kịp đứng dậy, lấy tay ôm chặt chân Thái Vĩ, “Đừng đánh cậu ấy, chuyện này chắc chắn có vấn đề, bình thường cậu ấy không như thế này đâu..”.

Miệng Mạnh Phàm Triết bị đá rách toạc, máu tươi chảy ra lẫn cả với cát bụi trên mặt, trông vô cùng nhóp nhép. Vết thương Phương Mộc vừa mới ấn chặt cũng nứt toạc, máu chảy theo ngón tay rơi xuống đất, nhanh chóng tạo thành một vũng nhỏ. Đỗ Ninh thấy tay Phương Mộc đang chảy máu, vội vàng kéo cậu, “Mau về phòng, mình lấy băng y tế băng vết thương cho cậu.”

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, mặc cho Đỗ Ninh kéo cậu về phòng 313, khi đi đến cửa, đột nhiên Phương Mộc nghĩ đến vừa rồi Mạnh Phàm Triết vẽ gì đó trên cửa, vội vàng vùng khỏi tay Đỗ Ninh, tìm kiếm thật kỹ trên cửa.

Trên cửa trắng tinh không có gì cả, Phương Mộc sau khi lướt qua một lượt, bắt đầu quan sát tỉ mỉ. Đột nhiên, ánh mắt cậu dừng lại tấm biển trên cửa.

Trên tấm biển, “3, “1”, “3” giữa ba số này, bị một chiếc bút mực đen viết thêm hai dấu “+”, 3+1+3... Phương Mộc lăm băm, cảm giác bỗng chốc toàn thân lạnh toát.

Thái Vĩ thấy Phương Mộc đứng bất động ở cửa, chỉ vào Mạnh Phàm Triết vẫn đang ngơ ngậy, nói với hai sinh viên “Giúp tôi trông cậu ta”, bèn bước đến hỏi Phương Mộc: “Sao thế?”.

Phương Mộc không trả lời, mắt mở trừng trừng, ngăn người nhìn biển số phòng. Thái Vĩ nhìn theo ánh mắt cậu, một lúc sau, Phương Mộc nghe thấy hơi thở gấp gáp của Thái Vĩ. Cậu quay đầu ra nhìn Thái Vĩ, thấy anh đang nhìn chằm chằm vào biển số phòng, Thái Vĩ không nén nổi sự hưng phấn. Đúng lúc đó, những người cảnh sát cũng vừa đến, có người cảnh sát lớn tiếng hỏi Thái Vĩ: “Đội trưởng, tình hình thế nào? Thảm vấn ở đây hay đưa về Sở?”.

Thái Vĩ vẫy tay, “Tất cả lại đây, lại cả đây!”.

Những người cảnh sát chạy đến, Thái Vĩ bèn chỉ vào biển số phòng,

giọng nói thoáng run rẩy: “Các anh em, bắt được rồi. Chính là cậu ta!”.

Những người cảnh sát đều hướng ánh mắt về tấm biển số phòng, sau vài giây yên lặng đột nhiên bùng lên những tiếng reo hò. Những người cảnh sát nhảy tung tung, cố ý xô đẩy nhau, một nữ cảnh sát tiến đến ôm chặt Thái Vĩ.

Phương Mộc bị kẹp giữa những người cảnh sát đang vui mừng hơn hớn này, bị họ xô đẩy lắc la lắc lư. Nhưng trên mặt cậu không có lấy một nụ cười, chỉ ngẩn người nhìn biển số phòng, trong óc vẫn hiện lên hai chữ đó: Tại sao?

“Được rồi, được rồi!” Thái Vĩ hươ hươ tay ra hiệu mọi người yên lặng, trầm giọng nói: “Tất cả mọi người bắt đầu làm việc!”.

Những người cảnh sát thừa vâng một tiếng vang dội, ai vào việc nấy. Gọi thêm chi viện, phong tỏa hiện trường, đối chiếu thân phận nghi phạm... Đám người trong hành lang bị bắt phải giải tán, chỉ còn Mạnh Phàm Triết vẫn nằm dưới đất và Phương Mộc đang còn ngẩn người trước cửa phòng.

Hai người cảnh sát nhắc Mạnh Phàm Triết dậy, mỗi người giữ chặt một cánh tay kéo xuống dưới lầu, Phương Mộc chạy đuổi theo liền bị Thái Vĩ chặn lại.

“Cậu hãy đến bệnh viện trước đi, vết thương của cậu hình như khá sâu đấy!”.

“Không cần!” Phương Mộc khẩn thiết nói: “Tôi phải nói chuyện với cậu ấy, tôi cảm giác có chuyện gì đó không ổn.”

Thái Vĩ hình như không được vui, “Có gì không ổn chứ, chúng tôi quay về thẩm tra là rõ ngay thôi. Tiểu Trương”, anh gọi một người cảnh sát, “Đưa Phương Mộc đến bệnh viện.”

Người cảnh sát được ra lệnh đưa Phương Mộc đến bệnh viện ra hiệu cho Phương Mộc lên một chiếc xe bên cạnh. Lúc đi qua, Phương Mộc cứ nhìn Mạnh Phàm Triết mãi, dường như hy vọng có thể tìm ra đáp án trên khuôn mặt bạn.

Và đúng lúc đó, Mạnh Phàm Triết nhìn thấy Phương Mộc. Cậu liền lao đến cửa sổ, sự hung dữ điên cuồng trong mắt đã không còn thấy nữa,

mà thay vào đó là nỗi sợ hãi và sự tuyệt vọng tột cùng. Cậu ta ra sức gõ mạnh vào cửa sổ xe, miệng kêu gào không thành tiếng, nước mắt lăn dài.

Hai người cảnh sát bên cạnh ra sức ấn người cậu xuống, thụi mạnh vào cơ thể cậu. Phương Mộc chạy đến muốn kéo cửa xe ra, nhưng trong khoảnh khắc cậu chuẩn bị bước lên song bảo hiểm phía sau, chiếc xe cảnh sát đó đột ngột khởi động, Phương Mộc ngã nhào xuống đất, đợi khi cậu đứng dậy được, chiếc xe đó quặt rẽ, chỉ còn lại tiếng còi cảnh sát chói tai vẫn vang vọng khắp trường.

CHƯƠNG 22: MÈO VÀ CHUỘT (2)

Đèn trước cửa Sở công an sáng trưng, trong sân đỗ chật kín xe, Phương Mộc bước xuống khỏi taxi, nói với chiến sĩ vũ trang trực ban: “Cảnh sát Thái Vĩ gọi tôi đến lấy lời khai”.

Chiến sĩ vũ trang trở về trạm trực ban gọi một cuộc điện thoại. Mấy phút sau, nhìn thấy người cảnh sát đưa Phương Mộc đến bệnh viện vội vàng chạy ra, “Tôi biết thế nào cậu cũng tự đến”. Người cảnh sát đó sa sầm nét mặt, “Đừng nói nhiều, lấy lời khai xong là đi ngay. Cảnh sát Thái nói rồi, mấy hôm nữa sẽ liên hệ với cậu”. Anh ta dẫn Phương Mộc đến phòng tạm giam, dặn dò cậu đợi một lát, không được đi lung tung rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Anh ta vừa đi khỏi phòng, Phương Mộc liền lẻn ra ngoài. Trong hành lang có rất nhiều người, những người đó hoặc là mặc trang phục cảnh sát, hoặc là mặc thường phục đang đi vội vã qua lại các phòng, thỉnh thoảng có người nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng chẳng ai hỏi cả. Qua những đoạn hội thoại ngắn ngủi giữa họ, có thể nghe thấy những câu chữ như “mau đưa tập tài liệu này lên tầng 3”, “phòng thẩm vấn”.

Gần như ai cũng đều rất quan tâm đến việc ở tầng 3. Phương Mộc cố gắng tránh né những người cảnh sát đó, bước nhanh lên tầng 3. Ở cuối hành lang có một cánh cửa sắt đang mở, bên trong hình như còn có một gian phòng, trên bức tường có một tấm gương lớn, lúc này đây, mười mấy người cảnh sát đang lặng lẽ đứng trước tấm gương đó, trong đám người có thể nghe thấy giọng Thái Vĩ.

“...Lúc đó, tôi bèn giả vờ bị đau bụng, nấp ở nhà vệ sinh tầng 1 nghe ngóng động tĩnh, một lát sau, quả thật nghe thấy có một người lên lầu. Tôi lặng lẽ bám theo anh ta, sau khi tiến vào hành lang tầng 3, tôi phát hiện ra anh ta đi lên mấy bước, rồi lại dừng lại, tiếp đến lại đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng lại ở phòng 313, giống như đang gõ cửa, lại giống như đang viết gì đó, sau đó nạn nhân trò chuyện với anh ta, lúc đó tôi tưởng là bạn học quen biết, tôi chuẩn bị đi, kết quả tôi mới đi mấy

bước đã nghe thấy tiếng đánh nhau, sau đó tôi bèn chế ngự được anh ta đưa về Sở”.

Phương Mộc lặng lẽ đi đến đó, tất cả mọi người đều đang nín thở chăm chú nghe Thái Vĩ nói, không ai phát hiện ra cậu.

“Cậu có thể khẳng định cậu ta chính là hung thủ không?” Một người bụng phê, nét mặt uy nghiêm nói.

“Có thể!”. Nét mặt và ngữ khí của Thái Vĩ rất kiên quyết, “Trước tiên, phát hiện ra ký hiệu “7” trên cửa phòng nạn nhân; tiếp đến, những đồng sự của tổ chuyên án đang khám xét trên hiện trường, bao gồm cả việc kiểm tra phòng ký túc xá của nghi phạm. Vừa nãy họ gọi điện cho tôi, nghe nói có phát hiện rất lớn”.

Mấy nữ cảnh sát vội vàng chạy đến, đưa cho Thái Vĩ một tập tài liệu dày. Thái Vĩ lật giờ xem qua một lát ngẩng đầu nói với ông mập đó: “Thưa cục trưởng, có thể bắt đầu được rồi!”.

Cục trưởng gật gật đầu, “Bắt đầu đi!”

Tất cả mọi người đều vây quanh tấm kính, Phương Mộc không dám chen lên phía trước, chỉ có thể cố gắng hết sức nắm bắt được tình hình trong tấm kính đó thông qua những kẽ hở của đám người.

Đây là một phòng thẩm vấn có lắp kính một chiều. Bên trong phòng thiết bị rất đơn giản, vị trí chéch bên trái đặt một chiếc bàn, hai chiếc ghế, trên bàn đặt một chiếc đèn bàn. Hai người cảnh sát đang ngồi trước bàn, một người lật giờ tập tài liệu vừa mới đưa vào, một người đang viết gì đó trên giấy. Đối diện là một chiếc ghế được lắp cố định xuống đất, nhìn vô cùng lạnh lẽo khó chịu. Ở góc tường có máy quay camera, phía trên có treo micro, âm thanh trong phòng thẩm vấn có thể thông qua chiếc máy khuếch đại âm thanh này truyền ra bên ngoài. Cánh cửa nhỏ phía bên phải phòng thẩm vấn mở ra, Mạnh Phạm Triết bị đeo còng tay và xích chân, bị hai người cảnh sát dẫn vào. Trông cậu vô cùng yếu ớt, mặt luôn cúi gầm, tiếp đến người cảnh sát ấn cậu ngồi xuống ghế, cái đầu cứ đung đưa trước ngực. Máu bên khóe miệng đã khô cứng lại, trên mặt đầy những vết máu đỏ thẫm lại.

Hai người cảnh sát nhìn chằm chằm cậu mấy giây, người cảnh sát già cất lời: “Họ tên?”

Mạnh Phàm Triết cúi đầu không hề có phản ứng. Một người cảnh sát quay chiếc đèn bàn hướng về phía Mạnh Phàm Triết, toàn thân Mạnh Phàm Triết được chiếu sáng dưới ánh đèn, để lại cái bóng gầy gáp trên bức tường phía sau.

“Họ tên?”

Mạnh Phàm Triết vẫn không mở miệng, dường như bất động đang ngủ. Người cảnh sát già chậm rãi châm một điếu thuốc, lật giở cuốn hồ sơ trên bàn.

“Vào khoảng thời gian từ 1h đến 3h sáng ngày 1 tháng 7 năm 2002 cậu ở đâu?” Không hề có phản ứng.

“Từ 8h sáng đến 9h sáng ngày 10 tháng 8 năm 2002 cậu ở đâu?” Vẫn không hề có phản ứng.

Một người cảnh sát khác nhìn tấm gương ở trên tường, anh ta biết cục trưởng và đồng nghiệp khác đang đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào họ, anh ta quay đầu lại nhìn Mạnh Phàm Triết đang ngồi ngẩn người như một khúc gỗ ở đó, cảm giác xấu hổ biến thành giận dữ. Anh ta đập bàn hét to: “Mạnh Phàm Triết, cậu tưởng rằng cậu không mở miệng là xong chuyện à, căn cứ theo quy định của luật tố tụng hình sự...”

Còn chưa đợi cho anh ta nói xong, Mạnh Phàm Triết vụt ngẩng đầu lên, đối diện với luồng ánh sáng mạnh, thật không ngờ, đôi mắt cậu vẫn tròn tròn, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì e rằng hai người cảnh sát phía trước mặt đã sớm bị hàng nghìn mũi tên đâm xuyên rồi.

“A!!!” Phương Mộc lại nghe thấy tiếng gầm giống như tiếng dã thú lúc ở hành lang.

Tay chân Mạnh Phàm Triết đã bị gấn cố định lên ghế, cậu vẫn gắng ra sức giãy giụa, xem ra dường như lúc nào cũng có thể vùng thoát được sự khống chế, lao mạnh về phía hai người cảnh sát trước mặt. Người cảnh sát trẻ hơn giật nảy mình, bất giác uốn người ra phía sau. Hai người cảnh sát đứng phía sau Mạnh Phàm Triết ấn mạnh cậu xuống, nhưng Mạnh Phàm Triết trông vô cùng yếu ớt, thật không ngờ lại có được như thần lực, hai người cảnh sát cao lớn cũng không ấn nổi cậu xuống, một trong hai người còn suýt nữa bị cắn một phát. Một người cảnh sát rút gậy giò cao lên.

“Không!” một thân người lao mạnh đến tấm kính, ra sức đập thật mạnh.

Thái Vĩ sau khi ngăn người vài giây buột miệng nói: “Phương Mộc?!”

Phương Mộc quay người lại, khẩn thiết nắm chặt tay Thái Vĩ, “đừng đánh cậu ấy!”

“Cậu ta là ai?” Cục trưởng cắt ngang lời Phương Mộc

“Ồ, cậu ấy là nạn nhân của vụ án này, tôi gọi cậu ấy đến lấy lời khai”. Thái Vĩ vội vàng giải thích, sau đó quay người nói nhỏ với Phương Mộc: “Cậu hãy ra ngoài đi, lát nữa tôi sẽ tìm cậu sau”

“Thái Vĩ”, Phương Mộc giữ chặt tay Thái Vĩ dường như đang cầu xin anh, “Để tôi nói chuyện với cậu ấy, tôi biết đã có chuyện gì đó xảy ra, chắc chắn hung thủ không phải là cậu ấy”

“Không được!”. Thái Vĩ gạt mạnh tay Phương Mộc, nói khế: “Cậu tưởng đây là nơi nào chứ, mau ra ngoài!”

Cục trưởng vẫn đứng bên lạnh lùng quan sát, đột nhiên mở miệng: “Thái Vĩ, cậu ta chính là người mà cậu gọi là “thiên tài” đúng không?”

Thái Vĩ thấy sự việc đã không thể giấu được nữa, nên thật thà thừa nhận: “Vâng”.

Cục trưởng “hừ” một tiếng, quay đầu nhìn vào phòng thẩm vấn. Mạnh Phàm triết vẫn đang ra sức giãy giụa, hai người cảnh sát bị cậu lao mạnh vào đến độ lão đảo. Một người cảnh sát lấy ra chiếc dùi cui, bật công tắc, hét một tiếng lớn với người đồng sự “tránh ra”, rồi thọc vào vai Mạnh Phàm Triết. Đôi mắt Mạnh Phàm Triết bỗng chốc trợn trừng, thân hình gập hẳn xuống, hai người cảnh sát đó lại thọc thêm mấy phát vào người cậu, mỗi lần thọc, Mạnh Phàm Triết lại phát ra những tiếng kêu thê thảm, giống như là một con cá sống đang nằm trên thớt cố gắng giãy giụa trước khi chết. Sau mấy phút, cuối cùng Mạnh Phàm Triết cũng không giãy giụa nữa, ngồi vật người trên ghế, đầu cúi xuống, toàn thân co giật.

Cục trưởng sắc mặt tối sầm, nói với người bên cạnh: “Tối nay không thẩm vấn nữa, tạm thời nhốt lại, ngày mai gọi người ở Trung tâm giám định tư pháp đến làm giám định về tinh thần cho hắn”. Nói xong bèn quay người đi, khi đi qua bên cạnh Thái Vĩ, trợn trừng mắt nhìn anh ta

một cái.

Thái Vĩ muốn giải thích, nhưng Cục trưởng đã đi xa. Anh bắt lực lắc đầu, quay người nói vào phòng thẩm vấn, mấy người cảnh sát đang lôi Mạnh Phàm Triết như lôi một con chó chết ra ngoài. Anh cũng chống tay đứng một lúc, không buồn quay đầu lại mà chỉ nói: “Đưa cậu ta về!”

Người cảnh sát đó túm chặt lấy cánh tay Phương Mộc giống như đang áp giải nạn nhân, liền một mạch đưa cậu lên tầng 3, khu 5 ký túc xá Nam Phạm. Phương Mộc toàn thân mệt mỏi rã rời, chẳng còn chút sức lực nào để phản kháng. Trong hành lang vô cùng ồn ào nhốn nháo, đầy chật kín người hiếu kỳ đến xem, có người chỉ mặc áo may ô, khoác chăn, cũng có người ở phòng bảo vệ trường vừa nghe tin vội vàng tìm đến. Xuyên qua đoàn người, có thể nhìn thấy đèn trong phòng của Mạnh Phàm Triết sáng trưng, liên tục có những người cảnh sát bọc bọc nói với những người xung quanh: “Tránh xa một chút!”. Biển số phòng 313 đã bị lấy đi để làm vật chứng, người cảnh sát đó gõ cửa, cửa đã khóa, bèn hét lớn với những người đang đứng xem: “Người ở phòng 313 đâu, mau mở cửa!”. Đỗ Ninh cũng là một thành viên đang đứng trước cửa phòng Mạnh Phàm Triết, nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng chạy lại, rút chìa khóa ra mở cửa.

Người cảnh sát đẩy Phương Mộc vào trong phòng, “đừng có chạy lung tung nữa!”. Anh ta chỉ vào Phương Mộc và nói với Đỗ Ninh: “Trông chừng cậu ta một chút!”. Nói xong, đóng sập cửa lại.

Phương Mộc đang ủ rũ, thông hai tay mất mấy giây rồi từ từ tiến về giường của mình, đổ vật người xuống. Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc đầy lo lắng, thận trọng hỏi: “Phương Mộc, có muốn uống chút nước không?”. Phương Mộc không trả lời, từ từ lắc đầu.

Đột nhiên, dường như cậu nhớ đến điều gì đó, bật dậy khỏi giường, kéo cửa, lao thẳng đến phòng Mạnh Phàm Triết. Chen ngang qua đám người, phi đến được trước cửa phòng, một tay nhắc đường viền cảnh sát giới định lao vào bên trong. Trong phòng có mấy người cảnh sát đang tiến hành điều tra thẩm dò hiện trường, người cảnh sát vừa đưa Phương Mộc về cũng đang giúp đỡ, anh ta nhìn thấy Phương Mộc lao vào, vội ngăn cản nói: “Sao cậu lại chạy ra rồi?”

Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết: “Các anh đã phát hiện thấy gì rồi?”

Những người đang điều tra đều ngơ ngác nhìn nhau.

Người cảnh sát đó cuống lên, giữ chặt bả vai cậu, đẩy về phía sau, “Đi mau, ở đây không có việc gì của cậu, có phát hiện gì, Thái Vĩ sẽ nói cho cậu biết”

Phương Mộc gạt mạnh tay anh ta ra, bước nhanh vào trong phòng hét: “Rốt cuộc các anh đã phát hiện ra gì rồi?”

“Phương Mộc!” người cảnh sát đó hét lên một tiếng, đồng thời “soạt” một tiếng, rút ra chiếc còng tay ở thắt lưng, “Cậu đang gây trở ngại công vụ! Đừng làm tôi khó xử!”

Đỗ Ninh cũng chen vào, ra sức kéo Phương Mộc ra ngoài, vừa kéo vừa khê khuyên nhủ cậu: “Người anh em, hãy về trước đi, ngày mai hãy nói”.

Người cảnh sát vẫn còn chưa nguôi giận, hét lên với người cán bộ bảo vệ bên cạnh: “Yêu cầu tất cả sinh viên đều quay về phòng, không được cản trở chúng tôi làm việc!”

Phương Mộc bị Đỗ Ninh vừa lôi vừa kéo trở về phòng, cậu đang đứng dưới đất thở dốc hồi lâu, đột nhiên mở tủ, lấy ra một bức thư giấy da trâu dày cộp, “đét” một tiếng vút lên bàn, lấy ra từ bên trong một tập giấy in, vùi đầu vào xem. Đỗ Ninh đứng phía sau, thận trọng nhìn, có thể thấp thoáng nhìn thấy mấy bức ảnh máu be bét, còn có thể nghe thấy tiếng khê lẩm bầm từ miệng của Phương Mộc:

“Không thể nào, không thể nào là cậu ấy, không thể nào!”

o O o

Tôi đang ở đâu đây?

Ôi đau đầu quá, giống như sắp nổ tung vậy...

Tôi đang làm gì vậy?

...

“Cậu có con số may mắn không?”

“Không có, tôi cũng không tin chuyện này lắm”

“Hà hà, đừng vội, cậu biết phần lớn mọi người thích con số gì không?”

“Không biết, có thể là số 8?”

“Khà khà, chỉ có người TQ mới nghĩ như vậy. hơn nữa, đó chỉ là những người nhà giàu, chủ đất...Cậu thấy đấy, cậu cười rồi, đừng căng thẳng”

“Tôi không căng thẳng, tôi chỉ cảm thấy hơi...hơi thụt lùi. Bởi vì mấy hôm nay, khi đi học, tôi lại sợ điểm danh rồi”

“Ồ, bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Từ lần trước...lần trước, sau khi chúng ta gặp mặt”

“Đừng lo lắng, điều này rất bình thường. Có một số việc cần tăng cường lặp đi lặp lại, mới có thể đạt đến hiệu quả tốt nhất”

“Thưa thầy, tôi hy vọng thầy có thể giúp tôi”

“Được, chỉ có điều cậu nhất định phải làm theo điều tôi nói”

“Vâng!”

...Trời ơi, tôi nhớ ra rồi...

Phương Mộc, cậu ấy chết rồi sao...

...

“Tôi phải làm thế nào? Thưa thầy, tôi phải làm thế nào?”

“Cậu đừng cuống, để tôi nghĩ xem”

“Hôm nay tôi xấu hổ lắm, trước mặt bao nhiêu người như vậy, mỗi chữ “có” mà cũng không nói ra được?”

“Có lẽ chúng ta nên thay đổi phương pháp, nhưng phương pháp này sẽ tàn khốc một chút, cậu xác định cậu chịu được chứ?”

“Tôi...”

“Nếu như có thể thành công, cậu sẽ mãi mãi thoát khỏi tâm lý này”

“...”

“Nếu như cậu cảm thấy cậu là một người yếu ớt, thế thì thôi đi, tôi cũng

không giúp được cậu”

“Tôi...tôi đồng ý thử”

“Rất tốt, bây giờ cậu hãy đến nằm trên chiếc ghế đó, thả lỏng ra, chúng ta sẽ bắt đầu...”

...

“Bây giờ cậu đang ngồi trên giảng đường, có thể cảm thấy được không, xung quanh đều là các bạn học của cậu, rất nhiều người...thầy giáo lấy cuốn sổ bắt đầu điểm danh từng người...Mạnh Phàm Triết!”

“...”

“Mạnh Phàm Triết!”

Sự giãy giụa trong vô ý thức, mồ hôi chảy dài từ vầng trán xuống.

“Mạnh Phàm Triết!”

“Mạnh Phàm Triết!”

“Mạnh Phàm Triết!”

“Mạnh Phàm Triết!”

“A!!!”

...

Lạnh quá...

Tay chân đều không nhúc nhích được, muốn ôm chặt đôi vai cũng không được...

Hãy giúp tôi, hãy giúp tôi...

...

“Cậu sợ chết à?”

“Ồ, đương nhiên, ai không sợ chết chứ?”

“Hà hà, thực ra, chết không hề đáng sợ. Khi cậu cảm thấy không vui, sẽ làm gì?”

“Ừm, chơi game, hoặc ngủ một giấc thật đã”

“Ha ha, đúng vậy. Thực ra tử vong chỉ là một giấc ngủ dài hơn mà thôi, có thể vứt bỏ mọi sự phiền não. Rất nhiều người thà chết để bảo toàn sự tôn nghiêm của mình. Cậu có biết Hemingway không?”

“Biết. Ông già và biển cả”

“Khi ông ta phải đối mặt với chứng bệnh không thể chữa khỏi, để bảo toàn sự tôn nghiêm cuối cùng của mình, đã chọn lựa cách tự sát. Ha ha, có đôi khi tôi rất ngưỡng mộ ông ta”

“...”

...

Tôi phải làm thế nào?

Tôi đã giết người sao?

Tôi tiêu rồi...

...

“7 là con số rất có ý nghĩa, cậu có phát hiện ra không?”

“Ồ, vậy sao?”

“Cậu thấy đấy, một tuần có 7 ngày, màu phân ra 7 sắc, âm nhạc có 7 thanh, cho nên 7 mang ý nghĩa viên mãn”

“Ồ, là như thế à?”

“Một khi đã viên mãn rồi, chúng ta chẳng cần lo lắng gì cả, có phải vậy không?”

...

Tôi là tội phạm giết người...

Tất cả mọi người đều sẽ biết tôi là tội phạm giết người...

Mẹ của tôi vì vậy mà phải chịu nhục nhã cả đời...

Tôi mới 24 tuổi...

Cuộc đời tôi đã kết thúc như thế này...

...

“Hãy đưa thứ này trở về phòng ký túc xá. Ở xung quanh cậu, tìm được 7, cậu sẽ hoàn thành tất cả mọi điều ước...”

Không còn cách nào nữa...

Không còn cách nào nữa...

...

o O o

Khi sắp đến 4h sáng, Phương Mộc nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Cảm giác đầu tiên là tức ngực, ngực bị mép bàn hằn lên đau nhức, toàn thân nặng trĩu. Cậu gắng gượng, ngồi thẳng dậy, một cái chần rơi xuống đất, chắc là Đồ Ninh đã đắp lên vai cậu.

Ngón tay rất đau, phía bên ngoài lớp băng có thể nhận thấy máu đã khô lại. Có thể trong lúc giằng co tối qua, vết thương lại bị nứt toác ra, Phương Mộc không hề để ý đến những điều này, cậu loạng quạng đứng dậy, cầm cốc nước đã lạnh toát trên bàn, uống một hơi hết sạch.

Còn không kịp rửa mặt, cậu thu dọn chút đồ, chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay, bằng mọi giá cậu phải gặp được Mạnh Phàm Triết, qua tất cả mọi manh mối, có thể nhận thấy, Mạnh Phàm Triết không thể nào là tên hung thủ đó.

Đáp án của tất cả mọi câu đố chỉ có thể lấy được từ Mạnh Phàm Triết.

Vừa mở cửa, liền đâm sầm vào một người từ bên ngoài vừa bước vào, là Thái Vĩ. “Anh đến đúng lúc lắm, đưa tôi đi gặp Mạnh Phàm Triết!” Phương Mộc nói luôn, một tay kéo Thái Vĩ bước ra bên ngoài.

Nhưng Thái Vĩ không buồn nhúc nhích, “Không cần đi nữa đâu!”

“Tại sao?”. Phương Mộc dừng bước, quay sang nhìn Thái Vĩ chăm chăm.

“Mạnh Phàm Triết chết rồi!” Thái Vĩ khẽ nói.

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ đến nửa phút, cho đến tận khi Thái Vĩ kéo cậu vào trong phòng, “Vào trong phòng nói chuyện”

Phương Mộc ngăn người đứng ở giữa phòng, đối diện với cửa sổ, không quay người, cũng không nói gì.

“Sáng sớm ngày hôm nay...”

Phương Mộc đột nhiên giơ một bàn tay ra, ngăn không cho Thái Vĩ nói tiếp, tiếp đến từ từ quỳ sụp người xuống, vùi mặt vào đầu gối, toàn thân run rẩy mạnh.

Thái Vĩ đợi cậu tạm bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi lên giường, đưa cho cậu một liều thuốc, rồi lại châm lửa giúp cậu.

Phương Mộc nét mặt thần thờ đưa liều thuốc lên miệng, hút lấy hút để.

Sau khi hút xong liều thuốc, Phương Mộc khan giọng hỏi: “Sao mà chết?”

“Đập đầu vào tường, hộp sọ tổn thương”. Thái Vĩ nói qua loa.

“Tại sao không có ai ngăn cậu ấy?” Giọng Phương Mộc bỗng chốc cao vút.

“Chúng tôi đã có những phương pháp dự phòng, khi nhốt cậu ta ở phòng tạm giam, tay chân đều bị khóa chặt vào ghế, lúc đầu nhân viên trực ban nghe thấy tiếng cậu ta khóc, sau đó lại nghe thấy những tiếng đập thùm thụp, khi lao vào, cậu ta đã không thể cứu được nữa rồi.”

“Tay chân đều bị khóa chặt, vậy tại sao lại...”

Thái Vĩ cười buồn, “E rằng cậu sẽ không tin Mạnh Phàm Triết đã cố ép rút tay và chân mình ra khỏi còng tay và xích chân, bao năm nay, tôi chưa bao giờ gặp sự việc như vậy”, anh lắc đầu, “da tay và da chân đều bị bóc ra, xương bàn tay bị gãy”. Anh dùng đôi bàn tay mình mô phỏng, “Thật khó có thể tin nổi, thật không ngờ cậu ta lại quyết tâm tìm đến cái chết đến như vậy.”

Lại trầm mặc hồi lâu, Phương Mộc mặt lạnh lùng hỏi: “Kết luận của các anh là gì?”

Thái Vĩ do dự một lát, “Kết luận bước đầu là, sợ tội nên tự sát.”

“Lý do vì sao? Chắc không đến nỗi chỉ vì việc tối qua mà nhận định cậu ấy là hung thủ chứ?”

Thái Vĩ cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: “Phương Mộc, tôi rất hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng chúng tôi không phải là không hề có chứng cứ mà tùy tiện nghi ngờ một người. Tối qua, mặc dù Mạnh Phàm Triết không hề mở miệng nói, nhưng chúng tôi đã phát hiện ra những đồ vật này trong phòng ký túc xá của cậu ta”. Anh lấy ra một chồng tài liệu trong chiếc cặp da mang theo đưa cho Phương Mộc, Phương Mộc vừa xem, Thái Vĩ vừa giải thích.

“Đây là miếng vải đen, chúng tôi đã tiến hành đối chiếu với miếng vải đen trong cuộn băng ở vụ án Kim Xảo bị giết, cảm giác rất giống. Hơn nữa, trên đó cũng phát hiện ra vết máu khả nghi, phòng vật chứng đang làm xét nghiệm hóa học, có lẽ chiều nay là có kết quả. Đây là một chiếc búa, sau khi Lưu Kiện Quân bị đánh cho bị thương, chúng ta đã tiến hành phân tích qua hình dạng vết thương, có thể thấy suy đoán ra hình dạng hung khí, chiếc búa này hoàn toàn phù hợp với sự suy đoán của chúng ta, cậu nhìn này.”

Anh chỉ vào một bức ảnh, trên đó là mười mấy cuốn sách, “Những cuốn sách này cũng đều được phát hiện trong phòng Mạnh Phàm Triết, toàn bộ đều là sách liên quan đến giải phẫu người, lịch sử tội phạm phương Tây và sát thủ liên hoàn. Cậu có nhớ những tài liệu mà chúng ta đã tìm được trong thư viện không, toàn bộ đều được tìm thấy trong phòng của Mạnh Phàm Triết, chúng tôi đang cho người đến thư viện để điều tra những ghi chép về việc mượn sách của Mạnh Phàm Triết. Còn đây là chiếc túi nylon nhỏ được tìm thấy trong túi áo của Mạnh Phàm Triết, trong đó còn để lại một ít bột, qua kiểm tra hóa học, là heroin.”

Phương Mộc ngắt lời Thái Vĩ, “Thế xe ô tô thì sao? Hung thủ lẽ ra còn có một chiếc ô tô để hỗ trợ cho việc gây án, Mạnh Phàm Triết có không? Còn nữa, Phàm Triết không đến nỗi giết chết Kim Xảo ngay trong phòng ký túc xá của mình, cũng không lột da Tân Đình Đình ngay trong phòng mình chứ?”

“Thuê xe không phải là một việc quá khó khăn, hơn nữa, Mạnh Phàm Triết hoàn toàn có khả năng thuê một căn phòng ở ngoài trường học để hoàn thành việc phạm tội của mình.”

“Thuê một căn phòng? Thế thì cậu ấy cần thiết mang tất cả các thứ về phòng mình sao? Để chúng lại ở phòng thuê chẳng phải còn an toàn hơn sao?”

Thái Vĩ nhất thời cứng họng.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở, Đặng Lâm Nguyệt thở dốc chạy vào, Đỗ Ninh đi theo sau, trong tay còn cầm một hộp cơm.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn thấy Thái Vĩ, ngẩn người, còn không kịp chào anh, đã hỏi ngay Phương Mộc: “Anh thế nào rồi? Anh không sao chứ?”

Nhìn thấy miếng vải băng bó trên ngón tay Phương Mộc, cô kêu lên kinh hãi, lao đến cầm tay Phương Mộc: “Trời ơi! Anh bị thương rồi, sao lại vẫn đang chảy máu, đi đến bệnh viện thôi!”. Cô nhìn khắp người Phương Mộc, lăm băm, “Không bị thương chỗ nào nữa chứ, em xin lỗi, em xin lỗi, em vừa mới nghe tin, em đến muộn mất rồi.”

Đặng Lâm Nguyệt nước mắt lưng tròng, nhưng Phương Mộc hất tay cô ra, vẫn nhìn chằm chằm vào Thái Vĩ, dường như vẫn muốn anh giải thích cho câu hỏi vừa rồi.

Thái Vĩ không thèm để ý đến ánh mắt chất vấn của Phương Mộc mà giờ tập tài liệu đến bức ảnh chiếc búa.

“Cô đến thật đúng lúc”, anh nói với Đặng Lâm Nguyệt: “Đây có phải là chiếc búa hôm đó hung thủ đã cầm hay không?”

Đặng Lâm Nguyệt nhìn bức ảnh đó, “Hình như đúng thì phải, hơi giống”, cô nhìn sắc mặt đáng sợ của Phương Mộc, vội vàng sửa lại, “Tôi cũng không biết nữa, búa chẳng phải đều giống nhau sao? Ôi dào, tôi không biết, tôi không biết.”

Thái Vĩ tức giận trừng mắt nhìn Phương Mộc, đóng tập tài liệu lại, “tôi đi trước đây, mấy ngày này, cậu đừng đi lung tung, bật di động, có gì tôi sẽ liên lạc với cậu”. Nói xong, bèn xách cặp da quay người bước ra ngoài.

Trong phòng bỗng chốc im bật, Đỗ Ninh nhìn Đặng Lâm Nguyệt rồi lại nhìn Phương Mộc, chỉ tay vào hộp cơm để trên bàn: “Phương Mộc ăn một chút đi, tớ mua bữa sáng cho cậu”.

Phương Mộc không nói gì, Đặng Lâm Nguyệt cười cười nói: “Cảm ơn anh, Đỗ Ninh.”

“Vậy tớ đi trước đây!”. Đỗ Ninh xách cặp sách nói khẽ với Đặng Lâm Nguyệt: “Em ở lại với cậu ấy nhé!”

Sau khi Đỗ Ninh đi, căn phòng rơi vào sự trầm mặc càng khó chịu hơn. Đặng Lâm Nguyệt ngồi lại với Phương Mộc một lát, thấy cậu không thèm lên tiếng, bèn cầm hộp cơm đưa đến nói: “Anh ăn một chút đi!”

Phương Mộc không cầm, cô bèn lấy thìa múc cháo, đưa đến miệng Phương Mộc.

Phương Mộc quay đầu sang một bên, “Anh không muốn ăn, em đi về đi, anh muốn yên tĩnh một mình”.

Đặng Lâm Nguyệt bất lực, đặt hộp cơm trở lại bàn, khẽ nói với Phương Mộc: “Em ngồi lại với anh”.

Phương Mộc lắc đầu: “Không cần, em về trước đi!”

Đặng Lâm Nguyệt cắn môi, không kìm nổi hét lớn: “Anh thực sự ghét em như vậy sao?”

Phương Mộc nhìn Đặng Lâm Nguyệt thờ dãi bất lực, “Không phải, nhưng em không giúp được anh đâu.”

“Em không giúp gì được anh, vào những lúc như thế này, em có thể rời xa anh được sao, lẽ nào anh không cần em sao?”. Đặng Lâm Nguyệt đứng phắt dậy, “Em biết trong lòng anh rất khó chịu, mặc dù em không biết mọi chuyện, em cũng không biết cái người đó vì sao lại muốn giết anh, nhưng em rất muốn an ủi anh, anh không thể đối xử với em nhẹ nhàng một chút sao?”

“Không thể!”, Phương Mộc cũng lớn tiếng: “Em rất hiểu anh sao? Em biết anh là người như thế nào không? Em có biết ở bên cạnh anh sẽ phải chịu đựng những gì không? Em không làm nổi đâu!”

“Anh dựa vào đâu mà cho rằng em không thể? Sự việc nguy hiểm đến thế em cũng đã trải qua rồi, còn có gì em không thể chịu đựng nữa chứ?”

Phương Mộc không muốn tranh luận mãi với Đặng Lâm Nguyệt, cậu

mở cửa, “Em có đi không, em không đi, anh đi!”. Nước mắt Đặng Lâm Nguyệt trào ra khỏi khoang mắt, thi nhau rơi xuống, cô đứng yên nhìn Phương Mộc vài giây, sao đó lao nhanh ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Đặng Lâm Nguyệt biến mất cuối hành lang, Phương Mộc cảm thấy vô cùng áy náy và mệt mỏi.

Đặng Lâm Nguyệt, em không biết đâu, nỗi sợ hãi thực sự không phải là hấn ta muốn làm gì, mà là khi nào hấn ta làm.

o O o

Một ngày sau, Thái Vĩ nói với Phương Mộc, “Vết máu trên tấm vải đen đã được chứng thực là của Kim Xảo, qua điều tra thư viện trường, cũng được biết Mạnh Phàm Triết đã mượn những quyển sách này ở thư viện trường vào tháng 5 năm 2002, hoàn toàn phù hợp với thời gian gây án của seri những vụ án này.”

Cũng chính trong ngày hôm nay, người thân của Mạnh Phàm Triết đến trường.

Mạnh Phàm Triết mồ côi bố từ bé, người thân duy nhất chính là mẹ cậu. Mẹ Mạnh Phàm Triết sau khi nghe tin vội đi tàu hỏa đến thành phố J. Trong phòng thầy hiệu trưởng, do bệnh tim tái phát, bà đã bị ngất đến hai lần liền.

Trâu Đoàn Kết nói với Phương Mộc tin này và chính Phương Mộc cũng nhìn thấy bà vào buổi chiều ngày hôm đó. Một người phụ nữ tóc hoa râm, hai người cảnh sát đưa bà đến phòng ký túc xá của Mạnh Phàm Triết để lấy những di vật của cậu. Khi bà vừa nhìn thấy đường cảnh giới chắn ngang cửa phòng đã bắt đầu nghẹn ngào. Mười mấy sinh viên của học viện Luật, bao gồm Phương Mộc đều đứng xung quanh cửa phòng, nhìn thấy mẹ Mạnh Phàm Triết run rẩy lão đảo bước vào phòng. Vừa bước vào cửa, bà liền nhìn ngó xung quanh, dường như vẫn còn hy vọng nhìn thấy Mạnh Phàm Triết ở một góc nào đó nói với bà: “Mẹ, mẹ đến rồi à”. Sau khi nhìn khắp lượt, bà nằm phục lên giường Mạnh Phàm Triết, lật chăn của Mạnh Phàm Triết đưa lên mũi hít lấy hít để, cuối cùng cũng bật khóc, “hu hu hu”. Mẹ Mạnh Phàm Triết khóc rất lâu, sau đó, dưới sự nhắc nhở của cảnh sát, mới từ từ sắp xếp di vật của Mạnh Phàm Triết.

Phần lớn đồ của Mạnh Phàm Triết đều bị cảnh sát đem đi coi như vật chứng. Cho nên di vật của cậu chỉ còn xếp đủ vào một túi du lịch. Sau khi mẹ Mạnh Phàm Triết xách túi du lịch là vết tích cuối cùng con trai bà để lại trên thế giới này rời khỏi phòng ký túc xá, đột nhiên nói với cảnh sát: “Tôi có thể gặp cậu bạn đó, chính là cái cậu mà các anh nói con trai tôi muốn giết, tôi vẫn không thể nào tin con trai mình có thể giết người”.

Ánh mắt người cảnh sát lướt nhanh qua mặt Phương Mộc, “Không được!”.

Ánh mắt của những người khác bỗng chốc lại tập trung cả vào Phương Mộc, Phương Mộc không hề để ý đến những ánh mắt đó, cậu nhìn mẹ Mạnh Phàm Triết thật lâu, cho đến khi bà loạng choạng biến mất ở cuối hành lang.

Các sinh viên đứng xung quanh không chịu tản đi, họ vẫn đứng túm tụm lại ở hành lang, có người vừa nhìn Phương Mộc vừa thì thầm với người khác.

Trâu Đoàn Kết dường như đã hạ quyết tâm lớn đến hỏi Phương Mộc: “Vì sao Mạnh Phàm Triết lại muốn giết cậu?”

Phương Mộc nhìn cậu bạn mấy giây: “Mình không biết!”

Quả thật, Phương Mộc không biết. Mấy hôm nay, cậu lần lượt hồi tưởng lại từng lần mình giao tiếp với Mạnh Phàm Triết, nhưng không thể tìm thấy bất kỳ động cơ nào khiến Mạnh Phàm Triết muốn giết mình. Hơn nữa, Mạnh Phàm Triết và hình tượng tên hung thủ mà cậu giả thiết thực sự khác biệt quá lớn. Mặc dù cậu vẫn luôn nhắc nhở mình việc khắc họa chân dung nhân vật chắc chắn sẽ tồn tại sự khác biệt với nghi phạm, nhưng sự khác biệt này có lẽ quá hoang đường. Thế nhưng, sự thực không thể phản bác được là Mạnh Phàm Triết đã viết ký hiệu số “7” lên cửa phòng mình, cũng chính cậu ấy tối hôm đó muốn giết mình, hơn nữa, phần lớn các vật chứng đều được phát hiện trong phòng ký túc xá của cậu ấy.

Nhưng, Phương Mộc vẫn không thể liên kết Mạnh Phàm Triết và tên hung thủ tàn độc, xảo quyết vô cùng đó lại với nhau. Đặc biệt, khi cậu hồi tưởng lại cảnh Mạnh Phàm Triết vươn người đến cửa sổ xe cảnh sát cầu cứu mình, Phương Mộc hết lần này đến lần khác tự nhủ: Không

phải cậu ấy, không phải cậu ấy.

Lúc đó, Mạnh Phàm Triết rõ ràng đang cầu cứu mình.

Làm gì có tên hung thủ nào lại làm như vậy chứ.

Tổ chuyên án quyết định rút khỏi trường ĐH J, trước khi đi, Thái Vĩ đến tiết lộ cho cậu biết tình hình tiến triển của việc điều tra mới nhất: “Trong sổ di vật của Mạnh Phàm Triết, không hề phát hiện ra hóa đơn liên quan đến việc thuê xe và thuê phòng, cũng không hề có những hành động tương tự. Nhưng, dựa vào tất cả những chứng cứ hiện có, có thể khẳng định, tất cả những vụ án giết người này đều do Mạnh Phàm Triết gây ra. Do nhân vật khả nghi đã chết, phía cảnh sát quyết định xóa bỏ vụ án”.

Phương Mộc nghe xong, trầm mặc một lúc, rồi hỏi: “Nói như vậy, kết luận của các anh là Mạnh Phàm Triết chính là hung thủ?”

Thái Vĩ gật đầu, “Đúng vậy!”

“Các anh thực sự tin rằng cậu ấy là hung thủ? hay là các nha tình nguyện tin rằng cậu ấy là hung thủ?”

Sắc mặt Thái Vĩ không được ổn lắm: “Ý cậu là gì?”

“Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ!”

“Vậy chứng cứ của cậu đâu?”

“...”

“Trực giác? Trực giác đáng tin cậy hay chứng cứ đáng tin cậy?”

Thái Vĩ tức giận nói: “Có phải là cậu coi chúng tôi là lũ ngốc phải không? Quả thật cậu đã bỏ ra không ít sức lực vào vụ án này, nhưng chúng tôi không phải là lũ ăn không ngồi rồi”.

“Thế động cơ gây án thì sao? Động cơ của Mạnh Phàm Triết là gì?”

“Xì, cậu còn không nhận ra đó là một thằng điên sao? Thằng điên giết người còn cần lý do à?”

“Thằng điên có thể thiết kế ra kế hoạch giết người cẩn mật và tinh tế đến thế sao?”

“Có lẽ hẳn ta từng bước từng bước trở nên điên rồ...”

“Xì”, Phương Mộc giơ tay ném đầu mẩu thuốc lá đi thật xa.

Thái Vĩ bực bội hút thuốc, đột nhiên liếc mắt nhìn Phương Mộc. “Tôi nói này, có phải là cậu cảm thấy Mạnh Phàm Triết hoàn toàn không giống với người mà cậu đã miêu tả, cảm thấy hơi bẽ mặt, hơn nữa”. Anh cười hí hửng hai tiếng, “Còn là trước mặt bạn gái của cậu.”

“Thôi cắt anh đi!” Phương Mộc nói xong bèn đứng dậy, bước thật nhanh.

Phương Mộc không trở lại phòng ký túc xá mà đi đến thư viện. Mấy hôm nay cậu cứ ở đây, lấy lại tất cả những sách phát hiện trong phòng Mạnh Phàm Triết xuống, xem từng cuốn một. Cậu hy vọng có thể qua đây phát hiện ra vết tích biến đổi tâm lý của Mạnh Phàm Triết, mặc dù biết rằng điều này có thể chỉ tốn công vô ích, nhưng đấy chính là điều duy nhất hiện thời cậu có thể làm.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía cậu. Thầy quản lý Tôn nhìn cậu nhú mày, chu chu miệng, ra hiệu cho cậu ra ngoài nghe điện thoại.

Phương Mộc vẫy vẫy tay với thầy tỏ vẻ xin lỗi, cầm di động chạy ra ngoài cửa. Vừa mở di động là một số điện thoại người ngoại tỉnh xa lắm. Nhìn mã vùng, Phương Mộc bất giác giật mình, đây chẳng phải là từ thành phố S nhà của Mạnh Phàm Triết sao?

“Alo?”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ giới già nua: “Xin hỏi, cậu là Phương Mộc phải không?”

“Vâng, bác là...?”

“Tôi là mẹ của Mạnh Phàm Triết”

Phương Mộc giật mình hoảng hốt, “sao bà lại biết số điện thoại của mình nhỉ?”

“Cháu chào bác, bác tìm cháu có việc gì vậy?”

“Chuyện là thế này, chuyện của Mạnh Phàm Triết, cháu cũng biết rồi đấy. Hôm qua, bác vừa mới lo liệu xong việc hậu sự của nó...”, giọng của mẹ Mạnh Phàm Triết bắt đầu nắc nhen, “...Sáng sớm hôm nay vừa mới về đến nhà, sau khi nghỉ ngơi nửa ngày, mới phát hiện ra trong hòm thư của nhà chúng tôi có một bức thư, bác nhìn thấy chính là bức thư mấy hôm trước Mạnh Phàm Triết gửi, ngày gửi thư, chính là một ngày trước khi nó xảy ra chuyện.”

Phương Mộc cảm thấy con tim mình sắp sửa ngừng đập, “Mạnh Phàm Triết...gửi về nhà một bức thư?”

“Đúng vậy. Thư viết rất lộn xộn, bên trong nhắc đến một số việc rất kỳ lạ, có liên quan đến việc một thời gian trước nó quen biết với một bác sĩ gì đó. Trong bức thư nó dặn bác, nếu như nó xảy ra chuyện, hãy giao bức thư này cho cháu, còn viết số điện thoại của cháu ở trong bức thư, nó bảo chỉ có cháu mới giúp được nó...”. Nói đến đây, phía đầu dây điện thoại bỗng truyền đến những âm thanh rên rỉ đau xót.

“Bác ơi, bác ơi, bác còn ở đó không? Bác sao vậy?” Phương Mộc vội hỏi.

“Bác đây, tim của bác không được tốt lắm...vừa rồi hơi kích động...”

“Bên cạnh bác có thuốc không ạ?”

“Có, cháu đợi một lát, bác đi uống thuốc.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng bước chân loạng choạng, tiếng kéo ngăn kéo, tiếng lạo xạo mở lọ thuốc, tiếng rót nước.

Một lát sau, mẹ Mạnh Phàm Triết lại nhắc máy điện thoại, “Alo”

“Bác ạ, cháu đang nghe”

“Làm cách nào bác có thể đưa thư cho cháu được nhỉ?”

“Bác ơi, bác hãy nói cho cháu biết địa chỉ nhà bác, bây giờ cháu sẽ đến lấy.”

“Được rồi, cháu hãy ghi lại đi, phòng 401, đơn nguyên 3, tòa nhà số 6, tiểu khu Kim Tọa, số 83 đường Thùy Loan Bắc, khu Bạch Tháp, thành phố S”

Phương Mộc ghi lại địa chỉ, còn đọc lại một lần nữa cho mẹ Mạnh Phàm

Triết chắc chắn, rồi lại dặn dò một câu: “Bác ơi, bác đừng đi ra khỏi nhà, đợi cháu đến đã nhé.”

“Được!”

Sau khi gác máy, Phương Mộc quay trở lại phòng đọc, nhét sách trở lại giá sách, sau khi vội vàng dọn đồ, lao thẳng về ký túc xá.

o O o

Bây giờ là 3h50 chiều, đi đến thành phố S mất khoảng 3 tiếng, có lẽ tối nay không kịp quay lại. Phương Mộc trở về phòng, kéo ngăn kéo ra xem, trong đó chỉ có hơn 100 tệ. Phương Mộc chuẩn bị đơn giản một ít đồ vào trong ba lô, để lại cho Đỗ Ninh một mẫu giấy nói với cậu là tối nay cậu không quay về, tiếp đó lấy thẻ ATM đến thẳng phòng giao dịch trước cổng trường. Trong phòng giao dịch đầy chật những người già đến lấy tiền lương hưu, chiếc máy rút tiền tự động ATM trước cửa cũng có một hàng dài để rút. Phương Mộc nhìn những người già đeo kính râm tỉ mỉ đếm lại số tiền của mình, cân nhắc một lát, đành phải đứng xếp hàng trong đội ngũ rút tiền trước máy ATM, đội ngũ rút tiền nhích dần lên một cách vô cùng chậm chạp. Phương Mộc vừa nhìn đồng hồ vừa lo lắng nhìn về phía trước. Khó khăn lắm mới đến lượt mình, Phương Mộc rút 1000 tệ, bước thật nhanh đến dãy xe taxi đang đỗ trước cổng trường để đi đến bến xe.

Khi đến nơi bến xe khách thì đã 4h30' chiều, ở phòng bán vé, Phương Mộc ử rử được biết chuyến xe khách cuối cùng đến thành phố S vừa mới chạy. Cậu không nghĩ nhiều, liền bắt xe đi đến ga tàu. Rất may, 5h10' chiều vẫn có một chuyến tàu hỏa đi đến thành phố S. Phương Mộc mua một vé rồi lại đến siêu thị ở sân ga mua mấy chiếc bánh bao, một chai nước, lạng lẽ ngồi ở phòng đợi rồi lên tàu.

Tối hôm đó, trong phòng vệ sinh, khi tận mắt chứng kiến Mạnh Phạm Triết giết chết và nuốt sống con mèo, Phương Mộc đã nhận thấy chắc chắn có người đã trị liệu tâm lý cho Mạnh Phạm Triết, hơn nữa quá trình trị liệu tâm lý này đã xảy ra sai sót dẫn đến tinh thần Mạnh Phạm Triết trở nên điên cuồng, sém chút nữa đã giết chết Phương Mộc, càng khiến Phương Mộc nghi ngờ có người đang khống chế Mạnh Phạm Triết.

Mẹ Mạnh Phạm Triết vừa mới nói trong thư có nhắc đến một người bác

sĩ, điều này bước đầu đã chứng thực được suy đoán của Phương Mộc. Hơn nữa, nếu thực sự có một người như vậy, vậy thì chắc chắn anh ta có liên quan đến những vụ ám sát liên hoàn.

Phương Mộc cảm thấy mình đang ngày càng tiếp cận chân tướng sự thật. Thứ cảm giác này khiến lòng cậu nóng như lửa đốt, thời gian cũng dường như chậm chạp hơn bình thường rất nhiều.

Hành khách trên tàu ít hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Phương Mộc, hơn nữa cũng không ngờ còn tìm được ghế trống. Nhân viên trên tàu nói với Phương Mộc, đây là chuyến tàu chậm, thời gian đến thành phố S là sau 4 giờ 40 phút nữa. Quãng đường này không phải dài, chỉ là khi bạn biết phía trước chính là đáp án mà bạn đã khao khát chờ đợi quá lâu, nó sẽ trở nên dài dằng dặc, khiến cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Phương Mộc ngồi bên cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ đang dần thẫm lại. Thỉnh thoảng, khi dừng lại ở những ga nhỏ, có một vài người xách túi lớn túi bé chen lên. Các hành khách ăn mặc và thân phận đều khác nhau, nhưng trên nét mặt phần lớn mọi người đều hiện ra sự mong ngóng được trở về nhà.

Nhà là gì? Bữa cơm nóng hôi vẫn còn bốc khói, đôi dép đi trong nhà ấm áp, chiếc giường thân quen, còn có cả lời trách móc của bố mẹ.

Có lẽ, khi Mạnh Phạm Triết ngồi trên chuyến tàu này trở về nhà, chắc cũng có thứ tâm trạng này.

Phương Mộc dựa đầu lên cửa sổ lạnh lẽo, trong đầu lại hiện lên nét mặt sợ hãi khóc lóc của Mạnh Phạm Triết in trên cửa sổ xe cảnh sát đó.

Cứu mình với, cứu mình với, Phương Mộc.

Phương Mộc nhắm nghiền mắt lại.

Khi Phương Mộc bước khỏi ga tàu hỏa thành phố S đã gần 10 giờ tối. Phương Mộc vội vàng bước nhanh đến chỗ taxi đang dừng bên ngoài ga, nói cho tài xế địa điểm cần đến, đột nhiên nghĩ ra cần phải gọi điện thoại đến nhà Mạnh Phạm Triết. Điện thoại đổ chuông rất lâu, nhưng không thấy ai nghe máy. Phương Mộc càng nghĩ càng thấy không ổn, vội giục tài xế lái thật nhanh.

Đi xuyên qua những con đường nhỏ vắng vẻ, cuối cùng taxi cũng đỗ lại trước một khu dân cư.

"17 tệ", tài xế chỉ vào hộp tính tiền nói, Phương Mộc vừa nhìn hướng về khu dân cư vừa lấy ra một tờ 50 tệ đưa cho anh ta.

"Nhiều thế, có tiền lẻ không?"

"Không có, anh lấy 20 tệ đi." Phương Mộc không muốn mất thời gian với anh ta, vội vàng nói.

"Được rồi." Anh tài xế cười tươi rói, nói: "Cậu đợi một lát, tôi đưa hóa đơn cho cậu." Sau khi chiếc máy in trên xe kêu lách tách mấy tiếng, hóa đơn và 30 tệ được đưa tận tay Phương Mộc.

Phương Mộc bước vào tiểu khu Kim Toạ, đây rõ ràng là một khu dân cư khá lâu năm. Các tòa nhà đều là kiểu cũ, có hành lang phía bên ngoài. Phương Mộc mở to mắt, cố gắng phân biệt những con số đã bị hoen gỉ ghi thứ tự các tòa lầu, may mà khu này cũng không rộng, Phương Mộc nhanh chóng tìm được tòa lầu số 6. Đi đến đơn nguyên 3, Phương Mộc thận trọng bước lên từng bậc, đi đến tầng 4, nhìn sang trái, nhìn sang phải, bên trái là phòng 402, bên phải là 403, cậu đi thẳng vào phòng phía trong cùng bên trái.

Cánh cửa là cửa gỗ kiểu cũ, bên ngoài là một lớp sắt, trên cửa vẫn có dán chữ "Phúc" từ năm ngoái, Phương Mộc gõ nhẹ mấy tiếng, không có tiếng trả lời, cậu nhìn vào cửa sổ bên cạnh, cũng không hề có ánh đèn hắt ra.

Có lẽ bác ấy đã ngủ rồi?

Phương Mộc gõ tiếp mấy tiếng, vẫn không có tiếng trả lời. Cậu nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, thật không ngờ, cánh cửa lặng lẽ mở ra.

"Có ai ở nhà không?" Phương Mộc thò đầu vào gọi.

Không có ai trả lời.

Một thứ dự cảm không lành trào lên trong lòng Phương Mộc, cậu thò tay vào túi áo lấy ra con dao găm, mở ra, từ từ tiến vào phòng.

Cả căn phòng tối đen, không có chút ánh sáng nào. Phương Mộc đứng ở cửa mấy giây, thấp thoáng nhìn thấy phía trước là một hành lang, bên

trái có một cánh cửa phòng đang mở, có thể thấp thoáng nhìn thấy bên trong có hình dạng bệ bếp và máy hút mùi, chắc là nhà bếp, phía bên phải là một cánh cửa sổ nhỏ, trên bệ cửa sổ có đặt mấy bồn hoa.

Phương Mộc thận trọng bước lên trước, hành lang dài khoảng 1 mét, đi đến cuối, mặc dù trước mắt vẫn một màn đen kịt, nhưng có thể thấy tầm nhìn rộng, phía trước có lẽ là phòng khách. Phương Mộc dừng lại ở cửa ra vào một lát, cố gắng điều chỉnh mắt mình có thể nhanh chóng thích hợp với ánh sáng ở đây, đồng thời lắng nghe từng chút động tĩnh trong phòng khách.

Dần dần, cậu phát hiện ra trong phòng khách có một thứ âm thanh sột soạt kỳ lạ, giống như có người đang lật giở tờ giấy, lại giống như thứ âm thanh phát ra từ những móng vuốt nhỏ chạm vào vải. Cậu đang tập trung tinh thần lắng nghe, đột nhiên có thứ gì đó chạy vụt qua chân mình, Phương Mộc sợ hãi hét lên một tiếng, lùi lại một bước, lưng đập vào tường, chỉ thấy tim đập dồn dập như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên cậu nhớ ra trong túi áo có bật lửa, cậu lấy ra, bật một cái, một đóm lửa nhỏ bật sáng, cuối cùng cũng nhìn thấy mọi vật trước mắt.

Đây là phòng khách, phía trước là một chiếc tủ kê, trên đó đặt tivi. Phía trước chiếc tủ kê là bộ ghế sofa. Vị trí Phương Mộc đang đứng chính là phía sau ghế sofa.

Nhờ vào ánh lửa yếu ớt của chiếc bật lửa, Phương Mộc thấp thoáng nhìn thấy mấy lọn tóc hoa râm lộ ra phía sau ghế sofa.

"Bác ơi!" Phương Mộc gọi, giọng run rẩy.

Mấy lọn tóc ấy không hề động đây.

Chiếc bật lửa đã hơi nóng tay, cậu không nghĩ được nhiều, cầm chắc chiếc dao găm trong tay, từ từ đi đến ghế sofa.

Khi khoảng cách đến ghế sofa càng lúc càng gần, tim Phương Mộc đập càng lúc càng mạnh, răng cậu va vào nhau lập cập, cảm giác tay mình run rẩy đến độ sắp không giữ được bật lửa nữa rồi. Khi đến ghế sofa, bật lửa đột nhiên vụt tắt, Phương Mộc rơi vào một khoảng tối đen như mực. Cậu vừa bật chiếc bật lửa đã nóng rẫy, vừa lân mò bước lên phía trước, khi cảm nhận đầu gối đã chạm vào ghế sofa chiếc bật lửa vụt lên

một đóm lửa dài, một gương mặt cắt không còn một giọt máu, miệng há to xuất hiện trong tầm nhìn của Phương Mộc!

Mẹ Mạnh Phạm Triết nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đầu dựa vào lưng ghế sofa, một tay ôm chặt ngực, một tay nắm chặt mép ghế sofa. Đôi mắt bà trợn tròn, miệng cũng há to, nét mặt thể hiện nỗi kinh hoàng tột cùng.

Bà đã chết rồi!

Một con chuột toàn thân đen sì đang bò trên đuôi bà, dưới sự kích thích của ánh lửa, thật không ngờ nó không thém né tránh, hai con mắt đỏ chằm chằm nhìn vào Phương Mộc.

Đến khi bật lửa làm bỏng tay, Phương Mộc mới định thần lại, trước nỗi kinh hoàng tột độ, cậu hoang mang giơ chiếc dao găm vung lên khắp nơi, vừa điên cuồng tìm kiếm chiếc di động trong túi.

Cuối cùng cũng tìm thấy, cậu mở đi động, vừa mới ấn số 1, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Đột nhiên, mấy luồng ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào, trước mắt Phương Mộc chói lòa bởi ánh sáng, cậu đành phải đưa tay lên che mắt. Chính trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc chợt nhìn thấy dưới sự chiếu sáng của ánh đèn pin.

Trên chiếc cửa sổ kính đầy hơi nước cạnh cánh cửa ra vào vẽ hai ký hiệu vô cùng kỳ lạ!

“Là ai? Ném dao xuống đất! Nếu không sẽ bắn!”

Phương Mộc vội ném dao xuống đất, giơ tay đầu hàng.

Mấy người cảnh sát lao về phía cậu, ấn cậu xuống dưới đất, Phương Mộc giãy giụa cố gắng gượng đầu ngẩng lên, cố sức muốn nhìn rõ rốt cuộc trên cửa kính vẽ gì.

“Mẹ mày, còn không biết điều”. Mặt bị tát một cái thật mạnh, bỗng chốc khóe miệng đầy mùi máu tanh

Phương Mộc hoa mắt chóng mặt ngơ ngậy, miệng lẩm bẩm: “Cửa kính...trên cửa kính...là cái gì...?”

CHƯƠNG 23: ĐÊM NOËL

Hơn 3 giờ sáng, Thái Vĩ vừa mới chợp mắt không lâu, đã bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc.

Anh mơ mơ màng màng khoác áo bước xuống giường lấy máy di động, “A lô!”

“Có phải là cảnh sát Thái không?”

“Là tôi đây, anh là ai?”

“Xin lỗi, đã làm phiền anh nghỉ ngơi. Tôi là Lý Duy Đông, ở chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp thành phố S, anh còn nhớ tôi không?”

Lý Duy Đông? Nhớ ra rồi, trước đây khi đến thành phố S bắt một tên tội phạm đào tẩu có mang theo súng, có liên kết với chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp, một anh chàng uống rất giỏi.

“Duy Đông, là cậu à, chào cậu, chào cậu.”

“Haha, muộn như thế này, thật ngại quá, có một việc như thế này, anh có quen biết với Phương Mộc không?”

Thái Vĩ tỉnh ngủ hẳn.

“Phương Mộc, tôi có quen người này.”

“Cậu ta hiện đang ở chỗ chúng tôi.”

“Ở chỗ các cậu? Có chuyện gì vậy?”

“Ở khu vực chúng tôi có một bà lão bị chết, lúc đó cậu ta có mặt ngay tại hiện trường.”

“Ý của cậu là...”

“Không, anh đừng hiểu nhầm. Bác sĩ pháp y của chúng tôi vừa mới về, hiện giờ không có chứng cứ gì chứng tỏ là do cậu ấy làm. Nhưng chúng tôi hỏi cậu ấy, vì sao lại xuất hiện tại hiện trường, cậu ấy nói đang điều

tra một vụ án, còn bảo chúng tôi gọi điện liên hệ với anh.”

“Ồ, tôi biết rồi!” Thái Vĩ đã hiểu ra, thành phố S chính là quê quán của Mạnh Phạm Triết, bà lão bị chết có lẽ là mẹ Mạnh Phạm Triết.

“Duy Đông, thế này có được không nhé, các cậu đừng có thăm vắn vội, tôi dám lấy đầu tôi đảm bảo, sự việc này không liên quan gì đến cậu ấy. Bây giờ tôi sẽ đi ngay, đợi tôi đến hẵng hay.”

“Được!” Lý Duy Đông vui vẻ đồng ý.

Khi Thái Vĩ vội đến chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp đã là 6h30” sáng, Lý Duy Đông đang đứng ở sân đợi anh. Còn không kịp hỏi han trò chuyện, Thái Vĩ đã hỏi luôn: “Phương Mộc đâu?”.

Lý Duy Đông dẫn Thái Vĩ đến cửa phòng tạm giam, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ trên cửa phòng, có thể nhìn thấy Phương Mộc đang cuộn tròn người ngủ trên ghế dài, trên mình đắp một chiếc áo đa công dụng, trên mặt có một vết tím bầm sưng tấy.

“Các cậu đánh cậu ấy à?” Thái Vĩ nhíu mày hỏi.

“Ừm,” Lý Duy Đông cười ngượng ngùng, “Hôm qua lúc ở hiện trường cậu ta phản kháng dữ quá, có lẽ đã bị đánh mấy cái.”

Khi trở về phòng làm việc, Lý Duy Đông mời Thái Vĩ một điếu thuốc, Thái Vĩ kẹp điếu thuốc trong tay sőt sắng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Chuyện là thế này: Tối hôm qua có một người dân ở tiểu khu Kim Tọa, đường Thủy Loan Bắc báo cảnh sát, anh ta nói khi đang gọi điện thoại ở ban công vô tình nhìn thấy có một người đứng ở hành lang tầng 4 phía đối diện, anh ta vừa nói chuyện vừa nhìn người đó, anh ta phát hiện người đó gõ mấy cái vào cửa phòng 401, sau đó đẩy cửa bước vào. Khi đó người ấy còn cảm thấy kỳ lạ, nhà đó sao lại không bật đèn, sau đó lại phát hiện trong phòng có ánh lửa, hơn nữa nhìn thấy cái người bước vào trong tay còn cầm dao, sợ quá nên vội vàng báo cảnh sát. Đúng lúc đó, người của chi nhánh Sở chúng tôi đang bắt cò bạc ở gần đó, kết quả là bắt ngay tại chỗ.” Lý Duy Đông dừng lại một lát, “Chúng tôi vừa tiến vào hiện trường đã thấy có người chết, cảm nhận đây là một sự việc hệ trọng, bèn đưa cậu ta quay về đây.”

“Bà lão bị chết có phải là Đồng Quế Chi?”

“Đúng vậy, sao anh biết?” Lý Duy Đông kinh ngạc hỏi.

“Ừm, đây là người nhà của nghi phạm trong một vụ án gần đây đang điều tra.” Thái Vĩ nói đơn giản. Quả đúng như vậy, Phương Mộc đến thành phố S chính là vì Mạnh Phàm Triết.

“Cậu ấy không nói vì sao lại xuất hiện ở hiện trường xảy ra vụ án à?”

“Lúc đầu không nói, cứ nhắc đi nhắc lại yêu cầu chúng tôi quay lại hiện trường để xem dấu vết trên cánh cửa, còn nói sự việc vô cùng quan trọng. Chúng tôi vừa thăm vấn cậu ấy, vừa thông báo với đồng chí đang điều tra hiện trường để ý dấu vết trên cửa sổ.”

“Dấu vết, dấu vết gì?”

“Làm gì có dấu vết gì? Người đồng nghiệp của chúng tôi đã xem xét tỉ mỉ, anh ta nói ở trên cánh cửa sổ đó, bên trong phía cửa kính là những giọt nước đã tan chảy, bên ngoài cửa kính đã bị những người hàng xóm hiếu kỳ đến xem dựa vào bệ cửa lau sạch, chẳng phát hiện ra gì cả.”

“Thế, về sau thì sao?”

“Sau đó, cậu ta yêu cầu chúng tôi tìm một bức thư ở hiện trường, còn nói cho chúng tôi ngày nhận thư. Chúng tôi đã tìm thấy một chồng thư ở hiện trường, nhưng không có lá thư của ngày cậu ta nói. Cuối cùng, cậu ta nói cho chúng tôi số điện thoại của anh, bảo chúng tôi liên hệ với anh.”

Thái Vĩ không nói gì, lặng lẽ hút thuốc, khi hút xong một điếu, anh nhìn đồng hồ, gần 7 giờ rồi.

“Bây giờ có thể đưa cậu ta đi được không?”

“E rằng không được.” Lý Duy Đông nói, “Hiện thời Phương Mộc vẫn chưa thể thoát khỏi liên lụy. Nhưng các đồng nghiệp của chúng tôi đang gấp rút để kiểm nghiệm, nếu mọi việc thuận lợi thì trong buổi sáng có thể đưa ra kết luận sơ bộ.”

Một người cảnh sát trẻ bước vào, trong tay cầm mấy túi nilon, có thể nhìn thấy bên trong là sữa đậu nành, quẩy, bánh bao,...

“Đặt ở đây đi!” Lý Duy Đông đứng dậy lấy mấy hộp com inox gọi Thái Vĩ: “Ăn tạm một miếng đi, chắc anh cũng đói rồi.”

Anh nói với người cảnh sát đó, “Cầm cho Phương Mộc mấy cái bánh bao, rót cho cậu ấy chút nước.”

Trong lúc ăn sáng, Lý Duy Đông hỏi Thái Vĩ, “Cái vụ án anh nói đến, đó là chuyện gì vậy?”. Thái Vĩ nghĩ, dù sao vụ án cũng đã kết thúc, bèn nói sơ qua tình hình vụ án cho anh ta nghe một lượt.

“Khà khà, chả trách.” Lý Duy Đông cười nói: “Hôm qua khi chúng tôi thẩm vấn anh chàng này, còn chưa đợi chúng tôi nói cho cậu ta biết về quyền tố tụng, cậu ta đã lấy ra vô số ví dụ cho chúng tôi, có vẻ như còn thông thuộc luật tố tụng hình sự hơn chúng tôi, thì ra là một cậu thạc sĩ.”

Đang nói chuyện, một người ảnh sát khoang mắt thâm đen đẩy cửa bước vào, nói với Lý Duy Đông, “Duy Đông, ra ngoài một lát!”

Lý Duy Đông lau miệng nói với Thái Vĩ: “Anh ăn trước đi, tôi ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay.” Anh ta đi hết hơn một tiếng đồng hồ, khi quay lại, Phương Mộc đi phía sau anh ta.

Khi bước vào phòng, Phương Mộc còn đang luôn miệng hỏi Lý Duy Đông: “Đã tìm thấy bức thư chưa? Trên cửa kính viết gì vậy?”

Lý Duy Đông mặc kệ cậu, nói với Thái Vĩ: “Vấn đề cơ bản đã được làm rõ, đợi một lát ký tên xong, anh có thể đưa cậu ta đi được rồi.”

Phương Mộc vẫn có vẻ quyết không định khuất phục, Thái Vĩ đưa mắt ra hiệu cho cậu không được nói gì nữa, đồng thời ném cho cậu một bao thuốc lá. Phương Mộc nhận lấy thuốc, nhìn Lý Duy Đông, bất mãn ngồi xuống ghế, bắt đầu hút thuốc.

“Không sao rồi chứ?” Thái Vĩ hỏi Lý Duy Đông.

“Ừ, đêm qua bác sĩ pháp y đã tiến hành kiểm nghiệm tử thi suốt cả đêm, chứng thực nguyên nhân gây ra cái chết của nạn nhân chính là do bệnh tim bột phát. Bà lão này bị bệnh tim nghiêm trọng, chúng tôi phát hiện ra mấy con chuột tại hiện trường, có lẽ bà lão này đã bị chuột làm cho sợ hãi quá mà chết. Ngoài ra, chúng tôi cũng tìm thấy trên người cậu ta một tấm vé và cả hóa đơn đi taxi”. Anh ta chỉ vào Phương Mộc, “Người

taxi đó rất có ấn tượng với cậu, bởi vì cậu đã trả thừa cho anh ta 3 tệ. Anh ta cũng chứng thực thời gian cậu đến hiện trường, lúc đó Đồng Quế Chi đã chết gần một tiếng đồng hồ rồi.”

Phương Mộc dường như không quan tâm mấy đến việc liệu mình đã được loại trừ ra khỏi diện nghi vấn hay chưa, vẫn hỏi đầy cấp thiết: “lá thư đâu, trên cửa kính viết gì vậy?”

Lý Duy Đông nhìn Phương Mộc, “Chúng tôi không tìm thấy lá thư mà cậu nói đến, ngoài ra, trên cánh cửa sổ mà cậu nói, cũng chẳng phát hiện ra viết chữ gì. Nếu như cậu không tin, thì có thể xem tấm ảnh này.” Nói xong, rút một tấm ảnh từ trong tập hồ sơ trên tay đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc nhận lấy, xem đi xem lại hồi lâu, cuối cùng lặng lẽ đặt bức ảnh lên bàn, thần thờ nhìn chăm chăm xuống đất.

“Mặc dù chúng tôi vẫn chưa biết vì sao cậu lại xuất hiện ở hiện trường vụ án, nhưng chúng tôi bước đầu nhận định đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Cho nên, sau khi làm một số thủ tục, cậu có thể đi.”

“Đây không phải là sự cố ngoài ý muốn!” Phương Mộc đột nhiên nói đầy kích động.

“Cậu ngậm miệng lại cho tôi!” Thái Vĩ hét lớn ngăn cản, quay đầu nói với Lý Duy Đông: “Thế thì mau làm thủ tục đi, lát nữa tôi sẽ đưa cậu ta đi.”

Lý Duy Đông đồng ý, quay người lại bước ra khỏi phòng làm việc.

Thái Vĩ quay lại nói với Phương Mộc: “Có phải cậu muốn bị giữ lại ở đây không? Tốt nhất cậu bớt lời đi!” Phương Mộc không đáp trả lại, chỉ hút lấy hút để điều thuốc đang cầm trên tay.

Khi hoàn trả vật phẩm cá nhân, Phương Mộc phát hiện ra con dao găm không có ở đó, anh cảnh sát phụ trách thủ tục hoàn trả đồ nói dao găm đã bị tịch thu rồi. Phương Mộc kiên quyết đòi trả dao lại cho cậu, nếu không sẽ không đi. Thái Vĩ không có cách nào khác, lại phải đi tìm Lý Duy Đông, cuối cùng cũng lấy lại được con dao.

Khéo léo từ chối lời mời của Lý Duy Đông giữ Thái Vĩ ở lại ăn cơm, Thái Vĩ đưa Phương Mộc trở về thành phố J. Vừa lên xe, Phương Mộc đã nằm vật xuống ngay hàng ghế sau ngủ vùi.

Thái Vĩ nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi rã rời của cậu thờ dài, vắn to luồng khí nóng trong xe. Sau khoảng hơn một giờ đồng hồ, qua kính chiếu, Thái Vĩ nhìn thấy Phương Mộc đã lồm cồm bò dậy, ánh mắt ngái ngủ, liếm đôi môi khô nứt nẻ.

“Cậu tỉnh rồi à?” Thái Vĩ nửa lấy bình nước, đưa ra phía sau. Phương Mộc uống liền một hơi hết sạch, sau đó ngồi lặng lẽ, ngẩn người nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Nói xem, vì sao cậu lại đến nhà Mạnh Phạm Triết?”

Phương Mộc không trả lời ngay, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Mẹ Mạnh Phạm Triết gọi điện cho tôi, nói trước một hôm xảy ra sự việc, Mạnh Phạm Triết đã viết cho bà một bức thư, trong thư nhắc đến tôi, nếu không may cậu ấy xảy ra chuyện, thì giao lại bức thư này cho tôi.”

“Ồ? Trong thư nói gì vậy?”

“Không biết, vừa rồi anh cũng nghe thấy rồi đấy, ở hiện trường không tìm thấy lá thư đó.”

“Thế cậu vừa nói dấu vết gì? Là chuyện gì vậy?”

“Khi cảnh sát bắt tôi, hình như tôi nhìn thấy một ký hiệu gì đó ở trên cửa kính cửa sổ, bây giờ cũng mất rồi.”

“Ký hiệu, đại khái trông như thế nào?”

Phương Mộc nghĩ một lát, “Không biết, không giống chữ Hán.” Cậu đập mạnh vào đầu, “Không nhớ được nữa.”

“Thôi bỏ đi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, trở về nghỉ ngơi thật tốt.” Thái Vĩ lái vượt qua một chiếc xe chở hàng, “Bà lão này chết thật không đúng lúc, may là sự cố ngoài ý muốn, nếu không cậu đừng mong được ra sớm như thế này.”

“Chắc chắn đây không phải là sự cố ngoài ý muốn!”

“Bệnh tim bột phát, không phải là sự cố ngoài ý muốn là cái gì, lẽ nào là mưu sát?”

“Khi tôi tiến vào hiện trường, cửa không khóa, điều này bình thường sao?”

“Có lẽ là bà lão đã sợ ý, vừa vặn lại có mấy con chuột chui vào, kết quả là bà lão hoảng sợ quá, bệnh tim bột phát.”

“Không chỉ không khóa cửa, đèn cũng không bật.”

“Có lẽ bà ấy chuẩn bị ngủ thì sao?”

“Liệu anh có mặc quần áo mặc ban ngày đi ngủ không?”

Thái Vĩ bỗng cứng họng, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Bà lão có thể từ bên ngoài trở về, quên đóng cửa. Có lẽ bà cảm thấy rất mệt, bèn nằm lên ghế sofa ngủ thiếp đi, lúc đang ngủ cảm thấy có cái gì bò trên người, bà lấy tay sờ, phát hiện ra đó là chuột, bệnh tim bột phát, qua đời.” Anh liếc nhìn Phương Mộc qua gương trong xe, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Phương Mộc hừ mũi một tiếng, “Anh không tin lời tôi, có thể, nhưng xin đừng coi tôi như tên ngốc!”

Thái Vĩ có vẻ không vui, giận dỗi trừng mắt nhìn Phương Mộc, không thèm nói thêm câu nào, lặng lẽ lái xe. Trầm mặc một lúc, Phương Mộc đột nhiên hỏi: “Trong di vật của Mạnh Phàm Triết có những thứ như hóa đơn khám bệnh ở bệnh viện, hay sổ bệnh án hay không?”

“Không có, cậu hỏi những thứ đó làm gì?”

“Mẹ Mạnh Phàm Triết nói, trong thư nhắc đến một người bác sĩ.”

“Bác sĩ?” Tay Thái Vĩ lập tức nắm chặt vô lăng, “Sao lại xuất hiện một người bác sĩ nữa?”

“Cái gì gọi là “lại” xuất hiện một bác sĩ nữa?” Phương Mộc lập tức hỏi ngay.

“Ồ. Cậu có còn nhớ bức thư mà Mã Khải gửi cho cậu không?” Thái Vĩ né tránh ánh mắt của Phương Mộc, “Trong đó cũng có nhắc đến một người bác sĩ.”

Phương Mộc lao ngay về phía trước, “Anh đã đọc bức thư đó rồi à?”

“Chỉ mới lướt qua một cái, thật là, “Thái Vĩ vội vàng giải thích: “Khi bức thư được giao đến tay tôi, tôi không kìm nổi, đọc một chút, kết quả là mới xem một tí đã bị gọi đi làm việc khác mất rồi.”

“Trong bức thư đó viết những gì?”

“Tôi cũng chỉ mới xem được mấy câu, nhưng đại ý là, bản thân mình không phải là người xấu, đã từng có một vị bác sĩ giúp đỡ hẳn, rất tiếc là không khắc phục được tâm bệnh của hẳn.”

Phương Mộc im lặng hồi lâu, Thái Vĩ nhìn cậu: “Sao, cậu cảm thấy hai vị bác sĩ này là một người.”

Phương Mộc lắc lắc đầu, “Không biết”.

Thái Vĩ trầm mặc một lúc, “Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, vụ án của Mạnh Phạm Triết đã phá bỏ rồi, quay về ngủ một giấc là được.”

“Nhưng không thấy bức thư đó nữa, anh không cảm thấy đáng nghi ngờ sao?”

Thái Vĩ thoáng trầm ngâm, “Phương Mộc, không phải là tôi không tin cậu, chỉ là bà lão mất đi đứa con trai duy nhất, nỗi đau đớn tột cùng là điều khó tránh khỏi. Hơn nữa, tôi đoán rằng có lẽ bà nhất định không chịu tin rằng con trai bà lại hung dữ, tàn ác như vậy. Cho nên, bà lão coi những sự việc mà mình cảm thấy khả nghi đều thành những chứng cứ giúp con trai mình lật lại vụ án, điều này cũng rất có khả năng xảy ra. Còn về lá thư đó, tôi thực sự nghi ngờ, liệu nó có tồn tại hay không. Có thể do bà lão hy vọng cậu có thể đến đó, mới bịa ra cái lý do này.”

“Lật lại vụ án? Thế thì sao bác ấy lại không trực tiếp gọi điện thoại cho các anh?”

“Cậu là người bị hại trong vụ án này, có lẽ bà lão muốn biết nhất, tại sao Mạnh Phạm Triết lại muốn giết cậu.”

Phương Mộc lại “hừ” một tiếng, quay người nằm xuống ghế, không nói gì nữa.

Thái Vĩ nhìn cậu, nghĩ một lát, bèn hỏi: “Có đói không? Khi đến khu phục vụ phía trước, tôi mua một chút đồ ăn cho cậu nhé.”

Một lúc sau mới nghe thấy Phương Mộc rầu rĩ nói: “Không cần. Cảm ơn!”

Thái Vĩ bất lực lắc lắc đầu, tăng tốc.

Sắp đến giờ ăn trưa, Thái Vĩ lái xe đến trước cổng trường Đại học J, Thái Vĩ mời Phương Mộc ăn cơm trưa tại một quán ăn nhỏ gần cổng trường, Phương Mộc lạnh lùng từ chối, cầm cặp sách đi thẳng vào trong trường.

Thái Vĩ dõi theo đến tận khi cậu hòa lẫn vào trong đám người trước cổng trường, khẽ lầm bầm một câu “Đồ ngang ngạnh”, rồi kéo cửa xe khởi động ô tô.

Giữa tiếng động cơ kêu ầm ỹ, Thái Vĩ lại nắm chặt vô-lăng, suy tư. Trầm ngâm một hồi, anh lôi di động ra, ấn mấy số.

“A lô, anh Thái à?” Đầu phía bên kia truyền tới giọng nói của Lý Duy Đông.

“Ừm, là tôi. Duy Đông, thực sự không phát hiện thấy bức thư đó ở hiện trường sao?”

“Khà khà, sao thế, anh vẫn không tin chúng tôi à?”

“Không phải, không phải, tôi chỉ tiện thể hỏi vậy thôi.”

“Thực sự không thấy. Hay là tôi lại sai người đi tìm xem sao?”

“Ừ, làm cậu mất công rồi.” Thái Vĩ vội vàng nói, “Ngoài ra, phiền các cậu điều tra kỹ xem, hiện trường có dấu vết của người khác ra vào hay không?”

“Được. Nhưng dạo này, trọng điểm công việc của chúng tôi là tụ điểm những sòng bạc lớn, công việc rất bận, lại thiếu người. Khi có thời gian, tôi chắc chắn sẽ điều tra giúp anh, có tin tức gì tôi sẽ thông báo ngay cho anh biết.”

“Cảm ơn thiện chí, thế đã nhé, tôi còn có chút việc. Tôi gác máy đây.”

Tắt máy điện thoại, Thái Vĩ lại ngẩng đầu nhìn đoàn người đông đúc ở trước cổng trường Đại học J, những sinh viên cười nói rôm rả, đi ra đi vào, khuôn mặt vô lo vô nghĩ, dường như không có chút phiền muộn nào.

Lẽ nào, chúng ta thực sự đã sai rồi?

Đây là một giả thiết khiến Thái Vĩ khó mà chấp nhận được.

o O o

Đỗ Ninh không ở trong phòng, nếu không anh chàng này lại hỏi đi hỏi lại mãi, Phương Mộc ném cặp sách lên ghế, nằm vật xuống giường. Toàn thân vô cùng đau nhức, vết thâm tím trên mặt vẫn chưa hết sưng, khi vừa chạm đầu xuống gối, Phương Mộc buông một tiếng thở dài náo nề.

Phương Mộc gắng gượng lật người, rất muốn ngủ một giấc, nhưng nhắm mắt lại không tài nào ngủ được, trong đầu luôn xuất hiện hai hình ảnh mơ hồ.

Ký hiệu ở trên cửa kính!

Phương Mộc đứng dậy, ngồi xuống bàn, lấy giấy và bút vừa cố gắng hồi ức lại cảnh tượng mình nhìn thấy buổi tối hôm đó, vừa tô tô vẽ vẽ. Thực ra cậu cũng không chắc chắn đó rốt cuộc là do hơi nước tan ra, hay là có người cố tình làm như vậy. Hình dáng trong ký ức dần dần rõ nét, dấu vết dưới ngòi bút cũng dần dần xuất hiện hình dạng.

Ký hiệu đó có tất cả hai chữ: chữ bên trái có vẻ giống “9” (bên trong còn có một gạch ngang nhỏ) chữ bên phải hơi giống chữ cái “A”. Phương Mộc cầm tờ giấy, lật đi đảo lại, nhưng chẳng thể nào nhận ra được điều gì, bèn ném xuống bàn, lòi thuốc lá ra buồn bực hút.

Có người đã đến nhà Mạnh Phạm Triết trước mình, không chỉ lấy đi bức thư đó mà còn giết chết mẹ Mạnh Phạm Triết. Vậy thì, có thể suy đoán ra hai việc: thứ nhất, hẳn biết lá thư này, sau nữa, biết Phương Mộc muốn đến nhà Mạnh Phạm Triết, thứ hai biết mẹ Mạnh Phạm Triết bị bệnh tim, hơn nữa sợ chuột.

Phương Mộc hồi tưởng lại khung cảnh lúc mình nghe điện thoại ở thư viện ngày hôm đó, bên cạnh có người hay không, có những ai, hoàn toàn không nhớ được gì. Lúc đó mình đã bị tin tức trong điện thoại cuốn hút, không hề chú ý đến việc xảy ra xung quanh.

Lúc đó, giá như bảo mẹ Mạnh Phạm Triết đọc lại nội dung bức thư đó một lượt thì tốt biết mấy, chỉ lo lắng bà lão quá kích động, sợ bệnh tim bột phát, đến lúc đó lại hại mất tính mạng của bà.

Phương Mộc mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm nghiền mắt.

Mạnh Phạm Triết từng nuôi mèo, vậy thì có lẽ cậu ấy sợ chuột. Thực ra, nỗi sợ hãi của con người đối với bất cứ sự vật nào cũng đều xuất phát từ kinh nghiệm trong cuộc sống. Mạnh Phạm Triết sợ hãi chuột, có lẽ bắt nguồn từ mẹ cậu. Có thể từ khi còn nhỏ đã từng tận mắt chứng kiến mẹ cậu sợ hãi chuột, cho nên cậu cũng dần dần hình thành tâm lý sợ chuột.

Vậy thì, người biết được mẹ Mạnh Phạm Triết sợ chuột, chắc phải là người hiểu rất rõ Mạnh Phạm Triết. Người có thể khiến cho Mạnh Phạm Triết thổ lộ hết tâm sự, có lẽ chính là người bác sĩ đó!

Nếu như thực sự có người này, vậy thì suy đoán lúc đầu của Phương Mộc không hề sai: ban đầu, người bác sĩ này đã chữa trị cho Mạnh Phạm Triết, giúp cậu bước đầu khắc phục tâm lý sợ điểm danh, có thể còn thử giúp cậu khắc phục tâm lý sợ chuột (kiến nghị cậu nuôi một con mèo). Chính vì vậy, Mạnh Phạm Triết đã vô cùng tin tưởng và dựa dẫm vào người bác sĩ đó, thậm chí có thể nói hoàn toàn nghe theo.

Vậy thì, hàng loạt các vụ án giết người xảy ra giả sử tính từ ngày 1 tháng 7 năm nay, liệu có phải Mạnh Phạm Triết đã tiến hành dưới sự thao túng của hắn hay không?

Không phải, Phương Mộc nhanh chóng phủ nhận giả thiết của mình. Trước tiên, cho dù Mạnh Phạm Triết tính tình có yếu ớt hơn nữa, cậu ấy cũng vẫn là một thạc sĩ ngành luật, bảo cậu ấy đi giết người, cậu ấy không thể nào đồng ý. Tiếp đến, giả định Mạnh Phạm Triết bị người bác sĩ đó thôi miên, vậy thì khả năng này cũng không lớn. Cho dù có tác phẩm điện ảnh đã miêu tả thôi miên thành một việc rất thần kỳ, nhưng từ trong các vụ án tư pháp thực tiễn, vẫn chưa có chứng cứ đủ để chứng minh có thể thôi miên người khác đi thực thu giết người. Hơn nữa, qua 6 vụ án giết người, nếu chỉ dựa vào thôi miên, không thể hoàn thành kế hoạch phạm tội một cách tỉ mỉ, chu đáo, cẩn mật đến như vậy.

Vậy thì, liệu có phải tất cả các vụ án đều do người bác sĩ đó làm hay không? Phương Mộc bất giác rung mình.

Đây là một người như thế nào, vì sao lại muốn chĩa mũi dùi vào mình?

Có người gõ cửa. Vào ra mở cửa, là Đặng Lâm Nguyệt. Vừa nhìn thấy cô, Phương Mộc cố tình quay đầu đi, nhưng Đặng Lâm Nguyệt vẫn nhìn thấy vết thâm tím trên mặt cậu.

“Trời ơi, sao anh lại thành ra thế này?”

“Không sao, không sao!” Phương Mộc vừa nói cho qua chuyện vừa nhường chỗ cho cô bước vào phòng. Nhưng Đặng Lâm Nguyệt vẫn cứ hỏi mãi, bộ dạng có vẻ như quyết hỏi cho bằng được. Phương Mộc không né tránh được cô, đành phải kể lại hết cho cô mọi việc đã xảy ra. Nghe xong, một lúc lâu sau Đặng Lâm Nguyệt vẫn không lên tiếng, chỉ ngồi lặng lẽ bên giường.

Trầm mặc hồi lâu, Đặng Lâm Nguyệt mở miệng nói: “Anh...nhất định phải hành động tiếp như vậy sao?”

“O, gì cơ?”

Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu, đặt tay lên đầu gối Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt cậu nói: “Làm một người bình thường có được không anh, nghiêm túc học tập, tốt nghiệp một cách thuận lợi, sau đó chúng ta cùng ra nước ngoài, có được không?”

Phương Mộc cúi đầu không nói, nhẹ nhàng bỏ tay Đặng Lâm Nguyệt ra, lắc đầu.

“Tại sao chứ?” Đặng Lâm Nguyệt đã ngăn ngăn nước mắt, “Anh cảm thấy cuộc sống của anh bình thường sao? Anh cảm thấy anh sống như vậy rất vui sao?”

Phương Mộc nói khẽ: “Không”

“Thế sao anh vẫn cứ phải hành động như vậy mãi!” Đặng Lâm Nguyệt đứng bật dậy, “Anh là cảnh sát à? Anh có trách nhiệm này sao? Hay là có người ép anh phải làm như vậy?”

Nhìn thấy Phương Mộc cúi đầu không nói, cô cắn chặt môi, cố gắng kìm chế ngữ khí của mình, “Phương Mộc, em thừa nhận, em thích anh bởi vì anh là một người đàn ông từng trải. Trên cơ thể anh toát ra một sức mạnh không gì so sánh được, khiến em hiếu kỳ, cũng khiến em say mê. Nhưng sau khi em yêu anh, em phát hiện ra thứ sức mạnh đó khiến em sợ hãi. Tại sao vây quanh anh lại có nhiều sự chết chóc đến như thế, tại sao anh luôn làm cho mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến như vậy? Cái người họ Mạnh đã chết rồi, đó là đáng phải bị trừng phạt như vậy, điều này thì có liên quan gì đến anh? Tại sao anh vẫn cứ dây dưa mãi? Tại sao anh lại phải gây ra biết bao nhiêu phiền phức không đáng có

đến như vậy?" Cô dừng lại, "Khi anh làm như vậy, anh có nghĩ đến em không?"

Phương Mộc ngẩng đầu, "Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ, hung thủ là một người khác."

"Thế thì đã sao? Mặc kệ hắn có được không? Để cảnh sát hành động có được không? Anh hãy cứ làm một sinh viên bình thường có được không?"

Phương Mộc cười buồn, lắc lắc đầu, "Không thể nào!" Cậu nhìn Đặng Lâm Nguyệt, "Có rất nhiều việc....em không hiểu được đâu."

"Có chuyện gì mà em không hiểu, anh hãy nói cho em nghe!" Đặng Lâm Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Phương Mộc lau nước mắt, chăm chăm nhìn vào Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn vào khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết của cô, há miệng, nhưng lại chỉ phát ra mấy chữ: "Em...không cần thiết phải biết...."

Đặng Lâm Nguyệt cứ nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc cho đến tận khi cậu cúi đầu xuống.

Không biết bao lâu sau, Đặng Lâm Nguyệt lau nước mắt trên mặt, từ từ đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng nói: "Dù thế nào đi chăng nữa, em hy vọng anh biết rằng, cho dù xảy ra chuyện gì, em vẫn đều ở bên cạnh anh."

Nói xong, cô kéo cửa bước đi.

Trong khoảnh khắc, Phương Mộc rất muốn gọi cô lại, ôm cô vào lòng, nói với cô: "Anh xin lỗi, hãy tha lỗi cho anh!"

Nhưng, cậu lại chẳng làm gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn cô biến mất ở phía bên kia cánh cửa.

o O o

Mấy hôm sau Thái Vĩ gọi điện đến, nói Lý Duy Đông đã tiến hành khám xét điều tra lại hiện trường ở thành phố S một lần nữa, do hiện trường đã bị phá hoại nghiêm trọng, do đó không có cách nào chứng minh được trước khi Phương Mộc đến liệu có người đã từng ra vào hiện trường hay không. Ngoài ra, tiến hành điều tra những người hàng xóm

ở xung quanh, cũng không phát hiện ra manh mối nào đáng giá. Cảnh sát đã tiến hành lục soát khắp trong và ngoài mấy lượt, chứng thực bức thư Phương Mộc nói đến không hề có tại hiện trường.

Qua điện thoại, Thái Vĩ không hề có ý đưa ra kết luận, nhưng lập trường của anh cũng đã rất rõ: bức thư đó không hề tồn tại. Có người đang nói dối, còn việc người này là Phương Mộc hay Đồng Quế Chi, thì không biết.

Phương Mộc chẳng buồn giải thích thêm với anh, sau khi nói vội vã mấy câu bèn gác máy, cậu cảm thấy Đặng Lâm Nguyệt đang ngồi bên luôn cố gắng lắng nghe nội dung trong cuộc điện thoại, không quay đầu mà chỉ giải thích một câu: “Thái Vĩ, tình hình điều tra ở thành phố S.”

Đặng Lâm Nguyệt quả thực nói được, làm được, mấy ngày hôm nay, ngoài thời gian ngủ, cô không rời Phương Mộc nửa bước. Dù Phương Mộc ra khỏi ký túc xá lúc nào, cũng đều có thể nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt đang đợi ở dưới tầng.

Chỉ có điều, cô ngày càng ít nói, cho dù là lúc ăn cơm, cô cũng thường xuyên im lặng. Rất nhiều lúc, Phương Mộc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô cũng đang chăm chú nhìn mình.

Cái nhìn chăm chú này đã không còn là sự dịu dàng và ngóng trông thuở ban đầu yêu nhau nữa, mà có vẻ như đang soi xét. Thứ ánh mắt này khiến Phương Mộc cảm thấy tâm trạng hoảng loạn, luôn chỉ nhìn vào mắt cô có mấy giây đã đầu hàng.

Buổi tối khi trở về ký túc xá, Đặng Lâm Nguyệt luôn đứng lặng lẽ dưới khu ký túc xá nữ mấy phút, Phương Mộc đứng ở bên cạnh cô, hoặc là hút thuốc, hoặc là trầm mặc, cũng không hề lên tiếng. Đặng Lâm Nguyệt thường bất ngờ quay người chạy lên tầng, Phương Mộc đợi cô mấy lần, đều không thấy cô quay lại giống như buổi tối hôm đó.

Trần Giao đã từng tìm gặp Phương Mộc nói chuyện một lần, cô nói với Phương Mộc, mấy ngày hôm nay, tâm trạng Đặng Lâm Nguyệt rất thất thường, thường cả ngày không thấy mặt đâu, sau khi về phòng cũng leo lên giường ngay, có một lần Trần Giao phát hiện ra Đặng Lâm Nguyệt nửa đêm trốn ở trong chăn khóc, hỏi cô có chuyện gì, cô chỉ bảo là gặp ác mộng, rồi không nói thêm gì nữa.

Trần Giao nói với Phương Mộc về uy hiếp, Đặng Lâm Nguyệt đã từng hỏi cô sự chọn lựa của mình rốt cuộc là đúng hay không. “Nếu như anh không có biểu hiện tốt hơn chút nữa, cẩn thận Đặng Lâm Nguyệt sẽ đá anh đấy!”

Đá với không đá, Phương Mộc cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ có điều, cậu nghe thấy những biểu hiện thương tâm của Đặng Lâm Nguyệt, cũng thấy hơi xót xa. Cho nên, khi Đặng Lâm Nguyệt thử mời cậu tham gia buổi party đêm Noel, cậu vui vẻ nhận lời.

Trong trường đại học, lễ Noel là ngày lễ được coi trọng nhất. Cho dù, đây là ngày lễ của nước ngoài, nhưng những thanh niên da vàng tóc đen này lại còn hăng say hơn cả ngày tết. Bắt đầu từ trung tuần tháng 12, tất cả các cửa hàng quanh trường, cửa hàng bán đồ lưu niệm, hoa tươi, đã bắt đầu các hoạt động tuyên truyền. Trong trường đâu đâu cũng nhìn thấy những tờ áp phích và quảng cáo ngôn ngữ khoa trương, còn có cả hình ảnh ông già râu trắng đội mũ đỏ. Các cô gái bắt đầu tưởng tượng ra món quà mà mình sẽ nhận được, các chàng trai bắt đầu tiết kiệm tiền, chỉ để nhận được nụ cười của bạn gái, hoặc là theo đuổi được cô gái mà mình có tình cảm.

Phương Mộc không hề bị lây nhiễm thứ không khí này, trước đây, khi còn một mình, cậu vốn chẳng có khái niệm lễ Noel. Giờ đây cũng như vậy, khi Đỗ Ninh hẹn cậu cùng đi mua quà, cậu cứ ngẩn người ra.

Đỗ Ninh nhân nài như một cô gái lượn đi lượn lại trong tòa thương mại quốc tế, cứ luôn miệng hỏi Phương Mộc cái này thế nào, cái kia ra sao. Phương Mộc cứ nhún vai nói, “cũng được”. Anh chàng này cũng cảm thấy dẫn Phương Mộc đi cùng để chọn đồ đúng là không được sáng suốt cho lắm, nên chẳng thèm chú ý đến cậu nữa. Phương Mộc cảm thấy nhàn nhã dứt tay túi quần đi dạo lòng vòng.

Mặc dù có hơi nhàm chán, nhưng hiếm khi có được tâm trạng thanh thoi như lúc này. Căng thẳng đã quá lâu, lại xảy ra quá nhiều sự việc không muốn nhớ lại, có thể đi dạo lòng vòng với tâm trạng thư thái như lúc này, thực sự là một việc thật sáng khoái.

Khi đi qua một quầy hàng bày rất nhiều các món đồ lưu niệm nho nhỏ, Phương Mộc vô tình nhìn thấy một món đồ có quả cầu thủy tinh, sáng lóng lánh, trông rất bắt mắt, nên đã nhìn kỹ hơn. Cô bán hàng lập tức nhiệt tình chào mời, Phương Mộc nghĩ, dù sao cũng đang nhàn rồi, bèn

bước tới ngắm nghía. Đó là một hộp nhạc, bên dưới là hộp nhựa vuông, bên trên có quả cầu bằng thủy tinh, trong quả cầu thủy tinh có khung cảnh rất thơ mộng: một cô gái và một cậu con trai đứng dưới đèn đường, cô gái ngọt ngào khẽ dựa vào lòng cậu con trai. Trong quả cầu còn có một số hạt nho nhỏ màu trắng, trông có vẻ như thể hiện bông tuyết.

Cô bán hàng ấn nút công tắc ở dưới đáy hộp, chiếc đèn đường bé xíu chột lóe sáng, và những hạt màu trắng đó cũng bắt đầu chuyển động xung quanh quả cầu. Cùng với tiếng nhạc tinh tang vang lên, khung cảnh trong quả cầu cũng sinh động hẳn lên, một đôi tình nhân nhỏ bé đang dựa sát vào nhau.

Khóe miệng Phương Mộc bất giác nở nụ cười. Tuyết rơi rồi.

Khiến ta nhớ đến mùi vị của những cành cây khô trong không khí.

Khiến ta nhớ đến tiếng “lạo xạo” khi bước chân giẫm lên tuyết.

Khiến ta nhớ đến cái cảm giác buồn buồn khi lông đuôi ngựa quẹt ngang qua mặt.

Khiến ta nhớ đến hai bóng hình người dưới bóng đèn đường lúc tách rời lúc lại dính sát vào nhau.

“Buổi tối xem, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.” Cô bán hàng cắt dòng suy tư của cậu.

“Cái này bao nhiêu tiền?” Phương Mộc rút ví ra.

Vừa thanh toán xong, Đỗ Ninh cũng chen ra khỏi đoàn người đi mua sắm, bước tới, trong tay xách một chiếc túi nhựa nho nhỏ.

“Khà khà, cậu cũng mua rồi à, đây là cái gì?” Cậu ta giành lấy chiếc hộp giấy trong tay Phương Mộc, “Hộp nhạc à? Cậu đúng thật là chẳng có chút sáng tạo nào cả! Thứ đồ này đã lỗi thời mấy năm nay rồi!”

Phương Mộc cười, “Còn cậu thì sao, mua gì rồi?”

“Hi...hi, món đồ này của tớ, khá là lợi hại.” Cậu ta thận trọng lấy từ trong túi nhựa ra một chiếc hộp con tinh xảo, “Nước hoa hàng hiệu, 450 tệ cơ đấy.”

“Hi, cậu nhóc này giàu quá nhỉ.”

“Chắc chắn Trần Giao sẽ rất thích cho mà xem.” Đỗ Ninh cười tít mắt.

o O o

Ngày 24 tháng 12, đêm Noel.

Thạc sĩ khóa 2001 của Học viện Ngoại ngữ thuê đại sảnh lớn của một nhà hàng trong thành phố để tổ chức bữa tiệc Noel, chi phí chia đều, hơn nữa còn yêu cầu, những ai có người yêu, nhất định phải đưa đi cùng.

Bữa tối là bữa ăn tự chọn, mọi người vừa ăn vừa tham gia những tiết mục biểu diễn mà mình tập luyện. Phương Mộc không có hứng thú, ăn chút salad hoa quả và miếng gà rán, lặng lẽ nhìn ra con đường xe cộ vẫn đi lại tấp nập.

Trong đại sảnh rất nóng nực, trên cửa kính đầy những giọt nước, Phương Mộc lấy tay di di trên cửa kính. Di tay một lúc, cậu mới phát hiện ra mình đang vẽ hai ký hiệu kỳ lạ nhìn thấy ở nhà Mạnh Phàm Triết tối hôm đó.

Phương Mộc vẫn luôn tin tưởng chắc chắn Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ. Nếu như người đến nhà Mạnh Phàm Triết trước cậu thực sự là người bác sĩ đó, vậy thì hai ký hiệu ở trên cửa kính chính là để lại cho Phương Mộc xem.

Lẽ nào đây là gợi ý của hung thủ cho vụ án tiếp theo sao?

Cậu vừa nhìn “9” ở giữa còn có thêm một gạch nhỏ, lắc lắc đầu. Nếu như Đặng Lâm Nguyệt là “6”, mình là “7”, thì người tiếp theo bất luận thế nào cũng không thể là “9”, cho nên, ký hiệu này không thể là 9. Hơn nữa, số “9” này viết hơi kỳ lạ, ngoài việc ở giữa thân có một gạch ngang, phần lớn, mọi người khi viết số 9, bên dưới ít nhiều cũng hơi nghiêng chéo một chút, nhưng người này khi viết số “9” lại gần như vuông góc với mặt đất.

Không phải 9. Lẽ nào là chữ “q”?

Còn về chữ bên phải, nhìn kiểu gì cũng giống chữ cái A. Nếu là chữ, sao một chữ lại viết hoa, một chữ lại viết thường?

Đúng lúc Phương Mộc đang vắt óc suy nghĩ, trên tấm kính cửa sổ xuất hiện bóng hình Đặng Lâm Nguyệt.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Đặng Lâm Nguyệt vừa mới nhảy xong, mặt đỏ bừng bừng, liên tục phe phẩy cổ áo để quạt mát.

“Ồ, không có gì.”

“Sao anh không chơi?”

“Hà...hà, anh không biết nhảy. Em cứ chơi đi, mặc kệ anh.”

Đặng Lâm Nguyệt khẽ đặt bàn tay lên tay Phương Mộc, dịu dàng nói: “Vậy em cũng không chơi nữa, em ở lại với anh.”

Đúng lúc đó, anh chàng hướng dẫn buổi party cao giọng nói: “Sau đây, là lúc trao đổi quà cho nhau. Các bạn hãy thể hiện tình yêu sâu đậm của mình dành cho đối phương nào!”

Đặng Lâm Nguyệt rút tay về, nôn nóng lục ở trong túi xách, loáng cái, trong tay đã xuất hiện một chiếc hộp kim loại nhỏ xinh. Cô đưa tay về phía trước, “Tặng anh này! Giáng sinh vui vẻ!”

“Cảm ơn em!” Phương Mộc nhận lấy, nhìn thấy trên chiếc hộp tinh xảo viết chữ “Zippo”, cậu hiểu ngay, là bật lửa.

“Anh mở ra xem đi!” Đặng Lâm Nguyệt hai tay chống cằm, khuôn mặt nhìn cậu tràn đầy vẻ mong ngóng Phương Mộc mở hộp, là sao Vĩnh hằng, loại hàng độc, giá trên thị trường quyết không dưới 1.200 tệ. Mở nắp ra bật một cái, một đốm lửa vụt sáng.

“Anh có thích không?” Đặng Lâm Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, “Nhưng anh phải biết rằng, không được hút quá nhiều thuốc đâu đấy. Thế, quà của em đâu?”

Phương Mộc do dự một lát, giơ tay ra lấy hộp nhạc đó.

“Ôi, đẹp quá! Nút bật ở đâu hả anh?Ồ, không cần nói cho em đâu, em tự tìm.” Đặng Lâm Nguyệt ấn mấy nút phía dưới hộp, hộp nhạc bắt đầu kêu tinh tinh, tang tang.

Đèn đường vụt sáng, bông tuyết tung bay.

Đặng Lâm Nguyệt dựa cằm lên cánh tay, nhìn hai hình người bé xíu trong quả cầu đang ôm nhau thật chặt cho đến hết bản nhạc.

“Em rất thích!” Cô cẩn thận bọc hộp nhạc lại, ngẩng đầu nhìn Phương Mộc cười, “Cảm ơn anh!”

Đỗ Ninh ôm Trần Giao đi đến. Món quà cậu nhận được là một đôi giày chơi bóng rổ hãng Nike, cậu chàng này đi ngay lúc đó.

“Thế nào? Đẹp trai không?” Cậu nói đầy đắc ý.

“Được rồi anh ạ, trông anh kìa.” Trần Giao ấn tay vào đầu cậu, “Lâm Nguyệt lát nữa bọn mình đi hát, cùng đi nhé!” Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc, dường như muốn nghe ý kiến của cậu, Đỗ Ninh thấy vậy liền kéo tay cậu đứng dậy, “Không cần hỏi đâu, cậu ấy chắc chắn đi!”.

Ba chiếc xe taxi chở mười mấy thanh niên trẻ đi đến quán KTV “Bay lượn giữa màn đêm”. Phương Mộc còn chưa xuống xe, đã thấy Đỗ Ninh xuống khỏi chiếc xe phía trước, đang cầm di động nói gì đó, nhưng mấy giây sau điện thoại đã bị đối phương tắt, Đỗ Ninh nhìn màn hình di động, tỏ vẻ khó hiểu, Trần Giao đi đến cạnh cậu, muốn hỏi đến cùng, nhưng điện thoại lại reo, Đỗ Ninh mở máy, sau khi “A lô” mấy tiếng liền, đối phương dường như không trả lời, Đỗ Ninh so so vai với Trần Giao, Trần Giao đứng bên cạnh, sắc mặt đầy băn khoăn.

Mọi người lục đục kéo vào KTV, bên ngoài chỉ còn lại Phương Mộc, Đặng Lâm, Đỗ Ninh, và Trần Giao. Đỗ Ninh đang vung tay vung chân giải thích với Trần Giao điều gì đó, Trần Giao chỉ cười nhạt, dường như không tin lời giải thích của Đỗ Ninh.

Đặng Lâm Nguyệt đi đến đó, nói với Trần Giao mấy câu, rồi quay lại khoác tay Phương Mộc đi vào KTV.

“Họ sao thế?” Phương Mộc hỏi cô.

“Em cũng không biết, có lẽ là xảy ra chút hiểu lầm, chúng ta vào trước đi, đừng cản trở họ. Trần Giao nói, lát nữa sẽ vào.”

Cả đám bạn đã bao hai phòng, sau khi gọi một chút bia và đồ ăn vặt, liền bắt đầu hào hứng ca hát. Phương Mộc bị các bạn hùa vào, cũng song ca cùng Đặng Lâm Nguyệt bài hát “Em không yêu anh nhiều.”

Nhưng, Đỗ Ninh và Trần Giao không hề bước vào phòng hát.

Lúc đó, Phương Mộc gọi điện cho Đỗ Ninh, cậu ấy không nghe máy. Đặng Lâm Nguyệt cũng gọi cho Trần Giao, cũng không có hồi âm. Phương Mộc hơi lo lắng, cầm áo khoác nói muốn đi tìm họ, mấy cậu nam sinh khác vội vàng ấn cậu ngồi xuống ghế, “Khà khà, hai người bọn họ đã yêu nhau lâu thế, đêm Noel, cậu đi làm phiền gì chứ?” Phương Mộc nghĩ cũng phải, nếu như hai người đó đi nhà nghỉ, vậy thì đúng là mình đã làm họ cụt hứng mất rồi.

Khi vui chơi đến 3 giờ sáng, mọi người đều mệt, có mấy người không gượng nổi, bèn nằm trên ghế sofa ngủ khò. Mấy người thấy chơi chưa đã, cũng không còn sức để hát nữa, ngồi xuống bàn uống bia và trò chuyện. Có người đề nghị kể chuyện kinh dị, lập tức được mọi người tán đồng.

Thế là mỗi người kể một chuyện, nào là ma xó ở xóm núi, nào là chuyện ma trong văn phòng, mấy bạn gái nhát gan sợ hãi trốn sau lưng bạn trai, chỉ thò ra đôi mắt, run rẩy sợ hãi lắng nghe.

“Hừ, các cậu kể những thứ này, chỉ đều là nói bừa, nếu nói đến kinh dị thì phải nghe cậu ấy.” Một người nam sinh đập tay lên vai Phương Mộc đang ngáp ngủ. “Người ta, đó mới gọi là tư liệu có thực đấy.”

Mọi người bỗng chốc hào hứng hẳn lên.

“Đúng rồi, Phương Mộc, chẳng phải cậu giúp cảnh sát điều tra vụ án sao, kể một ít xem nào.”

“Nghe nói vụ án giết người hàng loạt mà cậu thạc sĩ Học viện Luật đó làm, cậu cũng tham gia phá án, mau kể xem nào.”

“Ừ, nghe nói suýt nữa cậu bị tên hung thủ đó giết chết, mau kể cho chúng tôi nghe đi!”

Phương Mộc nhìn những khuôn mặt hiếu kỳ xung quanh, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng bị thầy hiệu phó gọi lên khán đài phát biểu.

Họ không hề quan tâm đến sự đau khổ của những nạn nhân, cũng không quan tâm đến số phận của Mạnh Phạm Triết. Sự sống chết của người khác, đối với họ mà nói, chẳng qua là tìm chút đề tài kích thích để trò chuyện mà thôi.

Phương Mộc lạnh lùng nói: “Chẳng có gì đáng để kể cả.”

Những người đang chuẩn bị để nghe thấy tin tức nội bộ phát ra tiếng “xì xì” đầy thất vọng, mấy bạn nữ vừa rồi vẫn còn trốn sau lưng bạn trai, dường như vẫn không can tâm, nói với Phương Mộc: “Đừng có mà nhỏ mọn như thế, nói ra xem nào.” Một cô gái còn chẳng buồn bận tâm đến cái lườm của bạn trai, ôm chặt cánh tay Phương Mộc lắc qua lắc lại, “Nói đi, nói đi anh chàng đẹp trai, em thích nghe câu chuyện phá án nhất, kích thích lắm.”

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt cô ta, đến khi cô ta sợ hãi ngừng lắc tay.

“Kích thích? Khà khà...”, khóe miệng Phương Mộc khẽ mỉm cười, “Có người lột sạch da trên người em rồi làm thành áo mặc vào người manocanh, liệu em có thấy kích thích không?”

Cô gái đó lấy tay che miệng, sợ hãi đến độ mặt trắng bệch ra, bạn trai cô ta bất mãn hét lên: “Cậu sao thế, không kể thì thôi, dọa cô ấy làm gì?”

Những người khác vội vàng dàn hòa, Phương Mộc cầm lấy áo khoác và cặp sách bước nhanh ra khỏi phòng hát. Mới đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng của Đặng Lâm Nguyệt ở phía sau.

“Anh đừng giận, họ không ác ý.” Cô kéo cánh tay Phương Mộc, ánh mắt như đang cầu xin, “Anh ở lại đi, có được không?”

Phương Mộc khẽ khàng rút tay ra, “Thôi, bọn em chơi đi, về sớm một chút.” Nói xong, cậu đi thẳng luôn, không thèm quay đầu lại.

CHƯƠNG 24: ĐƯỜNG BOI SỐ 6

Thật không ngờ Đỗ Ninh đang ở trong phòng ký túc xá. Khi Phương Mộc bước vào, cậu đang ngồi trên ghế gọi điện thoại, chân vẫn đi đôi giày Nike mới tinh đó, trên bàn có nửa chai bia.

“O! Sao cậu lại ở trong phòng?” Phương Mộc nhìn phía sau cửa, “Trần Giao đâu?”

Đỗ Ninh xua xua tay về phía Phương Mộc, chú ý lắng nghe phía đầu dây bên kia. Mấy giây sau, cậu bèn đập “bụp” chiếc điện thoại lên trên bàn, cầm lấy chai bia uống ừng ực.

“Cậu sao vậy?”

Đỗ Ninh đặt chai bia xuống, vừa nắc vừa nói: “Không...không sao!”

Phương Mộc thấy đôi mắt cậu ta đỏ hoe, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tớ cũng không biết có chuyện gì,” Đỗ Ninh dường như bị nín nhịn rất lâu, lắc lắc đầu than phiền, “Khi vừa đến KTV, có người gọi điện cho tớ, tớ nghe máy, nhưng đối phương lại không nói gì, khi vừa mới tắt lại gọi điện đến, nhưng vẫn không nói gì, tớ đang buồn bực, Trần Giao đã nghi ngờ, cứ bắt tớ nói cho rõ.”

“Khà...khà, cũng chả trách, muộn như thế mà vẫn còn gọi điện cho cậu, hơn nữa lại là đêm Noel, nếu tớ là Trần Giao, cũng phải hỏi cho rõ. Hơn nữa, thường ngày cậu cũng không được thật thà cho lắm”.

“Tớ xin thề, tớ chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Trần Giao”.

“Khà khà, được, tớ tin cậu. Thế sau thì sao?”

“Sau đó, cô ấy giận, quay người bước đi, tớ đuổi theo muốn giữ cô ấy lại, mẹ nó chứ, vung tay tát ngay một cái”. Đỗ Ninh sờ vào má, dường như vẫn còn đau, “Sau đó, tớ cũng bực quá, một mình bắt taxi quay về”.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, gần 4 giờ sáng, “Cô ấy đâu, đã quay về ký

túc xá chưa?”

“Không biết, điện thoại trong phòng cô ấy không ai nghe, tớ gọi điện cho cô ấy mấy lần, lần nào cũng thế, điện thoại vừa mới kết nối được, cô ấy tắt máy ngay”.

“Khà khà, có lẽ vẫn đang giận cậu, ngày mai, ồ, hôm nay cố mà nịnh nọt cô ấy đi”.

Đỗ Ninh không tiếp lời, nhìn chăm chăm vào di động của mình, “Cô ta tính tình tệ quá, đều là do được chiều quen rồi”. Hất mạnh chân, một chiếc giày bay lên góc phòng.

“Xì, đừng có mà trút giận lên món quà”. Phương Mộc đi dép lê, nhặt chiếc giày ở góc phòng về, đang định ném xuống cạnh chân Đỗ Ninh, liền ngăn người nhìn nó.

Đây là giày NIKE AIR PIPPEN, hai bên thân giày là hai chữ cái tiếng Anh “AIR”, người thiết kế đã vô cùng khéo léo lợi dụng sự cách điệu giữa hai chữ cái A và R. Phía ngoài thân giày, chữ cái R ở vị trí đế giày, trong thân giày, chữ cái R sau khi hơi cách điệu, được thêu ở vị trí mũi giày, trông rất vừa mắt.

Tức là, chữ cái “R” sau khi cách điệu, trông sẽ rất giống chữ “A”. Vậy thì, ký hiệu bên phải tối hôm đó, liệu có phải “R” không?

qR? Là có ý nghĩa gì đây?

Đỗ Ninh thấy Phương Mộc ngăn người nhìn chăm chăm vào giày của cậu, liền hỏi: “Sao vậy?” Phương Mộc định thần lại, “Ồ, không có gì.”

Đỗ Ninh cũng không có tâm trạng mà truy hỏi, dựa nghiêng người trên ghế. Một lúc lâu sau, đột nhiên cậu mở miệng nói: “Phương Mộc!” Giọng nói hơi run rẩy.

“Ừ?”

“Giao Giao...chắc không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Chắc không đâu”. Phương Mộc ngừng một lát, “Đêm nay ở đâu cũng rất đông người, chắc không có chuyện gì đâu”.

Đỗ Ninh đứng dậy, buồn bực, đi khắp phòng mấy vòng, rồi lại cầm

điện thoại trên tay, ấn một số điện thoại.

“Này, em chạy đi đâu đấy...ồ, Đặng Lâm Nguyệt à? Giao Giao đã về chưa...? Ồ... anh biết rồi...cậu ấy về rồi...có muốn nói chuyện với cậu ấy không...ồ, được rồi, chào em!”

Đỗ Ninh ngồi phịch người xuống ghế, không quay đầu lại, nói: “Đặng Lâm Nguyệt hỏi cậu đã về chưa?”

“Trần Giao thì sao?”

Đỗ Ninh không trả lời.

“Hay là chúng mình thử đi tìm xem sao?” Phương Mộc giơ tay để lấy quần dài.

“Không tìm!” Đỗ Ninh đột nhiên bùng phát, “Không chiều cái thói xấu của cô ấy!” Cậu đứng bật dậy, bước nhanh đến cạnh cửa, ấn mạnh công tắc đèn, “Đi ngủ!”

6h30” sáng, Phương Mộc bị tiếng chuông báo thức của di động làm tỉnh giấc, cậu mơ mơ màng màng bò dậy tìm di động lại nhìn thấy Đỗ Ninh vẫn còn ngồi trên ghế, tay nắm chặt di động.

“Cậu suốt đêm không ngủ à?”

Đỗ Ninh râu ria lởm chởm, trông tiêu tụy rất nhiều, cậu nheo mắt gật đầu với Phương Mộc.

Phương Mộc chú ý thấy, một tay của cậu ôm lấy bụng, “Sao vậy?”.

Dạ dày hơi đau, chắc hôm qua uống nhiều bia quá!”.

Phương Mộc khoác áo xuống giường, “Đi thôi, chúng ta đến nhà ăn, ăn chút cháo. Sau đó, mình giúp cậu đi tìm Trần Giao.”

Có lẽ đêm qua mọi người đều chơi khá muộn, nhà ăn không đông người lắm. Phương Mộc bảo Đỗ Ninh tìm chỗ ngồi, còn mình đến quầy mua đồ ăn sáng.

Bên cạnh có hai cô nữ sinh, vừa chọn trứng vừa thì thầm kể lại khung cảnh vũ hội tối qua.

Khi Phương Mộc bê khay đồ ăn đi qua hai cô nữ sinh đó, vô tình nghe

thấy một cô nói: "...Thật kỳ lạ trời lạnh như thế này, trong bể bơi sao lại còn bơm nước nhỉ..."

Phương Mộc đột ngột bước chậm lại, cậu vừa đi về phía Đỗ Ninh vừa nhìn về phía hai cô gái đó. Đột nhiên, cậu đặt khay đồ ăn xuống chiếc bàn bên cạnh mình, nhấc chân lao nhanh ra khỏi nhà ăn.

R là mang ý nghĩa river.

Chữ bên trái không phải là "q" mà là chữ "G!" Giọt nước chảy xuống theo hướng vẽ, cho nên nhìn rất giống chữ "q" ở bên trong có một gạch ngang.

GR! Green river! Sát thủ sông Green!

Khi lao ra khỏi cánh cổng lớn của nhà ăn, đã đâm vào một cậu nam sinh ngã xuống đất, thế nhưng Phương Mộc đành mặc kệ.

Chạy! Chạy! Chạy!

Đừng có chết! Đừng có chết! Cầu xin bạn...

Xuyên qua bãi cỏ đã khô vàng, vòng qua sân tennis, nhìn thấy bể bơi rồi, nước trong bể bơi màu xám dập dềnh.

Dù bạn là ai, đừng có chết!

Phương Mộc chạy thật nhanh men theo bức tường, có những dây lưới thép, những cành cây từng bên tường chạm vào mặt, kỳ lạ thay, cậu không hề cảm thấy đau. Khi đến chỗ ra vào, nhìn thấy dây xích sắt khóa cổng đã nằm cuộn tròn dưới đất như một con rắn.

Phương Mộc mở cửa lao vào.

Phía trước là một bể bơi rộng, đã bơm đầy nước. Phương Mộc men theo mép bể, căng thẳng tìm kiếm dưới nước, mới đi được mấy bước, cậu đã nhìn thấy có thứ gì đó đang lay động ở dưới khu vực nước sâu.

Dưới đáy bể có người!

Phương Mộc không kịp nghĩ gì, vội vàng chạy lùi lại mấy bước rồi lao người xuống hồ nước. Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay lập tức kéo xuống tận gót chân. Trong khoảnh khắc, Phương Mộc gần như nghẹt

thở.

Cậu cảm thấy đã giẫm chân đến đáy bể, nhún mạnh, nổi lên trên mặt nước, sau đó nhìn đúng hướng, hít thở thật sâu, lặn xuống dưới.

Mặc dù nước bể bơi rất bẩn, nhưng Phương Mộc vẫn nhìn thấy: Một cô gái mặc chiếc áo len màu vàng, mặc váy zúyp da ngắn, đôi boots cao màu đen, đang ở dưới đáy bể, hai tay hơi giơ lên, đầu cúi xuống, tóc nhuộm vàng tung bay dưới nước.

Phương Mộc bơi đến, túm chặt lấy quần áo của cô, gắng gượng, bơi lên trên, nhưng không hề nhúc nhích, cậu nhìn xuống dưới chân cô, một sợi dây thừng to đã buộc chặt cổ chân cô lại với chiếc nút thoát nước. Cậu đã hiểu vì sao trông cô gái lại giống như đang đứng dưới đáy bể. Phương Mộc nổi lên mặt nước, điên loạn tìm kiếm trong túi áo, tìm thấy chiếc dao găm, mở ra, ấn chặt trong miệng, lại lặn sâu xuống nước.

Cậu nín thở lặn xuống dưới chân cô gái, ra sức cắt đứt sợi dây thừng, đôi chân cô gái rời khỏi đáy bể, cậu nắm chặt lấy áo cô, cố gắng bơi lên trên mặt nước.

Phương Mộc dồn hết sức lực cuối cùng, kéo cô gái ra rìa bể bơi, đôi mắt cô gái nhắm nghiền như không hề nhúc nhích. Phương Mộc không kịp nghỉ lấy sức, vội vàng tát nhẹ vào hai má cô gái, đầu cô bị đánh lung lay mạnh.

Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, tôi cầu xin bạn!

Cậu kéo hẳn phần thân cô gái ngồi dậy, ra sức lắc, có một chút nước trào ra từ miệng cô gái, Phương Mộc thấy vậy, vội vàng công cô gái trên lưng, chạy đi chạy lại men theo mép bể bơi. Một số sinh viên đi qua nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng bên bể bơi liền chạy vào xem, ai nấy đều ngẩn người tròn mắt kinh ngạc nhìn cái người công trên lưng một xác chết, hành động như một người điên.

Nước trên đầu Phương Mộc gần như đã đóng băng, ống quần và tay áo cũng bị đông lại cứng ngắc. Toàn thân cậu run rẩy, bước từng bước gượng gạo, công người con gái đó chạy đi chạy lại. Những người xem xung quanh càng lúc càng nhiều, có người gọi điện báo cảnh sát, có người thì thầm bàn tán, có người phát ra tiếng khóc nho nhỏ, có người phát ra tiếng kêu thất thanh.

Phương Mộc không hề cảm nhận được tất cả điều này, đầu óc trống rỗng, chỉ chạy qua chạy lại một cách máy móc, trong miệng lẩm bẩm mãi:

Tĩnh lại đi, tĩnh lại đi, cầu xin bạn...

Cuối cùng, cậu cũng cạn sạch sức lực, chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất, tay chân cô gái cũng giang ra nằm ngay bên cạnh cậu.

Phương Mộc vừa mới thở dốc mấy cái, lại lao đến, lấy hai tay úp lên nhau, đặt lên lồng ngực cô gái, ra sức ấn xuống, sau khi ấn được mấy cái, bịt mũi cô gái, ghé sát miệng vào miệng cô gái để hà hơi. Sau mấy lần làm như vậy, cô gái vẫn mềm nhũn, không có chút phản ứng nào. Phương Mộc cắn chặt răng, làm lại những động tác đó, cảm thấy có một thứ chất lỏng nóng hổi từ trên mặt chảy vào miệng.

Tĩnh lại đi, tĩnh lại đi, tôi cầu xin bạn!

Một đôi tay giữ chặt vai Phương Mộc, đó là Đỗ Ninh.

“Thôi đi, Phương Mộc, đừng như vậy nữa, cô ấy chết rồi!”

Phương Mộc hất mạnh tay cậu bạn ra, lại ghé sát môi cô gái. Đỗ Ninh ra sức lật người cậu bạn ra phía sau, đôi tay Phương Mộc không cam tâm lại giơ lên trước, nắm chặt đầu cô gái, hai người cùng ngã xuống đất. Trong tay Phương Mộc túm lấy một bộ tóc giả màu vàng.

Xác nạn nhân nữ nằm trên đất, lộ ra mái tóc ngắn màu đen, Đỗ Ninh ngồi dưới đất, ngẩn người tròn mắt nhìn vào xác chết, mấy giây sau kêu lên thất thanh: “Giao Giao!”.

Con tim Phương Mộc như chìm hẳn xuống, cậu bò mấy bước đến cạnh xác chết, nhìn chăm chú vào mặt cô. Đúng vậy, mặc dù khuôn mặt đã bị hóa trang rất đậm, nhưng Phương Mộc vẫn có thể nhận ra cô gái đó là Trần Giao.

Bỗng chốc Phương Mộc không còn nghe thấy gì nữa.

Cậu nhìn thấy Đỗ Ninh lao về phía Trần Giao, ra sức lắc toàn thân cô, hét gọi thật to.

Cậu nhìn thấy đám người xung quanh đang thì thầm.

Cậu nhìn thấy chiếc đèn của xe cảnh sát đang nhấp nháy ở bên ngoài bể bơi.

Cậu nhìn thấy những người cảnh sát đang vội vã chạy vào, lớn tiếng hò hét đám người vây quanh.

Nhưng cậu không nghe thấy gì cả, tất cả mọi sự vật xung quanh dường như đều biến thành một mớ hỗn độn.

Có một thứ có mùi tanh đang cuộn cuộn trong lồng ngực, lồng ngực cảm thấy ngột ngạt như sắp bị nổ tung.

“A...a!”

Một tiếng gầm nhói tai phát ra từ lồng ngực của Phương Mộc.

“Tại sao! Tại sao! Mày muốn giết tao, cứ đến thẳng đây mà giết tao! Tại sao lại giết nhiều người đến như vậy? Đến đây nào, giết tao đây này! Giết tao đi! Giết tao đi!”

Từng khuôn mặt quay tròn lướt nhanh trước mặt Phương Mộc, khuôn mặt cậu rúm ró, mắt như muốn nứt toác, trong tai lừng bùng những âm thanh hỗn tạp khó có thể phân biệt. Đỗ Ninh ngăn người nhìn Phương Mộc, tiếp đó, lồm cồm bò dậy túm lấy cổ áo Phương Mộc, lớn tiếng chất vấn gì đó. Ánh mắt Phương Mộc rời khỏi khuôn mặt hoảng loạn của cậu bạn, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng kinh hãi của Đặng Lâm Nguyệt đứng trong đám đông đang chăm chăm nhìn mình.

Hai người cảnh sát kéo Đỗ Ninh ra khỏi Phương Mộc, một cánh tay ôm lấy vai Phương Mộc đẩy cậu đi lên phía trước. Những người vây quanh tự động dạt sang hai bên nhường đường. Đón nhận những ánh mắt hoảng sợ, nghi ngờ, Phương Mộc không thể hiện chút cảm xúc gì, bước chân gượng gạo bị người đó đẩy ra khỏi bể bơi. Sau khi cố gắng phân biệt rất lâu, cậu mới nhận ra người đó là Thái Vĩ.

“Hãy đi về trước đi.” Thái Vĩ ôm chặt vai Phương Mộc, giọng nói trầm, ôn hòa hiếm có.

Khi trở về phòng ký túc xá, toàn thân Phương Mộc ướt như chuột lột và run rẩy bị Thái Vĩ ấn ngồi xuống giường. Thái Vĩ lấy chăn quấn chặt cậu lại, sau đó ném cho cậu một chiếc khăn, Phương Mộc không giơ tay ra đón, để cho chiếc khăn rơi xuống đất. Thái Vĩ cố nén tiếng thở dài, mở

tủ quần áo của Phương Mộc, “Quần áo của cậu để ở đâu?” Thái Vĩ còn chưa dứt lời đã thấy Phương Mộc hất mạnh chân ra, toàn thân run lẩy bẩy, lại định chạy ra ngoài, Thái Vĩ vội ngăn cậu lại.

“Cậu định đi đâu?”

“Tôi phải quay lại... quay lại...” Phương Mộc vừa gạt cánh tay Thái Vĩ, vừa lẩm bẩm.

“Quay lại để làm gì?”

“Để xem hiện trường.” Phương Mộc đột nhiên bùng phát, “Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tôi phải bắt được hắn!”

Đôi mắt cậu đỏ hoe, khoang mắt ướt nhèm, đôi môi tím tái đang run lập cập.

Thái Vĩ nắm chặt đôi tay cậu, “Những việc này, để chúng tôi làm.”

Phương Mộc cố gắng giãy giụa, đẩy mạnh Thái Vĩ ra, kéo cửa, lại gặp ngay Đỗ Ninh. Đỗ Ninh không nói gì, chỉ đẩy mạnh vào ngực Phương Mộc.

Phương Mộc không kịp đề phòng, bị đẩy ngã ngửa người ra giữa phòng, còn chưa kịp để cậu ngồi dậy, Đỗ Ninh đã lao đến túm chặt cổ áo Phương Mộc.

“Phương Mộc, rốt cuộc mày là kẻ nào?” Bình thường Đỗ Ninh vẫn luôn cười đùa tếu táo, lúc này đây trông giống như một con sư tử muốn ăn thịt người, khuôn mặt đầy những vệt nước mắt đang co giật.

“Cậu nói gì cơ?”

“Tao hỏi mày là ai?” Đỗ Ninh ra sức lắc mạnh cổ Phương Mộc, “Vừa rồi mày nói, người đó muốn giết mày, ý mày là gì? Lần trước khi bạn học của mày đến, anh ta nói trước đây phòng ký túc xá của mày chết rất nhiều người. Rốt cuộc là chuyện gì? Rốt cuộc mày là ai? Nói mau!”

Tay Đỗ Ninh càng lúc càng xiết chặt, Phương Mộc cảm thấy khó thở, sắc mặt đã bị dồn nén chuyển sang màu gan lợn. Thái Vĩ thấy vậy, vội vàng kéo Đỗ Ninh ra khỏi Phương Mộc, Đỗ Ninh ra sức giãy giụa, nghiêng răng, nghiêng lợi hét lên: “Nói mau, rốt cuộc mày là ai?”

Phương Mộc mềm nhũn người ngồi dưới đất, ho sặc sụa như muốn nứt toác lồng ngực, ho mãi, cuối cùng biến thành nôn khan, một giọt nước dãi rơi từ mép kéo dài đến trước ngực.

Thái Vĩ gắng sức giữ chặt Đỗ Ninh đang không ngừng giãy giụa hét lớn: “Có gì từ từ nói...không được động tay động chân...nếu không tôi không khách sáo đâu...”

“Được” Đỗ Ninh giơ hai tay lên, “Được, tôi không động tay động chân để cậu ta nói”.

Phương Mộc từ từ ngồi dậy, lau khóe miệng, thở dốc mấy cái rồi nói: “Đúng, hung thủ đúng là nhằm vào tớ...hắn đang thử thách tớ...tớ xin lỗi...”

Đỗ Ninh mím chặt môi nhìn Phương Mộc, “Nói vậy, những người đã bị giết chết, bao gồm cả Đặng Lâm Nguyệt, Lưu Kiện Quân, Mạnh Phàm Triết...còn cả...”, cậu nắc nhen, “Còn cả Giao Giao, đều là bởi vì mày”.

Phương Mộc không nói gì, ngẩng đầu nhìn Đỗ Ninh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, gật gật đầu.

Đỗ Ninh giơ một tay lên chỉ vào Phương Mộc, đôi môi run rẩy, “Vậy có nghĩa là, mày đã sớm biết hắn sẽ giết người đúng không, hơn nữa còn có khả năng giết chết những người bên cạnh mày?”

Nước mắt Phương Mộc trào ra, “Tớ xin lỗi...”

“Vậy tại sao mày không nói ra sớm?” Đỗ Ninh đột nhiên bùng phát, “Tại sao không sớm nhắc nhở tất cả mọi người? Tại sao lại hại chết bao nhiêu người như vậy?”.

Phương Mộc toàn thân run rẩy, miệng lẩm nhẩm: “Tớ xin lỗi...tớ xin lỗi...”

Đột nhiên, Đỗ Ninh lao đến, một tay tóm tóc Phương Mộc, ra sức tát vào mặt cậu, “Nói đi...tại sao...mày nói đi...”

Thái Vĩ vội đi lên ngăn cản cậu ta, còn chưa đợi anh đi lên, đã thấy thân người Đỗ Ninh rụt lại phía sau.

Trên tay Phương Mộc đã xuất hiện một con dao găm.

Trước ngực chiếc áo khoác ngoài của Đỗ Ninh bị rạch một vết dài. Cậu tròn mắt, ngăn người nhìn trước ngực, rồi lại nhìn con dao phía trước, rồi lại nhìn Phương Mộc – khoe mép chảy máu, tay cầm con dao.

Đỗ Ninh cười buồn bã, “Cũng muốn giết luôn tao phải không? Làm đi, đỡ cho tên hung thủ đó phải ra tay, đến đây nào!”

“Không phải!” Phương Mộc gào to: “Không phải như vậy đâu, tớ không phải cố ý giấu các cậu...tớ...”

“Cậu hãy cất con dao đi cho tôi!” Thái Vĩ nhảy đến giữa hai người, “Còn cậu, ra ngoài ngay!” Anh chỉ vào Đỗ Ninh hét lớn.

Đỗ Ninh trừng mắt nhìn Phương Mộc, quay người, kéo cửa bước đi.

Căn phòng bỗng chốc im ắng, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở gấp gáp của Phương Mộc. Đột nhiên, chiếc dao găm trong tay Phương Mộc rơi “keng” một tiếng xuống dưới đất, cậu quỳ sụp người, vò đầu bứt tóc hét lên một tiếng “A...a...” rồi bắt đầu khóc.

Thái Vĩ chưa bao giờ nhìn thấy Phương Mộc khóc, chứ đừng nói đến tiếng gào khóc đau đớn đến xé gan, xé ruột như thế này. Bỗng chốc, anh cũng không biết nên làm thế nào, đành bất lực đứng nhìn. Phương Mộc khóc một hồi lâu, đợi đến khi hơi bình tĩnh lại, Thái Vĩ đỡ cậu lên giường, rồi rót cho cậu một cốc nước ấm, nghỉ một lát, châm một liều thuốc đưa cho cậu. Phương Mộc mặt đầy nước mắt, sắc mặt đỏ ửng ngồi đó, thỉnh thoảng hút một, hai hơi, cốc nước chỉ cầm trong tay không buồn uống.

“Hãy thay quần áo ướt đi, nếu không cậu sẽ bị cảm đấy”. Thái Vĩ lục bới một hồi trong tủ quần áo lấy ra được bộ quần áo sạch.

Thái Vĩ tốn rất nhiều công sức mới giúp được Phương Mộc thay quần áo. Sau khi thay quần áo khô, tinh thần Phương Mộc có vẻ khá hơn đôi chút, cũng không run rẩy nhiều như khi nãy nữa.

“Tôi nói này” Thái Vĩ kéo một chiếc ghế ngồi trước giường Phương Mộc hỏi thử, “Vừa rồi Đỗ Ninh nói, trong phòng ký túc xá của cậu trước đây đã từng có người chết? Là chuyện gì vậy?”

Phương Mộc im lặng hồi lâu, hít vài hơi thật sâu từ từ nói: “Năm 1999, hồi tôi học đại học, trong trường đã xảy ra mấy vụ án rất kỳ lạ. Sau đó,

tôi vô tình tìm ra một tấm thẻ mượn sách, phát hiện ra tất cả các nạn nhân đều đã từng mượn cuốn sách này. Tôi đã tìm những người có tên trong tấm thẻ đó, thành lập nên một tổ tự cứu, trong đó gồm có tôi, một người bạn cùng phòng tôi, và người con gái đầu tiên tôi yêu.

“Về sau thì sao?”

“Hành động tự cứu của chúng tôi không có kết quả. Đầu tiên, người con gái tôi yêu bị sát hại, bị chặt đầu, sau đó, hai người bạn cùng phòng của tôi cũng bị chết. Đến cuối cùng, tôi mới biết, thì ra hung thủ cũng chính là một trong những độc giả của cuốn sách đó. Hắn nói với tôi, ban đầu hắn giết người là để báo thù, nhưng sau đó, việc tôi phát hiện ra tấm thẻ mượn sách đã tạo cảm hứng giết người cho hắn...tôi là người sống sót duy nhất”.

“Đó chính là vụ án đã xảy ra tại trường Đại Học Sư Phạm ở thành phố C có phải không? Nghe nói hung thủ cuối cùng đã chết rồi.”

“Đúng vậy.” Phương Mộc thoáng run rẩy, “Hắn bị chết cháy. Lúc đó...tôi cũng có mặt tại hiện trường.”

Thái Vĩ trầm mặc một lát, “Sau này cậu có hứng thú đến như vậy đối với việc phân tích hành vi, chứng cứ, bao gồm các vụ án cậu đã làm, đều bắt nguồn từ trải nghiệm này?”

Phương Mộc ném đầu mẫu thuốc lá, hai tay túm chặt tóc, ra sức rút mạnh về phía sau.

“Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, hơn hai năm nay, tôi luôn gặp ác mộng, hành lang đáng sợ, mùi cháy khét đáng sợ, không dám tiếp cận với người khác. Tôi chỉ có không ngừng điều tra các vụ án, không ngừng giúp những người chết đòi lại công bằng, mới có thể khiến mình được yên bình một chút, bởi vì,” Phương Mộc ngừng một lát, âm thanh bỗng trầm hẳn xuống, “Cái chết của những người đó, quy cho cùng là vì tôi.”

Thái Vĩ gật đầu, ký ức về khouru giác là một loại được lưu giữ lâu nhất trong ký ức. Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao Phương Mộc lại là một người có nhiều tính cách lập dị như vậy, cũng có thể cảm nhận được, lần này, hung thủ vì muốn khiêu chiến với cậu mà đã giết hại bao nhiêu người như vậy, nỗi đau khổ trong lòng cậu sâu sắc đến ngần nào.

“Nạn nhân chính là bạn gái của Đỗ Ninh?”

Phương Mộc gật đầu.

“Cậu chắc chắn đây vẫn là do tên hung thủ đó làm?”

Phương Mộc cười đau khổ lắc đầu, “Anh vẫn cứ không tin tôi” Cậu nhìn xuống nền nhà, “Chắc chắn là hấn, hấn rất hiểu tôi, hấn biết tình bạn của Đỗ Ninh quan trọng đối với tôi như thế nào. Bây giờ đây là người thứ sáu, bất luận người thứ bảy có phải là tôi hay không, hấn đều hy vọng từng bước, từng bước hủy hoại tâm lý của tôi.”

Thái Vĩ do dự một lát, quyết định nói với Phương Mộc biết, “Vừa rồi ở hiện trường, tôi phát hiện ra vị trí nạn nhân bị buộc chặt, chính là ở đường bơi số sáu trong bể bơi”.

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ vài giây, hất chân ra, xuống giường, “Đi thôi, đến hiện trường.”

Thi thể đã bị đưa đi, nhưng đám người xem xung quanh mãi lâu sau cũng không chịu tản đi. Phương Mộc kinh ngạc thấy giáo sư Kiều cũng có mặt trong đám người, đang nhìn chăm chăm vào bể bơi chau mày suy nghĩ. Nhìn thấy Phương Mộc đi đến, ông không buồn cất tiếng chào, mà quay người đi luôn.

Những người cảnh sát lấy một tấm lưới lớn đặt ở cổng thoát nước, tìm kiếm từng đồ vật khả nghi. Triệu Vĩnh Quý đứng ở bên bể bơi ôm lấy vai, nhìn chăm chú vào bể bơi nước đang dần rút xuống, sắc mặt rất khó coi.

Thái Vĩ đi đến đập vào vai ông ta, “Lão Triệu, có phát hiện thấy gì không?”

Triệu Vĩnh Quý nhìn Thái Vĩ, lại nhìn Phương Mộc, lắc lắc đầu, “Không có”.

Đáp án này nằm trong dự liệu của Phương Mộc, cậu nhìn người cảnh sát đang đứng ở vị trí nước sâu nhất tìm kiếm tỉ mỉ, rất muốn nói với họ làm như vậy chỉ vô ích mà thôi, hung thủ không thể nào để lại bất cứ sơ hở nào.

Triệu Vĩnh Quý nhìn đôi mắt sung vù, đỏ mọng của Phương Mộc, mở

miệng hỏi: “Cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể phải không?”

“Đúng vậy”.

“Lúc đó cậu có phát hiện thấy tình hình dị thường nào không?”

Phương Mộc nghĩ một lát, “Không có”.

“Tại sao cậu biết ở trong bể bơi có người?”

“Tôi nghe thấy có hai bạn nữ đang nói chuyện với nhau trong bể bơi bơm đầy nước. Hơn nữa, khi tôi đến nhà Mạnh Phạm Triết, nhìn thấy trên cửa sổ có hai chữ...”

“Được rồi” Triệu Vĩnh Quý ngắt lời Phương Mộc, ông ta liếc nhìn Thái Vĩ một cái, “Cậu vẫn kiên trì cho rằng chúng tôi đã bắt nhầm người rồi phải không?”

Phương Mộc nhất thời cứng họng, đang định mở miệng tranh luận, liền nhìn thấy Thái Vĩ đang ra hiệu bằng mắt với cậu.

“Lát nữa hãy theo chúng tôi về Sở để lấy lời khai.” Nói xong, Triệu Vĩnh Quý đi sang bên kia của bể bơi, không thêm chú ý đến cậu nữa.

Trên đường trở về Sở Công An thành phố, Phương Mộc không kìm lòng nổi, bèn mở miệng hỏi Thái Vĩ: “Tại sao Triệu Vĩnh Quý luôn có cái thái độ đó với tôi?”

Thái Vĩ trầm ngâm một lát nói: “Cậu cũng phải hiểu cho ông ấy. Vụ án của Mạnh Phạm Triết cuối cùng đã xóa bỏ, nhưng trong Sở vẫn biểu dương Lão Triệu và tôi. Bây giờ, cậu nói với ông ấy rằng đó là vụ án oan, ông ta chắc chắn không thể tiếp nhận nổi. Hơn nữa, hình như ông ta cũng có vẻ không tin tưởng cậu lắm.”

Phương Mộc nghĩ một lát, “Vậy thì, anh có tin lời tôi nói không?”

Một lúc lâu sau, Thái Vĩ mới trả lời, “Để điều tra xem đã.”

Từ Sở Công an thành phố trở về đã là buổi chiều, khi Phương Mộc lấy chìa khóa ra định mở cửa, bỗng trở nên do dự. Cậu không biết, nếu Đỗ Ninh đang ở trong phòng, sẽ phải đối diện với cậu ấy như thế nào.

Cửa mở ra, trong phòng không có ai. Đôi giày Nike lạng lẽ nằm ở bên

giường Đỗ Ninh, khoang mắt Phương Mộc bỗng chốc ướt nhèm.

Căn phòng yên ắng một cách đáng sợ, Phương Mộc bỗng khao khát hy vọng Đỗ Ninh có thể xuất hiện trước mặt cậu, cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy.

Thế nhưng, nếu như Đỗ Ninh thực sự xuất hiện, nên nói những gì với cậu ấy đây?

Xin lỗi? Rõ ràng là thừa và thật nhột nhạt yếu ớt.

Mang theo tâm trạng mâu thuẫn này, Phương Mộc lặng lẽ ngồi trong phòng. Từ khi mặt trời chiếu rọi rực rỡ khắp nơi cho tới tận màn đêm buông xuống, rồi lại đến lúc tia nắng đầu tiên xuất hiện, cậu cứ ngồi lặng lẽ như vậy. Liên tục có người gõ cửa, Phương Mộc đều mặc kệ, cậu chỉ hy vọng có người lấy chìa khóa mở cửa phòng, nhưng lại lo lắng trong khoảnh khắc đó mình sẽ sợ hãi mà lẩn trốn.

Suốt cả đêm, Đỗ Ninh không về.

Phương Mộc ngồi im không nhúc nhích, suốt một ngày một đêm không ăn uống gì, khi bị dạ dày giày vò đau đớn đến độ không chịu đựng nổi, cậu mới đứng dậy đi đến nhà ăn.

Trước quầy bán đồ ăn, mọi người đang xếp hàng dài, Phương Mộc cuối đầu đứng hàng cuối cùng. Người ở phía trước quay đầu ngược nhìn Phương Mộc một cái, thật không ngờ hét lên “A, a” một tiếng rồi nháy sang bên cạnh. Cậu ta nhìn Phương Mộc đầy kinh hãi, đưa tay ra kéo người phía trước, “Đi mau! Là cậu ta đấy! Đi mau”.

Hai người vội vàng chạy đến quầy bán hàng khác. Mọi người trong cả dãy hàng quay đầu lại nhìn Phương Mộc đang đứng ở cuối cùng. Hình như tất cả đã cùng hẹn trước, cả đội đã cùng tách ra, để vị trí quầy bán hàng lại cho mình Phương Mộc. Trên nét mặt mọi người đều chung cảm giác hoảng loạn, sợ hãi.

Anh bán đồ ăn ở quầy nhìn Phương Mộc mấy giây, lớn tiếng hỏi thô lỗ: “Này, cậu có mua đồ không?”

Phương Mộc cắn răng, bước từng bước đến quầy, cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh giống như mũi kim đâm vào cơ thể mình.

Phương Mộc ngồi một góc ăn bữa sáng, mặt cậu vẫn cúi gằm, cảm thấy ánh mắt và những lời xì xào xung quanh. Tất cả mọi người đều ngồi tránh xa cậu, xung quanh vị trí cậu ngồi hình thành một khu vực không người kỳ lạ, giống như thể Phương Mộc là cây thực vật mọc tua tua gai độc, chỉ hơi tiếp cận là không giữ được tính mạng.

Phương Mộc mới ăn một nửa, không thể nào ăn tiếp được nữa, bước nhanh ra khỏi nhà ăn.

Khi vừa mới quanh vào hành lang tầng 3, Phương Mộc đã nhìn thấy một cảnh tượng bừa bãi trước cửa phòng ký túc xá của mình. Màn hình, máy vi tính đều bị ném xuống đất, bên trên là mấy bộ quần áo của Phương Mộc. Trước cửa phòng có rất nhiều người vây quanh đều chăm chú dõi theo động tác của người trong phòng.

Đỗ Ninh đã quay lại rồi à?

Cậu bước nhanh tới, vừa vặn nhìn thấy Đỗ Ninh ném chăn của mình ra ngoài. Đỗ Ninh nhìn thấy Phương Mộc, hành động thoáng ngưng lại một chút, tiếp đến, cúi người xuống lôi chậu rửa mặt của Phương Mộc từ dưới gầm giường ra, vung tay vất ra ngoài.

Phương Mộc né tránh, chiếc chậu nhựa văng vào tường, xà phòng thơm, đồ đánh răng ở bên trong rơi vung vãi.

“Cậu làm gì vậy?”

Đỗ Ninh không trả lời, lôi tất cả sách ở trên giá sách của Phương Mộc xuống, sau đó ném từng cuốn ra ngoài. Đồ của Phương Mộc nhanh chóng bị ném sạch. Đỗ Ninh phui phui bụi trên tay, bước ra nhìn chằm chằm Phương Mộc mấy giây, sau đó rít một tiếng qua kẽ răng, “Cút!”.

Phương Mộc ngồi xồm xuống nhặt đồ đạc bị vứt ra ngoài.

“Cút!” Đỗ Ninh cao giọng. Phương Mộc như thể không hề nghe thấy, cậu kiên nhẫn sắp xếp lại đồ đạc, nắp một chiếc bút máy không thấy đâu cả, cậu lật tìm tỉ mỉ trong đồng quần áo.

“Mày hãy rời khỏi đây đi!” Giọng của Đỗ Ninh nhỏ hơn một chút, nhưng vô cùng lạnh lùng, “Tao vẫn chưa muốn chết đâu.”

Phương Mộc ngừng động tác lại, cậu đứng dậy, quay người, cảm thấy

ánh mắt của Đỗ Ninh và những người khác đều tập trung vào cậu.

Cậu nhìn tất cả mọi người một lượt, dường như mỗi người khi tiếp xúc với ánh mắt cậu đều cúi mặt xuống, chỉ có Đỗ Ninh hằm hằm nhìn cậu.

Phương Mộc nhìn thẳng vào Đỗ Ninh mấy giây, từ từ mở miệng nói: “Tôi sẽ không rời khỏi đây, cho đến khi tôi bắt được hắn”.

Nói xong, cậu ôm chăn và mấy bộ quần áo đến trước cửa phòng của Mạnh Phàm Triết đã bị khóa chặt, giơ chân đạp mạnh một cái. Cửa gỗ mở ra, cậu ném tất cả đồ đạc trong tay vào đó, rồi quay trở lại hành lang lần lượt chuyển từng thứ đồ của mình. Không ai ngăn cản cậu, cũng không ai giúp đỡ cậu. Phương Mộc nhặt món đồ cuối cùng của mình trước con mắt chăm chú của tất cả mọi người, bước vào trong căn phòng vốn thuộc về Mạnh Phàm Triết, “uỳnh” một tiếng đóng chặt cửa lại.

Căn phòng 304 sau khi bị bỏ không một thời gian, cuối cùng cũng có chủ nhân mới.

Phương Mộc đặt đồ lên giường phía bên trái, lên bàn viết và vào trong tủ quần áo. Sau khi đã sắp đặt đồ đạc chỉnh tề, cậu mới nghĩ ra chiếc giường đó là của Mạnh Phàm Triết. Có một khoảnh khắc cậu gần như muốn chuyển đồ sang chiếc giường khác, nhưng cuối cùng cậu vẫn cời giầy ra nằm luôn xuống giường.

Phương Mộc ngắm nghía căn phòng mới của mình, sau khi Mạnh Phàm Triết chết, căn phòng này không có ai ở nữa, khắp nơi đều bám đầy bụi bặm, một cảnh tượng tàn tạ hết mức, trông có vẻ như có người đến hắt nước vào giường.

Vừa nhìn, vừa nghĩ, Phương Mộc suốt cả đêm qua không ngủ, cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng ...

Khi tỉnh lại đã là buổi tối. Mặc dù bụng đói sôi ùng ục, Phương Mộc vẫn nằm yên trên giường không muốn dậy. Từng ánh đèn của các phòng đối diện chiếu vào căn phòng không có ánh đèn này, có những cái bóng hiện lên trên bức tường thấp thoáng lay động.

Phương Mộc cảm thấy hơi lạnh, bất giác co người lại, cậu nhìn sang giường bên cạnh theo thói quen, nhưng chỉ nhìn thấy một tấm đệm cỏ khô. So với phòng 313 trước đây được bày chật kín đồ của cậu và Đỗ Ninh, phòng 304 vô cùng rộng rãi.

Rộng rãi quá mức khiến con người ta bồn chồn lo lắng.

Đột nhiên, Phương Mộc nhớ đến, trong những ngày tháng Mạnh Phàm Triết sống một mình ở đây, có phải cũng giống như mình bây giờ, nằm một mình trong căn phòng tràn ngập bóng tối, lặng lẽ thưởng thức mùi của sự cô độc, cho đến khi thực sự cậu ấy bị điên.

...

Mình liệu có bị điên hay không?

Phương Mộc ngồi dậy nhìn những ánh đèn mờ hồ trong khu ký túc xá đối diện phía bên ngoài cửa sổ, cảm thấy cơ thể ấm lên một chút, trước tiên mày phải ăn một chút. Phương Mộc tự nói với mình.

Dù thế nào mình cũng không đến nhà ăn nữa, lại lấy ra gói mì tôm, lắc lắc bình nước (may mà Đỗ Ninh vẫn chưa ném vỡ nó), trống rỗng.

Phương Mộc cầm bình nước đứng ở cửa vài giây, dường như hạ quyết tâm lớn, mở cửa bước ra ngoài.

Có một thứ gì đó rơi xuống chân, Phương Mộc nhặt lên, đó là một lá thư, Phương Mộc nhìn sang hai bên, hành lang tĩnh mịch không có lấy một bóng người.

Phương Mộc ngồi xuống giường, lôi từ trong phong thư ra một tờ giấy, trên đó là bút tích của Đặng Lâm Nguyệt.

Phương Mộc thân yêu,

Xin cho phép em lần cuối cùng gọi anh như vậy, cũng xin anh tin rằng khi em gọi anh như thế này, em đang yêu anh, có lẽ tình yêu này sẽ tan biến dần theo thời gian, nhưng em tin rằng, ít nhất lúc em viết bức thư này, em vẫn yêu anh, khi anh đọc thư có lẽ em đã đang trên đường trở về nhà. Anh đừng thử đi tìm em, có lẽ đây cũng chỉ là vọng tưởng của một mình em thôi, có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ đến việc đi tìm em sau khi em rời khỏi đây. Trong khoảng thời gian ngắn, em sẽ không trở lại ngôi trường này, các thủ tục xin tạm nghỉ, em đã ủy thác người nhà làm xong rồi.

Có lẽ anh sẽ oán hận em nhỉ? Oán hận em không chào từ biệt, oán hận sự nhát gan và nhu nhược của em. Em chỉ là một cô gái bình thường,

khao khát được bảo vệ, mong ước có được những ngày tháng lãng mạn và yên bình. Trong khoảnh khắc anh cứu em ở trong nhà thi đấu, em đã yêu anh, giống như những nàng công chúa được chàng hoàng tử cứu nạn, em không hề chọn lựa mà đã yêu anh luôn, thế nhưng, em đã biết anh không phải là chàng hoàng tử của em. Còn em, cũng không được dũng cảm và kiên cường giống như em vẫn tưởng. Sáng hôm qua, em đã tận mắt chứng kiến mọi việc xảy ra ở bể bơi, khi cuối cùng anh cũng nói ra cái bí mật đó, phản ứng đầu tiên của em là sợ hãi, em không đủ dũng khí để chạy đến ôm chặt anh, an ủi anh, mà một mình trốn chạy về phòng. Đúng vậy, em sợ hãi, còn sợ hãi hơn cả cái đêm ở trong nhà thi đấu. Hung thủ đã ra tay giết hại người bạn gái của bạn thân nhất của anh, người tiếp theo có lẽ chính là em. Đợi chết còn đáng sợ hơn cái chết, bây giờ em cũng hiểu được hàm nghĩa của câu nói này.

Vì sao hắn muốn giết anh, vì sao muốn giết hại bao nhiêu người như vậy? Những câu hỏi này, anh không chịu nói cho em biết, giờ đây đối với em mà nói, cũng không còn quan trọng nữa rồi. Em chọn lựa trốn chạy khỏi đây. Mặc dù, em đã từng cho rằng mình có đủ dũng khí để ở bên anh, đối mặt với tất cả mọi thử thách, thế nhưng, khi cái chết lại kề cận một cách quá chân thực ngay bên cạnh em, em vẫn lựa chọn cách làm giống như bất kỳ một cô gái bình thường nào.

Xin hãy tha thứ cho em, tha thứ cho em - một cô gái hết sức bình thường vẫn luôn đánh giá mình rất cao. Có lẽ, anh chưa từng yêu em, lúc này đây, em thực sự hy vọng anh chưa từng yêu em. Như vậy, sẽ tốt cho cả anh và em.

Em sẽ luôn cầu nguyện cho anh.

Đặng Lâm Nguyệt

Ngày 25 tháng 12 năm 2002

Thư rất ngắn, nhưng Phương Mộc đọc mãi mãi mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Cõi lòng giống như dòng nước chết.

Đột nhiên bỗng cảm thấy lạnh lẽo chưa từng có, nhưng Phương Mộc lại bật cười, tốt, tốt lắm!

Cuối cùng, lại là một mình tôi.

Có lẽ, từ trước đến giờ đều chỉ có một mình tôi.

CHƯƠNG 25: PHÒNG 304

Nạn nhân tên Trần Giao, nữ, 23 tuổi, nguyên quán thành phố Khai Phong, tỉnh Hà Nam, nghiên cứu sinh chuyên ngành tiếng Anh, khóa 2001 Học viện Ngoại Ngữ, trường Đại học J. Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do nghẹt thở, hung khí có lẽ là một sợi dây thừng. Màng trinh của nạn nhân đã bị rách từ lâu, tối đó không thấy dấu vết phát sinh quan hệ tình dục. Kết hợp với kết quả kiểm tra xác nạn nhân và những lời khai có liên quan, thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng 1 giờ đến 5 giờ sáng ngày 25 tháng 12. Hung thủ sau khi thắt cổ nạn nhân cho đến chết, bèn hóa trang thật đậm, sau đó chuyển xác nạn nhân đến bể bơi trường Đại học J, lấy một sợi dây thừng buộc cổ chân nạn nhân lại với nút thoát nước, sau đó bơm đầy nước vào bể.

Qua sự nhận diện của bạn học và bạn trai nạn nhân, áo len vàng, chân váy zúyp da ngắn màu đen, bột dài màu đen và cả bộ tóc giả nhuộm vàng xuất hiện trên người nạn nhân khi xảy ra vụ án không phải là đồ của nạn nhân. Quần áo nạn nhân vốn mặc không được tìm thấy ở hiện trường, trong chiếc bột da dài nạn nhân đi, phát hiện có một tờ giấy. Do thời gian ngâm quá lâu, vết chữ trở nên mờ hồ, không còn nhìn rõ, sau khi giám định, xác định rằng đây là một tờ trong bài khóa “Lửa thiêu mây” trong quyển sách giáo khoa Ngữ văn học kỳ 2 của lớp 4, Nhà xuất bản Giáo dục Nhân dân. Theo bạn trai của nạn nhân cho biết, tối hôm xảy ra vụ án, mình đã nhận được hai cuộc điện thoại kỳ lạ, do đó nạn nhân và bạn trai đã xảy ra tranh cãi, giận nhau và tự bỏ về. Phía cảnh sát đã rà soát và tìm được số điện thoại này ở bộ phận điện tín. Danh bạ của số điện thoại này hiện ra, ngoài hai lần gọi điện vào tối hôm đó không hề được sử dụng lại. Tiếp tục tiến hành điều tra đối với số điện thoại này, phát hiện ra số điện thoại này được mua bởi một cửa hàng kinh doanh cá thể, khi mua không cần đưa chứng minh thư, do đó không có cách nào điều tra ra được thân phận thực sự của người sử dụng số điện thoại này.

“Trước mắt chỉ điều tra được những tình hình này thôi. Vụ án này do Lão Triệu phụ trách, tôi cũng phải nhờ mối quan hệ mới tìm hiểu được

những điều này.” Thái Vĩ đưa cho Phương Mộc tập tài liệu. “Ồ, phải rồi, còn có một chuyện nữa. Thời gian trước tôi đi đến mấy bệnh viện trong thành phố để điều tra, bao gồm cả bệnh viện mà Mã Khải đã điều trị, điều tra trọng điểm về các bác sĩ tâm lý, cậu biết đấy, hiện giờ tôi chỉ dùng thân phận cá nhân để điều tra những việc này, cho nên cũng bị hạn chế. Tạm thời chưa phát triển ra manh mối nào có giá trị.”

Phương Mộc mỉm cười với anh, “Cảm ơn.” Thái Vĩ xua xua tay.

Anh vẫn cứ tin mình, một người trọng tình nghĩa, mặc dù không thể hiện bằng lời!

“Chỗ cậu thế nào, có tiến triển gì không?” Phương Mộc cúi đầu nhìn một tấm ảnh, Trần Giao bị trang điểm lòe loẹt đang nằm bên bể bơi lạnh lẽo.

“Kiểu trang điểm này anh nghĩ đến điều gì?” Cậu chỉ vào bức ảnh hỏi Thái Vĩ.

“Kỹ nữ!” Thái Vĩ nói thẳng không hề né tránh. “Đây là kiểu trang điểm điển hình của những người làm công việc liên quan đến tình dục.”

“Vậy thì đúng rồi.” Phương Mộc gật gật đầu. “Lần này hẳn ta mô phỏng theo sát thủ Sông Green.”

“Sát thủ Sông Green?”

“Đúng vậy, anh còn nhớ đến hai ký hiệu mà tôi đã từng nói với anh chứ? Chính là ký hiệu vẽ trên cánh cửa sổ nhà Phạm Mạnh Triết ấy.” Phương Mộc lấy một tờ giấy vẽ lên trên. “Lúc đó tôi cảm thấy rất giống chữ q thường và chữ A hoa. Bây giờ xem ra tôi đã sai rồi, thực ra là chữ “G” và chữ “R”, lúc đó hẳn đã viết hai chữ cái này lên trên cửa kính đầy những giọt nước, giọt nước chảy xuống nhìn giống chữ q và chữ A.”

“GR? Green River? Sông Green?”

“Đúng vậy. Đây là vụ án giết người hàng loạt xảy ra vào năm 1982, ở Seattle, Mỹ. Hung thủ tên là Gary Leon Ridgway. Từ năm 1982 hắn bắt đầu giết người, số nạn nhân lên đến 49 người, thường là kỹ nữ hoặc những cô gái bỏ nhà đi. Mấy vụ án đầu, hắn thường ném thi thể nạn nhân xuống một con sông, gọi là sông Green ở vùng ngoại ô phía Nam Seattle. Người báo án đầu tiên thấy nạn nhân “đứng” ở dưới sông, bởi vì nạn nhân đã bị kẹp giữa những viên đá dưới đáy sông.” Phương Mộc

thoáng run một chút, “Giống y xì như hôm tôi nhìn thấy. Bắt đầu từ năm 1987 Gary Leon Ridgway đã bị cảnh sát liệt vào đối tượng khả nghi trọng điểm, nhưng do không có chứng cứ, hơn nữa hắn đã hai lần qua được cuộc trắc nghiệm của máy trắc nghiệm nói dối, cho nên hắn vẫn tự do tự tại ngoài vòng pháp luật. Sau đó, kỹ thuật DNA xâm nhập vào lĩnh vực giám định hình sự, năm ngoái phía cảnh sát đã lấy mẫu DNA trong nước bọt của hắn và mẫu DNA của tinh dịch tìm thấy trong cơ thể nạn nhân, đối chiếu, kết quả phù hợp. Nhưng sau khi bị bắt, hắn vẫn quyết không nhận tội, do thi thể của những người đầu tiên đều được phát hiện ở dòng sông Green, hơn nữa họ tên viết tắt của Gary Leon Ridgway cũng là G.R cho nên hắn được gọi là sát thủ sông Green.”

Thái Vĩ chau mày nghĩ một lúc, “Phần lớn nạn nhân đều là kỹ nữ, cho nên hắn đã trang điểm cho Trần Giao thành như vậy à?”

Phương Mộc gật đầu. Cậu lật giở tập tài liệu trong tay, “Vừa rồi anh nói nạn nhân không có dấu vết quan hệ tình dục vào tối hôm đó à?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Hừ, điều này khá thú vị đây!” Phương Mộc nói vẻ suy tư, “Thói quen của Gary là sau khi cưỡng bức nạn nhân rồi mới thắt cổ họ cho đến chết. Nếu như muốn mô phỏng cách phạm tội của Gary một cách hoàn mỹ, sao không cưỡng hiếp Trần Giao?”

“Điều này, có thể có rất nhiều nguyên nhân: thời gian, địa điểm, khả năng,... còn có thể còn có tâm trạng.” Nói xong Thái Vĩ cười hi hi, nhưng ngay lập tức anh cảm thấy không phù hợp, bèn thu nụ cười lại.

“Tâm trạng?” Phương Mộc cười nhạt một cái, “Hắn muốn làm suy sụp tâm lý của tôi, có lẽ chính hắn cũng sắp đến cực độ rồi.”

Cậu cầm lấy một bức ảnh khác, chính là bức ảnh chụp bài khóa đó.

“Lừa thiêu mây?” Phương Mộc lật đi lật lại, “Tôi vẫn nhớ, hồi tôi học cấp 1 đã học bài này rồi. Tác giả hình như là Tiêu Hồng.”

Thái Vĩ ghé sát lại, “Cậu nói xem, liệu đây có phải là gợi ý của hung thủ cho vụ án tiếp theo?”

Phương Mộc thoáng trầm ngâm, “Nếu như không có đặc trưng nào khác thường, có lẽ hãy cứ nên coi nó là một manh mối đi. Các anh có ý

kiến gì về bài khóa này?”

“Lão Triệu cho rằng, tờ giấy này vô tình rơi vào trong bột của nạn nhân. Cho nên, ông ta suy đoán trong nhà hung thủ có một đứa bé học tiểu học. Còn những người khác thì tôi không rõ.” Anh thở dài, “Lão Triệu có vẻ không muốn tôi tham gia vào vụ án này. Nhưng điều này cũng thường tình thôi, đây vốn là vụ án do Trạm An ninh phụ trách. Tôi chỉ có thể tìm hiểu chút tình hình thông qua mối quan hệ cá nhân.”

“Ừm, để tôi lên mạng tra xem.” Nói xong, Phương Mộc ngồi xuống bàn vi tính, tìm kiếm bài khóa “Lửa thiêu mây”, bắt đầu đọc tỉ mỉ từng câu từng chữ.

Thái Vĩ không có việc gì làm, anh cầm cuốn sách trên giá, lật giở mấy trang, rồi lại đứng trước cửa sổ, lấy thuốc ra hút.

“Hôm nay trong trường có vẻ vắng vẻ quá.”

“Ừm, sắp thi rồi, có lẽ đều đang ôn bài.” Phương Mộc căng mắt nhìn vào màn hình, nói vẻ lơ đãng.

“Vậy cậu cũng sắp thi rồi nhỉ?”

“À, thật sự không phải thi.” Cậu cười đau khổ gõ gõ vào màn hình, “Tôi có đề thi này!”

Thái Vĩ bĩu môi, so so vai. Ánh mắt của Phương Mộc lại trở lại màn hình, nhưng không thể nào đọc được một chữ nào nữa cả. Đề thi?

“Thái Vĩ...”

“Gì?” Thái Vĩ quay đầu lại, Phương Mộc đang nhìn anh chăm chăm, trên mặt thể hiện thứ cảm xúc khó mà nắm bắt được.

“Tôi cảm thấy, chúng ta đã bỏ qua manh mối rõ nét nhất.”

“Ồ, cậu thử nói xem nào!” Thái Vĩ bỗng phẫn chấn hẳn lên.

“Anh nói xem, những người nào hay ra đề thi cho người khác?”

“Thế mà cũng phải hỏi sao, đương nhiên là giáo viên rồi.” Thái Vĩ buột miệng nói, ngay lập tức anh tròn tròn mắt, kinh ngạc, “Ý cậu là, người này chính là giáo viên trong trường?”

“Rất có khả năng.” Phương Mộc gật gật đầu.

“Đội đã,” Thái Vĩ nhúu chặt lông mày, có thể nhận ra anh đang suy nghĩ rất căng thẳng, “Lần trước cậu nói, người này khoảng chừng 30 - 40 tuổi, nhận được nền giáo dục tốt, điều kiện kinh tế khá giả, ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, có lòng đố kỵ cao, hiếu thắng,”

“Đúng thế, tôi đã nói như vậy.”

“Vấn đề chính là, trong trường các cậu có quá nhiều người như vậy. Tôi thấy, giảng viên đại học cơ bản đều có những đặc điểm như cậu nói.”

“Anh và tôi có thể không biết, nhưng tôi nghĩ, có một người có lẽ sẽ biết.” Phương Mộc cầm lấy áo khoác, “Đi theo tôi!”

o O o

Người ra mở cửa là giáo sư Kiều. Xem ra ông không hề ngạc nhiên trước cuộc viếng thăm đột ngột của Phương Mộc, chỉ có điều, khi nhìn thấy Thái Vĩ ở phía sau, sắc mặt hơi thay đổi một chút. Ông chỉ vào những đôi dép lê ở trước cửa, còn mình thì quay người bước vào thư phòng.

Khi Phương Mộc và Thái Vĩ thay xong dép lê đi vào thư phòng, giáo sư Kiều đã châm một điếu thuốc ngồi hút ở trên ghế sofa sắc mặt tối sầm. Nhìn thấy dáng vẻ này của ông, Phương Mộc không biết nên mở miệng ra sao. Thái Vĩ tự giới thiệu trước: “Thầy Kiều, ồ, giáo sư Kiều, chào ông, tôi là Thái Vĩ, người của Sở công an thành phố, đây là thẻ công tác của tôi.”

Giáo sư Kiều chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ “Ồ” một tiếng, không nhìn Thái Vĩ, cũng không giơ tay ra đón lấy tấm thẻ công tác mà Thái Vĩ đưa. Bàn tay Thái Vĩ ngưng ngừng dừng lại mấy phút giữa khoảng không, giận dữ rút lại. Anh thấy Phương Mộc không nói gì, bèn hích mạnh vào lưng cậu một cái. Phương Mộc đành phải đánh liều, mở miệng nói: “Thưa thầy Kiều, em có một việc muốn thỉnh giáo thầy!”

“Ồ.”

Phương Mộc nhìn Thái Vĩ, lấy hết dũng khí nói: “Thưa thầy Kiều, thầy có biết trong trường mình, ai khá giỏi về phân tích tâm lý không ạ?”

Giáo sư Kiều gầy gầy tàn thuốc, “Biết.”

“Ai ạ?” Phương Mộc ngay lập tức gióng tai lên.

“Tôi”, Giáo sư Kiều ngừng một lát, “Còn cả em nữa.”

Bầu không khí trong thư phòng bỗng chốc đông cứng lại.

“Em...ý em là...” Phương Mộc nói lắp ba lắp bắp.

“Tôi chỉ biết có vậy thôi.” Giáo sư Kiều ấn mẫu thuốc lá vào trong gạt tàn, giơ tay lấy một quyển sách và bắt đầu đọc, hai người thấy vậy đành phải đứng dậy cáo từ.

Sắc mặt Thái Vĩ rất kém, tức giận giậm giậm da, chẳng buồn chào một câu đã bước xuống lầu.

Phương Mộc đi giày xong, vừa mới đứng thẳng lưng, liền nhìn thấy giáo sư Kiều đứng nhìn mình đầy ý tứ sâu xa, “Thưa thầy...em về đây!” Phương Mộc khẽ nói.

Giáo sư Kiều bỗng giơ một bàn tay ra, bóp vai Phương Mộc, “Em hãy bảo trọng.” Ông thấp giọng nói: “Mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua thôi.” Nói xong, bèn đẩy Phương Mộc ra khỏi cửa, đóng sập cửa lại.

Thái Vĩ ngồi trong xe chờ Phương Mộc, thấy cậu bước vào, nhấn ga có vẻ như đang giận dữ, chiếc Jeep chọt lao nhanh.

“Lão già này, rõ ràng đang giở trò với chúng ta!” Thái Vĩ bực bội bấm còi inh ỏi về phía những người đi xe đạp phía trước, “Cậu nói xem, hung thủ liệu có phải ông ta không?”

“Đừng nói linh tinh.”

Trong lòng Phương Mộc đang cố suy ngẫm, nắm bắt câu nói đó của giáo sư Kiều. Lẽ nào thầy biết hung thủ là ai, hơn nữa còn rất chắc chắn có thể khiến cho hắn bị chịu trời trước pháp luật.

Trước đây, khi Phương Mộc biết được thầy Kiều cũng tham gia vụ án này, cậu đã rất yên tâm, thế nhưng lúc này đây, cậu lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm chút nào, ngược lại, lại thêm phần lo lắng.

Xe đã đi đến dưới tòa lầu ký túc xá của Phương Mộc, trước khi xuống

xe, Thái Vĩ nói với Phương Mộc: “Xem ra chúng ta phải tự mình điều tra rồi, mẹ nó chứ, vốn dĩ chẳng phải việc gì khó khăn, nhưng tôi không có cách nào công khai điều tra, chỉ có thể dùng thân phận cá nhân để điều tra thôi.”

“Ừ, tốt nhất anh nên điều tra xem có thầy giáo kiêm thêm bác sĩ tư vấn ở bệnh viện hay không?”

“Ừ, biết rồi. À, còn nữa, cậu cũng phải cẩn thận một chút.” Nói xong, Thái Vĩ bèn nổ máy lái xe phóng đi.

Phương Mộc nhìn theo chiếc xe của Thái Vĩ biến mất khỏi ngã quanh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một đám mây lớn màu chì đang cuộn cuộn trên đầu, dường như báo trước một trận mưa lớn đang gần kề.

Khi vừa mới bước vào hành lang tầng 3, Phương Mộc liền nhìn thấy cậu nam sinh đang đứng trước cửa phòng 313, đang thò đầu nhìn vào bên trong.

Phương Mộc giật mình, lẽ nào Đỗ Ninh xảy ra chuyện, cậu bước nhanh đến, mấy cậu bạn đứng xem xung quanh không hện mà cùng nhường vị trí trước cửa.

Đỗ Ninh râu ria lởm chớm, đang cúi đầu ngồi trên ghế, quần dính đầy bùn. Một người đang đứng trước mặt cậu, vung tay vung chân giáo huấn cậu.

“Nếu đêm hôm khuya khoắt cậu còn cầm thứ đồ này lượn lờ khắp nơi, thì không chỉ đơn giản là bị giữ ở phòng bảo vệ, mà trực tiếp đưa cậu đến đồn công an luôn!” Ông đập “bộp” một tiếng, đập chiếc dao rọc giấy lên trên bàn, “Báo thù? Dựa vào cậu, có thể bắt được hung thủ sao? Thật hồ thẹn cậu còn là một thạc sĩ ngành Luật! Nếu cậu có thể báo thù, thì cần cảnh sát làm gì?”

Đỗ Ninh ngẩng đầu lên định tranh luận thì nhìn thấy Phương Mộc đang đứng ở cửa, những lời muốn nói bị kìm lại, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Mộc. Phương Mộc nhìn thấy mấy vết thâm tím trên khuôn mặt bạn, há miệng ra, nhưng lại không nói được gì, quay người bước đi.

Nửa đêm, cuối cùng tuyết cũng rơi. Phương Mộc ngồi trước máy tính, chăm chú nghiên cứu bài văn đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bệ cửa phía bên ngoài cửa sổ đã tích một lớp tuyết dày.

Phương Mộc cầm cốc nước đã lạnh ngắt từ lâu, đi đến cửa sổ, nhìn những bông hoa tuyết đang tung bay bên ngoài cửa sổ.

Trong lòng lại đột nhiên thấy ấm áp hơn, không biết con người ta sau khi chết, có thật là có linh hồn không?

Nếu như có, Trần Hy, Lão tứ, Vương Kiện,... hãy giúp mình.

Có người gõ cửa.

Đã muộn như thế này, là ai nhỉ? Phương Mộc cầm con dao găm từ dưới gối, nhón chân bước đến trước cửa, nghiêng tai lắng nghe. Phía bên ngoài có tiếng thở dốc.

“Ai?”

Người bên ngoài cửa trầm mặc hồi lâu mới trả lời: “Tôi”, là tiếng Đỗ Ninh.

Phương Mộc do dự một lát rồi mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc xông vào. Đỗ Ninh đầu tóc rối bời, sắc mặt tiêu tụy, mấy vết thương trên mặt trông rất rõ.

Phương Mộc nghiêng người, ra ý để cậu ta bước vào, Đỗ Ninh vừa bước một bước bèn loạng quạng va vào khung cửa. Phương Mộc vội vàng đỡ cậu bạn, Đỗ Ninh hất mạnh tay cậu, lao đảo bước vào, ngồi xuống chiếc giường đối diện với Phương Mộc.

Thấy cậu bạn thở dốc, liên tục nấc, Phương Mộc rót cho cậu ta một cốc nước nóng. Cậu ta chẳng hề khách sáo mà đón lấy uống một hơi hết sạch, Phương Mộc định ngăn cậu ta lại, nhưng không kịp nữa rồi, đó là một cốc nước nóng gần 70 độ, nhưng Đỗ Ninh dường như không hề có cảm giác.

Uống nước xong, hai người ngồi trên hai chiếc giường đối diện nhau, giữa họ chỉ có khoảng cách 2 mét, nhưng dường như hố sâu vạn trượng không thể vượt qua.

Không biết bao lâu, Đỗ Ninh khàn đặc giọng mở miệng nói: “Đã tìm ra hẩn chưa?”

Phương Mộc từ từ lắc đầu, “Đừng làm chuyện dại dột!”

Đỗ Ninh lại chìm vào sự yên lặng, sau đó đột nhiên gào khóc nức nở.

Cậu vùi đầu vào giữa hai đùi, liên tục vò đầu bứt tóc mình, đường gân xanh trên tay nổi lên, còn có mấy vết thương trên tay chưa lành.

Tiếng khóc ban đầu “hu hu” rồi đến “a...a” nghe ra giống tiếng thứ gì đó bị vỡ vụn. Phương Mộc đứng dậy, giơ một bàn tay đặt lên vai cậu bạn, cậu vẫn nhớ Đỗ Ninh đã từng đặt tay lên vai cậu như thế này, Đỗ Ninh lại vung mạnh cánh tay, “Đi ra!” Đỗ Ninh khóc đúng 10 phút, cũng đột ngột như lúc bắt đầu.

Cậu giơ tay rút mấy tờ giấy ăn của Phương Mộc lau nước mắt, xì mũi kêu thật to, rồi lại ném mạnh giấy bẩn xuống dưới đất, Đỗ Ninh đi đến cạnh cửa, quay người nói khẽ: “Khi tìm thấy hắc, báo cho tôi đầu tiên.” Cậu dừng lại một lát, “Nếu cậu vẫn còn sống!” Nói xong bèn kéo cửa bước đi.

Cả căn phòng bỗng chốc yên ắng, dường như người vừa đến thăm chưa bao giờ xuất hiện vậy. Phương Mộc cảm thấy hơi khó thở, đứng dậy kéo cửa sổ.

Một luồng gió lạnh mang theo cả bông tuyết lao vào phòng qua khe cửa sổ vừa kéo ra. Giấy trên bàn bị thổi tung kêu sột soạt, rồi rơi vãi khắp phòng.

Phương Mộc lại vội vàng đóng chặt cửa sổ, những bông tuyết đập lộp bộp trên cửa kính đang thầm tự đắc vì đột đột kích vừa rồi.

Sổ tài liệu vốn được đặt trên bàn đã bị thổi tung bay khắp nơi, cả trên giường và dưới đất. Phương Mộc nhặt từng tờ, sau khi sắp xếp lại phát hiện thiếu mất một trang. Lại tìm tiếp, thì ra bị bay xuống gầm giường. Phương Mộc cúi người xuống, thò tay xuống gầm giường, không với đến. Cậu nhìn quanh khắp phòng, không có đồ vật nào có cán dài, thò dài, chui xuống gầm giường.

Nền đất dưới gầm giường không hề nhiều bụi bặm như trong tưởng tượng, đưa tay sờ, chỉ có một lớp bụi mỏng, Phương Mộc giật mình, sau khi lấy tờ giấy đó ra, lấy bật lửa để bàn, chui vào trong gầm giường lần nữa.

Ánh lửa nhỏ phát ra từ chiếc bật lửa làm sáng rực không gian nhỏ hẹp

dưới gầm giường. Phương Mộc soi đi soi lại, phát hiện ra trong góc của gầm giường tích một lớp bụi dày, nhưng nền đất ở giữa gầm giường lại rất sạch, giống như thể đã có người cố tình quét dọn vậy. Phương Mộc nhìn thật kỹ nền đất chỉ có một lớp bụi mỏng, nhìn một lát, Phương Mộc từ từ lật người nằm đúng vào vị trí đó. Chiếc bật lửa trong tay soi sáng khoảng phía trên, dưới ánh lửa, một số chỗ lồi lõm không phẳng bằng tạo nên bóng tối. Đôi mắt Phương Mộc bỗng mở trừng trừng, mặt của cậu đang đối diện với phản gỗ, trên đó khắc chỉ chút tên một người: Mạnh Phàm Triết.

Nét một số vết chữ khá chảnh tề, hình như là dùng dao để khắc, và có một số chữ thì lại rất ầu, hình như lấy những đồ nhọn như chìa khóa để vạch lên. Xem ra, Mạnh Phàm Triết không chỉ khắc một lần trên đó.

Phương Mộc loay hoay lại dưới gầm giường, liên tục thay đổi vị trí, kết quả là phát hiện ra, trên đầu giường và phía dưới giường đều có tên Mạnh Phàm Triết.

Phương Mộc chợt nghĩ đến, trong những ngày tháng sống cô độc đó, Mạnh Phàm Triết có lẽ cũng co rúm người dưới gầm giống như mình lúc này, run rẩy khắc đi khắc lại tên của mình trên phản gỗ. Một lúc lâu sau, Phương Mộc mới thần thờ bò ra khỏi gầm giường, khắp người đầy bụi, ngồi thần thờ trên ghế, đột nhiên, Phương Mộc hình như nghĩ ra điều gì đó, đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Mở cửa ra, Phương Mộc liền bước ra hành lang, nhìn lên biển số phòng, quả nhiên đúng như vậy, ở giữa ba số “3”, “0”, “4”, cũng có hai dấu vết mờ mờ nhìn ra rất giống dấu “+”: có người đã đến cố tình xóa hai dấu cộng này, chỉ là không biết vì sao không xóa sạch hoàn toàn. Nhưng nếu không xem kỹ, không phát hiện ra được.

Đúng là Mạnh Phàm Triết bị người khác khống chế thật.

o O o

Bảy tiếng đồng hồ sau, Phương Mộc và Thái Vĩ cùng ngồi trong phòng ký túc xá, Thái Vĩ vừa mới rửa tay trong chậu rửa mặt, đập đập bụi dính trên quần áo hỏi: “Thôi miên?”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy có khả năng này.”

“Ý cậu là, tất cả mọi hành vi của Mạnh Phàm Triết vào tối hôm đó, đều

là kết quả của việc bị thôi miên? Bao gồm cả việc viết dấu “+” vào giữa ba con số 3, 1, 3, cả việc giết cậu, có thể thần kỳ vậy sao?”

“Thuật thôi miên, có thể khống chế người làm một số động tác đơn giản, nhưng việc giết người có mục tiêu, e rằng rất khó.” Nhìn thấy nét mặt đầy nghi hoặc của Thái Vĩ, Phương Mộc giải thích: “Mạnh Phàm Triết viết thêm dấu “+” ở trên biển số phòng tôi, bao gồm cả việc sau đó tấn công tôi, đều không phải là cố ý. Anh có còn nhớ, khi Mạnh Phàm Triết theo tôi lên lầu, đã từng có lúc dừng lại.”

Thái Vĩ chau mày hồi tưởng lại, “Ừ, hình như là có chuyện này, tôi nhớ cậu ta có lúc dừng lại một lúc ở hành lang. Đúng rồi, hình như chính là vị trí căn phòng này.”

“Được, anh hãy xem đây!”

Phương Mộc kéo Thái Vĩ ra hành lang, chỉ cho anh thấy những dấu vết mờ mờ trên tấm biển ghi số phòng, Thái Vĩ tròn mắt nhìn, miệng lầm bầm: “Trời ơi, lúc đó chỉ chăm chăm chú ý đến phòng các cậu, không chú ý đến đây.”

“Điều này chứng tỏ Mạnh Phàm Triết không hề cố ý chọn tôi làm mục tiêu, cậu ấy chỉ là ám thị trong lòng phải tìm ra con số 7 trong hành lang này.” Cậu chỉ vào hai bên hành lang, “Từ 301 đến 320, 321 là nhà vệ sinh, từ sau phòng 322 cách phía bên này chúng tôi một cánh cổng sắt, cho nên, có thể hình thành con số 7 này chỉ có 304 và 313.”

“Vậy cậu ta muốn giết cậu, lẽ nào là kết quả của thôi miên?”

“Trước đây tôi cũng lấy làm lạ, bởi vì thôi miên một người để khiến anh ta giết một người khác, điều này gần như là không thể. Cho đến tận khi tôi nhìn thấy những cái tên đó dưới gầm giường.”

“Ồ, là ý gì?”

“Anh đừng vội, tôi sẽ giới thiệu sơ qua cho anh một chút thế nào là thôi miên. Thôi miên chủ yếu là thông qua ám thị tâm lý để gây ra sự thay đổi của hoạt động thần kinh và sinh vật học, hơn nữa nảy sinh một số thay đổi về một số phương diện sinh lý. Ví dụ, thông qua thôi miên để cải thiện tâm trạng lo lắng, ức chế, hoặc là tiêu trừ tâm trạng sợ hãi... Thôi miên là một quá trình hoạt động vô cùng phức tạp của tâm lý, sinh lý và thần kinh, luôn luôn tạo ra các loại tín hiệu ám thị đối với người bị

thôi miên để giúp người bị thôi miên rơi vào trạng thái thôi miên.”

“Ồ, điều này tôi biết.” Có một bộ phim điện ảnh của Nhật tên là Thôi miên, trong đó tín hiệu ám thị hình như là tiếng kim loại va vào nhau.

“Đúng rồi. Có một loại ám thị gọi là ám thị hậu thôi miên, là chỉ một vài loại tín hiệu người thôi miên cung cấp cho người bị thôi miên, trong trạng thái thức tỉnh sau trạng thái thôi miên, người bị thôi miên vẫn có phản ứng với loại tín hiệu này. Để loại ám thị hậu thôi miên này được duy trì hiệu quả, người bị thôi miên cần phải biểu thị ra sự tin tưởng tuyệt đối đối với người thôi miên. Hơn nữa, trong tiềm thức thiết lập nên sự nhận thức mang tính quyền uy đối với loại ám thị này. Theo như tôi biết, Mạnh Phàm Triết là người có tính tình yếu ớt, rất dễ dàng hình thành tâm lý dựa dẫm đối với người khác, là một đối tượng quá phù hợp cho loại ám thị hậu thôi miên. Bắt đầu từ tối hôm đó, tôi vẫn luôn nghi ngờ Mạnh Phàm Triết chịu sự thao túng của ám thị hậu thôi miên này, nhưng tôi không hề biết được tín hiệu ám thị rốt cuộc là gì. Cho đến tận khi tôi phát hiện ra những cái tên này.”

“Ý cậu là, những cái tên này chính là tín hiệu ám thị.”

“Đúng. Mạnh Phàm Triết có một bí mật mà không ai biết. Sở điểm danh. Đối với cậu ấy, ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ là tên của cậu, và rất có khả năng đã từng tìm hung thủ - cũng chính là người gọi là bác sĩ để tiến hành trị liệu. Hung thủ có lẽ đã lợi dụng đặc điểm này, lấy chính tên của Mạnh Phàm Triết làm tín hiệu ám thị hậu thôi miên. Trước hôm xảy ra chuyện, tôi đã từng có một cuộc chuyện trò với Mạnh Phàm Triết tại nhà vệ sinh, tôi phát hiện, sau khi tôi gọi tên cậu ấy, cậu ấy thể hiện ra tâm trạng thấp thỏm hoang mang vô cùng kỳ lạ. Và tối hôm cậu ấy muốn giết tôi, tôi cũng từng nói với cậu ấy mấy câu, cậu ấy không hề có phản ứng quá khích, nhưng sau khi tôi hét tên cậu ấy, cậu ấy liền đột nhiên tấn công tôi.”

“Ồ, tôi nhớ ra rồi.” Thái Vĩ dường như bừng tỉnh, “Cậu có còn nhớ tối hôm đó ở trong Sở Công an thành phố, khi chúng tôi thẩm vấn Mạnh Phàm Triết, mấy câu hỏi lúc đầu, cậu ta đều không hề có phản ứng, khi nhân viên dự thẩm của chúng tôi gọi tên cậu ta, bỗng chốc cậu ta trở nên điên cuồng.”

“Đúng vậy. Tôi nghĩ, hung thủ đã ám thị với cậu ấy chính là khi cậu nghe thấy tên của mình, liền phát động tấn công với người phát ra tín

hiệu.”

Thái Vĩ trầm tư một lúc, chỉ xuống gầm giường hỏi: “Vậy cậu ta khắc tên của mình dưới đó, rốt cuộc là vì sao?”

Phương Mộc suy nghĩ một lát, “trước khi xảy ra vụ án mấy hôm, Mạnh Phàm Triết có lẽ cũng đã cảm nhận được trạng thái tinh thần khác thường của mình. Cậu ấy đã nói với tôi thường xuyên quên mất mình đã làm gì, cũng không nhớ mình đã cầm một số thứ đồ kỳ lạ trở về phòng lúc nào, chính là những thứ gọi là chứng cứ mà các anh đã tìm thấy trong phòng cậu ấy. Tôi phán đoán, đó cũng là do hung thủ khống chế cậu ấy đem về. Cậu ấy nảy sinh chứng sợ hãi đối với bản thân, đặc biệt là đối với tên cậu ấy, khi con người lo sợ, rất có khả năng sẽ lựa chọn lẫn trốn, gầm của chiếc giường này”, cậu đập tay xuống giường, “Có lẽ chính là nơi cậu ấy tránh nạn lúc đó, và cậu ấy có lẽ cảm thấy không cam tâm với tất cả mọi việc này. Dù sao, dưới sự giúp đỡ của cái người gọi là bác sĩ đó, cậu ấy suýt chút nữa đã khắc phục được trở ngại tâm lý của mình. Cho nên, cố ép mình tự khắc tên mình nhiều lần vào tấm phản gỗ, hy vọng có thể tự thuyết phục rằng mình đã không còn sợ tên của mình.”

Phương Mộc ngừng một lát, khẽ nói: “Lúc ấy, có lẽ cậu ấy đang mang một tâm trạng rất phức tạp đối với người bác sĩ đó, vừa nghi ngờ, vừa dè dặt, do đó, cậu ấy mới viết cho mẹ mình một bức thư.”

Trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc dường như nghe thấy ở dưới gầm giường có tiếng một người đang thở dồn dập, khóc thút thít, tấm phản cũng phát ra những tiếng “rít, rít” bởi vật cứng cửa vào, kèm theo đó còn là tiếng lẩm bầm lạp đi lạp lại, “Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết...”

Thái Vĩ chau mày hút thuốc, không nói lời nào, Phương Mộc nhìn anh, “Thế nào, chứng cứ hiện có, có đủ thuyết phục các anh điều tra lại không?”

“E rằng rất khó.” Thái Vĩ trầm mặc hồi lâu mới nói. “Thứ nhất, bức thư đó và chữ cái GR được viết trên cửa kính chỉ có mình cậu biết. Thứ hai, hai vụ “6”, “7” trên bề nổi đã hoàn thành rồi, muốn thuyết phục Sở tin rằng vụ án ở bể bơi thực ra là hung thủ hoàn thành lần thứ 6 phạm tội của mình, e rằng họ khó lòng mà tiếp nhận. Ngoài ra, cậu cũng biết, ý kiến trong Sở là kiên quyết không cho cậu tham gia những vụ án này.

Cho nên, lời cậu nói chưa chắc đã có người tin.”

Thần sắc của Phương Mộc hơi sạm lại, cúi đầu, Thái Vĩ nhìn thấy bộ dạng này của cậu, cũng hơi mỉm lòng, đập vào vai cậu.

“Phải rồi, bài khóa đó, cậu đã điều tra đến đâu rồi?”

“Chẳng có manh mối gì!” Phương Mộc lắc đầu, “Tôi đã lật đi lật lại bài khóa đó rất nhiều lần, không tìm thấy một chút manh mối và gợi ý nào cả.” Cậu đứng dậy, rút một quyển trên giá sách đưa cho Thái Vĩ, “Tôi cũng đã mượn cuốn sách Truyện sông Hô Lan – bài khóa đó được trích ra từ đây, hy vọng tìm ra được chút manh mối.”

Thái Vĩ nhắc nhắc cuốn Truyện sông Hô Lan, tuy cuốn sách không dày lắm, lật ra, thấy chi chít từng chữ là chữ, bất giác ỉu xiu, “Hừ, cuốn này phải đọc mất bao lâu chứ?”

“Tôi sẽ tìm thêm bộ sách giáo khoa đăng tải bài văn này, để nghiên cứu thật kỹ.”

“Ôi, Phương Mộc, cậu nói xem liệu hung thủ có dùng một loại mực ẩn hình để viết lên những gợi ý và manh mối vào bài văn đó không?”

Phương Mộc đã từng suy xét đến giả thiết này, nhanh chóng trả lời: “Chắc không đâu, hẳn biết tờ giấy đó sẽ bị ngâm dưới nước một khoảng thời gian, nếu như không thể phục hồi nguyên dạng, viết cũng chỉ vô ích mà thôi. Cho nên tôi nghĩ, gợi ý chính là bài khóa này.”

“Hừm, tài liệu học trong giáo trình học tiểu học lại có manh mối của kẻ giết người, nói ra ai sẽ tin đây?” Thái Vĩ vươn vai, vươn được một nửa, đột nhiên dừng lại, “Lẽ nào nạn nhân là một học sinh lớp 4?”

Phương Mộc cười đau khổ, “Ai biết được đấy, cũng có khả năng.”

Cậu nhìn đồng tài liệu chất đầy trên bàn máy vi tính, “Tôi nhớ, trước đây, khi kiểm tra, câu hỏi cuối cùng là câu hỏi khó nhất, thầy giáo thường xuyên nói với chúng tôi, hãy làm những câu dễ trước, khi có thời gian, tập trung tinh thần sức lực để giải đáp câu hỏi khó cuối cùng.”

Câu thứ 7, đáp án cuối cùng rốt cuộc là gì?

o O o

Lại là một buổi sáng mùa đông lạnh và khô, Phương Mộc lưng đeo cặp sách vội vàng đi đến tòa lầu giảng đường. Trong trường vẫn là cảnh tượng vô cùng khẩn trương, các sinh viên sau khi lười nhác, uể oải suốt một học kỳ cuối cùng đã trở nên căng thẳng, đã sắp đến kỳ thi cuối kỳ.

Tiết một, tiết hai của ngày hôm nay là môn “Tội phạm học” do giáo sư Kiều dạy sinh viên đại học. Do hồi học ở trường đại học không được nghe một cách có hệ thống, nên Phương Mộc vẫn luôn đến lớp đại học để nghe giảng. Ngoài ra, bắt đầu từ hôm đó, Phương Mộc không hề gặp lại giáo sư Kiều. Câu nói “Mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua thôi” của giáo sư Kiều luôn khiến tâm trạng của Phương Mộc thấp thỏm không yên, Phương Mộc rất muốn tìm giáo sư Kiều để trò chuyện, cho dù không nói gì, chỉ ra hiệu bằng mắt cho mình cũng được.

Phương Mộc chọn một vị trí ngồi ở trong góc và ngồi xuống, có một vài người biết cậu đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía cậu, cậu đều giả vờ như không nhìn thấy.

Đã qua 8 giờ, vẫn chưa thấy giáo sư Kiều đến, phòng học vốn đang yên tĩnh chờ đợi, bắt đầu huyền ảo. Đã 8h15', giáo sư Kiều vẫn chưa đến, một số sinh viên không chờ đợi được nữa bắt đầu yêu cầu lớp phó học tập gọi điện thoại cho thầy giáo để hỏi tình hình. Lớp phó học tập cầm điện thoại chạy ra hành lang, nhanh chóng quay lại nói: “Tắt máy!”

“Mau gọi điện thoại cho phòng giáo vụ.”

Lúc 8h30, một thầy giáo của phòng giáo vụ vội chạy tới tuyên bố nghỉ học hôm nay.

“Ồ...” các sinh viên bắt đầu cuống quýt thu dọn cặp sách, chỉ loáng một cái đã chạy đi hết, chỉ còn lại một mình Phương Mộc đang ngẩn người, ngồi một góc. Phương Mộc rút điện thoại ra, ấn số của giáo sư Kiều, tắt máy, ấn số điện thoại nhà của ông, máy bận, liên tục ấn rất nhiều lần, đều là máy bận.

Trong lòng Phương Mộc bất giác nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Buổi chiều, cuối cùng dự cảm đó đã trở thành hiện thực.

Một thạc sĩ chuẩn bị tốt nghiệp chạy đến tìm Phương Mộc, hỏi cậu có biết giáo sư Kiều đi đâu hay không. Phương Mộc lắc đầu nói không biết,

anh ta trông vô cùng lo lắng, “Tệ thật, luận văn còn chưa viết xong, chắc không phải sát đến nơi bảo tôi đổi thầy giáo hướng dẫn chứ?” Phương Mộc nghe xong câu nói này, đột nhiên rất muốn chửi, nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, cậu thạc sĩ đó đã kéo cửa chạy biến đi mất. Phương Mộc cố nén cơn giận, cầm di động ấn số máy nhà giáo sư Kiều, vẫn là máy bận.

Tiếp tục gọi, cuối cùng cũng kết nối được. Một giọng nói khẩn thiết vang lên “A lô, ai đấy?”

Là vợ thầy, “Em chào cô, em là Phương Mộc, thầy Kiều có nhà không ạ?”

Cô bắt đầu khóc thút thít, “Lão Kiều đã một ngày một đêm không về nhà rồi.”

“Gì cơ ạ?” Phương Mộc cảm thấy lồng ngực bỗng chốc bị bóp chặt, giáo sư Kiều đã mất tích rồi.

CHƯƠNG 26: SƯ HUYNH

Trong nhà giáo sư Kiều chật kín người, có người học cùng khóa, có anh chị học khóa trên, Biên Bình ở Sở Công an tỉnh cũng có mặt. Phương Mộc cúi đầu chào anh ta, vội vàng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cô ghen ngào nói: “Ông nhà tôi, tối hôm kia nói đi ra ngoài gặp người bạn, cũng không nói đã gặp ai đã đi rồi. Tôi chờ đến hơn 11 giờ vẫn không thấy ông ấy quay về, di động cũng tắt máy. Tôi nghĩ cũng có thể đi ăn cơm, rồi đi tắm hơi. Tôi đi ngủ trước. Suốt cả ngày hôm qua cũng không về nhà, di động vẫn tắt máy. Tôi cứ tưởng ông ấy đã đi dạy luôn, ai ngờ, cho đến tận bây giờ, cũng không có tin tức gì...”

Điện thoại cô chợt vang lên, cô vội vàng lao đến nhấc máy: “A lô? Ủ...” Giọng cô lập tức trầm xuống, “Đặt vé máy bay rồi à? Ủ, về đi, giúp mẹ tìm bố con, ừ, được, được.”

Gác điện thoại, cô không kìm nén nổi tâm trạng của mình, lại khóc hu hu. Biên Bình đứng dậy, dìu cô ngồi xuống ghế sofa, ngồi bên cạnh khuyên nhủ. Cô nắm lấy tay Biên Bình, “Tiểu Biên, cô nhờ em, nhất định phải giúp cô tìm được thầy Kiều, ông ấy đã có tuổi rồi, nếu xảy ra chuyện gì...”

“Cô ơi, cô đừng suy nghĩ nhiều” Biên Bình vội nói, “Thầy Kiều chưa chắc đã xảy ra chuyện gì đâu, biết đâu thầy đi đến nơi nào đấy điều tra cũng nên.” Có lẽ thấy lời nói của mình không đủ sức thuyết phục, anh vội bổ sung thêm, “Em đã sai người tìm kiếm, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi cô ạ”.

Người đến hỏi thăm càng lúc càng đông, lãnh đạo nhà trường và Viện trưởng Học viện Luật cũng đến nhà giáo sư Kiều. Điện thoại lại một lần nữa vang lên, cô lại tràn trề hy vọng, nhấc máy, sau khi nghe thấy giọng đối phương, lại ỉu xiu.

“Ủ, Tiểu Tôn, em đến đi. Ủ, được”.

Chắc lại có người đến thăm, Biên Bình nhìn người chật kín phòng, bèn

nói với các sinh viên: “Hay là các bạn cứ về trước đi, có tin tức gì, tôi sẽ báo cho các bạn.”

Các sinh viên lần lượt cáo từ, khi Phương Mộc đi đến cửa, đột nhiên nhớ đến câu nói của giáo sư Kiều nói với mình hôm đó, quay đầu lại nói với Biên Bình: “Cục trưởng Biên, nếu thầy Kiều có tin tức gì, xin hãy thông báo cho tôi ngay nhé.”

Biên Bình vừa nói chuyện với thầy hiệu trưởng, vừa vẫy vẫy tay với cậu, “Tôi biết rồi!”.

Trở về phòng, Phương Mộc ngăn người ngồi trên giường cho đến tận khi màn đêm buông xuống.

Cậu không thể nào liên kết được câu nói đó với việc giáo sư Kiều mất tích lại với nhau.

“Em tự bảo trọng, mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua.”

Nếu mình đoán không nhầm, có lẽ giáo sư Kiều quen biết hung thủ, lẽ nào thầy đơn thương độc mã đi tìm hung thủ, kết quả...

Đây là “kết quả” Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp.

o O o

Cho đến lúc cảnh sát lập án, giáo sư Kiều đã mất tích 48 giờ đồng hồ. Cảnh sát đã tiến hành phỏng vấn điều tra về giáo sư Kiều, đồng thời có đến bộ phận điện tín điều tra, tất cả danh sách cuộc gọi của thầy, đều không phát hiện ra manh mối nào có giá trị. Từ sau khi giáo sư Kiều mất tích, các bệnh viện trong thành phố đã đưa đến bốn xác nạn nhân vô chủ, nhưng đều không phải là giáo sư Kiều. Tìm ở tất cả các trạm cấp cứu, cũng không thấy bóng dáng giáo sư Kiều Doãn Bình đâu cả.

Sống không thấy người, mất không thấy xác.

Khi cảnh sát tìm kiếm giáo sư Kiều, Phương Mộc cũng đi khắp ngõ hẻm và đường phố lớn trong thành phố để tìm. Không có mục tiêu, không có manh mối. Phương Mộc mơ màng đi vào khắp hang cùng ngõ hẻm, cả những nơi bẩn thỉu nhất trong thành phố, trong lòng luôn hy vọng, chỉ một giây sau là có thể nhìn thấy giáo sư Kiều đi từ con phố đối diện tới, hay là bước ra từ một cánh cửa nhà hàng. Có mấy lần, cậu gần như

khẳng định đó là giáo sư Kiều, ra sức đuổi theo, mới phát hiện chẳng qua chỉ là một người có vóc dáng và độ tuổi tương đồng mà thôi.

Mỗi lần gần đến đêm, Phương Mộc toàn thân mệt mỏi rồi mới lặng lẽ trở về trường, ăn bữa thứ gì đó, rồi để nguyên quần áo nằm vật xuống giường. Có khi chợp mắt được một lúc, có khi cứ mở tròng tròng mắt cho đến tận sáng hôm sau. Sau khi trời sáng, giống như hôm qua, cậu lại hòa mình vào đoàn người và xe cộ đông đúc trong thành phố, tìm kiếm một người không biết hiện giờ sống chết ra sao.

Phương Mộc cũng biết, cách tìm kiếm này không có tác dụng gì, nhưng cậu không thể nào chịu đựng nổi việc im lặng, ngồi trong phòng chờ đợi tin tức, cậu buộc phải làm điều gì đó, vì giáo sư Kiều và vì chính bản thân mình.

Giáo sư Kiều là người Phương Mộc kính trọng nhất, thứ tình cảm này không giống với Lưu Kiện Quân và Trần Giao. Mặc dù, trong vụ án này, Phương Mộc chưa hề chủ động nhờ thầy giúp đỡ, chỉ có một lần hỏi thăm duy nhất cũng bị thầy từ chối thẳng thừng. Thế nhưng, trong lòng Phương Mộc luôn ôm ấp suy nghĩ này: Cho dù, một ngày nào đó, cậu bị giết chết, giáo sư Kiều sẽ không khoanh tay làm ngơ, thầy nhất định sẽ bắt được hung thủ, bắt hấn chịu tội trước pháp luật. Bởi vì cậu luôn tin tưởng giáo sư Kiều là hùng mạnh, kinh nghiệm phong phú, là niềm hy vọng cuối cùng. Nhưng giờ đây, giáo sư Kiều không biết sống chết ra sao. Điều này khiến Phương Mộc cảm thấy một sự thất vọng chưa từng có.

Trong một quán ăn nhỏ bên đường, Thái Vĩ vừa hút thuốc, vừa nhìn Phương Mộc tóc tai rối bời.

“Ăn thêm một chút đi”. Trước mặt Phương Mộc còn thừa lại hơn nửa bát mì, nghe lời Thái Vĩ, cậu lại bê bát lên uống mấy ngụm.

Thái Vĩ tìm thấy Phương Mộc ở trước bách hóa Đại Lầu. Khi đó cậu đang xé một miếng bánh mì, vừa dòm trước ngó sau nhìn đoàn người trước mặt, vừa nhai bánh mì, rồi nuốt luôn cả cơn gió lạnh vào bụng.

Thái Vĩ nhìn cậu thanh niên tiều tụy trước mặt. Mấy ngày không gặp, cậu đã gầy đi nhiều, chiếc áo khoác trên người trông rộng thùng thình. Thấy cậu tìm kiếm trên người, Thái Vĩ đẩy bao thuốc lá trên bàn sang phía cậu. Phương Mộc rút một điếu, châm thuốc và lặng lẽ hút.

Thái Vĩ thở dài: “Người anh em à, cậu cứ tìm như thế này cũng chẳng ích gì.”

Phương Mộc trầm mặc một lúc, “Phía các anh có tin tức gì không?”

“Vẫn chưa có tin tức gì.” Thái Vĩ lắc đầu, “Việc này phân nhánh của Sở đang điều tra, trạm trưởng Biên Bình của Sở Công an tỉnh, đã huy động rất nhiều mối quan hệ, nhưng không thấy tiến triển gì”. Anh nhìn sắc mặt Phương Mộc ngày càng tối sẫm, liền bổ sung một câu: “Cậu cũng đừng nghĩ linh tinh, nếu như gặp phải điều gì bất trắc, thì đã có người đến báo án rồi. Cho nên, tôi cảm thấy, có thể giáo sư Kiều đã bị bột phát thứ bệnh tật nào đó.”

Phương Mộc do dự một lát, tường thuật lại cho Thái Vĩ nghe câu nói của giáo sư Kiều nói với mình tối hôm đó. Thái Vĩ nghe xong, một lúc lâu không nói gì. Sau khi hít mấy hơi thật sâu, anh ấn mạnh đầu thuốc vào trong gạt tàn.

“Ông thầy này chắc chắn quen biết tên hung thủ đó. Ông ta muốn bao che cho hắn, nhưng kết quả là bị cuốn vào.”

“Thầy Kiều không phải loại người đó” Phương Mộc cao giọng nói.

“Được, được, được” Thái Vĩ không muốn đôi co với Phương Mộc về việc này, “Manh mối này rất quan trọng, tôi đi tìm Lão Triệu nói chuyện, cho dù có đắc tội với ông ta, tôi cũng không sợ.”

Anh đứng dậy, “Phương Mộc, cậu quên rằng mình sở trường nhất việc gì à?”.

“Gì cơ?”

“Tìm người không phải sở trường của cậu, mà là khắc họa chân dung.” Thái Vĩ cúi người xuống, gần như mũi chạm mũi Phương Mộc.

“Chúng tôi đi tìm giáo sư Kiều, còn cậu, quay về ngủ một giấc. Sau khi tỉnh dậy, khắc họa cho tôi chân dung tên hung thủ đó.” Anh vỗ vỗ vai Phương Mộc, “Hiện giờ cậu là niềm hy vọng cuối cùng.”

Hy vọng cuối cùng?

o O o

Phương Mộc quay về phòng, ngăn người nhìn đồng tài liệu chặt kín trên bàn, tâm trạng vô cùng nặng nề. Buổi chiều Thái Vĩ gọi điện nói, gây thêm áp lực cho Phương Mộc. Ý tứ của anh rất rõ ràng. Nếu như quả thực giáo sư Kiều đi tìm tên hung thủ đó, thì rất có khả năng lành ít dữ nhiều.

Nhưng cậu cũng rất đồng tình với quan điểm của Thái Vĩ: phải nhanh chóng tìm được ra hung thủ. Vấn đề then chốt không phải ở giáo sư Kiều, mà chính là bản thân hung thủ. Chỉ có tìm thấy hắn, bất luận giáo sư Kiều còn sống hay đã chết, mới có được đáp án cuối cùng. Cứu người hay báo thù cũng được, đây là điều duy nhất Phương Mộc có thể làm lúc này. Nhưng đối diện với đồng tài liệu cao như núi, Phương Mộc ngồi ỉ ỉ rữ hơn nửa giờ đồng hồ, không lọt chữ nào vào đầu.

Trong khoản thời gian này, tất cả các loại cảm giác cực đoan, đau đớn, phẫn nộ, cắn rứt, tuyệt vọng đã giày vò Phương Mộc, khiến cho thần kinh cậu trì trệ. Thứ khả năng mẫn cảm phát giác ra tâm lý của kẻ phạm tội dường như đã biến mất từ lâu rồi.

Cần phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. Phương Mộc châm một điếu thuốc, ép mình tập trung sự chú ý vào đồng tài liệu trước mặt.

Ánh mắt chợt dừng lại ở chiếc bật lửa Zippo đang cầm trên tay.

Cậu liên tục đóng mở nắp bật lửa, chuỗi âm thanh “tách, tách” đơn điệu vang lên khắp phòng. Đây là món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng Đặng Lâm Nguyệt tặng cậu. Bất luận là giá trị hay ý nghĩa, đều đáng để giữ gìn.

Nhưng Phương Mộc lại chỉ luôn coi đó là công cụ dùng để hút thuốc, có lẽ, còn có thể chiếu sáng.

Rất nhiều sự vật, nói nó quan trọng, vì chúng ta đã trao cho nó ý nghĩa và tình cảm đặc biệt. Nếu như tháo bỏ lớp vỏ bên ngoài, bạn sẽ phát hiện ra, chiếc bật lửa Zippo sao Vĩnh Hằng này không hề tốt hơn chiếc bật lửa nhựa giá 1 tệ.

Con người cũng vậy.

Người bị hại, Lưu Kiện Quân, Mạnh Phàm Triết, Trần Giao, có thể còn có giáo sư Kiều Doãn Bình, đều chỉ là nạn nhân. Còn mình, là một nhà khắc họa chân dung tâm lý tội phạm.

Lật giờ tập tài liệu đang cầm trong tay, trên tấm ảnh là khuôn mặt không bao giờ có thể tỉnh lại của Trần Giao.

Phương Mộc kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, cứ thế lật giờ từng trang một.

Hung thủ là nam giới, tuổi từ 30 đến 40, chiều cao từ 1m70 đến 1m75. Thân hình khỏe mạnh, động tác nhanh nhẹn, quen dùng tay phải. Đầu óc thông minh, mưu kế rất sâu, hiểu biết rộng, nhận được nền giáo dục tốt. Hồi nhỏ, bố mẹ quản giáo rất nghiêm khắc, thời kỳ đầu của sự nghiệp thuận lợi, tạo nên tính cách tự phụ và hiếu thắng. Tính tình nghiêm ngặt, có kỷ luật, cẩn thận. Gia cảnh sung túc, ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, khả năng giao tiếp xã hội tốt, có lẽ có xe riêng, hơn nữa lại là xe rất tốt. Đã từng làm ngành nghề giáo dục hoặc ngành nghề có liên quan, thông thuộc địa hình môi trường xung quanh trường Đại học J. Tinh thông tội phạm học và tâm lý học tội phạm, nhưng kiến thức về phương diện y học sinh lý, ví dụ giải phẫu học có thể hiểu biết không nhiều.

Sau khi xảy ra vụ án, tâm lý của hung thủ thay đổi theo tình hình tiến triển vụ án. Có lẽ động cơ ban đầu của hắn chỉ là để chứng minh khả năng thiên phú của mình ở một lĩnh vực nào đó. Vậy thì, một mặt, do sự bất lực của cảnh sát, thậm chí là phán đoán sai lầm khiến tâm lý tự phụ của hắn tiến sâu thêm một bước; mặt khác, có lẽ hắn cũng tự nhận thức được sự biến đổi tâm lý của mình, thậm chí là kháng cự. Ví dụ, hắn đã nảy sinh cảm giác chán ghét ghê tởm với hành vi phạm tội của mình, do đó rất có khả năng dẫn đến mất đi một vài năng lực hành vi, ví dụ hành vi tình dục bình thường (Điều này, qua việc hắn không hề tiến hành xâm hại tình dục đối với Trần Giao, cũng có thể đoán được vài phần). Ngoài ra, hung thủ quen biết với giáo sư Kiều, hơn nữa cũng rất thân thuộc và hiểu về Phương Mộc.

o O o

Môn Tội phạm học đã được bắt đầu lại.

Khi Phương Mộc vô tình nhìn thấy thông báo này ở hành lang tòa lầu giảng đường, lúc đầu còn ngỡ rằng mình đã nhìn nhầm, đi đến nhìn thật kỹ, mới biết môn Tội phạm học đúng là được học trở lại, hơn nữa, lịch học chính là 8 giờ ngày hôm nay.

Tim Phương Mộc đập rộn ràng, lẽ nào giáo sư Kiều đã quay lại rồi? Cậu nhìn đồng hồ, còn 5 phút nữa là 8 giờ. Không kịp nghĩ nhiều, Phương Mộc lao nhanh vào phòng học.

Khi chạy đến trước cửa phòng học, bước chân của Phương Mộc chậm lại. Cậu quá hy vọng sau khi kéo cửa lớp học, có thể nhìn thấy giáo sư Kiều đang đứng trên bục giảng. Sau khi đứng trước cửa khoảng 3 giây, cậu lấy hết dũng khí, kéo cửa phòng học.

Trên bục giảng trống không, không hề có người thầy giáo đứng tuổi lưng thẳng, ánh mắt nghiêm khắc đó.

Lớp học vừa mới ồn ào nhốn nháo giờ bỗng chốc yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Phương Mộc đang đứng ở cửa. Khi các bạn sinh viên nhận ra đó chỉ là anh thực sĩ vẫn hay đến nghe giảng, cả phòng học lại ồn ào náo nhiệt như cái chợ vỡ.

Cúi đầu đi xuống dãy bàn cuối cùng, Phương Mộc thất vọng tột cùng, nhưng vẫn hy vọng giáo sư Kiều chỉ đến muộn thôi.

Thời gian bỗng trôi chậm một cách khó có thể chịu đựng nổi. Phương Mộc ngồi đó nhìn những sinh viên người thì đang ngáp ngáp dài, người thì nhai nhồm nhoàm đồ ăn sáng mua ở nhà ăn, căng thẳng nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn kim phút đang nhích dần đến số “12”.

Đột nhiên ở hành lang lan truyền đến tiếng bước chân.

Có lẽ mọi người đều không chú ý lắng nghe, nhưng Phương Mộc thì lại nghe thấy. Mặc dù giữa những tiếng ồn ào huyên náo, Phương Mộc vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến về phía lớp học. Tiếng bước chân đó rất thông thả, tràn đầy tự tin và vững chãi.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần. Phương Mộc ngừng thở. Cửa mở ra.

Người vừa bước vào, chính là thầy giáo Tôn của thư viện.

Thầy giáo Tôn bước vào phòng học, nhẹ nhàng quay người lại đóng cửa, rồi nhanh chóng lướt nhìn khắp phòng một lượt, bước nhẹ nhàng lên bục giảng.

“Được rồi, bắt đầu học nhé”. Thầy mỉm cười nhìn các sinh viên đang im

phẳng phắc, “Giáo sư Kiều giảng môn Tội phạm học, vì có vài lý do cá nhân không thể lên lớp. Cho nên, thời gian còn lại của học kỳ này, có lẽ là ba buổi, sẽ do tôi cùng nghiên cứu thảo luận với mọi người về môn Tội phạm học này”.

Thầy cầm phấn, “Trước tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Tôn Phổ”. Thầy quay lưng lại, viết tên của mình lên bảng đen, nét chữ khoáng đạt, rắn rỏi. “Mọi người có thể gọi tôi là thầy Tôn, Lão Tôn cũng được”.

Trong phòng vang lên những tiếng cười khe khẽ.

Tôn Phổ phúi phúi bụi phấn trên tay, ngẩng đầu lên, vừa vắn mắt đối mắt với Phương Mộc ngồi ở dãy bàn cuối cùng đang tròn mắt kinh ngạc. Thầy gật đầu mỉm cười với Phương Mộc.

Thầy Tôn bắt đầu giảng bài. Có thể nói, khi thầy vừa bước chân lên bục giảng, đã nhận được mỗi thiện cảm của hầu hết các sinh viên. Ngược lại với phong cách dạy học quy phạm nghiêm ngặt nhưng không tránh khỏi hơi cứng nhắc của giáo sư Kiều, bài giảng của thầy Tôn vừa thoải mái, vừa hài hước, cũng không thiếu những sự kiến giải sâu sắc. Thầy Tôn dễ dàng thu hút được toàn bộ sự chú ý của mọi người về phía mình.

Thế nhưng, Phương Mộc không nghe lọt tai câu nào nội dung bài giảng của thầy. Trong đầu cậu chỉ có một câu hỏi: Tại sao lại là thầy ấy?

Sau khi tan học, sinh viên vây xung quanh thầy Tôn liên tục hỏi hết câu này đến câu khác. Khi thầy Tôn chuẩn bị rời khỏi phòng học mới nhìn thấy Phương Mộc đang đợi ở cửa lớp. Anh ta nhìn Phương Mộc, mỉm cười, hỏi: “Sư đệ, cậu cũng có câu hỏi gì sao?”

“Sư đệ?” Phương Mộc ngẩn người.

Thầy Tôn cười nói, “Đúng vậy, thầy Kiều không nói với cậu sao?”

“Không. Em chưa bao giờ biết thầy cũng là...”

“Khà khà... Những việc cậu chưa biết còn nhiều lắm.”

Thầy Tôn thân thiết ôm lấy vai cậu, bóp thật mạnh, rồi lại đẩy mạnh cậu một cái, “Mau đi đi, nếu tôi nhớ không nhầm, cậu còn hai tiết Luật tố tụng hình sự nữa đấy, đừng có đi muộn.”

Nói xong, Tôn Phổ bước đi luôn, để lại Phương Mộc ngăn người đứng nguyên vị trí cũ.

Trong suốt hai tiết học Luật tố tụng hình sự, Phương Mộc luôn ở trong trạng thái mơ màng như người mất hồn.

Bao lâu nay, Phương Mộc như thể vẫn luôn đứng ở bên mép vực sâu thăm thẳm, cố gắng cúi xuống nhìn con quái vật ở dưới đó. Theo từng bước phát triển của tình hình vụ án, con quái vật đó cũng dần dần hiện lên từ vực sâu, màn đen dần rút lui, hình dạng cũng dần trở nên rõ nét. Thế nhưng, Phương Mộc vẫn cách con quái vật đó bởi một lớp sương mù, không thể nhìn rõ nó, nhưng lại có thể cảm nhận nó đang ở trong màn sương mù dày đặc cườì thẳm, theo dõi cậu. Đó là khoản cách như thể giờ tay ra là vói tới, Phương Mộc thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong miệng nó, nhưng lại không thể sờ được lên nó.

o O o

Buổi trưa, trong nhà ăn. Đạo này, đối với Phương Mộc, việc ăn cơm đã trở thành một gánh nặng, cậu dường như mất đi vị giác. Đối với tất cả các món ăn trước đây cậu thích hay không thích, giờ chỉ cần ăn xong thật nhanh thì cậu sẽ chọn.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy mấy người đang bước vào cửa nhà ăn, rồi hướng về phòng ăn riêng. Phương Mộc nhận ra trong số đó có Triệu Vĩnh Quý và Biên Bình. Biên Bình cũng nhìn thấy Phương Mộc, anh ta nói mấy câu với Triệu Vĩnh Quý đang đứng bên, rồi đi về phía Phương Mộc.

“Đang ăn à?” Biên Bình ngồi xuống ghế đối diện, “Nhớ quá những bữa ăn ở trường Đại học J”.

Phương Mộc chẳng có tâm tư gì để nói chuyện với anh ta, “Thầy Kiều có tin tức gì không?”

Biên Bình trầm nét mặt, “Không có. Tôi đang đến Học viện Luật để tìm hiểu tình hình.” Phương Mộc không nói gì, cũng không muốn ăn nữa.

“Khi nào cậu tốt nghiệp?”

“Năm 2004, có chuyện gì vậy?”

“Hừ!” Biên Bình châm một điếu thuốc, “Có lẽ cậu là sinh viên có lương tâm nhất của thầy Kiều.”

“Sao anh lại nói vậy?”

“Những bạn học của cậu, không có ai lo lắng như cậu. Các anh chị lớp trên của cậu cũng vô cùng lo lắng, nhưng tôi thấy họ lo lắng vì sợ không có ai hướng dẫn luận văn, không tốt nghiệp được.” Anh gầy gầy tàn thuốc, “Lãnh đạo của Học viện Luật muốn tôi quay lại trường một thời gian để hướng dẫn sinh viên, tôi làm gì có thời gian chứ! Về sau, cô đã giới thiệu một người.”

“Tôn Phô!”

“Sao cậu biết?”

“Sáng nay tôi vừa mới đi nghe giảng môn Tội phạm học, nghe nói thầy ấy là sư huynh của tôi?”

“Đúng vậy, cậu ta là nghiên cứu sinh khóa 91, tôi khóa 86.”

“Vậy sao thầy ấy... lại đến làm việc ở thư viện?”

“Hừ việc này kể ra thì dài lắm...”, Biên Bình đau khổ lắc đầu, đúng lúc đó, Triệu Vĩnh Quý thò đầu ra khỏi phòng ăn riêng, vẫy tay với Biên Bình.

“Được, tí nữa tôi đến.” Biên Bình quay đầu nói với Phương Mộc: “Sư đệ, nói chuyện chính nhé, giáo sư Kiều rất quý mến cậu, nhiều lần đã nói với tôi, cậu rất có thiên phú, tôi cũng cảm thấy cậu là một nhân tài. Thế nào, sau khi tốt nghiệp đến giúp tôi nhé?”

Phương Mộc lắc đầu, “Tôi chưa từng nghĩ đến việc làm cảnh sát”.

Biên Bình trông có vẻ hơi thất vọng, “Ừ, mỗi người đều có chí hướng riêng nhưng, nếu như cậu có thể làm một người cảnh sát tốt, có lẽ có thể hoàn thành được một tâm nguyện của thầy Kiều.” Anh đứng vậy, vỗ vỗ vai Phương Mộc, “Cậu ăn đi nhé, có tin tức gì, tôi sẽ báo cho cậu.”

Phương Mộc bước ra khỏi nhà ăn, sau khi đứng bên ngoài mấy phút, quyết định đến nhà thầy Kiều một chuyến.

Trong nhà chỉ có mình vợ thầy. Vừa bước vào cửa, Phương Mộc đã ngồi

thấy mùi thuốc Đông y nồng nặc.

“Cô ơi, cô ốm à?” Phương Mộc nhìn vào trong bếp, thấy một nồi đất đang sôi lục bục, bốc đầy hơi ở trên bếp ga.

“Ôi, có thể không ốm được sao?” Mấy ngày không gặp, trông cô đã gầy đi rất nhiều, tóc cũng gần như bạc trắng.

“May mà có em đến, lát nữa giúp cô chặt bã thuốc. Ôi, Tiểu Vũ lại chạy ra ngoài tìm bố nó rồi, trong nhà không có gì để tiếp đãi em, em tự rót nước nhé.”

Phương Mộc vội nói không cần khách sáo, dìu cô vào trong giường nằm nghỉ, rồi lại chạy vào bếp, chặt thuốc vào bát, bung đến đưa cho cô.

“Trong trường thế nào rồi?” Cô bảo Phương Mộc ngồi xuống cạnh giường, lên tiếng hỏi.

“Cũng ổn cô ạ. Môn Tội phạm học cũng đã dạy lại rồi.”

Cô khẽ thở dài, “Ông nhà tôi sợ nhất là nhỡ bài học của sinh viên, cho dù ông ấy không ở đây, tôi cũng không thể để các sinh viên khuyết giờ. Giờ học của thạc sĩ đành chịu, chí ít cũng phải sắp xếp cho sinh viên đại học trước.”

Phương Mộc trầm mặc một lát, lấy hết dũng khí mở miệng hỏi: “Thưa cô, thầy Tôn Phổ... cũng là học sinh của thầy Kiều ạ?”

“Đúng vậy. Cô nhớ xem nào,” Cô lấy ngón tay ấn nhẹ vào thái dương, “Câu ấy là thạc sĩ khóa 91.”

“Vậy, tại sao thầy ấy không dạy học, mà lại đến làm việc ở thư viện?”

“Ôi! Đứa trẻ này, đã đi không biết bao nhiêu đường vòng.” Cô đặt bát thuốc đã đưa lên miệng xuống, “Tôn Phổ hồi đó là sinh viên xuất sắc nhất khóa 91 của ông ấy. Ông Kiều không để gì mà khen ngợi học sinh của mình. Nhưng ở nhà, ông ấy luôn miệng nhắc đến Tôn Phổ, có thể nhận thấy, ông ấy rất quý mến nó. Sau khi Tôn Phổ tốt nghiệp, ông Kiều bèn giới thiệu nó với trường học để nó làm trợ lý giảng dạy bên cạnh mình. Tôn Phổ cũng rất có chí, làm việc xuất sắc, chưa đầy 30 tuổi đã được đặc cách đề bạt làm phó giáo sư. Hồi đó, cũng có thể được coi là thanh niên tài năng nổi tiếng trong tỉnh. Nhưng sau đó, ôi...” Cô lắc đầu,

lại thở dài.

“Sau đó thì sao ạ?” Phương Mộc hỏi gấp gáp.

“Em cũng biết đấy, Học viện Luật đôi khi cũng tham gia phá án với cơ quan công an địa phương. Khi đó, ông Kiều dẫn Tôn Phổ phá được mấy vụ án. Tôn Phổ dường như có thiên phú đặc biệt đối với lĩnh vực này, mấy vụ án đều làm rất tốt. Lúc đó, các loại bằng khen, tuyên dương đều lũ lượt kéo đến. Đứa trẻ này lúc đó vẫn còn trẻ, có vẻ như không giữ được mình. Năm 1998, khu vực ngoại ô xảy ra liên mấy vụ cưỡng hiếp. Lúc đó, thầy Kiều ra nước ngoài khảo sát, Sở công an thành phố bèn mời Tôn Phổ phá án. Tôn Phổ vận dụng kỹ năng khắc họa tâm lý tội phạm, miêu tả, bắt được một người phù hợp với các đặc điểm đó. Kết quả là người đó có chết cũng không chịu khai nhận. Do lúc đó không tìm được những chứng cứ khác, nên mãi mà không thể phá án được. Vụ án đó có ảnh hưởng rất lớn, những người cấp trên cũng luôn thúc bách. Cảnh sát và Tôn Phổ đều chịu đựng áp lực rất lớn. Cô nghĩ, lúc đó Tôn Phổ cuốn đến u mê đầu óc, thật không ngờ lại xúi giục cảnh sát dùng hình thức bức cung. Kết quả là người đó không chịu nổi đòn đau, nên đã bị chết. Điều tồi tệ hơn nữa là, mấy hôm sau, hung thủ thực sự đã bị bắt ở vùng khác. Rất nhiều người bị liên lụy vì việc này, có người bị xử phạt, có người bị cách chức. Khá hơn một chút, một đội trưởng của đội Hình sự của Sở Công an thành phố, tôi vẫn nhớ, họ Triệu, tên Triệu Vĩnh Quý, bị điều đến Trại An ninh. Tôn Phổ lúc đó xem chút nữa cũng bị bắt, sau đó chứng cứ không đầy đủ, cộng thêm việc ông Kiều ra sức giúp đỡ, mới có thể bảo vệ được cậu ấy. Nhưng cương vị giảng dạy chắc chắn không thể giữ được, ông Kiều lại tìm gặp lãnh đạo nhà trường mấy lần, cuối cùng sắp xếp cho cậu ấy một vị trí ở thư viện.”

Thì ra là như vậy. Phương Mộc lẩm bẩm, cúi đầu, nhưng lại nhìn thấy bát thuốc đã sắp lạnh ngắt, vội bê lên cho cô.

“Sao em chưa bao giờ nghe thấy điều này?”

Cô nhú mào, uống hết bát thuốc, rồi nhận lấy tờ giấy ăn Phương Mộc đưa, lau miệng, sau khi thở dài mấy cái, tiếp tục nói: “Lúc đó em còn chưa vào học cơ, Hơn nữa, sự việc này, nhà trường ra sức giữ bí mật còn không hết, sao có thể công khai bừa phứa được. Nhưng quả thực, sự việc này ảnh hưởng rất lớn đến ông Kiều. Từ đó, tính khí ông trở nên rất tệ. Tôn Phổ mấy lần đến thăm ông ấy, đều bị ông ấy đuổi cả người và

đồ ra ngoài. Trong nhà, sự việc này là một điều cấm kỵ tuyệt đối.” Bà vỗ vào một chiếc gối bên cạnh, “Hôm nay, ông ấy không có ở nhà, cô mới dám nói, ôi, khoản thời gian đó ở nhà, ông ấy quyết không nhắc đến bất kỳ một sinh viên nào. Nhưng mấy năm nay, ở nhà ông ấy thường nhắc đến em, có thể nhận ra, Tôn Phổ và em là hai sinh viên mà ông Kiều yêu quý nhất. Ôi, Tôn Phổ có thể không biết, ông Kiều ngoài mặt có vẻ như không thể tha thứ cho cậu ấy, nhưng ông ấy vẫn luôn ngấm ngầm cố gắng bảo vệ cậu ấy, còn dự định học kỳ sau sẽ kiến nghị với nhà trường mời cậu ấy giảng dạy nữa kia...”

Những lời nói về sau, Phương Mộc đã không còn nghe vào tai nữa rồi, cậu cảm thấy cần phải tìm một người để nói chuyện.

CHƯƠNG 27: ĐẠI HIỆP SÔNG HỒ LAN

“Cậu nói gì cơ?” Thái Vĩ chợt bật dậy khỏi giường Phương Mộc. “Cái người ở thư viện? Chính là cái người đeo kính?”

Phương Mộc gật đầu.

“Thì ra Lão Triệu bị hạ cấp vì chuyện này, chẳng trách ông ta cứ vừa nghe nhắc đến việc khắc họa tâm lý tội phạm là đã nổi nóng bùng bùng”. Thái Vĩ nhíu mày, “Trông có vẻ rất nho nhã, thật đúng là không thể nhìn người mà bắt hình dong”.

“Tôi cũng không dám chắc chắn hung thủ là thầy ấy. Chỉ có điều, chúng ta đã từng phân tích, hung thủ rất tinh thông việc khắc họa tâm lý. Giờ đây xem ra, trong trường học ngoài tôi và thầy Kiều, chỉ còn thầy ấy thôi”.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào? Hiện nay, hình như không có chứng cứ chứng minh anh ta là hung thủ.”

Phương Mộc nghĩ rồi nói, “Chúng ta đã từng gặp hung thủ, anh còn đuổi theo hắn ta một đoạn. Liệu có thể khớp với Tôn Phổ không?”

Thái Vĩ trầm tư suy nghĩ một lúc, lắc đầu. “Tối đó ánh sáng quá yếu, không thể nào xác định được họ có phải là một người hay không.”

Phương Mộc hơi ử dột, không lên tiếng. Thái Vĩ thấy vậy, vội chuyển đề tài: “Bài khóa đó, cậu đã nghiên cứu đến đâu rồi?”

Sắc mặt Phương Mộc càng nặng nề hơn, lắc đầu.

“Cậu nói xem, việc thầy Kiều bị mất tích liệu có liên quan đến bài khóa đó không? Tôi nghĩ thế này, tờ giấy đó được xé từ sách giáo khoa, hơn nữa thân phận thầy Kiều vừa vặn là giáo viên, đây có phải ngụ ý nạn nhân thứ 7 là giáo viên không?”

“Chắc không phải” Phương Mộc nghĩ một lát, “Khi bài văn đó xuất hiện, thầy Kiều vẫn chưa mất tích, tôi nghĩ, đối với hung thủ, cuộc thăm viếng của thầy Kiều là một điều bất ngờ. Nạn nhân thứ 7 có lẽ là người khác.”

“Vậy chúng ta không làm được gì à?” Thái Vĩ có vẻ hơi nôn nóng.

“Cũng không hẳn. Thái Vĩ, những việc theo dõi anh đều rất có nghề, anh hãy điều tra Tôn Phổ trước. Giả thiết hung thủ thực sự là Tôn Phổ, vậy thì nếu thầy Kiều còn sống...”, Phương Mộc ngừng lại một lát, cất cao giọng, cố gắng tỏ ra không bị hết hơi, “Tôn Phổ chắc là giấu thầy ở một nơi nào đó. Theo dõi hành tung của Tôn Phổ, có lẽ sẽ biết được tung tích của thầy Kiều.”

“Ừ, giờ tôi sẽ đi chuẩn bị luôn.” Thái Vĩ đứng dậy, đột nhiên dấm thành một phát xuống bàn, “Bất luận là thầy Kiều hay là ai, lần này không thể để hã thành công.”

Nói xong, anh bước nhanh về phía cái cửa, khi kéo cửa, anh quay người lại, “Cậu nhóc, cậu cũng phải cẩn thận một chút.”

Phương Mộc liếc mắt nhìn cặp sách đang đựng con dao găm trên giường, gật gật đầu.

Con ác mộng lại đến như đã hẹn.

Những thân thể tàn khuyết đó lặng lẽ vây quanh giường Phương Mộc, họ im lặng nhìn Phương Mộc đang cố gắng giãy giụa nhưng không thể nào nhúc nhích được. Mặc dù mắt không mở ra được, nhưng Phương Mộc lại cảm nhận được, trong số những người đã khuất đó, có thêm vài khuôn mặt cậu quen biết.

Khúc Vĩ Cường, Vương Thanh, Đường Ngọc Nga, Kim Xảo, Tân Đình Đình, Thomes Jill, Mạnh Phàm Triết, Đồng Quế Chi, Trần Giao...

Một bàn tay đặt lên vai cậu. “Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi.”

Bất chợt, Phương Mộc cảm thấy cổ mình có thể động đậy được. Cậu quay phắt lại.

Đó là khuôn mặt đang mỉm cười của Tôn Phổ.

Khuôn mặt này, mấy hôm nay là hình ảnh xuất hiện nhiều nhất trong trí

não Phương Mộc. Cậu quen thuộc nó, còn quen thuộc hơn cả khuôn mặt chính mình.

Khi giảng đến đoạn hấp dẫn, con người mắt chuyển động, khi mỉm cười, khoe miệng vênh lên, khi suy tư, lông mày nhíu lại, còn nữa, khi ánh mắt lướt qua Phương Mộc, thấp thoáng thấy ý cười.

Lúc này đây, chủ nhân của gương mặt đó đang đứng trên bục giảng, tận hưởng những ánh mắt ngưỡng mộ của các sinh viên.

“Được rồi, nội dung bài giảng ngày hôm nay chỉ có vậy thôi”. Thầy Tôn thả phấn vào hộp phấn, phúi phúi bụi phấn trên tay, “Còn mười mấy phút nữa mới hết giờ, chúng ta hãy làm một trắc nghiệm nho nhỏ nhé”.

Các sinh viên đang chuẩn bị thu dọn cặp sách bỗng ngừng động tác, lại tập trung sự chú ý vào thầy Tôn.

“Ở đây tôi có mấy câu hỏi trắc nghiệm về IQ. Nghe nói đây là câu hỏi trắc nghiệm tâm lý mà Cục điều tra liên bang Mỹ đã tiến hành đối với mấy chục phạm nhân có tâm lý dị thường, đáp án kết quả của cuộc trắc nghiệm trùng khớp một cách đáng kinh ngạc, cũng chứng minh tâm lý của những người này quả thực khác với những người bình thường. Các em xem có thể trả lời đúng mấy câu, không chừng, trong số các em, có người có thiên phú về tội phạm đấy.” Tôn Phổ mỉm cười, nheo nheo mắt.

Các sinh viên hào hứng hẳn lên, dường như mỗi người đều cảm thấy có tâm lý dị thường là một điều rất “ngầu”.

“Câu hỏi thứ nhất: Vào một hôm, có một vị công trình sư đã từng đến Nam Cực công tác, đang ngồi ăn thịt trong nhà, cảm giác mùi vị rất lạ bèn hỏi vợ đây là thịt gì? Vợ nói là thịt chim cánh cụt. Người kỹ sư trầm mặc một lúc, lấy đĩa cắm vào cổ họng mình. (Các sinh viên phát ra tiếng kêu kinh hãi). Câu hỏi của tôi là: Tại sao?”

Thì ra là cái này, Phương Mộc nhủ thầm.

Một năm trước, Phương Mộc đã từng làm mấy câu hỏi này, vì hiếu kỳ, cậu cũng thử tìm kiếm đáp án. Có tất cả 7 câu hỏi, Phương Mộc trả lời được 5 câu. Kết quả trắc nghiệm là, Phương Mộc có xu hướng cao độ về tâm lý dị thường.

Phần lớn sinh viên đều chưa từng nghe thấy những câu hỏi này, thi nhau bàn luận, cả lớp học ồn ào như cái chợ, nhưng lại chẳng có ai trả lời đúng cả. Sau đó Tôn Phổ nói ra đáp án: “Người kỹ sư đó đã từng gặp nguy hiểm ở Nam Cực, có một người đồng sự đã chết, sau đó ông và những người khác dựa vào ăn một thứ gọi là thịt chim cánh cụt mới duy trì, gắng gượng đến lúc nhân viên cứu hộ đến. Ông ta sau khi được nếm mùi vị thực sự của chim cánh cụt, mới biết lúc đó thứ thịt mà ông ăn là thịt của người đồng sự đã chết.

Các sinh viên lúc này mới chợt hiểu, một số người tỏ vẻ như buồn nôn, nhưng phần lớn sinh viên đều rất hào hứng với những câu hỏi tiếp theo.

Câu hỏi thứ hai: Một người nam giới bị mắc bệnh kinh niên, đi khắp nơi để chữa bệnh, cuối cùng đã được một bệnh viện chữa khỏi hoàn toàn. Nhưng ngồi trên tàu hỏa trở về quê, đột nhiên anh ta kêu khóc thảm thiết, sau khi điên cuồng làm bị thương mấy hành khách, liền đâm vỡ cửa sổ, nhảy ra ngoài. Kết quả bị cuốn vào bánh xe tàu, nát bét. Tại sao?

Các bạn sinh viên sôi nổi bàn luận. Thầy Tôn để tay sau lưng, đi lại thành thoi trong lớp học, liên tục phủ nhận đáp án của sinh viên. Cuối cùng, một cậu nam sinh trả lời đúng đáp án: Bệnh kinh niên của người đàn ông đó là bệnh mù. Sau khi khỏi bệnh, cứ tưởng mình sẽ được sáng mắt lại, nhìn thấy mọi thứ, kết quả là khi đoàn tàu đi qua đường ngầm, trong đêm tối, người đàn ông đó cứ ngỡ bệnh cũ của mình tái phát lại, quá tuyệt vọng nên đã nhảy xuống tàu tự sát.

“Rất tốt, cộng thêm 10 điểm vào điểm hàng ngày.” Thầy Tôn dẫn đầu vỗ tay. Lần này, đã khơi dậy tính tích cực của tất cả sinh viên. Cậu sinh viên được phần thưởng đỏ mặt ngồi xuống, những người khác vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị, căng mắt chờ đến câu hỏi thứ 3.

Câu hỏi thứ ba: Một đôi nam nữ đang đi dạo bên hồ, cô bạn gái trượt chân ngã xuống sông, sau khi giãy giụa một lát, liền chìm ngấm. Người con trai hoảng loạn lao xuống sông, nhưng không cứu được cô bạn gái. Mấy năm sau, người con trai quay lại chốn đau thương, nhìn thấy một ông già đang câu cá. Cậu phát hiện ra những con cá bị ông già câu lên đều rất sạch sẽ, bèn hỏi ông già, sao trên người những con cá không có rong rêu. Ông già trả lời: Con sông này chưa bao giờ có rong rêu. Cậu con trai nghe xong, không nói câu nào, bèn lao mình xuống sông tự vẫn. Tại sao?

Đáp án là: Khi cậu con trai nhảy xuống sông cứu bạn gái, đã từng nắm vào một thứ giống như rong rêu, cậu đã thả tay ra. Sau đó, khi nghe xong câu trả lời của ông già, cậu mới biết, lúc đó, thứ cậu nắm được không phải là rong rêu mà là tóc của cô bạn gái. Không có ai trả lời đúng.

Câu hỏi thứ tư: Một người đàn ông đâm đầu xuống cát ở sa mạc, chết, bên cạnh là mấy chiếc va li hành lý. Trong tay nạn nhân cầm một nửa que diêm. Người này vì sao mà chết?

Đáp án là: Chiếc máy bay người này ngồi xảy ra sự cố, tất cả mọi người cần phải nhảy dù để sống sót, nhưng lại phát hiện thiếu mất một cái dù. Thế là mọi người bốc thăm để quyết định sinh tử, người bốc vào nửa que diêm không có dù, chỉ có thể tự nhảy xuống. Kết quả nạn nhân bốc vào nửa que diêm. Không có ai trả lời đúng.

Câu hỏi thứ năm: Hai chị em gái tham gia đám tang của mẹ. Trong đám tang, cô em gái nhìn thấy một anh chàng rất đẹp trai, nên đã say mê. Đáng tiếc thay, sau khi đám tang kết thúc, anh chàng này cũng biến mất. Mấy hôm sau, cô em gái lấy dao đâm chết chị gái mình trong bếp. Tại sao?

Đáp án là: Cô em gái đã phải lòng người con trai đó, khao khát được gặp lại anh ta. Nhưng cô biết, chỉ có thể gặp lại anh ta trong tang lễ, thế nên cô đã tự tạo ra một đám tang. Một bạn nữ trả lời đúng câu này.

Câu hỏi thứ sáu: Trong đoàn xiếc có hai người lùn, một người bị mù. Một hôm, ông chủ đoàn xiếc nói với họ, đoàn xiếc chỉ cần một người lùn. Hai người lùn này đều vô cùng mong muốn giữ được công việc này để sinh sống. Kết quả, sáng sớm ngày hôm sau, người lùn mù đã tự sát trong phòng mình. Trong phòng có các đồ dùng bằng gỗ và đầy những mẫu gỗ thừa nằm dưới đất. Tại sao người lùn mù lại tự sát?

Đáp án là: Người lùn kia nhận lúc người lùn mù ngủ, đã lên vào phòng anh ta, cưa tất cả chân những đồ gỗ cho thấp xuống. Người lùn mù sau khi tỉnh dậy, phát hiện ra những thứ anh ta sờ thấy đều thấp xuống, cứ tưởng rằng sau một đêm mình đã cao lên, tuyệt vọng quá, đã tự sát. Không ai trả lời đúng.

Thời gian cứ thế trôi đi, sắc trời bên ngoài đã sẫm lại.

“Câu hỏi cuối cùng,” Tôn Phổ giơ ngón tay trỏ đặt lên môi, cả phòng học bỗng yên lặng, “Có thể là câu hỏi khó nhất, cho nên mọi người đều phải nghe thật nghiêm túc, suy nghĩ thật nghiêm túc, đừng dễ dàng đưa ra kết luận”.

Ai nấy đều chăm chú gần như nín thở.

“Có một người sống ở một căn nhà nhỏ trên đỉnh núi”. Giọng thầy Tôn trầm xuống, “Vào một đêm khuya, trời mưa như trút nước. Khi người đó đang ở trong căn phòng nhỏ, đột nhiên...”, thầy bỗng vút cao giọng, mấy nữ sinh khe khẽ kêu thét lên, “Anh ta nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh ta đẩy cửa ra nhìn...”, thầy Tôn dừng lại, lướt quanh căn phòng im phăng phắc, “Lại không thấy một người nào cả. (Có tiếng cười khe khẽ) Anh ta bèn đóng cửa lại, lên giường đi ngủ. Ai ngờ, mấy chục phút sau, tiếng gõ cửa thần bí lại một lần nữa vang lên. Người đó run rẩy mở cửa, nhưng vẫn không thấy ai, suốt cả một đêm, tiếng gõ cửa lặp đi lặp lại mấy lần liền, nhưng mỗi lần mở cửa đều không có một ai. Sáng sớm hôm sau, có người phát hiện ra ở chân núi có một thi thể mình đầy thương tích”.

Thầy Tôn dừng lại mấy giây, “Câu hỏi của tôi là, người này làm sao mà chết?”

Biểu hiện của các sinh viên đã nghiêm túc hơn khi nãy nhiều, khe khẽ bàn luận tất cả các khả năng có thể xảy ra, có lúc còn có người đỏ mặt tái tai tranh luận. Thầy Tôn có vẻ rất hài lòng trước thái độ hăng say của sinh viên, thầy chậm rãi đi qua từng dãy bàn, lớn tiếng nói: “Nhất định phải thận trọng, đáp án có thể vượt qua sức tưởng tượng của các bạn”.

Phương Mộc đã biết đáp án này từ lâu, không tránh khỏi có cảm giác tỉnh bơ đối với kiểu cố tình làm ra vẻ huyền bí của thầy Tôn. Đột nhiên Phương Mộc cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai cậu, cậu ngẩng đầu nhìn, vừa vặn gặp phải ánh mắt của thầy Tôn.

Ánh mắt đó vẫn như đang cười, chỉ có điều trong đôi mắt ẩn giấu đằng sau cặp kính chợt phát ra một luồng ánh nhìn âm u lạnh lẽo, ngay cả nụ cười cũng khiến ta không lạnh mà run.

Bàn tay đặt lên vai đột nhiên ấn mạnh, Tôn Phổ hơi cúi người xuống, nói khe giống như thì thầm, “Câu hỏi thứ bảy, câu hỏi cuối cùng, không biết cậu có đoán được hay không?”

Dường như là tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người xung quanh đều biến mất, cả thế giới chỉ còn lại Phương Mộc và cái người trước mắt này.

6 câu hỏi, 9 người chết, một người có thể vĩnh viễn không thể nào nói được một câu hoàn chỉnh (Lưu Kiện Quân). Những hồi ức bê bối máu đang lóe lên trong đầu Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy máu trong khắp người mình bỗng chốc bốc lên tận đỉnh đầu, cậu đứng phất dậy.

Mấy bạn sinh viên bên cạnh giật mình hoảng hốt, quay đầu nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt kinh ngạc. Thầy Tôn không hề nhượng bộ, vẫn nhìn vào mắt Phương Mộc, “Sao, cậu có muốn nói cho tôi đáp án không?”

Đôi tay Phương Mộc nắm chặt mép bàn, nghiến răng kèn kẹt.

Thầy Tôn rời mắt, cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, “Được rồi, chuẩn bị tan học rồi, tôi công bố đáp án”. Ánh mắt các sinh viên chuyển từ Phương Mộc sang thầy Tôn.

“Đáp án là: nạn nhân đến tìm người sống trong căn nhà trên đỉnh núi – chú ý, người này sống ở trên đỉnh núi. Sau khi gõ cửa, người đó mở cửa ra, người đến thăm đáng thương đó liền bị đẩy xuống. (Trong lớp có người bật cười) Anh chàng xui xẻo này vẫn không cam tâm, sau khi trèo lên lại bị đẩy xuống dưới, cứ lặp đi lặp lại, anh chàng xui xẻo này cuối cùng bị mất mạng.” (Tiếng cười vang lên rộn ràng khắp lớp học, tiếp đó là tiếng vỗ tay vang rền)

Tiếng chuông hết giờ vang lên giữa tiếng cười của các bạn sinh viên, thầy Tôn nói: “tan học!”

Mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng học. Khi Phương Mộc định thần lại, trong phòng học chỉ còn lại mình cậu đang đứng im tại chỗ. Trên bục giảng trống không, Tôn Phổ không biết đã đi từ lúc nào.

Phương Mộc vẫn nhìn chăm chăm vào vị trí Tôn Phổ từng đứng.

Câu hỏi thứ 7, chắc chắn tôi sẽ trả lời được!

o O o

Trước mặt Phương Mộc là toàn bộ tư liệu về vụ án của Trần Giao. Đặt

lên trên cùng chính là bản phô tô của bức ảnh chụp bài khóa “Lửa thiêu mây”, tiếp đến là cuốn sách giáo khoa tiểu học có đăng tải bài khóa đó, rồi đến tuyển tập “Truyện sông Hồ Lan”.

Phương Mộc cầm bản phô tô đó lên, bản phô tô này, cậu đã quá quen thuộc rồi, đến nỗi có thể nhớ rõ từng vị trí dấu chấm dấu phẩy. Cậu đã thử rất nhiều cách, đều không thể tìm ra được gợi ý gì về lần gây án tiếp theo của hung thủ. Xem ra gợi ý không phải đến từ chính bài khóa này, vậy thì nó cần đến từ chỗ khác.

Nơi xuất hiện trực tiếp chính là cuốn sách giáo khoa đó. Cuốn sách Ngữ văn học kỳ 2 của học sinh lớp 4, do NXB GDND xuất bản. Nó nằm lặng lẽ trên bàn ra điều vô tội. Phương Mộc đã nghiên cứu nhiều lần từng bài khóa trong đó, nghiên cứu tỉ mỉ từng câu hỏi, nhưng vẫn không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Nơi gián tiếp là “Truyện sông Lô Han”. “Lửa thiêu mây” là chương đầu tiên của “Truyện sông Lô Han”. Cuốn sách này không phải là quá dày, nhưng coi nó là 1 manh mối để điều tra, thì lại quá phức tạp, cho nên, Phương Mộc đặt nó xuống dưới cùng. Bây giờ xem ra, cuốn sách này chính là hy vọng cuối cùng.

Phương Mộc vừa đọc vừa chuyển động chiếc bút máy trong tay, ánh bạc vừa lóe sáng, trong lòng Phương Mộc chợt cảm thấy đau đớn. Chiếc bút máy này là do thầy Kiều tặng cậu. Phương Mộc hít thở thật sâu, cố gắng nhẫn nại, lật giở từng trang, nhưng tìm được manh mối ở đây có vẻ hơi khó khăn.

Theo như thói quen gây án của hung thủ, hẳn có lẽ mô phỏng theo thủ pháp gây án của các sát thủ liên hoàn trong lịch sử. Nhưng cuốn sách này lại là cuốn sách được viết vào những năm 40, miêu tả về phong cảnh và cuộc sống ở 1 thị trấn nhỏ của vùng Đông Bắc. Muốn tìm được manh mối của sát thủ liên hoàn trong cuốn sách này, chẳng khác gì tìm được bí mật võ công trong cuốn sách dạy nấu ăn. Phương Mộc lật giở từng trang cố gắng tìm kiếm những chữ như “giết”, “đánh”, “chết”. Mỗi lần phát hiện ra, đều đọc và nghiên cứu thật tỉ mỉ, hy vọng có thể tìm được chút manh mối.

...

Đột nhiên, Phương Mộc hất tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Giấy, sách xào xạc rơi xuống đất. Một lọ mực bị đổ xuống giường, mực nhanh chóng lan rộng, thấm xuống ga giường. Một chiếc cốc bay thẳng vào tường, âm thanh vỡ vụn nghe thật thê lương.

Phương Mộc túm chặt lấy tóc mình, cảm nhận thấy huyết thái dương đang giật mạnh.

Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách. Thầy Kiêu không biết sống chết, người bị hại tiếp theo đang gặp nguy hiểm. Thế mà mình lại ngồi đây suy đoán linh tinh từng chữ từng chữ một. Phương Mộc đứng bật dậy, qua cửa sổ kính, nhìn thấy bên ngoài cửa, tuyết đang bay ngợp trời.

Gần nửa đêm, trên sân thượng vắng ngắt không có 1 ai, thật đúng với ý đồ của Phương Mộc.

Trên sân thượng đã tích 1 lớp tuyết dày, ánh lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, đúng là vẻ đẹp hoàn mỹ không chút tì vết. Phương Mộc do dự hồi lâu, không nỡ giẫm lên.

Cuối cùng, vẫn bước lên bước đầu tiên, tiếng lạo xạo vang lên, thân quen khiến ta đau lòng.

Có cơn gió nhẹ thổi tới, những bông tuyết bám vào khuôn mặt nóng bừng của Phương Mộc, nhanh chóng tan chảy, chảy xuống mặt, chuyển từ lạnh sang hơi ấm. Ngẩng đầu lên, bầu trời lẽ ra phải tối đen lại thấp thoáng ánh sáng, các bông tuyết bay ngợp trời, rơi xuống khắp nơi. Những tiếng sột soạt khe khẽ, là tiếng cảm thán vì phải rời xa bầu trời hay là sự vui mừng vì được trở về với đất mẹ?

Hoa tuyết dần dần bao trùm khắp người Phương Mộc nhẹ bẫng, không hề cảm nhận được độ nặng nhẹ, cũng không cảm thấy lạnh. Phương Mộc quay đầu lại, những vết chân ngoằn ngoèo in đậm.

Nhìn về phía trước, vẫn là 1 màu trắng mênh mông, không chút dấu vết.

Nửa đêm, tuyết rơi, gió nhẹ.

Các bạn, bất luận các bạn ở đâu, tôi biết các bạn chắc chắn đang nhìn tôi ...

Phương Mộc từ từ quỳ xuống tuyết.

Xin hãy cho tôi thêm chút thời gian.

Xin hãy cho tôi thêm chút gợi ý.

Xin hãy cho tôi thêm chút dũng cảm.

o O o

Trưa hôm sau, trong nhà ăn. Phương Mộc vừa ăn vừa nhìn chăm chú vào cuốn “Truyện sông Hô Lan” đang cầm trong tay, liên tục lấy bút máy gạch vẽ lên sách. Cuốn sách này, lúc trả lại thư viện, chắc chắn sẽ bị mất, nhưng cậu không để ý được nhiều đến thế.

Một khay cơm đặt xuống phía đối diện, Phương Mộc ngẩng đầu lên, trước mặt cậu xuất hiện khuôn mặt tiêu tụy của Triệu Vĩnh Quý.

“Chăm chỉ thế?” Lời nói như đang bắt chuyện, nhưng không nhận ra chút thiện chí nào.

Phương Mộc không muốn nói chuyện với ông ta, vốn định đứng dậy bước đi, nhưng nghĩ đến thân phận của ông ta, nên vẫn mở miệng hỏi, “Vụ án thế nào rồi?”

Triệu Vĩnh Quý ử dột vừa xúc thìa cơm lên miệng vừa lắc đầu. Phương Mộc không nói gì, cúi đầu ăn cơm, chỉ muốn ăn xong thật nhanh. Triệu Vĩnh Quý có vẻ không gấp, ông nhìn Phương Mộc, rồi chậm rãi nhai cơm trong miệng. Một lúc lâu sau, ông mở miệng nói: “Hôm trước Thái Vĩ có tìm tôi nói chuyện, cậu ấy nói, cậu có cách nghĩ khác về vụ án này.”

Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn ông ta, Triệu Vĩnh Quý đang nhíu mày, dường như đang nhìn cậu đầy thăm dò. Phương Mộc không hề nhìn thấy sự tin tưởng trong ánh mắt của ông ta. Cậu lại cúi đầu ăn cơm, vẻ như giận dỗi.

Triệu Vĩnh Quý thấy cậu không có phản ứng gì, lại hỏi “Cậu vẫn cho rằng, chúng tôi xử sai vụ án đó?”

Phương Mộc ném “bộp” chiếc thìa vào khay đồ ăn, cơm và thức ăn bắn ra bàn, có mấy hạt cơm bắn lên người Triệu Vĩnh Quý.

Phương Mộc cố gắng nén cơn giận, gắng gượng nói 1 cách bình tĩnh,

“Ông cảnh sát Triệu, ông không tin tôi, ý kiến của tôi cũng không thay đổi: Mạnh Phàm Triết vô tội, hung thủ là 1 người khác. Ông có con đường của ông, tôi cũng có cách của tôi...”

“Cách của cậu?” Triệu Vĩnh Quý ngắt lời của cậu, “Vẫn là cái trò đó? Khắc họa chân dung 1 cách vô căn cứ.”

Ông ta nhón 2 ngón tay nhắc cuốn sách, “truyện sông Hô Lan”, như thể nó là 1 thứ đồ bẩn thỉu, “Dựa vào cái này mà có thể bắt được hung thủ?”

Phương Mộc gio tay giật lại cuốn sách, đập mạnh 1 tiếng lên bàn, “Tin hay không tùy ông, manh mối của vụ án thứ 7 nằm trong đây.”

“Trong truyện sông Hô Lan, có sát thủ liên hoàn? Phì!” Triệu Vĩnh Quý dựa người ra sau, phát ra tiếng cười nhạo, nhưng tiếng cười của ông ta rất ngắn, ông ta dường như chợt nhớ đến điều gì, sắc mặt hơi thay đổi.

Phương Mộc không muốn nói tiếp nữa, nếu không, cậu sợ mình sẽ chửi tục mất. Cậu nhét chiếc bút máy vào túi quần, kẹp cuốn sách dưới nách, bê khay đồ ăn định đi. Nhưng cậu vừa mới đi được 1 bước, liền bị Triệu Vĩnh Quý giữ lại.

Phương Mộc đang định giăng ra, nhưng phát hiện ra Triệu Vĩnh Quý khác hẳn bộ dạng khi nãy. Ông đang nhíu chặt lông mày, nét mặt vô cùng kinh ngạc, như thể ông đang nghĩ đến 1 việc chính ông cũng không dám tin.

“Ngồi xuống!” Triệu Vĩnh Quý chỉ vào ghế đối diện, ngữ khí kiên quyết, đồng thời gio tay ra rút cuốn Truyện sông Hô Lan, “truyện sông Hô Lan...”, Triệu Vĩnh Quý miệng lẩm bẩm, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt, “Cậu vừa nói, cuốn sách này có liên quan đến sát thủ liên hoàn?”

Phương Mộc cảm thấy rất nghi hoặc đối với biểu hiện của ông ta, bất giác gật đầu. Triệu Vĩnh Quý trầm ngâm giây lát, có vẻ như hạ quyết tâm lớn, ngẩng đầu hỏi: “Cậu đã từng nghe nói đến Đại hiệp Hô Lan chưa?”

“Đại hiệp Hô Lan? Chưa từng nghe qua.” Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết, “Đây là chuyện gì?”

“Vào những năm 80, có 1 tên thổ phỉ ở huyện Hô Lan, Hắc Long Giang, hồi đó đã tạo ra bao huyết án.”

“Nhưng, sao tôi chưa bao giờ từng nghe thấy nhân vật này?”

“Đương nhiên cậu không nghe nói rồi, bởi vì hồi đó vụ án này chưa phá được, cấp trên đã phong tỏa thông tin. Chỉ có những người cảnh sát già chúng tôi mới biết chút ít.”

“Thế cái người có tên “Đại hiệp Hô Lan” rốt cuộc đã phạm tội gì? Tại sao lại gọi là đại hiệp?”

“Gọi hắn là “đại hiệp” chỉ vì đấy chính là danh hiệu do hắn tự phong tặng mà thôi, 1 kẻ tội phạm tàn độc, chứ đại hiệp nổi gì? Hồi đó, có lẽ hắn bất mãn với chế độ xã hội, trong mấy năm đã dùng súng bắn chết vô số người, hơn nữa, hắn chuyên chọn cảnh sát để ra tay...” Triệu Vĩnh Quý còn chưa kể hết, Phương Mộc đã điên cuồng lục khắp người, sau đó giơ tay ra, “Điện thoại, mau!”

Triệu Vĩnh Quý giật nảy mình, vội đưa di động cho cậu. Phương Mộc nhanh chóng ấn mấy số điện thoại, mấy giây sau. Triệu Vĩnh Quý thấp thoáng nghe thấy tiếng truyền ra từ máy di động của mình, “Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện đang tắt máy.”

Phương Mộc khế chửi thề, ấn nút gọi lại, nhưng vẫn đang tắt máy.

Phương Mộc trả lại di động cho Triệu Vĩnh Quý, hét lớn: “Mau đi tìm Thái Vĩ! Anh ấy xảy ra chuyện rồi!” Nói xong, quay người chạy ra ngoài.

Cậu phải tìm ra được Thái Vĩ.

Bởi vì người bị hại tiếp theo, chính là anh.

Sau khi chạy thực mạng mấy trăm mét, Phương Mộc chợt dừng lại, lồng ngực như sắp nổ tung. Cậu hiểu rất rõ, trong cái thành phố rộng lớn như rồng này, nếu tìm kiếm 1 con người 1 cách mù quáng thì thật là vô ích. Muốn tìm ra được Thái Vĩ trong khoảng thời gian ngắn nhất, thì cần phải suy đoán ra được anh có thể ở nơi nào.

Phương Mộc rút mạnh tóc mình, cảm thấy đau nhức ở da đầu. Con đau này khiến cậu tỉnh táo, cũng khiến cậu bình tĩnh. Bây giờ có 3 manh

mỗi: Tôn Phổ, số 7, giết bằng súng. Tìm Tôn Phổ rõ ràng là nhẹ nhàng nhất, nhưng do thiếu chứng cứ, cũng là vô dụng nhất, không khéo, lại hại Thái Vĩ bị mất mạng sớm.

“7, giết bằng súng... 7, giết bằng súng...”, Phương Mộc khẽ lẩm bẩm, ánh mắt lướt qua những vật xung quanh, bộ não nhanh chóng chuyển động. Với tính cách của Tôn Phổ, nếu hắn muốn hoàn thành việc giết người bằng súng, và lại phải an toàn để thoát thân, vậy thì, hắn chắc sẽ giết Thái Vĩ ở 1 nơi khá biệt lập, ít người lui tới, đồng thời phải là nơi có hiệu quả cách âm tốt, hơn nữa, hiện trường giết người chắc chắn liên quan đến số 7.

Đột nhiên, ánh mắt Phương Mộc hướng về phía đông bắc trường.

Khu tầng ngầm giống như 1 con quái vật xi măng cốt thép nằm giữa vùng đất ẩm ướt, dường như đang lặng lẽ nhìn trộm xung quanh ở 1 góc hiểm người qua lại này. Hai cánh cửa sắt hoen gỉ đang khép hờ, không thấy bóng dáng ổ khóa thường ngày đâu cả. Phương Mộc thận trọng bước lại gần cánh cổng sắt, nắm lấy tay cầm hoen gỉ nham nhở, kéo mạnh. Có lẽ đã quá lâu năm, cánh cửa sắt chỉ có thể hé ra 1 khoảng tạm đủ cho 1 người đi vào. Hơi lạnh và những mùi ẩm mốc hòa quyện vào nhau xộc tới, bên trong tối đen như mực, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những phía ngoài cửa.

Phương Mộc hít thở thật sâu, bước vào.

CHƯƠNG 28: TẦNG TRÊN. ĐỊA NGỤC

Nhờ vào ánh sáng phía ngoài cửa, Phương Mộc nhìn thấy dưới chân là những bậc cầu thang xi măng để đi xuống tầng ngầm, chắc có khoảng hơn 30 bậc. Phương Mộc thận trọng bước từng bậc một, mới đi được mấy bước đã hoàn toàn không nhìn thấy con đường ở dưới chân nữa rồi. Quay đầu lại, ánh sáng phía ngoài cánh cửa sắt đó chỉ còn lại một đường lò nhờ bé xiu. Cậu do dự mấy giây, cắn răng, vẫn dò dẫm đi xuống tiếp, sau đúng một phút, cuối cùng cũng giẫm lên nền xi măng bằng phẳng.

Xung quanh là một màu đen đặc, yên tĩnh một cách đáng sợ. Phương Mộc đứng yên vài giây, cố gắng căng mắt ra nhìn xung quanh, đáng tiếc chỉ nhìn thấy màn đêm đen, có gió tay ra trước mặt cũng chẳng nhìn thấy ngón tay. Phương Mộc bị màn đêm đen dày đặc vây bủa, cơ thể dường như càng lúc càng nặng, đôi chân mềm nhũn. Đột nhiên cậu nhớ rằng mình có mang theo bật lửa, vội vàng lần tìm.

Tìm thấy rồi, mở nắp, bật lên, một đốm lửa nhỏ vụt sáng. Trước mắt Phương Mộc không còn là bóng tối nữa, cậu phát hiện ra mình đang đứng ở một đại sảnh hình vuông, rộng khoảng 40m².

Đại sảnh được tạo thành từ xi măng đổ bê tông, ở góc tường xếp một chồng bàn ghế cũ, ngoài ra chẳng còn gì nữa. Bức tường ngay trước mặt, hơi khác với màu xám những bức tường xung quanh, giờ đốm lửa soi, hình như đó là một cánh cửa. Phương Mộc rút dao găm ra, hít một hơi thật sâu, từ từ đi lên trước.

Đó đúng là một cánh cổng sắt, hai cánh cửa sắt han gỉ khép chặt. Phương Mộc đặt tay lên tay nắm lạnh lẽo thô ráp, cảm giác không có bụi. Xem ra, cách đây không lâu, đã có người đến đây. Cậu thử kéo mạnh, cổng sắt phát ra tiếng rít rít nhói tai, cửa đã mở ra.

Mùi ẩm mốc ghê rợn xộc tới khiến Phương Mộc nghẹt thở. Cậu đứng

yên, nhờ vào chút ánh sáng yếu ớt của bật lửa, Phương Mộc quan sát thấy phía trước mặt là một hành lang dài. Phương Mộc chợt cảm thấy tâm trạng hoảng loạn đến độ khó mà kìm chế nổi, bật lửa đang cầm trong tay cũng bắt đầu run rẩy.

Lòng bàn tay cảm giác được cán dao găm thô ráp, tâm trạng mới bình tĩnh đôi chút. Phương Mộc cố định thần lại, cố gắng không nhìn xuống điểm tận cùng của hành lang đen kịt đó. Cậu phát hiện ra hai bên trái, phải đều có hai cánh cổng lan can sắt đang mở, bên trong là một phòng rộng khoảng hơn 20m², Phương Mộc thấp thoáng nhận ra trong đó xếp đầy bàn ghế hỏng. Trên góc phải của vòm cửa có một đồ án Trung Hoa Dân quốc hoen ố, bên dưới có ghi số “1” đã bị hủy hoại nghiêm trọng. Phương Mộc lấy bật lửa soi về phía bên trái, trên vòm cửa cũng có một đồ án tương tự, chỉ có điều bên dưới là số “2”.

Rõ rồi, đây là phòng giam. Nếu như đoán không nhầm, có lẽ Thái Vĩ nằm ở phòng thứ tư phía bên phải của phòng giam. Cũng chính là phòng giam số 7. Nghĩ đến đây, Phương Mộc vô cùng nóng vội, bước từng bước lên phía trước. Nền dưới chân không phải là nền xi măng nữa, khi giẫm lên thấy hơi lay động, nhờ ánh lửa, Phương Mộc thấp thoáng nhìn thấy dưới chân chính là một tấm lưới thép dày đặc. Có lẽ hồi đó đã thiết kế để có thể giúp người canh giữ quan sát được hai tầng bên dưới.

Phương Mộc vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào phòng giam số 3 đang đến gần, chân vẫn không ngừng bước. Đột nhiên, cậu cảm thấy, chân mình giẫm lên một chất liệu không giống với lưới thép. Khi cậu nhận thấy đó có thể là một miếng gỗ đã bị mục nát, cả thân hình đột nhiên bị rơi xuống dưới.

Những tiếng vang thật lớn, Phương Mộc cùng với miếng gỗ đã giẫm gãy đó cùng rơi xuống tầng dưới của tầng ngầm, ngã vật xuống nền xi măng.

Cú ngã này khá mạnh, trong mấy giây liền, Phương Mộc cảm thấy vùng ngực đau rát, đến độ gần như nghẹt thở. Cậu đau đớn lật người dưới đất, cuối cùng cũng miễn cưỡng thở hắt ra, tiếp đó là một trận ho rút gan rút phổi.

Khó khăn lắm mới dứt được cơn ho, Phương Mộc thở dốc, bò dậy. Kính mắt không biết rơi đi đâu rồi, mắt bị bụi bám đầy. Phương Mộc

đưa một tay lên dụi mắt, tay còn lại ra sức lần mò tìm kiếm, may mà, cậu nhanh chóng sờ thấy dao găm và bật lửa.

Phương Mộc bật bật lửa, soi lên bên trên, mới phát hiện ra phía trên khoảng 3 mét có một cái hố hình vuông, bên dưới gắn liền với một chiếc thang kim loại. Đây có lẽ là lối đi giữa hai tầng, lúc đầu có lẽ có một cái nắp kim loại có thể đóng mở được, sau đó người ta sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống dưới, nên đã đặt mấy tấm gỗ lên trên. Do thời gian quá lâu, miếng gỗ đã bị mục nát rồi.

Phương Mộc cử động tay chân, thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng, bèn cầm bật lửa soi xung quanh.

Đây có lẽ là thủy lao, Phương Mộc phát hiện mình đang đứng ở trên một bức xi măng, bên dưới là một bể xi măng rất lớn, sâu đến 2 mét. Trong bể không có thứ gì, có thể thấp thoáng nhìn thấy trên bức tường bể xếp thẳng hàng một số cọc sắt, có lẽ là để cho các phạm nhân hồi đó sử dụng. Phía trước mặt còn có một bể xi măng. Phương Mộc đi chậm rãi men theo thành bể, dưới ánh lửa yếu ớt, hình dáng chiếc bể xi măng dần dần xuất hiện. Đột nhiên, Phương Mộc phát hiện hình như ở dưới đáy bể có gì đó.

Thứ đó đen sì, nhìn trông giống một cái tủ. Phương Mộc nắm chặt con dao găm, thận trọng nhích từng chút một đến đó. Khi đi đến vị trí đối diện với nó, Phương Mộc vươn cánh tay đang cầm bật lửa ra, cố gắng nhìn thật kỹ.

Trong khoảnh khắc, Phương Mộc cảm thấy ngừng thở, nhưng tim đập thình thịch. Đó là một chiếc lồng sắt, trong lồng sắt hình như có người!

Phương Mộc định thần lại, run rẩy khẽ gọi: "Này!"

Tiếng gọi bị phóng to vô tận giữa thủy lao trống rỗng, nó vang vọng vào các bức tường tạo nên thứ âm thanh rất đáng sợ. Người đó không hề nhúc nhích.

Người đó là ai? Người đó còn sống không?

Phương Mộc lấy bật lửa soi xung quanh, nghiêng rằng, nhảy xuống.

"Thình!"

Bể hơi sâu hơn so với tường tượng của cậu, khi chạm xuống đáy, hai chân Phương Mộc cảm thấy đau đớn. Sau khi chạm đất, cậu không đi đến đó ngay, mà nghe ngóng động tĩnh xung quanh, rồi từ từ đứng dậy, cầm con dao găm, bước từng bước đến chiếc lồng sắt.

Đúng vậy, ở trong lồng có một người đang nằm, ánh sáng yếu ớt, Phương Mộc nhìn chằm chằm vào người đó, thận trọng tiến lại gần.

Khoảng cách tới lồng sắt ngày càng gần, hình dáng người đó cũng rõ dần lên, là một người đàn ông, co người nằm nghiêng trong lồng sắt, lưng quay về phía Phương Mộc. Chiếc áo len màu xám đỏ trông rất quen mắt...

Đùng đưa đốm lửa chiếu lên phía đầu người đàn ông đó, mái tóc hoa râm. Mắt Phương Mộc bỗng mở thật to, lẽ nào là...

Cậu chạy vòng đến phía bên kia lồng, quỳ xuống, soi bật lửa vào mặt người đàn ông đó.

Là thầy Kiều!

Nhất thời, Phương Mộc không biết là nên kinh hãi hay vui mừng, là bi thương hay phẫn nộ. Cậu vội quỳ xuống, ra sức lắc mạnh lồng sắt, “Thầy Kiều, thầy Kiều...”. Thầy Kiều đầu tóc rối bời, thân hình đã gầy rộc hẳn đi, đang bị lắc mạnh bởi động tác của Phương Mộc, đôi mắt vẫn nhắm nghiền không hề mở ra.

Thầy đã chết rồi sao? Đứng!! Phương Mộc gio tay vào trong, đặt dưới mũi thầy Kiều, may quá, vẫn cảm thấy hơi ấm nhẹ nhẹ. Phương Mộc vội ấn nhân trung thầy, ra sức gào thét: “Thầy Kiều, thầy tỉnh lại đi, thầy Kiều...”

Không biết bao lâu, tay thầy Kiều đột nhiên nhúc nhích, trong miệng phát ra những âm thanh “u...u”. Phương Mộc mừng rỡ, vội vàng lấy tay nâng đầu thầy Kiều, cố gắng đỡ thầy ngồi dậy. Thầy Kiều ho, người mệt lả dựa vào lồng sắt, cố thốt ra một tiếng yếu ớt: “Nước...”

Nước, chỗ này lấy nước ở đâu, Phương Mộc cuống quá quay xung quanh nhưng khóe mắt lướt nhìn thấy ở góc lồng có một bình nước khoáng. May quá, có non nửa bình nước. Thầy Kiều sau khi uống liền mấy hơi, hơi thở đã dần bình thường lại, mắt cũng từ từ mở ra.

Đôi mắt vốn rất sáng và đầy trí tuệ, lúc này đầy vân đục vô cùng. Thầy Kiều từ từ chuyển động nhãn cầu, nhìn một lúc mới nhận ra Phương Mộc.

“Là em à?”

“Vâng, em đây, thầy Kiều, em là Phương Mộc”. Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết, “Tại sao thầy lại ở đây?”

Giáo sư Kiều lắc đầu, cười đau khổ nói, “Ôi! Thầy già rồi nên lắm cảm, thầy vẫn cứ tưởng có thể thuyết phục nó đi tự thú, thầy cứ tưởng nó vẫn là cậu sinh viên cầu tiến, ngoan ngoãn biết nghe lời năm nào”.

Phương Mộc vội hỏi: “Là Tôn Phổ phải không ạ?”

Giáo sư Kiều thoáng kinh ngạc, bèn gật đầu: “Quả thực thầy đã không nhìn nhầm em.”

“Chúng ta đừng nói nhiều nữa, thầy Kiều, em đưa thầy rời khỏi đây”. Phương Mộc dìu giáo sư Kiều dựa hẳn vào lồng, đứng dậy nhìn khắp lượt cả lồng.

Chiếc lồng sắt, cộng thêm thầy Kiều, phải đến hơn 100 kg, di chuyển đã rất khó khăn, chứ đừng nói đến việc chuyển nó lên khỏi bể nước, rồi lại chuyển lên tầng trên. Cách duy nhất là mở được khóa, đưa được thầy Kiều ra rồi tính sau. Phương Mộc nhắc nhắc ổ khóa, khá nặng. Cậu rút con dao găm ra, cắm lưỡi dao vào ổ khóa, cố thử lắc vặn, biết là không thể cạy ra được, hơn nữa còn có thể gãy luôn cả lưỡi dao. Cậu quỳ xuống, nói với thầy Kiều: “Thầy đợi em một lát, em tìm thứ gì đó để mở khóa.”

Lời nói chưa dứt, đã nghe thấy âm thanh vang rền phía trên đỉnh đầu.

Một luồng ánh sáng chiếu xuống, chiếu thẳng vào khuôn mặt Phương Mộc đang quỳ bên cạnh chiếc lồng sắt. Phương Mộc bị ánh sáng làm cho chói mắt, cậu vội giơ tay lên che mắt, nhìn về phía đó. Trần nhà xuất hiện một lỗ hổng lớn hình vuông, một chiếc đèn pin đang chiếu thẳng xuống.

Trong khi tầng ngầm vẫn còn có người khác nữa.

Mặc dù bị hoa mắt bởi ánh sáng chói lòa, Phương Mộc vẫn thấp thoáng

nhận ra người đó là nam giới.

“Anh là ai?”

Người đó không trả lời, mà chỉ cười “ha ha” mấy tiếng. Trái tim Phương Mộc bỗng chốc lạnh giá, cậu biết đó là ai rồi.

Không để cho cậu kịp nghĩ nhiều, trong tay người đàn ông đó cầm thêm vật gì đó, rớt xuống, một thứ mùi nồng nặc như mùi tỏa ra từ trên xuống dưới. Phương Mộc né tránh theo bản năng, nhưng một bên ống tay áo vẫn bị ướt đầm thứ dung dịch đó. Thế nhưng thầy Kiều ở trong lồng sắt không có chỗ tránh, bị ướt đầm toàn thân.

Phương Mộc giờ lên mũi người, bỗng chốc lông mao toàn thân dựng đứng cả lên. Là xăng.

Người đàn ông phía trên đã biến mất, chỉ còn lại một lỗ hồng hình vuông. Ở lỗ hồng đó toát ra thứ ánh sáng yếu ớt giống như một con mắt, đang nhìn hai người phía dưới với cái nhìn hiểm ác.

Phương Mộc sợ hãi đến ngẩn người, một lúc sau mới bò đến bên chiếc lồng sắt.

“Thầy Kiều...”

“Em đừng lại đây” Thầy Kiều nghiêm giọng thét lên.

Phương Mộc đứng nguyên vị trí, không dám nhúc nhích, cũng không dám động đến chiếc bật lửa đó.

Trong bóng đêm, Phương Mộc cứng đờ người, nhìn chiếc lồng sắt chỉ cách đó vài bước chân, thấp thoáng nhìn thấy thầy Kiều từ từ ngồi dậy, đôi mắt rực sáng, như đang suy ngẫm một vấn đề nan giải nào đó.

“Phương Mộc”, sau mấy giây trầm mặc, thầy Kiều gõ gõ vào lồng sắt, “Em đã từng tận mắt chứng kiến người bị chết cháy phải không?”

Phương Mộc ngẩn người, bất giác “Vâng” một tiếng.

“Hừ hừ, thì ra là thế.” Thầy Kiều lẩm bẩm: “Chẳng trách mà nó mãi không giết mình. Phương Mộc,” thầy cất cao giọng, “Em có thể nghe được lời tôi nói không?”

“Dạ được”

“Được, bất cứ lúc nào nó cũng có thể quay lại. Em đứng nguyên ở vị trí cũ, không được nhúc nhích, nghe tôi nói”, giọng thầy Kiều chậm rãi, “Trước đây, tôi đã từng nghiêm khắc phê bình em vì em giúp đỡ cho bên cảnh sát phá án, em còn nhớ không?”

“Dạ nhớ.”

“Tôi già rồi, già đến nỗi không dám để cho cậu sinh viên tôi yêu quý nhất đối diện với thử thách, sợ sai lầm tương tự sẽ lại tiếp diễn.” Thầy Kiều ngừng lại một lát, “Tôi phải thừa nhận, tôi đã sai rồi, em không giống nó. Cho nên, hôm nay em nhất định phải sống sót ra khỏi đây. Bất luận thế nào, em phải ngăn cản nó.”

“Thầy Kiều...”

“Đã nghe thấy chưa? “

“Nghe thấy rồi ạ” Phương Mộc giật mình, bất giác cũng hét vang.

“Tốt, học trò ngoan.” Thầy Kiều dường như đã dùng cạn sức lực của mình, giọng nói càng lúc càng trầm xuống, “Mau đi đi, rời khỏi đây ngay.”

Phương Mộc nước mắt lưng tròng, cậu dự cảm đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của mình với thầy Kiều. Mắt cậu ngân ngấn lệ nhìn thầy Kiều sắp lả đi ở trong lồng.

Tiến thoái lưỡng nan. Đột nhiên, cậu chạy vội lên trước, quỳ xuống trước lồng sắt, khóc thành tiếng, “Thầy Kiều, thầy Kiều, em không thể để thầy lại đây một mình được.”

“Cậu nhóc này.” Giọng thầy Kiều rất đổi dịu dàng, “Khóc gì thế? Thật chẳng ra gì.” Một bàn tay khô ráp vuốt ve khuôn mặt Phương Mộc.

“Chết không hề đáng sợ.” Thầy Kiều khẽ nói, “Điều đáng sợ chính là một con người không có linh hồn. Tôn Phổ chính là một người không có linh hồn. Đây cũng chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa em và nó. Em hãy làm những việc em cần phải làm đi, hãy làm theo cách của em.”

“Ha...ha...”, những tràng cười lạnh lùng vang lên phía trên đỉnh đầu. Phương Mộc ngẩng đầu, ô vuông trên đầu giờ đã bị một bóng đen

chiếm cứ. Trong tay hắn là một bó giấy đang rực cháy.

“Không!!!” Lời nói chưa dứt, đám lửa đó đã bay xuống dưới. Phương Mộc trợn mắt trừng trừng nhìn cuộn giấy đó càng lúc càng gần mình, lượn tròn, bốc cháy, liên tục có những đốm lửa nhỏ bay tán mạn, dường như là điệu múa rực rỡ của tử thần. Đột nhiên, phần ngực của Phương Mộc bị một bàn tay đẩy mạnh, khiến cậu bị đẩy ra xa 2 mét.

Và đám lửa đó ngay lập tức đã rơi vào trong lồng sắt. “Bùm”, trong thủy lao tối đen bỗng chốc bùng lên một quả cầu lửa khổng lồ. Giáo sư Kiều chỉ hét lên một tiếng “A” ngắn gọn, rồi im bật, chỉ nhìn thấy ông uốn cong người giữa đám lửa cháy hừng hực, đôi tay nắm chặt vào lồng sắt, lạnh lẽo run rẩy.

Phương Mộc ngã ngồi dưới đất, miệng há to, mắt mở trừng trừng nhìn thầy Kiều đang lạnh lẽo giữa giữa đám lửa. Khắp bầu không khí tràn ngập mùi cháy khét, thứ mùi vị quen thuộc. Đó là mùi vị của tử vong, mùi vị của cái chết.

Đột nhiên, mọi thứ trước mắt Phương Mộc đều biến mất. Thủy lao, lồng sắt, thầy Kiều, tất cả đều biến mất không để lại chút dấu vết gì. Mà thay vào đó, là một hành lang bốc cháy. Hai bên là những cánh cửa đang cháy hừng hực, trong phòng 352, có thể nhìn thấy Chúc Lão Tứ và Vương Kiện đang bị đốt đến co rúm người lại.

Tôi đang ở đâu?

Trong góc tường có một người đang từ từ đứng dậy, đó là Tôn Mai giờ đã không còn là hình người nữa. Cô giờ đôi cánh tay đầy xương xẩu, toàn thân bốc khói đen, mặc cho từng miếng thịt thấm đầy máu tươi rơi từng miếng xuống đất.

“Đừng giết người nữa...”

Tôn Mai lắc lư, bước từng bước về phía Phương Mộc.

“Đừng giết người nữa...”

Tại sao lại đưa tôi quay lại?

Hãy ôm tôi đi, không hiểu giọng nói của ai chột vang lên, Tôn Mai cũng được, hắn cũng được, chỉ cần có đủ hơi ấm. Cho dù đó là cảm giác của

cái chết. Mấy năm nay, những sự việc này, đã làm tôi quá mệt rồi.

Xin hãy cho phép tôi được buông tay.

“Đã nghe thấy chưa?” Tiếng thét nghiêm khắc đó, rõ ràng là của thầy Kiều.

“A!!!”

Một tiếng vang dội trào ra khỏi lồng ngực Phương Mộc. Mọi thứ trước mắt bỗng tan biến theo tiếng thét. Phương Mộc lại trở lại nền xi măng lạnh lẽo của thủy lao.

Đám lửa cháy rực đã dần dần nhỏ lại, thân thể thầy Kiều chỉ còn lại một mẩu ngắn. Phương Mộc khó khăn bò dậy, im lặng nhìn lồng sắt đang cháy trước mắt.

Hãy để em nhìn thầy lần cuối, thầy giáo của em.

Phương Mộc rút con dao găm ra khỏi túi áo, vứt chiếc áo khoác vương vãi, thật không ngờ cậu không hề cảm thấy lạnh. Nhờ vào ánh lửa, Phương Mộc nhìn thấy ở cách đó không xa, cái vị trí mà cậu rơi xuống, một chiếc cầu thang sắt lạnh lẽo đang trầm mặc đứng đó. Cậu bước từng bước lớn đến cầu thang sắt, vịn tay vào những bậc cầu thang sắt hoen ố, nhìn hành lang đen sì sì phía bên trên, nói với mình: Đi lên, cho dù nơi đó có là địa ngục.

Phương Mộc trở lại hành lang ở tầng trên. Ánh lửa vẫn còn cháy ở thủy lao khiến cho hành lang không còn tối đen nữa. Phương Mộc không do dự, mà bước nhanh đến phía bên kia hành lang.

Phòng giam số 3... phòng giam số 5...

Phòng giam số 5 là cuối cùng của hành lang. Phía trước lại là một cánh cửa sắt. Phòng giam số 7, là phía bên kia cửa sao?

Phương Mộc nắm lấy tay nắm cửa, kéo mạnh. Cửa sắt mở ra giữa tiếng vang rền, trước mắt lại là một màn đêm đen kịt. Bật sáng chiếc bật lửa trong tay, Phương Mộc phát hiện ra mình dường như đã đến điểm cuối cùng của tầng hầm. Trước mặt là một bức tường xi măng, hai bên bức tường đều có hai cánh cổng sắt dày đặc. Đứng ở giữa hai cánh cổng sắt cũng không phải là lưới thép như ở hành lang nữa, mà là xi măng đổ bê

tông, ở giữa có một miếng sắt rộng khoảng 1m2 có thể kéo ra được. Ở dưới đất phía bên cạnh có chiếc thùng nhựa đựng một ít xăng.

Tay Phương Mộc hơi run rẩy. Số xăng vừa rồi, chính là đổ xuống từ đây. Phương Mộc định thần, lấy bật lửa soi lên cánh cửa phía bên phải. Đúng vậy, số 7. Phương Mộc đi đến, hít thở thật sâu, giờ tay kéo cánh cửa sắt...

Trước mắt là một mảng sáng trưng, Phương Mộc bất giác lấy tay che mắt.

“Chào mừng đến thăm.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía đối diện. Phương Mộc dõi theo tiếng nói.

Tôn Phổ dựa lưng vào tường, mỉm cười nhìn cậu, trong tay cầm khẩu súng ngắn K64, miệng súng đen ngòm đang hướng thẳng vào Phương Mộc.

“Người đang đứng ở bộ phận trung tâm của tầng hầm: Phòng giam số 7,” hắn nhìn sang bên cạnh chu chu môi, “Kiểm phòng tra khảo.”

Bên cạnh là một cây thập giá bằng sắt, đôi tay Thái Vĩ bị khóa chặt trên thanh ngang, trên miệng dính một miếng băng dính màu vàng. Lúc này, anh đang cố gắng giãy giụa, nhìn Phương Mộc chằm chằm, trong miệng phát ra âm thanh u u.

“Sao? Muốn chào bạn mày à?” Tôn Phổ cười hi hi, “Hay là đang cầu xin nó cứu thoát mày ra?”

Hắn cố tình làm ra vẻ tiếc nuối, thở dài, “Nhưng vị anh hùng của chúng ta e rằng còn khó bảo vệ nổi chính mình đấy. Cậu thấy đúng không, sư đệ?”

Hắn ta quay sang Phương Mộc: “Sư đệ, món quà gặp mặt vừa rồi thế nào? Có thích không?”

Phương Mộc mặt lạnh tanh nhìn hắn một cái, tỉnh bơ nhìn ngắm xung quanh. Diện tích phòng giam số 7 cũng tương tự các phòng giam khác, chỉ có điều có thêm một số ghế sắt và giá sắt có hình dạng kỳ quái. Trên trần nhà xi măng phía trên đỉnh đầu có hai lỗ thoát khí, ánh sáng chiếu qua lỗ thoát khí xuống, cho nên ở đây không hề tối.

Phương Mộc sau khi nhìn khắp một lượt, mới hướng ánh mắt về phía Tôn Phổ: “Cũng khá đấy, từ 1 đến 7, chắc là tổn không ít tâm trí nhỉ?”

Tôn Phổ dường như hơi có chút nghi ngại đối với biểu hiện không hề phần nộ cũng không hề sợ hãi của Phương Mộc. Hắn nhìn Phương Mộc đang có vẻ giống như một người khách đến thăm quan, nụ cười trên mặt đã có vẻ hơi miễn cưỡng, “Đúng vậy, chỉ với hy vọng người xứng đáng với tâm huyết này của ta.”

Thật không ngờ Phương Mộc cũng cười: “Thế sao? Vậy mà hy vọng tao thế nào?”

Nụ cười trên mặt Tôn Phổ bỗng chốc biến mất, “Hy vọng mà thế nào?” Hắn lên nòng “rắc” một tiếng, hét lớn: “Mày nói xem?”

Thái Vĩ ra sức giãy giụa, tiếng gầm u u khe khẽ, cổ tay đã bị rách toạc máu.

Phương Mộc lướt nhìn anh một cái, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, “Chết ư? Ha... ha, mày không phải là người đầu tiên muốn giết tao.” Cậu dừng lại một chút, “E rằng, cũng không phải là người cuối cùng.”

“Ồ?” Tôn Phổ cố tình tạo ra một nét mặt khoa trương, “Mày tưởng rằng sẽ có người đến cứu mày sao?” Hắn giẫm giẫm chân, “Cái lão già ở dưới kia sao?”

Hắn ta giờ cánh tay lên, chĩa thẳng nòng súng vào Phương Mộc, “Sự thực đã chứng minh, mày chính là một thằng ngốc cứ tự cho mình tài giỏi.”

“Vậy sao?” Phương Mộc nhìn chằm chằm vào nòng súng, “Đây cũng là lý do mày muốn giết tao, phải không?”

Cậu hướng ánh mắt từ nòng súng chuyển sang mặt Tôn Phổ, khẽ nói: “Mày ghen tị với tao, sư huynh.”

Mặt Tôn Phổ bỗng chốc trở nên trắng nhợt.

“Từ khi mày giết Khúc Vĩ Cường, tao đã cảm nhận được loại tâm trạng của mày. Chặt đôi tay của thủ môn, giống như mày muốn tước đoạt khả năng tư duy suy nghĩ của tao vậy. Mày ghen tị cách tư duy của tao đúng không?”

“Câm miệng!”

Phương Mộc như thể không nghe thấy gì, cứ nói tiếp. “Bắt đầu từ lần đại hội toàn trường đúng không? Mà nhìn thấy tao được mời lên bục giảng phát biểu như một người anh hùng, còn mà chỉ là một nhân viên quản lý thư viện nhỏ bé, chỉ có thể co rúm vào một góc rồi nhìn tao. Mặc dù mà tự lừa dối mình rằng, tất cả mọi điều này lẽ ra phải thuộc về mà!”

“Câm miệng!”

Thái Vĩ lại vang lên những tiếng u u, Phương Mộc nhìn anh, trong ánh mắt Thái Vĩ thoát ra sự lo lắng và cầu xin, dường như đang cầu xin Phương Mộc đừng nói tiếp nữa.

“Cho nên lúc nào mà cũng muốn tìm mọi cách để được so tài với tao một phen”. Phương Mộc nghiêng chặt răng chậm rãi bước từng bước lùi về phía sau, tiếp tục nói: “Mày giết bao nhiêu người như vậy, mục đích là muốn chứng minh tao không khắc họa tâm lý tội phạm giỏi như mày. Nhưng thực sự mày đã thắng được tao chưa? Buổi tối mày có bị gặp ác mộng không? Mày có thể làm tình với bạn gái mày một cách bình thường không? Hay là Thomas Jill đã thực sự làm mày...?” Cậu cười đầy ẩn ý, đột nhiên nhấn mạnh ngữ khí: “Đúng không, sư huynh?”

Mặt Tôn Phổ đột nhiên co giật mạnh, cánh tay vẫn giữ khẩu súng giơ lên phía trước. Phương Mộc vội vàng tránh sang một bên, gần như đồng thời, “Đoàng” một tiếng. Một viên đạn bay lướt qua trán, bắn trúng vào cánh cửa sắt, kêu vang. Phương Mộc quay người, lao đến trước cánh cửa sắt, kéo cửa, lao ra hành lang.

“Keng!” Lại một viên nữa lao vào cánh cổng sắt.

Phương Mộc chạy mấy bước, chui vào phòng giam số 5, dựa lưng vào tường thở dốc.

Bước chân vội vã từ cánh cổng sắt truyền đến, khi chạy đến bên cửa đột ngột dừng lại. Phương Mộc cố gắng nín thở, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tôn Phổ đứng đó thở hồng hộc, mấy giây sau, hần bật cười hi hi.

“Mày làm tao mất khống chế rồi, sư đệ.” Hần dừng một lát, “Thật đáng

xấu hổ, chẳng phải sao, đại sư huynh lẽ ra phải chịu đựng hơn tiểu sư đệ mới phải.”

Trong súng hắn nhiều nhất cũng còn 5 viên đạn.

Bóng tối chính là tấm bình phong tốt nhất. Trong hành lang tối om, Tôn Phổ cũng không dám hành động bừa, hắn giơ khẩu súng lên, nghiêng tai lắng nghe.

“Sư đệ, mày ở đâu?” Tôn Phổ hét một tiếng, “Đừng có lẩn trốn giống con chuột nhắt vậy.”

Âm thanh vang vọng dần biến mất, Tôn Phổ nín thở, chăm chú lắng nghe, nhưng giữa màn đêm chẳng có chút động tĩnh gì.

“Hi hi, nói đến chuột!” Tôn Phổ thận trọng bước một bước lên trước “Mày có thích mấy con chuột tao để lại cho mày ở nhà Mạnh Phàm Triết không?”

Hắn nheo mắt, vừa chú ý quan sát tình hình xung quanh, vừa nói: “Đó vốn là để chuẩn bị giúp Mạnh Phàm Triết khắc phục trở ngại tâm lý đấy, không ngờ lại dùng cho mẹ nó. Sư đệ, chính mày đã hại chết bà ta.” Trong giọng nói Tôn Phổ tràn đầy sự giễu cợt. “Nếu như mày không nói chuyện điện thoại lớn tiếng như thế trong hành lang, thì mày đã sớm bắt được tao nhờ vào bức thư ấy rồi. Hi hi, thế Trần Giao và thầy Kiều cũng không cần phải chết. Chẳng phải vậy sao?”

Phương Mộc cảm thấy máu trong toàn thân bỗng chốc dồn lên cả đầu, trong khoảng khắc đó, cậu hận một nỗi không thể lao ra đâm chết Tôn Phổ.

Tôn Phổ dường như nghe thấy hơi thở dồn dập, hắn ra sức nắm bắt theo hướng tiếng động.

“Tức giận rồi à? Thế thì mau ra đây báo thù cho họ.”

Câu nói này, ngược lại, lại giúp Phương Mộc bình tĩnh trở lại. Cậu ép hơi thở của mình dần dần trở lại bình thường.

Tôn Phổ lắng nghe một lúc, nhưng không thể nhận biết được vị trí của Phương Mộc, lại mở miệng nói tiếp:

“Còn nhớ Mạnh Phàm Triết không?” Tôn Phổ cố ý thở dài đầy luyến

tiếc, “Nó thật là xui xẻo. Mà biết không, thực ra tao cũng thấy rất thích nó, cũng thật lòng muốn giúp nó. Nhưng đáng tiếc thay, cái tối hôm ở nhà thi đấu, mày và Thái Vĩ đã làm tao sợ quá.” Hấn dừng lại một lát, “Đúng vậy, tao không thể không thừa nhận, mày làm tao sợ hãi. Tao hoảng quá, đành phải vứt nó ra. Nhưng, mày cũng thừa nhận, chiêu này của tao rất lợi hại, nó là một đứa bé ngoan, biết nghe lời. Hi... hi. Khâm phục tao quá phải không, sư đệ?”

Phương Mộc từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng tìm kiếm xung quanh mình, cậu nhanh chóng sờ thấy một thứ giống như là chân bàn.

“Đoán được ra tao từ khi nào vậy?” Tôn Phổ nhích dần lên trước, “Từ khi tao thay thầy Kiều giảng bài trên lớp? Khà... khà, tao biết việc này rất mạo hiểm, nhưng bức giảng có sức mê hoặc quá lớn. Mày có thể hiểu được không?” Hấn đi một chút rồi dừng lại, chăm chú lắng nghe từng động tĩnh xung quanh.

Phương Mộc khẽ khàng kéo chiếc chân bàn, lặng lẽ nhấc lên, lặng lẽ bước đến cửa phòng giam.

Phương Mộc đột nhiên chạy ra khỏi phòng giam, đồng thời ném chiếc chân bàn về phía cánh cổng sắt, tiếp đó chui vào phòng giam số 6 đối diện.

Khi Tôn Phổ phản ứng lại thì đã muộn, chiếc chân bàn đã ném mạnh vào mũi hấn, đập mạnh đến nỗi hấn hoa cả mắt lên. Hấn ôm mặt, hướng về phía trước bắn hai phát súng.

“Pằng! Pằng!”

Nhờ vào ánh lửa phát ra từ nòng súng, Tôn Phổ mới phát hiện phía trước không có một ai. Hấn vô cùng tức giận, chạy đuổi theo, nhưng lại cảm thấy không ổn, vội ngồi sụp xuống.

Mũi hấn đau nhức, thứ chất lỏng nóng hôi chảy từ mũi xuống, giờ tay ra lau, cả lòng bàn tay dính đầy máu tanh

“Mày làm cũng khá đấy...”

Hấn nhổ ra đờm dính đầy máu.

“Mày làm tao chảy máu rồi, thằng oắt con. Vẫn may tao không phải là

Mã Khải, nếu không chắc chắn tao sẽ hút sạch máu của mày!”

Phương Mộc giật mình, thất thanh nói: “Mã Khải?”

Âm thanh này đã làm lộ vị trí của Phương Mộc, Tôn Phổ lập tức nhận ra cậu đang ở phòng giam số 6. Hắn thận trọng cầm súng tiến đến.

“Mày rất kinh ngạc phải không? Đúng vậy, Mã Khải đã từng là bệnh nhân của tao, giống như Mạnh Phàm Triết vậy, hắn cũng là một tư liệu thực tế rất đáng để nghiên cứu, đáng tiếc hắn không tin tưởng tao, tư vấn vài lần đã chạy biến mất. Về sau”, Tôn Phổ dựa vào tường, từ từ lần mò lên trước, “khi tao nghe nói đến mấy vụ án hút máu người, lập tức nghĩ ngay đến do Mã Khải gây ra. Mày có biết tao vui mừng đến thế nào không? Tao cứ tưởng cuối cùng tao đã có cơ hội để được chứng minh mình. Không ngờ mày lại tranh trước một bước...” Tôn Phổ cuối cùng cũng sờ được đến mép cửa, thấp thoáng nghe thấy hơi thở dồn dập của Phương Mộc.

Hắn đang ở chỗ chỉ cách mình một bức tường, ngay cạnh cửa.

“Cho nên mày có biết là tao hận mày đến thế nào không?” Tôn Phổ nhảy lên trước, đồng thời quay người thật nhanh về phía bên phải, nhằm thẳng chỗ gần cửa trong phòng giam bắn một phát “Pằng!”. Dựa vào ánh lửa phát ra ở nòng súng, Tôn Phổ phát hiện ra hướng viên đạn bay đi trống không. Còn chưa kịp đợi hắn phản ứng, Phương Mộc đang ngồi xồm ở chân tường chợt lao đến, húc đầu vào ngực Tôn Phổ. Tôn Phổ bỗng chốc bị mất cân bằng, ngón tay trở mất đi sự khống chế, chiếc súng trong tay hắn “Pằng! Pằng!” bắn ra hai viên đạn rồi hắn ngã ngửa người xuống đất.

Cú va chạm này chính Phương Mộc cũng choáng váng đầu óc, phía đối diện phát ra tiếng rắc rắc. Phương Mộc thở phào, hắn không còn đạn nữa rồi!

Phương Mộc nắm chặt dao găm, bật bật lửa.

“Phụt!” đốm lửa vụt sáng trong tay Phương Mộc, đốm lửa tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để soi sáng xung quanh. Tôn Phổ đang ngồi dưới đất cách đó mấy bước, đang điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó trên người.

Phương Mộc cầm dao, từng bước bước lại gần.

Tôn Phổ lùi từng tí một về phía sau “Đừng... đừng...”

Nhìn thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong mắt hắn, trong lòng Phương Mộc trào dâng cảm giác sáng khoái.

“Mày sợ rồi à?” Phương Mộc bước chậm rãi, nghiêng răng hét “Những người đó có ai đã từng cầu xin mày tha cho họ không? Có hay không?”

“Cầu xin cậu, đừng giết tôi.”

Giọng Tôn Phổ hơi nghẹn ngào, nhưng trong ánh mắt ngân ngấn lệ dường như đang có vẻ hối hận lại ánh lên sự xảo quyệt.

Tôn Phổ đột nhiên dừng xê định, bàn tay đang cầm chiếc súng ấn nút mở hộp đạn, và trên một tay còn lại, xuất hiện thêm một băng đạn.

Phương Mộc ngăn người, hắn ta vẫn còn đạn!

Lao đến thì đã không thể kịp nữa rồi, Phương Mộc ném chiếc bật lửa đang cầm trong tay về phía hắn ta theo bản năng, quay người bỏ chạy. Còn Tôn Phổ cũng nhét băng đạn vào súng với tốc độ nhanh nhất, lên nòng, nhắm vào Phương Mộc bắn hai phát.

Phương Mộc cảm thấy hai viên đạn bay vút qua người cậu, bắn trúng vào cánh cửa sắt đối diện ở phía đầu hành lang bên kia, phát ra hai tiếng “Keng, keng” giòn tan.

“Pằng”, lại một viên đạn bắn ở cạnh chân Phương Mộc. Cậu cuống cuống chạy đến cánh cửa sắt, đẩy thật mạnh, nhưng cánh cửa không nhúc nhích, lần sờ phía dưới, thấy một ống khóa to.

“Keng!” lại là một viên đạn, bắn vào cánh cửa sắt, lửa bắn tung tóe. Phương Mộc vội tránh, tiện đà lăn người vào phòng giam số 1.

Tôn Phổ thấy cậu trốn vào phòng giam số 1, tìm thấy bật lửa, từng bước tiến đến.

Đứng ở cửa phòng giam số 1, Tôn Phổ bật sáng bật lửa. Một mé phòng giam chất đầy bàn ghế cũ, một mé trống không.

“Hi..hi” Tôn Phổ nói đầy đắc ý, “không ngờ phải không. Thái Vĩ còn có một băng đạn dự phòng.”

Phương Mộc bò ra sau đám bàn ghế, thầm mắng mình sơ ý. Bàn tay nắm chặt con dao thoắt run rẩy. Đối phương vẫn còn ba viên đạn, bị hấn giết chết chỉ còn là vấn đề thời gian. Cứ thế mà bị giết chết thế này sao?

“Nhận thua đi, đừng ngoan cố nữa” Tôn Phổ cố tình thở dài ra vẻ hối tiếc “sao mày lại giống ông già đó vậy?”

Thầy Kiều...

“Hãy làm những việc mà em cần phải làm, theo cách của em.”

Trong lòng Phương Mộc đã định ra phương hướng

“Đúng vậy, tao và thầy Kiều giống nhau”, Phương Mộc từ từ quỳ xuống, thận trọng ngồi sát vào bức tường. “Nhưng mày có biết sự khác biệt giữa chúng tao và mày không?”

Tôn Phổ hỏi đầy kinh ngạc “Khác biệt?”

“Mày quả thực là một chuyên gia khắc họa tâm lý rất xuất sắc” Phương Mộc từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm vào cửa, “Nhưng mày không có linh hồn. Không hề có sự kính sợ và trách nhiệm đối với nghề của mày. Mày làm tất cả mọi thứ đều chỉ vì mày mà thôi. Nhưng chúng tao, lúc nào cũng có thể hy sinh bản thân mình để bảo vệ người khác.”

Lúc này Phương Mộc đã hiểu vì sao thầy Kiều bị chìm vào giữa đám lửa cháy rừng rực nhưng vẫn không hé răng kêu lên một tiếng. Thầy Kiều chính là quân bài cuối cùng mà Tôn Phổ dùng để hủy hoại tâm lý Phương Mộc. Hấn biết ngọn lửa cháy rực, mùi cháy khét và tiếng kêu thảm thiết sẽ gọi dậy hồi ức đau khổ nhất trong lòng Phương Mộc. Và thầy Kiều cũng nhận thức được điều này, nên thầy đã cố gắng hết sức để không phát ra tiếng kêu thảm thiết, chính là vì để có thể làm giảm bớt sự tấn công tâm lý đối với Phương Mộc khi phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng mình bị đốt cháy cho đến chết.

“Câm miệng! Mày nói láo!” Giọng Tôn Phổ run rẩy, tiến lên phía trước một bước.

Phương Mộc cũng thận trọng di chuyển bước chân.

“Mày biết vì sao thầy Kiều khinh thường mày mà lại xem trọng tao

không?”

“Ông ấy là một lão già mù mắt!” Tôn Phổ gào to lên: “Tao giỏi hơn mày hàng vạn lần!”

Phương Mộc từ từ di chuyển giữa các khoảng trống của các dãy bàn ghế, khoảng cách tới cửa càng lúc càng gần.

“Bởi vì mày là một con sâu đáng thương, tự cao tự đại, vô tri, chỉ biết dùng hình bức cung để giữ sĩ diện của mình.”

“Câm miệng!” Tôn Phổ cuối cùng cũng mất đi lý trí, hấn điên cuồng lao vào, nhằm thẳng hướng của Phương Mộc mà bắn.

Thời cơ đã đến.

Phương Mộc dồn toàn bộ sức lực của mình đâm mạnh, những đồng bàn ghế xếp cao ngất ngưỡng rầm rầm đổ xuống. Tôn Phổ đứng ở dưới chỉ kịp phát ra tiếng kêu kinh hãi, bị đè xuống dưới.

Phương Mộc vừa lăn vừa bò, lao đến vị trí Tôn Phổ ngã xuống. Tôn Phổ đang ra sức kéo một cái bàn đang đè lên thân mình, ra sức với khẩu súng bị văng ra một bên. Phương Mộc cầm lấy một cái ghế đập mạnh vào đầu hắn. Chiếc ghế bị đập tan thành mấy mảnh, trên đầu Tôn Phổ lập tức xuất hiện một vết hở lớn, máu tươi phụt ra.

Phương Mộc bước đến, giẫm lên ngực Tôn Phổ, nhanh chóng rút con dao găm ra, kề sát vào cổ hắn.

“Nếu mày còn nhúc nhích, tao sẽ giết mày!”

Tôn Phổ há miệng, quặt đầu sang một bên, không nhúc nhích nữa.

Phương Mộc nhặt súng lên, nhìn Tôn Phổ đã bị ngắt lịm đi, chọt gio súng nhằm thẳng vào hắn. Lồng ngực cậu thở phập phồng, nghiêng răng kêu kèn kẹt, mấy giây sau cậu từ từ hạ súng xuống, nắm lấy cổ áo Tôn Phổ, khó khăn kéo hắn ra khỏi phòng giam số 1.

Con đường dưới chân dường như dài vô tận. Tôn Phổ đã bị ngắt lịm trở nên nặng trịch, khi kéo hắn vào phòng giam số 7, Phương Mộc cũng đã mệt nhoài.

Không thể tha cho hắn...

Quyết không thể!

Phương Mộc lên đạn, động tác này đã kích thích Tôn Phổ, hấn ra sức cựa quậy cái miệng đã bị ấn đến độ biến dạng, gào lên:

“Bắn đi... nào... giết tao đi!”

Cơ mặt Phương Mộc giật giật thật mạnh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy khiêu khích của Tôn Phổ.

Chỉ cần một phát, chỉ cần bóp cò nhẹ nhàng một phát...

Là đủ để đưa tên ác quỷ này xuống địa ngục...

“Phương Mộc, đừng bắn!”, Thái Vĩ vội hét lên, “Hắn đang dụ cậu mắc lừa đấy, đừng có đèn mạng mình vào.”

Phương Mộc rùng mình, ngón tay cái vẫn bóp cò.

“Pằng! Pằng!”

Thái Vĩ tuyệt vọng quay đầu đi, xong rồi, Phương Mộc đã đèn cả mạng mình vào rồi, cái giá này quá lớn.

Bên tai chợt truyền đến mấy tiếng va chạm giòn tan, tiếp đến có thứ gì đó trơn nhẵn lăn xuống chân mình.

Thái Vĩ cúi đầu xuống, là một viên đạn. Anh vội ngẩng đầu lên.

Đầu Tôn Phổ vẫn nguyên vẹn, hắn đang nhắm mắt lại, dường như đang nín thở, mặt đỏ bừng bừng. Trên nền xi măng, ở trên đỉnh đầu hắn không quá năm phân có hai lỗ nhỏ màu trắng xám.

Phương Mộc vẫn giữ tư thế bắn súng, gần như không động đậy. Khẩu súng trên tay đã không còn đạn, nòng súng đang bốc khói. Một lúc lâu sau, Phương Mộc mới vạch túi áo của Tôn Phổ, cầm chiếc chìa khóa trong tay. Lúc này Tôn Phổ mới từ từ thở ra.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mặt Tôn Phổ, đột nhiên mỉm cười. Cậu nói chậm rãi nhưng rõ ràng “Muốn chết? Không dễ như vậy đâu. Mà hãy đợi lên pháp trường đi!”

Cậu đứng thẳng dậy, rút từ trong túi quần ra một chiếc bút máy, huơ

huơ trước mắt Tôn Phổ “Mày nhìn xem, đây là cái gì?” Nói xong cậu liền đứng dậy, quay người bước về phía Thái Vĩ.

Thái Vĩ thở phào, đang định khen ngợi mấy câu liền, đột nhiên nhìn thấy Phương Mộc đang đi về phía mình làm một động tác kỳ lạ: cậu thò tay vào cổ áo len, khi thò tay ra, trên tay có thêm một món đồ.

Tôn Phổ vẫn nằm ở nguyên vị trí, sau khi nhìn chăm chăm lên trần nhà mấy giây, đôi mắt bỗng mở to. Bút ghi âm?

Trong lúc giây giũa gắng gương đứng lên, tay hấn lại sờ thấy con dao găm Phương Mộc để bên cạnh. Trong khoảnh khắc, hấn như có được thần lực, bò dậy, túm lấy con dao găm, lao về phía lưng Phương Mộc.

Thái Vĩ nhìn thấy động tác của Tôn Phổ, con tim như bị bóp nghẹt, anh đang định hét lên nhắc Phương Mộc, nhưng lại bị nét mặt của Phương Mộc làm cho ngẩn người.

Phương Mộc tỉnh bơ nhìn Thái Vĩ, ánh mắt mang theo nụ cười.

Đúng vậy, tôi biết Tôn Phổ đang làm gì phía sau tôi.

Tôi cũng biết hấn đang giơ cao con dao găm trong tay.

Phương Mộc từ tốn nhét một viên đạn vào súng, sau đó khế lên nòng, rắc.

Cậu thậm chí còn có thời gian rướn mày với Thái Vĩ. Anh có còn nhớ viên đạn này không? Sau đó quay người, giơ súng.

Người trước mặt trợn tròn mắt kinh ngạc, đứng sững lại, là ai?

Cùng là Ngô Hàm và Tôn Phổ giơ cao con dao găm, trước mắt Phương Mộc, hai người hợp làm một.

Bất luận mày là ai, tao nghĩ, hãy giải quyết dứt điểm đi!

Phương Mộc bóp cò.

Trên đầu Tôn Phổ ngay lập tức xuất hiện một lỗ nhỏ, đầu hấn dường như bị đâm mạnh một cái ngã ngửa ra phía sau, gần như đồng thời, một thứ gì mang màu sắc lẫn giữa màu đỏ và trắng phụt ra từ phía sau ót.

Tôn Phổ thẳng người ngã vật xuống.

Keng, một viên đạn vỏ đồng khẽ khàng rơi xuống đất.

Cho đến tận khi tiếng súng nổ vang vọng ở phòng giam số 7 đã dần dần biến mất, miệng Thái Vĩ há to sừng sốt vẫn chưa ngậm lại.

Phương Mộc từ từ đặt súng xuống, cảm giác sức lực trong cơ thể đã bị rút sạch. Cậu nhìn Tôn Phổ đang co giật dưới đất, quay người mở còng tay, đỡ Thái Vĩ toàn thân cứng đờ. Cậu cố gắng né tránh ánh mắt nghi hoặc, kinh ngạc của Thái Vĩ, khẽ nói.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây!”

VĨ THANH

Trong phòng tạm giam của thành phố J, Phương Mộc ngủ một giấc thật ngon suốt mấy ngày liền. Không mộng mị!

Dưới yêu cầu của cậu, Thái Vĩ đã sắp xếp cho cậu một phòng giam đơn. Đồ ăn uống hàng ngày đều được mua từ nhà hàng ăn uống ở bên ngoài đưa vào. Phương Mộc cũng được đọc báo mới, mỗi ngày còn có một bao thuốc lá Trung Hoa. Lúc rảnh rỗi, Phương Mộc ngồi trên chiếc giường sắt, qua ô cửa sổ nhỏ trên tường, lặng lẽ nhìn những đám mây trắng lững lờ trôi, mặt trời và mặt trăng thay nhau xuất hiện.

Thỉnh thoảng nhớ đến một vài người, một vài chuyện. Chỉ khác là, tâm trạng Phương Mộc đã yên bình hơn rất nhiều, dường như không còn sự việc nào có thể gọi lên cơn sóng dữ dội trong lòng cậu được nữa.

Thì ra giết người cũng chỉ có thế mà thôi.

Mấy hôm sau, cơ quan công an đã phát hiện một lượng vật chứng lớn trong nhà Tôn Phổ, chứng thực Tôn Phổ chính là hung thủ của những vụ giết người, và sai người đến trường đại học J thông báo tình hình vụ án, nỗi oan của Mạnh Phạm Triết đã được rửa sạch. Đồng thời nhận định, hành vi của Phương Mộc là tự vệ chính đáng, vụ án được xóa bỏ. Lời làm chứng của Thái Vĩ có tác dụng then chốt.

Điều duy nhất khiến Phương Mộc cảm thấy nuối tiếc, chính là không thể tham gia lễ truy điệu của thầy Kiều.

Thái Vĩ đón Phương Mộc ra khỏi trại giam. Đó là một ngày nắng to. Khi Phương Mộc bước ra khỏi phòng tạm giam, vừa vịn mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu. Được tắm nắng dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, toàn thân hơi tê tê, rất dễ chịu, Phương Mộc cũng uể oải vươn vai giống như bao người khác.

Ở trên xe, Thái Vĩ lặng lẽ giúp Phương Mộc sắp xếp đồ vật cá nhân, gồm cả chiếc bút máy đỏ. Phương Mộc cầm chiếc bút máy trong tay ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng thận trọng ôm chặt vào trong lòng. Thái

Vĩ nhìn cậu đột nhiên hỏi: “Cậu cố ý làm như vậy phải không?” Anh chỉ vào chiếc bút máy đó, “Đó chỉ là một chiếc bút bình thường.”

Phương Mộc không trả lời anh, cậu biết khi làm chứng Thái Vĩ không hề nhắc đến chiếc bút máy. Thái Vĩ thấy cậu không trả lời, cũng không hỏi nữa, lặng lẽ khởi động xe ô tô. Khi lái xe đến cổng trường, Thái Vĩ chợt nhớ ra điều gì.

“À, phải rồi” Anh sờ trên người một lúc, “Tôi đã đòi lại vật này cho cậu.”

Anh chìa tay ra, con dao găm nằm gọn trong lòng bàn tay anh, Phương Mộc không nhận lấy ngay, mà lặng lẽ nhìn nó mấy giây, rồi mới giơ tay ra đỡ lấy.

“Tôi đi đây!” Cậu khẽ nói một câu rồi nhảy xuống xe. Đi được mấy bước, Thái Vĩ ở phía sau gọi cậu lại, cất tiếng hỏi: “Cậu có còn nhớ, tôi đã có lần kiến nghị cậu làm cảnh sát không?” Phương Mộc nhìn anh, gật đầu. Thái Vĩ cúi đầu, như thể đang suy ngẫm điều gì, mấy giây sau, anh dường như hạ quyết tâm, nói: “Tôi rút lại lời nói của mình.” Nói xong, anh khởi động máy, lái xe đi.

Phương Mộc nhìn thấy chiếc xe Jeep dần biến mất ở đằng xa, mỉm cười, quay người bước vào cổng trường. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thu cuối kỳ, các sinh viên đã thi xong đều nôn nóng kéo va-ly hành lý lớn bé, vội vàng ra ga tàu hỏa.

Phương Mộc đi giữa đoàn người tấp nập đó, chậm rãi bước về ký túc xá.

Trở về phòng 304, Phương Mộc ngồi trên giường, nhìn thấy trên bàn chất đống tài liệu, đưa tay ra sờ, đầy bụi. Phương Mộc lặng lẽ ngồi thêm một lát, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Những việc cần làm đều đã làm cả rồi, cũng chẳng cần ở lại đây thêm làm gì nữa. Buổi chiều sẽ đi đến phòng quản lý nghiên cứu sinh đăng ký chuyển đến khu ký túc xá khác.

Đồ đạc của Phương Mộc không nhiều, chỉ một loáng đã thu dọn xong. Cậu phỉ phỉ bụi dính trên tay, cầm chậu rửa mặt và khăn mặt, mở cửa ra.

O?

Ngoài hành lang có rất nhiều người đang đứng, Đỗ Ninh cũng ở đó. Mọi người đều nhìn Phương Mộc chăm chăm.

Phương Mộc bất giác ngẩn người.

Đỗ Ninh bước đến, đứng trước mặt Phương Mộc, lặng lẽ nhìn Phương Mộc mấy giây, lại nhìn vào phòng 304.

“Cậu đang thu dọn đồ à?” Cậu quay sang nhìn Phương Mộc, “Cậu muốn rời khỏi đây à?”

“Ừ.” Phương Mộc không muốn nói nhiều, nghiêng người đi qua Đỗ Ninh.

“Này!” Đỗ Ninh ở phía sau lớn tiếng nói: “Còn việc cậu đã hứa với tớ thì sao?”

Phương Mộc quay lại, “Gì cơ?”

Đỗ Ninh làm mặt lạnh, “Cậu đã hứa với tớ, nếu tìm thấy hung thủ sẽ nói với tớ đầu tiên.”

Phương Mộc thoáng ngẩn người, cười đau khổ, lắc đầu, quay người bước đi.

“Cậu tưởng cứ đi như vậy là xong sao?”

Phương Mộc không kìm nổi, định hỏi: “Thế cậu muốn thế nào?” Nhưng vừa quay người, thấy Đỗ Ninh đang nhìn cậu, bật cười: “Nếu lại xuất hiện một Tôn Phổ, bọn tớ phải làm thế nào?”

Cậu ta vỗ vỗ vai Trâu Đoàn Kết đứng bên cạnh, Trâu Đoàn Kết làm mặt quỷ với Phương Mộc, gọi mấy bạn đứng bên cạnh bước vào phòng 304.

Đỗ Ninh mỉm cười nhìn Phương Mộc, “Cho nên, cậu ở lại đi.”

Cậu từ từ đi về phía Phương Mộc, bên cạnh là các bạn đang bận rộn chuyển hành lý của Phương Mộc vào phòng 313.

Đỗ Ninh đứng trước mặt Phương Mộc, rồi chợt giơ tay dấm một cái lên vai Phương Mộc, “Còn một tin mừng nữa, sáng nay tớ vừa nhận được điện thoại của Lưu Kiện Quân, cậu ấy đang hồi phục rất tốt, sẽ nhanh chóng quay trở lại.”

Hai tháng sau.

Mùa đông năm nay kết thúc rất sớm, Phương Mộc vẫn mặc chiếc áo khoác bông, đi lại trong sân trường Sư phạm, một lát toàn thân đã đầm đìa mồ hôi.

Vừa mới nhận được tin nhắn của Lưu Kiện Quân, cậu vui mừng khoe với Phương Mộc, mình đã đi chầm chậm được rồi. Phương Mộc ngửi mùi phấn hoa thơm ngát trong không khí, cảm thấy tâm trạng cũng tuyệt vời như thời tiết ngày hôm nay vậy.

Lớp băng trong hồ đã tan ra, có thể nhìn thấy lớp sương mù đang khê khàng chuyển động phía trên mặt nước. Phương Mộc nhìn sang phía bên kia hồ, ở đó trước đây vốn trồng một rừng liễu, giờ đây đã trở thành cửa hàng dành cho sinh viên, chiếc loa trước cửa đang phát ra bài hát quen thuộc: “Bầu trời cao rộng.”

Phương Mộc ngồi xuống một phiến đá bên hồ, nhớ lại bộ dạng chống gậy của mình hai năm trước, bất giác bật cười.

Cậu rút con dao găm từ trong túi ra, tỉ mỉ ngắm nghía nó, con dao màu xanh đen.

Nó đã từng đi theo hai người chủ của nó, chứng kiến quá nhiều sự việc. Hồi đó, khi nó bắt đầu được hình thành từ trong dây chuyền sản xuất thô sơ, chắc nó không thể nào ngờ được rằng, mình lại có sự từng trải phong phú đến nhường này. Còn lúc này đây, nó lặng lẽ nằm trong tay Phương Mộc, vui vẻ tiếp nhận người chủ ngắm nhìn nó, dường như đã quên mất khi nó nằm trong tay hai người khác, hung tướng đã bộc lộ hoàn toàn.

Dao, từ đầu đến cuối vẫn là dao. Tại sao lại bắt nó chịu đựng nhiều thứ đến như vậy. Phương Mộc khẽ mỉm cười, biết chịu đựng, chỉ có chúng ta mà thôi.

Phương Mộc đứng dậy, nhắc con dao găm trong tay, đột nhiên vùng tay lên.

Con dao găm tạo nên một đường vòng cung sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, “tôm” một tiếng rơi xuống hồ nước. Hồ nước gợn lên những gợn

sóng lẫn lẫn, nhưng rất nhanh, lại bình lặng như lúc đầu.

Tạm biệt, Ngô Hàm!